

Editor: Călin Vlasie

Redactor: Cristi Dinu

Tehnoredactor: Cristina Mihart

Coperta colecției: Andrei Mănescu

Prepress: Viorel Mihart

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRUSSOLO, SERGE

**Mâna rece / Serge Brussolo ; trad. de Michaela
Bușoiu. - Pitești : Paralela 45, 2007**

ISBN 978-973-47-0215-2

I. Bușoiu, Michaela (trad.)

821.133.1-31=135.1

Serge Brussolo

La main froide

Copyright © Serge Brussolo, 1995, et Librairie des Champs-Élysées, 1995.
Tous droits réservés.

Copyright © Editura Paralela 45, 2007, pentru prezenta traducere

Serge Brussolo

Mâna rece

Traducere din limba franceză
de Michaela Buşoiu

PARALELA 45

„Serul adevărului este inofensiv pentru câini, care oricum nu pot vorbi.”

RUTH RENDEL, *A demon in my view*

1

Câinele simțea moartea înaintea tuturor. Dar asta-i era meseria, pentru care avea și talent.

Stăpânul îl striga Dust sau Dusty, pentru că avea blana de culoarea deșertului. Era un nume ca oricare altul, însă câinelui puțin îi păsa; un nume inutil, de altfel, deoarece el presimțea că omul avea să-l cheme cu trei secunde înainte ca acesta să deschidă gura. Oamenii sunt teribil de previzibili.

În ceea ce-l privea pe Dust, uneori era confundat cu un coiot. Un coiot mare de vreo șaiszeci și cinci de kilograme. Dar câinelui nici că-i păsa. Nu-i plăcea să fie atins, mirosul oamenilor îl deranja, îl tolera doar pe cel al stăpânului. Mirosul femeilor și al copiilor îl supăra și mai tare. Puștii îi trezeau pofta de a mușca. Erau prea mici, preocupați doar să se plimbe pe sub nasul lui, ca pentru a-l sfida. Semănau cu niște iepuri sau șoareci. Carnea lor trebuie să fi avut un gust de lapte, oasele lor erau probabil moi, fără nicio consistență sub colți. Era ceva „nevolnic” în ei, care cerea mușcătura. Un fel de provocare.

Câinele știa că era rău pentru el să mediteze la toate astea, că asemenea gânduri îl puneau în primejdie și că

trebuia să le ascundă cât mai grabnic în adâncul creierului său.

De altfel, polițiștii îl avertizaseră pe stăpânul lui:

— Domnule Smart, faceți o mare greșeală, animalul ăsta este o mare jigodie pe patru labe. N-am avut niciodată probe, dar pe seama lui circulă o grămadă de zvonuri ciudate, știați asta? De aceea s-a renunțat la serviciile lui. În serviciu, dresorii de câini îl numeam „vârcolacul”. Nu-i așa că asta spune multe?

Dar pe Adam Smart chiar îl lăsau indiferent gogomăniile dresorilor. Adam Smart nu era omul să se sperie doar dintr-atâta. Dust îl îndrăgise pe loc pentru că avea fața bronzată, pătrată, închisă de o mustață groasă, neagră. Părul lui Adam Smart era sur deasupra urechilor, dar, oricum, era un mascul frumos, cu buze groase și ochi foarte deschiși, ca ai unui câine husky.

— Înțelegeți, insistase responsabilul ecarisajului. Foștii K9, când se renunță la serviciile lor, cel mai adesea sunt adoptați de polițiști pensionați. În acest fel, ei rămân oarecum în familie.

— Și aveți mulți care ating vârsta la care nu mai sunt folosiți? rânji Adam Smart cu acel aer batjocoritor care nu-l părăsea niciodată.

— Sincer să fiu, nu, recunosc polițistul puțin încurcat. Câinii polițiști sunt foarte expuși, cariera lor este destul de scurtă. Misiunea lor constă în a cruța viața oamenilor, sunt folosiți la diversii.

— Vreți să spuneți că-i utilizați ca pe niște scuturi vii, făcu Smart. Am auzit că, pentru a le ascuți simțurile la reperarea drogurilor ascunse, faceți din ei niște drogați? Și că, apoi, când se smintesc din cauza asta, îi injectați.

— Astea nu sunt decât calomniile de-ale jurnaliștilor, protestă responsabilul ecarisajului. Dar este adevărat că uneori animalele se molipsesc de la climatul de violență în

care au trăit. Unele își revin cu greu de pe urma rănilor suferite. Rămân traumatizate, sperioase. Altora, dimpotrivă, începe să le placă. Agresivitatea lor înnăscută se dezvultă. Cam acesta este cazul lui Dusty. Nu vă sfătuiesc să adoptați acest câine. N-a dat niciodată dovadă de cea mai mică afecțiune.

Adam izbucni într-un râs dur.

— Și eu în locul lui, dacă aș fi îndurat ceea ce l-ați obligat, spuse el, cred că aș avea poftă să-mi fac un hamburger din fesele dumitale.

Din clipa aceea, tonul conversației deveni în mod evident mai rece.

— Oricum, încheie Smart apropiindu-se de gratii, îmi place ca un câine să fie rău. Numai poponarii se plimbă cu yorkshires și caniși. N-am să mai ascult, bătrâne, la ce-mi spui, voi adopta acest animal. Și, dacă încearcă să mă înhațe, o să-i sparg colții. Simt însă că ne vom înțelege foarte bine.

— Atunci, mult noroc, domnule Smart, suieră responsabilul cu un aer înțepat. Din momentul în care semnați adoptarea lui, pe mine nu mă mai interesează.

Dust își alungă din minte amintirile, cu un scrâșnet mașinal din maxilare, ca și cum ar fi fost o muscă. Stătea culcat pe mochetă, sub birou, acolo unde nu putea fi văzut. La bancă, secretarelor le era frică de el. Percepea fără greutate emanațiile spaimei lor, amestecate cu parfumurile detestabile cu care se dădeau din abundență. Le privea picioarele goale, pe care fustele scurte le dezveleau până sus. Putea să vadă chiar, între pulpele lor, triumhiul din țesătură albă, de unde emanau miresme de femelă. Acestea îl alungau cu strigăte înspăimântate și i se plângeau lui Adam: „Vai, domnule Smart! Câinele dumneavoastră...are ochi de lup înfometat; într-o bună zi se va

întâmpla o nenorocire!”. Nu era iubit, i se reproșa privirea fixă de animal de pradă, imobilitatea suspectă, indiferența la mângâieri. Dar lui puțin îi păsa, pentru el reprezentau doar o pradă. Oamenii mergeau în două picioare, erau înalți, însă neputincioși. Ar fi putut să le sfărâme ceafa într-o clipită, înainte ca ei să-și fi dat seama ce li se întâmplă. De fapt, făcuse adeseori acest lucru în străduțele din L.A., când lucra în calitate de K9 la LAPD. Dealerii îl porecleau „Fiara Apocalipsei”. Se distrase de multe ori aruncându-i în gol de pe acoperișuri sau de pe scările de incendiu. Era ușor: suficient să sară în lungime, calculându-și bine atacul, pentru a-i lovi drept în piept. Se prăbușeau precum pietroaiele, scoțând țipete ridicole. În acest fel nu i se putea reproșa nimic. Rapoartele menționau: „Înspăimântat de auxiliarul canin, suspectul s-a dat înapoi în mod imprudent până pe margine...”

Lui Dust îi plăcea să audă trosnind oasele acestora pe beton sau pe asfalt. Se zdrobeau ca niște păsări mari căzute din cuib.

Răsuflă pe nări. Mirosul morții îl excita, aducându-i în minte amintiri confuze. Își ciuli urechile pentru a auzi ce se petrecea. Venea de afară, de pe trotuarul din fața băncii. Avea să intre dintr-un moment în altul. Secretarele, oamenii de la ghișeuri, clienții nu bănuiau încă nimic. Oamenii nu aveau simț olfactiv, nu erau buni la nimic, doar carne; o carne care vorbea întruna.

Dust pufăi, dar nu prea tare, deoarece moartea l-ar fi putut îmbăta, putea să-l facă să-și piardă capul. Ghearele sale scrâșniră pe mochetă și un chef brusc de a țâșni îi strânse stomacul. Dintr-odată se simțea bine, simțea că este viu. Al naibii de viu. Înțelegea de ce fusese adus pe lume. Se îmbătă de miros.

Duhnea a grăsime de armă, a cocaină și jeg. Parfumuri pe care fusese învățat la școala de poliție să le

recunoască și să le asocieze cu ideea de pericol iminent. Erau bărbați, recunoștea mirosul lor de masculi. Spaima, excitarea le stârnea schimburile hormonale, și aerul era saturat de informații încrucișate. Erau tineri; unul dintre ei făcuse dragoste câteva ore mai devreme, mâncaseră burgeri cu chili și cel mai tânăr vomitase de frică. Erau excitați aproape sexual. Efluviile de oțel care se ridicau din arme dominau totul. Le încercaseră nu mai departe de aseară și produsele de curățat nu putuseră șterge mirosul inimitabil de praf de pușcă ars.

Urmau să între. Dust se ghemui pentru a nu fi zărit. Adam se afla într-o ședință în biroul patronului. Ocupa un post important în bancă, totuși nu era șef de haită, cum ar fi meritat. Dust încercă să canalizeze valul de energie produs de rărunchii săi. Știa ce urma să se petreacă, asistase la scene analoage de zeci de ori. Oamenii se credeau foarte puternici de-ndată ce-și fluturau „armele”, însă, dacă puteau să-și înșele semenii, asupra lui Dust nu creau nicio impresie, pentru că erau foarte înceți. Câinele, atunci când se catapulta la scena faptului, era aproape totdeauna surprins să-i vadă mișcându-se la ralanti. Era în stare să anticipeze fiecare mișcare și să profite de surprinderea produsă de apariția sa. Nu lătra niciodată, nici nu mârâia. Nu mai trebuiseră să-l dreseze pentru a fi tăcut, deoarece acest comportament era la el înăscut.

Rămase imobil la auzul ușilor băncii care se deschideau violent. Acum oamenii strigau, loveau paznicul cu patul puștii, pălmuiau o casieră isterică. Drogul îi făcea mai rapizi, dar le accentua neîndemânarea. În plus, le accentua stupoarea în cazul unei apariții spontane.

Dust știa că unul de-ai lor avea să traverseze repede birourile pentru a se asigura că nimeni nu va da alarma. Dacă era prudent, se va apleca pentru a verifica dacă vreo

secretară nu se ghemuise sub masă. Acela era momentul pentru a sări asupra-i.

Un fel de bucurie făcea nervii câinelui să scoată scânteii de-a lungul trupului și se simțea deodată recompensat pentru interminabilele zile petrecute pe mochetă, făcându-se una cu pământul, cât mai inofensiv cu putință.

— Adam, repeta Dick Weston, președintele băncii Trade Limited, n-ar trebui să aduci animalul ăsta aici. Fetelor nu le place, și-au băgat în cap că le privește pe sub fuste cu un ochi vicios. Nu inventez nimic, le-am auzit vorbind pe lângă automatul de cafea.

— Ei hai, Dick, riposta Adam Smart zâmbind pe sub mustață. N-o să pleci acum urechea la pălăvrăgelile fâțelor? Știi foarte bine că un câine adevărat face impresie bună pentru imaginea unui bărbat. Liniștește clientul, dovedindu-i că bancherul său iubește animalele. Iar un bărbat care iubește animalele este, fără îndoială, un tip al zilelor noastre, toți psihologii o să-ți confirme. Prezența unui animal instaurează pe loc un climat molcom, aproape familial.

— Da..., gema Weston, asta-i adevărat pentru un câine „normal”, dar Dust al dumitale are veșnic aerul că face de pază într-un penitenciar de maximă securitate. Aici suntem într-o bancă, nu la Leavenworth.

— A mușcat pe careva? șuiera deodată Adam. S-a auzit cumva de vreo mușcătură cât de mică?

— Nu, bineînțeles, capitula Dick Weston, și mă rog să nu se întâmple vreodată așa ceva.

— Ai vrea să dai afară un funcționar de poliție la pensie? se mira Adam. Ehei, Dick! Și eu care te credeam un bun cetățean! La naiba, acest animal a făcut mai mult pentru comunitate decât dumneata și cu mine la un loc. Este un veteran, un soldat care a văzut focul de multe ori. Dă-mi mâna să-i pipăi cicatricile!

Weston se desprindea stângaci, bătea în retragere, dar Adam îl apuca de încheietură, apropiind mâna mani-chiurată a bancherului de blana câinelui.

Era adevărat că blana lui Dust nu mai creștea în multe locuri, acolo unde gloanțele și loviturile de cuțit lăsaseră urme de tăieturi de un roz violet.

— Ei, Dick, spunea atunci Adam pe un ton surd, aproape amenințător, noi putem să arătăm ceva asemănător, dumneata și cu mine, în afară de apendicectomiile respective?

Dust își încordă mușchii pulpelor. Pământul îi transmitea ecoul tropăiturilor. În sala mare se alerga, cineva fusese aruncat la pământ. Mirosul fricii era dezgustător, umplând aerul ca un gaz. Mai mulți oameni făcuseră pe ei, îngroziți de apariția armelor. Ușa încăperii se deschise violent și un bărbat strigă:

— Nu mișcă nimeni! Măinile sus!

Era vocea unui tânăr, cel care făcuse dragoste înainte de a veni aici. Era un miros de spermă proaspătă pe el, amestecat cu cel al unei secreții feminine.

— Cucu! zise golanul aplecându-se peste birou, ieși de-acolo fără să faci pe șmecherul!

Dust de-abia avu timp să înregistreze imaginea unui chip neras, cu craniul încins cu o bandană. Țâșni cu botul deschis, maxilarele destinse, precum cele ale unei capcane pentru lupi. Știa că trebuie să-l înșface de gâtlee și să-i zdrobească faringele pentru a-l împiedica să țipe. Avu impresia că mușcă un bulgăre de pământ, carnea banditului neopunând niciun fel de rezistență colților săi. Totul dură numai trei secunde și necunoscutul abia avu câteva convulsii și era deja mort. Dust nu mai întârzie să adulmece mirosul sângelui și gustul îmbietor al acestuia pe buzele sale.

Acum nu trebuia să-și piardă capul, ci trebuia să reziste impulsurilor sale sălbatice. Se fofilă în coridor, făcu un salt în sala mare cu pardoseală de marmură. Știa că trebuie să fie atent la dalele pe care etichetele sale tindeau să alunece, așa că preferă să sară din birou în direcția celui de-al doilea bandit. Își închise maxilarele pe ceafa acestuia și se legănă de la dreapta la stânga, după tehnica dragă lupilor, pentru a-i rupe coloana vertebrală. Oamenii nu sunt prea bine construiți și carapacea lor musculară subdezvoltată nu le permite să opună o rezistență eficientă loviturilor fizice. Ceafa individului se frânse aproape pe loc, cu un zgomot sec. Dust sărise deja pe teighea. Al treilea bărbat deschise focul în direcția lui, dar era lent în mișcări și câinele îl lovi în plin, în piept, înainte ca acesta să-l fi putut ochi. Dust îi smulse fața, îi sfărâmă pomeții și maxilarul inferior. Toată carnea dispăru dintr-odată, ca o mască de cauciuc pe care o scoți cu un simplu gest, iar necunoscutul rămase la pământ, zvârcolindu-se și scoțând urlete de agonie. Nu mai rămăsese decât unul, care se retrăgea spre ușă. Ținea în mână un revolver și trăgea la întâmplare, cu ochii măriți de groază. La auzul vâjâitului de proiectile, Dust alergă în zigzag. Gloanțele erau singurele de care se temea, pentru că erau mai rapide decât el.

Câinele sări din nou pe teighea, apoi ricoșă în direcția fugarului. Acțiunea aprindea în el o bucurie vecină cu nebunia. Era pe deplin conștient că cel mai greu lucru era să se oprească, *să se mulțumească doar cu atâta...* Pornise să devoreze întreg pământul, dar nu trebuia. Siguranța sa depindea de asta. De-ndată ce-l va fi omorât pe acest om, trebuia să facă totul pentru a redeveni un câine bun, să facă să tacă demonii care urlau în el.

Își strânsese colții în jurul mâinii golului. Avea de ars atâta energie, încât de-abia simți oasele făcându-se bucăți între maxilarele sale.

„Oprește-te! îi sufla glasul rațiunii. Oprește-te sau te vor ucide!”

Ateriză pe dale și se întoarce în loc, gata de înfruntare, să reînceapă, încă o dată și încă o dată, până ce-l vor fi durut colții..., dar se terminase totul. Deja. Nimeni nu-l mai amenința. Se așază pe toate cele patru labe, cu sângele bărbaților picurându-i din bot, și văzu toate fețele întoarce spre el, având aceeași expresie de oroare întipărită pe chipuri. El îi salvase, dar lor le era mai frică de el decât de hoți... Îl priveau ca pe un lup ivit din tenebre pentru a face ravagii și a distruge. Îl urau. Dacă ar fi putut, i-ar fi zburat creierii cu pistolul.

Dust avea chef să le dea dreptate, să-i înfrunte într-o ultimă luptă, să le ia gâtul la cât mai mulți și să moară acolo, în mijlocul cadavrelor dușmanilor săi. Asta meritau și nimic mai mult!

Era gata să țâșnească, când brațele lui Adam Smart se închiseră în jurul pieptului său.

— Gata! Frumos! E bine! E bine! murmură stăpânul.

Era singura voce de la care accepta ordine. Dintr-o dată, toată mânia lui se risipi.

În jurul lui, oamenii întinși pe pardoseală începură să se ridice.

— Ei, Dick! rosti Adam către Weston, mai zici ceva de rău de câinele meu, după ce a făcut pentru dumneata?

— Doamne, nu! se bâlbâi directorul băncii, dar am crezut că o să fac pe mine când monstrul ăsta a țâșnit din biroul dumitale!

Izbucniră râsete nervoase. Se felicitau unul pe celălalt, când o tânără secretară se puse pe urlat, din pragul biroului lui Adam.

— Acolo..., îngăimă aceasta când se repezică în ajutorul ei. Tipul... Dumnezeule! Câinele aproape că i-a smuls capul.

2

Coleman Herbert Huston avea optzeci și doi de ani. Îi plăcuse la nebunie Las Vegasul. Nu Las Vegasul din zilele noastre – acest Disneyland pentru adulți rămași la stadiul de copii –, nu, cel adevărat, cel din anii '40, când un Dakota C-47 de la USAF te arunca în plin deșert, la marginea unei oaze din beton, ornată cu neoane, pe care vânturile de nisip sfârâiau precum șunca în tigaie. Atunci coborai din trăsura cu două roți care, cu câteva luni mai devreme, își mai trambala încărcătura de veterani, gândindu-te că era amuzant să iei același mijloc de locomoție ca acele fantome care, în loc de efecte personale, cărau un trombon în cutia lui, o trompetă bine lustruită sau un saxofon, după locul pe care îl ocupa în orchestră. Unii, la ora care precedase saltul, gravaseră graffiti pe metalul fuzelajului cu o cataramă sau cu un pumnal. Erau încă acolo, se simțea la buricul degetelor. Unde se aflau oare acum? Câți dintre ei hrăneau rădăcinile manglierilor în jungla unui atol cu o denumire greu de pronunțat?

Era prin '46-'47... În acele vremuri cazinourile erau niște temple, oamenii nu se plimbau decât în smokinguri. Era epoca lui „Rat pack”, orchestra lui Sinatra Magnificul, croonerul a cărui voce era o avalanșă de pietricele învelite în catifea. Epoca reglărilor de conturi între șefii de bande. Toate acestea se petreceau în deșertul Nevada, cu lovituri de secure. Se tăiau mâinile trișorilor cu ferăstrăul și se cauterizau rănilor cu arzătorul de sudat, din bunătate, pentru a evita vărsarea de sânge. Sau li se remodela scheletul cu bâta de base-ball, pentru a-i reeduca. Toate acestea aveau loc în mijlocul nisipurilor, având drept martori doar șerpui cu clopoței, galbeni și negri, și șopârlele. Erau

vremurile mașinilor fabuloase, care înghițeau tot atâta carburant cât un bombardier american plin cu bombe.

Astăzi, Coleman nu avea decât să închidă ochii pentru a revedea femeile cu umerii lor cam grăsuți în corola decolteurilor. În acele timpuri, mai existau încă femei adevărate, cu sâni adevărați, cu fund numai bun de frământat, cu pântecel bine făcut, pe care să-ți odihnești capul după ce ai făcut dragoste. Moda top-modelelor anorexice nu făcea încă ravagii.

Nu existau calculatoare, nici cărți de credit, când se manipulau biștarii, erau bani adevărați, „cașcaval”, cum li se mai spunea. Bancnote, teancuri în saci atât de dolofani, încât contrabandiștii trebuiau să se cațere pe geamantane cu genunchii pentru a le putea închide. Oamenii se găteau pentru a merge pe „câmpul de luptă”, mai ales femeile, care știau că vor trebui, probabil, să desfacă picioarele pentru a face rost de ceva parale pentru a reveni la ruletă sau a răscumpăra recunoașterea unei datorii. Totul mirosea a parfum, sudoare și acel fel de aromă de cuptor întredeschis, care îți intră în nări la vecinătatea deșerturilor. O puternică mușcătură uscată, care îți sare în gâtlee, îți zbârcește pielea, săpându-ți riduri înainte de vreme. Îmbătrâneai mai repede în Vegas decât în altă parte, dar cui îi păsa? Trăiai doar clipa prezentă, atât cât să arunci zarurile, iar crupierul să întoarcă cartea fatidică. Coleman întâlnise acolo un supraviețuitor de la Iwo Jima, Billy Waco, un sergent de Marină care nu reușea să se readapteze la viața civilă.

— Numai asta îi mai dădea forța de a mai rezista, rânjea bătrânul. Ruleta, frica pe care o încerca în timp ce privea bila rotindu-se. Ruleta, covorul său verde, devenise jungla sa. Waco se parașuta acolo noapte de noapte. Îmi zicea: „Fisele din buzunare scot același zgomot ca și gloanțele”. Waco, ca mulți alții, sfârșise prin a sări de pe o clădire, cu buzunarele goale, strigând „Geronimo!”

Bătrânul era în stare să vorbească despre toate acestea ore în șir, fără a-și umezi buzele. Ar fi putut fi un extraordinar orator.

Dan Norris îl adora pe Coleman. Mergea frecvent să-l viziteze în bungalow-ul pe care îl ocupa la marginea deșertului, acolo unde se ridicau acele câmpuri de trailere populate de jucători scăpătați, de ratați înnașcuți sau de informaticieni luminați care, în etuva unei caravane, încercau să elaboreze pe un laptop (răcorit de un ventilator!) sistemul care nu va întârzia să-i îmbogățească.

— Vegas, sporovăia Coleman, este o absurditate, un oraș construit împotriva oricărei logici, într-un loc în care nu există nici apă, nici verdeață, nimic de extras, nimic de cultivat. Un oraș improvizat pe o nicovală, un peisaj care s-ar potrivi mai degrabă unei ocne sau unui teren de teste nucleare. Dacă ni s-ar tăia apa și aerul condiționat, toată lumea ar crăpa până la ivirea zorilor.

Râdea bătrânul, încântat fiind că prezice Apocalipsa. Cu vârsta, obrații săi căzuți, de fost trompetist, căpătaseră alura și consistența urechilor de elefant. Aceștia atârnavă pe gulerul cămășii de o parte și de alta a gurii cu buze martirizate de muștiucurile de alamă.

Se instalase acolo când ieșise la pensie, în coșmelia pe care vântul de nisip – „Hairdryer”, la 50° C temperatură medie – o șlefua în fiecare zi câte puțin, dând scândurilor finețea mătăsii. Nu se mai mișca din balansoar, mâinile având aspectul unor păianjeni artritici. Ore întregi rămânea nemișcat, lăsând soarele să-i decoloreze cămășile hawaiene. Mulți bătrâni îl imitau, din cauza climei uscate și calde, renumită ca blândă pentru reumatisme.

Dan Norris avea treizeci și șase de ani. În realitate, se numea Daniel Caleb Norrish, dar nimeni nu bănuia acest lucru și chiar el ajunsese să uite. Înalt și subțire, știuse să

păstreze o siluetă de surfer adolescent. Nu era frumos, dar chipul lui avea ceva „sfărâmat”, care îi dădea un aer interesant. Purta părul lung, înnodat pe ceafă într-un fel de coc de matador. Ca toți cei care întârziu prin Vegas, își plătise tributul de riduri precoce soarelui, iar gura îi era încadrată de tăieturi adânci. În perioada sa de glorie, de fiecare dată când îl vizita pe Coleman, aducea o jumătate de Wild Turkey, dar acele timpuri apuseseră de mult și acum venise vremea bătrânului să-i ofere ceva de băut.

Las Vegasul lui Dan nu mai avea nimic din cel al lui Coleman. Era un parc de distracții conceput de un peisagist îmbuibat cu LSD. Un coșmar strălucitor, în care fortărețele atingeau piramida gigantă a „Louxor”-ului, unde leul „MGM” domina bulevardele ca un monstru supradimensionat ieșit dintr-un desen animat pentru extraterestri uriași. Puteai să vezi cavaleri în armuri de plastic bându-și cafeaua cu pirați cu picior de lemn și un papagal împăiat pe umăr. Vestale în mantii scurte își garau mașinile, în timp ce faraonii luau comenzile într-un *grill-room* tapisat cu sarcofage din plastic. Dubluri ale lui Elvis băntuiau cabinele telefonice... Pe timpul când era un *show-man* adulat, Dan descindea în fiecare seară în asemenea localuri. La „Ramses”, până și hârtia igienică era decorată cu hieroglife. Hotelurile se dovedeau a fi destul de mari pentru a înghiți populația unui oraș de provincie, se putea trăi acolo izolat de lume, fără a scoate vreodată nasul afară. „Păduri” interioare îți ofereau un itinerar de coridoare botezate „promenade”, cu cerul care dă iluzia realității și animale drăgălașe topăind în prerii din iarbă plastificată. Te plimbai, după chef, prin savane africane, păduri amazoniene, adulmecând parfumuri vegetale sintetice, emanate de pulverizatoare ascunse privirii. Alte coridoare te făceau să șerpuiești printre ruine grecești și romane, pe fundul unui vulcan care scuipa o lavă „laserizată”. Era un ospiciu pentru

nebuni lipsiți de anvergură, unde aparatele cu fise detronaseră definitiv jocurile „nobile”. Nimeni nu mai era interesat de ruletă și de Black Jack, acum contau doar bandiții ciungi care realizau 70% din câștigurile cazinourilor. Toți stăteau agățați de acestea, cu mâinile crispate pe maneta fericirii, cu ochii ațintiți la defilarea fructelor și legumelor rotindu-se la întâmplare pe cadrane. Cireșe, clopote, ananas... Cireșe, clopote... O clientelă de vacanțiști în șort, împopoțonați cu șepci și teniși. Matroane cu pulpe înroșite de soarele deșertului. Un vacarm suficient să asurzești un muncitor din turnătorie. Unii, de atâta tras la manetele de *one-arm bandits*, făceau bășici în palme!

— Mediocritate, înjura Coleman. Pretutindeni. Din fericire nu mai trebuie să mai pun piciorul pe-acolo.

Dan era mai puțin sever. Mulțimile vomitate de autocarele turistice îl făcuseră celebru.

Dany Norris, omul care mestecă sodă caustică în loc de gumă de mestecat!!! În seara aceasta, la „Poodle’s Beauty Parlour”! În exclusivitate!

Toate acestea păreau deja departe, și totuși ultima sa reprezentație avusese loc doar cu șase luni în urmă.

Dan își înecă scotch-ul în multă apă caldă. Nu avea niciun chef să devină alcoolic sub pretextul că pierduse totul. Era încă prea tânăr pentru aceasta și, în plus, lui nu-i plăcuse niciodată băutura.

De ceva vreme asculta bârfele lui Coleman cu o ureche distrată, deoarece i se păruse că vede mașina. Tot personalul cazinourilor din Vegas învățaseră s-o cunoască. Era un Cadillac Eldorado vechi, de o ciudată culoare gri metalizat, și pe care praful o acoperea de la bot până la portbagaj. Mergea la ralanti și, de fiecare dată când privea peste umăr, Dan o vedea acolo, oprită în dreptul bordurii, cu motorul torcând. Parbrizul fumuriu nu lăsa să se distingă chipurile

pasagerilor, dar Dan ştia perfect cine era la volan. De-ndată ce părăsea garsoniera prăpădită în care se retrăsese după excluderea sa din cabarete, Cadillacul îl urmărea. Câteodată mergea chiar pe lângă el, la ralanti, cu geamurile închise, ca un coşciug de sticlă şi oţel cu ocupanţi invizibili. Se prefăcea că n-o vede şi se forţa să privească drept înainte, dar auzea rânjetele bărbaţilor din spatele sticlei fumurii a geamurilor laterale. Îl hărţuiau de luni de zile, sperând să-l surprindă în flagrant. Prezenţa lor ameninţătoare făcea un gol în jurul lui. „Prietenii” săi îi şterseseră cu toţii numele din agendele lor şi, dacă greşea şi îi suna, îi închideau telefonul în nas de-ndată ce pronunţa fatidicul „Eu sunt...”

Coleman vorbea despre Dean Martin, Sinatra, fredona primele măsuri din „On road Sixty-Six”... Dan îşi crispă degetele pe braţele balansoar. Maşina îşi făcea drum printre caravanele decăzuţilor de la ruletă. Intra pe teritoriul naufragiaţilor care aşteptau să se refacă, foste educatoare cu privirea febrilă, care sfârşeau prin a-şi vinde trupul ca să facă rost de parale pentru a se putea reîntoarce să se „spânzure” de automatele cu fise.

Era chiar Cadillacul. Rula încet, pentru a-i prelungi frica. Dan se întrebă dacă va avea timp să fugă până la mica sa Camaro, de un galben ţipător, şi să demareze. În mod cert, nu. Era, de altfel, prea târziu, lunga maşină gri se postase în faţa bungalow-ului. Motorul fu oprit, dar nu coborî nimeni. Era ciudat acest vehicul tăcut şi orb pe care ţârâia praful deşertului. Dan încercă să rămână impasibil. Nu din demnitate, ci pur şi simplu pentru a nu ceda terorii care l-ar fi invadat, dacă ar fi mişcat un deget. La fel reacţionase şi când era copil, în faţa câinilor feroce, pentru a-i descumpăni. Câteodată, această tactică dădea roade. Dar nu deseori.

Observă vehiculul. Etanş, compact. Aveau totuşi să coboare. Se amuzau pe seama lui, ca de obicei. Se scurseră

trei minute. Coleman tăcuse, mărul lui Adam i se agita, fără a se putea spune dacă de furie sau de spaimă.

În sfârșit, portierele se deschiseră și cei trei bărbați se dădură jos din mașină. Purtau costume de alpaga neagră și niște pălărioare ridicole, precum agenții FBI din anii '50. Ochelarii lor cu sticlă fumurie păreau făcuți din același material ca parbrizul Cadillacului. Alura lor retro le dădea aspectul unor cântăreți de blues ratați sau de încasatori de creanțe. Se numeau Wigs, Curl și Faro, dar se amuzau schimbându-și numele între ei săptămânal, astfel încât nu puteai ști cine era cu adevărat fiecare dintre ei. Această farsă părea să-i încânte și funcționa cu atât mai bine cu cât nu aveau trăsături distinctive. Se spunea că în anii '70 făcuseră parte dintr-o trupă rock botezată The Queens of Queers și că două dintre cântecele lor avuseseră succes: „One-Way Ticket To Hell” și „Slippery When Wet” (o porcărie cu dublu sens care provocase oarecare mânie printre ligile de etică morală). În viață nu aveau decât o ambiție: să câștige destui bani pentru a-și construi o versiune de periferie a Gracelandului, proprietatea lui Elvis. Ca și Regele, se hrăneau aproape exclusiv cu unt de arahide și sandvișuri cu banane.

Unul din cei trei – Wigs? Curl? Faro? – se apropie de Camaro, punându-se pe spart cauciucurile cu un cuțit de vânătoare. Dan nu spuse nimic, era de prisos; protestele lui i-ar fi încântat. Coleman se agită în balansoar.

— Secăturilor! strigă el cu vocea sa răgușită. Aici sunteți la mine acasă, ștergeți-o imediat! Bandiți ca voi am tot văzut eu pe când nici nu erați născuți. Am mâncat gogoși și am băut cafea cu Bugsy Siegel, am cântat la petrecerile lui Gus Greenbaum. La naiba! Voi sunteți niște nimeni pe lângă oamenii ăștia! Rahat de muște. Valea!

Cei trei bărbați nu dădură semne să-l audă. Așezați unul lângă celălalt, articulau cuvinte nedeslușite, fără a

pronunța vreun sunet, ca și cum ar fi dorit să li se citească pe buze ce aveau de spus. Aveau aspectul unui trio de muți, recitând în cor o poezie într-un show de televiziune pentru infirmi. Dan știu pe dată că mesajul îi era destinat și se strădui să-l descifreze:

„Ei, citi el, te-ai hotărât în sfârșit să-ți înghiți limba?”

— Nu te enerva, bunicule, aruncă într-un sfârșit cel mai înalt dintre ei, îți face rău la astm. Când ții gura deschisă prea multă vreme prin locurile astea, ți se umplu plămânii de praf. N-am venit aici pentru tine, ci pentru amicul tău. Am venit să-i facem un consult medical.

— Adunătură de nemernici! mârâi Coleman.

— Suntem inspecitori sanitari, continuă bărbatul în negru. Treaba noastră este să ne asigurăm că este mut. Pentru asta suntem plătiți. Știi că nu trebuie să-l lăsăm să vorbească, nu-i așa? Glasul lui este periculos. Aproape cancerigen. Cei care au comis greșeala de a-l asculta au avut mult de suferit.

Și nu mințea. Debbie Marlowsky, o ziaristă de la CNN, care îi luase interviu lui Dan cu trei luni în urmă, se alesese cu timpanele sparte cu tirbușonul, în timp ce își făcea părul permanent la „Bartoldi”, pe Strip. Doi bărbați în negru o imobilizaseră pe scaunul coaforului, în timp ce al treilea îi introducea metalul cromat în urechi. Poliția nu reușise să reconstituie portretul-robot; se știa doar ce-i șoptise călăul victimei: „Nu te mișca, frumoasa mea, trebuie să-ți scot de urgență ceea ce vocea lui Dany Norris ți-a depus în urechi, altfel îți va putrezi creierul. O să te doară puțin, dar e spre binele tău”.

— El n-a spus nimic, se grăbi să-i asigure cu glas tremurat Coleman, la naiba, lăsați-l în pace.

— Am vrea noi, făcu bărbatul, cu un zâmbet trist. Dar acest domn este un dăunător, un virus. Este de datoria

noastră să verificăm dacă nu infectează oamenii. Vocea lui este contagioasă. E o poveste de lungime de undă, n-aș putea să zic cu exactitate, dar, de-ndată ce este ascultat, o intervenție chirurgicală se impune și atunci intrăm noi în scenă.

Își scoase mâinile din buzunare pentru a etala tirbușonul care ieșea din pumnul închis.

— Am salvat deja multă lume, continuă el pe un ton mios. Fete și gagii prea atenți, pe care vorbele acestui domn îi contaminaseră. Cum am putut interveni la timp, au scăpat fără multă bubă. O, bineînțeles, vor rămâne fără îndoială surzi, dar oricum este mai bine decât o tumoră pe creier.

Coleman tremura în balansoarul său. Oboseala și dezgustul puseseră stăpânire pe Dan; știa ce avea să se întâmple. Trioul îi juca mereu aceeași scenă de trei luni, făcând din el un ciumat, de a cărui apropiere trebuia să fugi.

— Ei bine? făcu bărbatul în negru punând piciorul pe verandă. Ce mai faci, Norris? Coardele tale vocale se atrofiază? Răspunde mișcând capul. Te întreb asta pentru că nu mi-ar plăcea să trebuiască să te operez, înțelegi... Să-ți tai limba, de exemplu. Este o intervenție complicată și murdară. Pentru a o reuși, trebuie neapărat tras organul afară din cavitatea bucală, pricepi? Și o limbă este a dracului de alunecoasă. Atunci, cel mai bine este s-o înțepenești cu o croșetă sau cu un cârlig pentru pescuitul marlinului, pentru că poți s-o apuci mai bine.

În timp ce vorbea, pipăia gâtul lui Dan cu degetele sale dure, învinețindu-i traheea, ca și cum ar fi căutat semne de atrofiere clinică.

— Nu mai trebuie să deschizi gura, murmură el apropiindu-și fața de cea a victimei sale. Să vorbești nu ți-ar fi de mare folos, n-ai talent pentru asta. În locul tău, mi-ar fi rușine să-i pun în primejdie pe toți cei care se apropie de

mine, m-aș duce să mă spânzur sau să mă arunc de pe un zgârie-nori ca toți tipii ruinați la joc. Sau aș conduce prin deșert până ce rezervorul de benzină al rablei mele s-ar goli. Se pare că este aproape imposibil să te întorci pe jos. Sfârșești prin a cădea pe burtă, lovit de insolație, și rămâi să te usuci acolo ca o mumie indiană. Când ești găsit, leșul tău e la fel de tare ca pielea mexicană ieftină, știi, cea care se folosește pentru a fabrica cizme pentru turiști, în Tijuana.

Dan nu se clintea. Mâna bărbatului îl strângea de beregată.

— Oi fi simulând poate? șopti tipul în negru. Poate te prefaci că ești vindecat?

Se dădu doi pași înapoi și le făcu semn acoliților săi să se apropie.

— Să-i facem testul, decretă el doct. Dacă scoate un singur geamăt, îi tăiem limba, de acord?

— În regulă, doctore, făcură ceilalți în cor.

Imediat după aceea, o avalanșă de lovituri se abătu asupra lui Dan, dar se obișnuise. Strânse maxilarele mai-mai să-și spargă smalțul dinților. Dacă făcea greșeala să-i scape un singur țipăt de suferință, călăii se vor deda pe loc la simulacre de mutilare. Cu o săptămână în urmă, pe când țipase sub arsura unei țigări, îi crestaseră limba cu șişul pe câțiva milimetri. După aceasta, să mănânce sau să bea devenise un adevărat calvar, și rana se redeschidea întruna, până când se hotărâse să-i aplice două puncte de sutură o infirmieră la pensie, care lucra la negru.

Încasă papara strângând din dinți. Era foarte cald (55° C la umbră) și miza pe faptul că torționarii lui vor obosi repede. Ceea ce se și întâmplă. Bărbații în negru se ridicară, găfâind. Sudoarea le picura de sub pălării.

— Ajunge, suflă din greu cel mai înalt. Constat că te-ai hotărât să faci eforturi să te îndrepti. Plecăm, dar nu-ți face iluzii, vom fi mereu în spatele tău și, cum deschizi gura, pac!

Se strecurară în Cadillac și demarară fără a mai aștepta. Dan nu se ridică decât după ce vehiculul fu înghițit de norii de praf. Îl durea tot corpul, dar, de când era hărțuit, își luase înțeleapta precauție de a purta o apărătoare de jucător de fotbal american sub cămașa de „talie mare”. Acest lucru îi permitea să încaseze fără prea mare suferință loviturile de picior în organe. Pentru moment, oamenii lui William Ucks nu-și dăduseră încă seama, dar nu știa cât timp va ține șmecheria.

— Ți-e bine? întrebă Coleman. Doamne! Ce bătută! Or să te omoare până la urmă, băiete, nu mai poți rămâne aici... Trebuie să găsești ceva să te faci nevăzut. Dacă aș avea parai, te-aș ajuta din toată inima. Trebuie să ne ajutăm unul lângă pe celălalt, noi, artiștii de music-hall, dar știi că sunt lefter... O pensie de trompetist nu este tocmai Eldorado.

Dan încercă să zâmbească și, cu un gest din mână, arată că nu avea nicio importanță. Chiar și atunci când sinistrul Cadillac gri nu se afla prin preajmă, nu mai deschidea gura să vorbească. Evenimentele din ultimele săptămâni îl aduseseră în pragul paranoiei, ajunsese chiar să se teamă să nu fi instalat cei trei ciocli microfoane în jurul lui, pentru a-l surprinde în flagrant delict de pălăvrăgeală. Era absurd, firește, dar frica sa lua o întorsătură de superstiție care uneori îl înspăimânta.

Nedorind să mai întârzie prin zonă, merse să vadă starea mașinii sale. Toate pneurile erau sparte; în caz că dorea să se întoarcă acasă, trebuia să facă autostopul. Își adună cele câteva boarfe. Fusesse de-a dreptul idiot să creadă că va fi în siguranță în afara orașului, chiar de mergea să se instaleze în Alaska, în mijlocul lupilor. Îl salută pe Coleman și traversează câmpul de trailere schiopătând. Gustul sângelui îi provoca senzația de vomă. Perdelele caravelor erau trase imediat la apariția sa. Toți amărății soartei asistaseră la

corecția care îi fusese aplicată, dar aici nimeni nu se ocupa de problemele celuilalt, erau prea obișnuiți cu încasatorii specializați în „masarea” articulațiilor cu bâta de base-ball.

Dan merse de-a lungul labirintului taberei de mașini. Oamenii își coborau privirile când se uita înspre ei. Toate fetele, cu părul prins în bigudiuri și îmbrăcate cu tricouri de fotbaliști, păstrau într-un dulap inevitabila rochie pentru ocazii, care să le permită noaptea aceasta să agațe fraierul care să le strecoare câteva monede drept plată. Nici măcar nu voiau bani, niște fise le făceau fericite, astfel că nu mai erau obligate să facă coadă la ghișeul de schimb și puteau să se năpustească spre mesele de joc fără a pierde un minut. Erau plătite în fise de plastic, pe care le înfundau în buzunare cu aviditate. Și această monedă de Monopoly le părea mai reală decât tradiționalele bancnote verzi.

Dan ajunsese la drum și ridică degetul mare. Avea migrenă. De cât își strânsese maxilarele, sfârșise prin a redeschide rana de pe limbă.

Din când în când, în plină noapte, telefonul îl trezea, era unul dintre cei trei descreierați din trio:

— Hei! zicea tipul, domnul care îți vrea binele m-a însărcinat să-ți spun că viața ar înceta să fie un iad pentru tine dacă ai accepta să ți se taie coardele vocale. N-ar trebui să plătești nimic, suportă el operația. Ești de acord? Ei, nu-i nimic, mai gândește-te! Odată mut, ți-ai regăsi liniștea și toată lumea ar fi fericită!

Domnul care îți vrea binele... Niciodată nu era pronunțat numele senatorului William Marmaduke Ucks. Uneori, Dan se întreba dacă n-ar fi mai înțelept să accepte, pentru a se termina totul, pentru a-și regăsi liniștea. Dar, oricum, nu era deja, într-un fel, mut? La început se lăudase, dar, când se produsese primele „accidente”, înțelese repede că toți cei care îl ascultau cu o ureche compătimitoare vor fi în primejdie.

O mașină de patrulare se opri în dreptul său, condusă de o tânără bine îndesată într-o vestă antiglonț. Era transpirată, în ciuda aerului condiționat, și pete jenante îi pătau uniforma la subsuori. Era Maggy... Maggy Crainshaw, o blondă cu față de păpușă, de vreo treizeci de ani, care supraveghea drumul ce traversa deșertul.

— Drace, zise ea gâfâind și deschizând portiera din partea pasagerului. Tu ești? Iar te-a călcat trenul? Urcă, te duc în oraș. Vrei să te conduc la spital?

— Nu, suspină Dan, instalându-se prudent pe scaun. N-am bani să-mi plătesc factura, mai bine lasă, cu puțină gheață se aranjează.

— În torpedou găsești Anacin, făcu Maggy demarând. Te-au încolțit din nou?

— Da, eram la Coleman. Încearcă să mă aducă la exasperare. Speră, probabil, să mă sinucid. Tânăra își crispă mâinile pe volan. Fixa drumul cu un aer jenat. Ca multe dintre femeile polițiste, și ea avea tendința de a se buhai. Mânca prost și mult, pentru a căpăta volum și a impresiona. Era o inconștiență. Unele se apuau de culturism, dar clătitele, chili-dogs și cafeaua foarte dulce aveau un efect și mai rapid, ascunzând linia umerilor într-un strat de slănină care le dădea un profil de luptătoare de catch. Soarele deșertului îi bronzase pielea, îi săpase labe de gâscă și arăta cu cinci ani mai în vârstă, deși încerca să ia în derâdere toate acestea. Aici, cancerul de piele făcea ravagii în rândurile adepților bronzării.

— De ce nu faci plângere? întrebă ea furioasă.

— Și la ce mi-ar folosi? rânji Dan. Maggy, tot ce se petrece este o treabă politică. Ucks este senator, nu se va dovedi niciodată că persecuțiile au fost ordonate de el. Se bazează pe mulți partizani printre polițai, și eu o știu prea bine. Și tu o știi. Nu se va face nicio anchetă, dosarul va sfârși în fundul unui sertar și voi fi tocmai bun pentru încă o mardeală.

— Atunci, șterge-o departe..., ripostă tânăra. Coar-dele tale vocale din cauciuc vor găsi în mod sigur o slujbă la Hollywood, în cinematografie, să fii una dintre vocile din desene animate.

— Nu, m-ar urmări și acolo, răspunse Dan cu lehamite. Și apoi vocile din desenele animate se fac în zilele noastre pe calculator. Nu mai este nevoie de tipi ca mine.

Merseră două minute fără a mai spune nimic. Spațiul din vehiculul de patrulare mirosea a sudoare și a par-fum ieftin, cu care Maggy se stropea din belșug la fiecare pauză, pentru a „rămâne feminină”.

— La naiba, spuse ea pe un ton trist, cât m-ai făcut să râd! Când mergeam să te văd la „Poodle’s Beauty Parlour”... Ce de tâmpenii puteai să scoți din tine! Făceam pe mine, pe cuvânt! De fiecare dată când mă duceam la un spectacol de-al tău, eram nevoită să-mi iau în poșetă încă o pereche de chiloți, pentru a mă schimba la sfârșitul spectacolului. Nimeni, niciodată, nu m-a făcut să râd atâta. Când imitai vocea lui Stallone sau pe a lui Schwarzenegger, a lui Bush sau Reagan. N-aveai decât să închizi ochii pentru a crede că ei se află într-adevăr pe scenă. Niciodată, niciun imitator n-a atins un asemenea grad de perfecțiune.

— Taci, suspină Dan. N-ar trebui nici măcar să-ți vorbesc în acest moment, mi-au interzis. Te pun în primejdie doar pentru faptul că am urcat în mașina ta.

— Oh! Nu exagera, sunt totuși polițistă!

Avu un gest de lăudăroșenie arătând spre armă, care părea prea mare pentru mânuța ei dolofană.

— Asta nu i-ar opri, mormăi Dan. Tipii ăștia fac parte din paza intimă a lui William Ucks, au probabil un morman de permise în portofele, autorizații federale.

— O să se stingă de la sine, murmură Maggy, fără a crede nici ea în ce spunea.

— Da, aprobă Norris. Dacă Ucks crapă de un infarct sau vreun smintit îl doboară în cursul unui meeting electoral. Câteodată îmi intră frica în oase, știi? Mă întreb ce ar fi viața mea dacă ar deveni președintele Statelor Unite.

— Drace, șuieră tânără, la asta nu mă gândisem!

* Intrau în oraș, iar Dan insistă să-l lase pe trotuar. Era perfect conștient că polițista se înșela crezând că uniforma o proteja de cei trei ciocli. În momentul în care cobora, Maggy îi strecură în buzunar două bancnote de zece dolari.

— Ține-ți gura, îi strigă ea. Este în amintirea tuturor chiloților pe care i-am udat din cauza ta! Fă-te nevăzut și multă baftă!

Demară scârțâind din cauciucuri, înainte ca el să fi putut protesta. De altfel, chiar ar fi protestat? Avea o nevoie teribilă de bani pentru a supraviețui. Pentru moment, rezista datorită foștilor săi fani, cei care reușiseră să facă rost de adresa lui și veneau să strecoare un plic, conținând una sau două efigii ale lui Alexander Hamilton, în cutia poștală. Această fidelitate avea o latură înduioșătoare și Dan realiza cu întârziere că reprezentase ceva important pentru mulți oameni necunoscuți. Un val de oxigen în marasmul vieții cotidiene, un hohot de râs. Câteva minute privilegiate în timpul cărora se simțiseră, deodată, vii... fericiți. Îi erau recunoscători și înțelegeau să i-o dovedească în felul lor. Prima oară când descoperise un plic cu zece dolari, se simțise umilit. Cui îi trecuse prin mine să-i dea de pomană? Mototolise hârtia verde, schițase un gest pentru a o arunca la canal..., dar zece dolari erau oricum ceva, nu-i așa? Cu zece dolari putea să-și plătească cinci duzine de gogoși, cu care să-și umple burta pentru două sau trei zile. În ultimul timp, Norris învățase să-și redimensioneze cerințele în materie de alimentație. Se hrănea cu clătite și cafea neagră. Portarul imobilului îi dădea câteodată un pachet de Jamaica Bleu Mountain, șterpelit din restaurantul

ginerelui său, o sosie a lui Elvis pe care nu-l putea vedea în ochi. Portarul era un vechi fan al „omului care mesteca sodă caustică în loc de gumă de mestecat”, unul în plus.

Dan se fofilă printre batalioanele de turiști roșii la față, care se plimbau pe Strip. Vacarmul era asurzitor și la fiecare zece metri existau difuzoare care anunțau iminența unui super jackpot. La Vegas se juca douăzeci de patru de ore din douăzeci și patru. Dan luase obiceiul de a merge cu ochii în jos, pentru a scăpa de vederea nimicitoare a firmelor de neon care, noaptea, șiroiau precum cataracte de lumină lichidă. Totul i se părea astăzi supradimensionat; ceea ce îl încântase cu un an în urmă îi accentua convingerea intimă de a fi devenit o insectă. Avea acum ciudă pe leul de la „MGM”, cât despre piramida din sticlă neagră a „Louxor”-ului, aceasta evoca în ochii lui o navă extraterestră cu iradiieri malefice. Într-unul din scheciurile sale, explicase, cu vocea președintelui Statelor Unite, că dolarul suferea o stranie metamorfoză de fiecare dată când intra în atmosfera din Vegas. Într-adevăr: în loc de mențiunea *In God We Trust* de pe spatele bancnotelor, se putea citi: *In GOLD We Trust*. Reușise să stârnească râsul cohortelor de comis-voiajori cu această glumă idioată.

Se întoarse acasă, într-o garsonieră cumpărată din primele onorarii primite, pentru că detesta viața de hotel și simțise foarte repede nevoia de a reconstrui, în intimitate, o lume cu dimensiuni umane. Era o locuință ridicol de mică, pe care cea mai mică dezordine o făcea de nelocuit. Dan păstra acolo resturile gloriei sale trecute: un reportofon, kilometri de bandă pe care erau înregistrate diverse frânturi de scheciuri, o saltea așezată chiar pe podea, un splendid espresso profesional importat din Italia, două valize conținând vechile sale costume de scenă. Contul din bancă era gol și i se retrăseseră una câte una toate cărțile de credit. Se blestema că nu-și înregistrase scheciurile pe casete video,

așa cum îl rugase impresarul său. Poate, cel puțin, ar fi putut profita de această sursă de venituri.

— Nu, răspunsese el în perioada aceea. Un imitator trebuie auzit în „carne și oase” și, apoi, trebuie să știi să te faci dorit. Cu un video aș fi peste tot, tot timpul; lumea s-ar plictisi să mă vadă; până la urmă i-aș agasa. Ceea ce vreau eu este ca oamenii să facă pelerinaj la Vegas pentru a mă vedea pe scenă.

Îmbătat de succes, chiar crezuse acest lucru. Ca toți ceilalți, devenise pretențios, capricios, fetid. Începuse să râdă de propriile sale glume, să se asculte bătând din palme. Avea încă în urechi urletele de bucurie ale sălii de la „Poodle’s Beauty Parlour”. Și asta îi făcea rău doar amintindu-și. Publicul îi lipsea ca un drog, avea nevoie de o injecție de aplauze, de o repriză de „bis” sau de „ura”. Ar fi vrut să se îndoape din toate acestea măcar încă o dată.

Doamne! Avusese vremea sa de glorie. Dany Norris, omul care avea coarde vocale din cauciuc, capabil să imite orice voce la perfecție: bărbați, femei, copii, tineri, bătrâni. O minune pe care mai multe facultăți de medicină ar fi dorit s-o studieze... sau chiar s-o disece? Devenise atât de amuzant, încât directorul de jocuri de la „Poodle’s” îl acuzase chiar că deturna turiștii de la mesele de ruletă și de la „bandiții ciungi”. Culmea.

La urma urmei, Dan nu-și făcea deloc iluzii asupra umorului său. Adevăratul său talent era imitația. Textele scheciurilor erau comandate unor scriitori „comici”, ieșiți din atelierele celor mai bune universități. Glume de comis-voiajori întineriți, mereu aceleași teme: fundul, banii, oamenii politici. Dan era în stare să imite până la confuzie soneria telefonului, un fermoar care se trage, o ușă care se deschide... zgomotul de coit, scârțâitul unei somiere. Putea să joace o piesă el singur, cu condiția de a ține ochii închiși. Aducea pe scenă cele mai mare vedete, fără știrea acestora, dar cu vocea lor.

Și apoi...

Și apoi comisese greșeala vieții sale: se luase de William Marmaduke Ucks, senatorul.

Ucks avea șaizeci și cinci de ani, era un republican reacționar, anti-tineri, anti-feminist, anti-gay, anti-avort. Detesta negrii, latinii, europenii „fără boașe”. Se zicea că este susținut de KKK, chinuit de vagi închipuiri secesioniste. Era mic de statură, construit ca un butoi și cu o voce de tuse cu flegmă, celebră pentru invectivele publice. Ucks era atât de prost încât reprezenta o țintă ideală pentru un imitator. Dan lucrase mult ascultându-i discursurile, vizionând secvențele televizate ale ultimei sale campanii electorale. La sfârșitul perioadei pregătitoare, era atât de plin de personajul său, încât insistă să scrie el însuși propriul scheci.

— Fii atent, îi șopti impresarul său. Riști să ai mari probleme, tipul ăsta e scrântit. Nu este vorba doar de demagogie. El chiar crede în programul său delirant.

— Nu intra în panică! râse Dan. S-a plâns oare președintele când l-am „arătat” în cada de baie, la Casa Albă? Ne-a trimis oare pe cap FBI-ul sau CIA-ul? Nu mai suntem în anii '60, bătrâne, agață paranoia în cui!

Dan montă un veritabil foileton pe scena de la „Poodle's”. Toată viața senatorului Ucks, dușmanul negrilor, omul care supsesse la sânul Ku-Klux-Klan și se născuse cu un Colt cu șase gloanțe în loc de penis. Ucks era văzut forând într-un puț de petrol. Deodată se producea o dramă, care avea să-i schimbe viața: prețiosul lichid țâșnea, improșcându-l din cap până în picioare. Degeaba încercase să se descotorosească, pielea sa atât de albă rămânea mânjită cu negru, care nu se lua. Atunci începea calvarul lui William Ucks, urmărit de propriii săi militanți, care îl luau drept un negru! Bătut, linșat, nu-și datora viața decât unui pastor negru, care îl lua cu el în Harlem. Acolo, comunitatea negrilor încerca să-i dea șansa

de a se adapta la noua sa existență, făcând din el un baschetbalist sau cântăreț de rap... Ucks se dovedea rău ca un porc în fiecare din încercările sale.

Dan știa că toate acestea erau facile, chiar îndoielnice, dar vocea sa, vocile sale făceau minuni și sala se prăpădea de râs. Se număraseră două infarcturi în cursul ultimei reprezentații, o criză de sughiț spasmodic, care necesitase o spitalizare de urgență și o naștere prematură.

A doua zi, viața sa devenea un coșmar. William Ucks nu apreciasse deloc gluma, nu înaintase plângere, asta nu, nici nu avea să înceapă un proces de calomnie împotriva lui... voia pur și simplu ca Dan Norris să tacă, pentru totdeauna. Să nu mai deschidă gura în public, sub pedeapsa de a i se tăia limba. Bărbații în negru (Wigs, Curl, Faro) intraseră în viața imitatorului, fugărind pe toată lumea, amenințându-i pe impresari și pe patronii cazinourilor. Puteau să provoace multe necazuri, deoarece Ucks avea brațul lung și mulți prieteni în administrația fiscală.

— Un cazinou este o mașinărie formidabilă, explicau torționarii, dar se poate închide în mai puțin de o oră. Este de ajuns ca una dintre crupiere să-și piardă capul, de exemplu, și să se dezbrace în mijlocul unei partide pentru a se pune pe dansat pe covorul verde. Sau să trișeze. Legislația federală nu glumește cu asta. Și cine poate garanta că asemenea lucruri nu s-ar putea produce mâine la voi în cazinou? Știți foarte bine că există în fiecare „văgăună” un agent IRS la zece jucători, care au ochi și la ceafă.

Patronul „Poodle's” înțelesese repede mesajul.

Dan se vedea în mare belea, trioul funebru făcuse din el un paria. Agentul său îl părăsise de la prima somație, iubitelele lui o luaseră la fugă fără a mai privi în urmă. Dar li se putea oare reproșa acest lucru? Cunoașteți multă lume care să aibă chef să-și curețe urechile cu tirbușonul?

Fără donațiile anonime, Dan n-ar fi putut rezista. Bineînțeles, la Vegas toate cazinourile oferă cu amabilitate hrană și băutură jucătorilor, și asta pentru a nu trebui să părăsească jocul nici măcar pentru zece minute, și, dacă ar fi fost mai puțin celebru, Dan ar fi putut beneficia de aceste gratuități; dar, vai, chelnerițele îl recunoșteau dintr-o privire și se îndepărtau în pas alergător, înainte ca el să poată apuca vreun sandviș. Acum aproape că nu mai dormea și se bari-cada în casă. Nici măcar nu era sigur că, părăsind Nevada, soarta lui s-ar fi îmbunătățit. Ucks îi voia pielea. După o tăcere forțată: sinuciderea. Dan se gândea uneori la acest lucru ca la o eliberare.

Dar unde să plece fără bani? Unde dispăruseră fabuloasele onorarii din perioada de glorie? Nu mai avea nimic... unde zboară biștarii vedetelor? Pe idioțenii, în cea mai mare parte! Recepții, banchete, fantezii excentrice menite a crea imaginea omului reușit. Închirierea unui avion pentru a-i duce pe amici să se distreze la Malibu, pe durata unui weekend. Cheltuieli de angajare a unei orchestre simfonice engleze, recrutată pentru a interpreta „Stars and Stripes for Ever” în deșertul Nevada, cu ocazia celei de-a treizeci și șasea aniversări a lui Dan Norris, *omul care mestecă...* etc., etc. Avea o cutie întreagă plină cu asemenea fleacuri infantile. Toate acestea îl secătuiseră, hăpându-i toate veniturile cu o poftă de rozătoare.

Și acum?

Acum se zbătea în plasă, cu un ochi pe lamele de ras de pe marginea căzii. Noaptea, când avea insomnii, tot felul de gânduri nebunești îi treceau prin minte. Se vedea deghi-zat în terorist, ucigându-l pe Ucks în cursul unui meeting. Se simțea în stare de orice pentru a scăpa din această situație.

Atunci, cu tâmplele asudate, se așeza pe saltea și răsfoia numere vechi din *People*. Numere în care se vorbea despre el.

3

Dan se smulse din meditația sa posomorâtă pentru a merge după gheață în minuscula bucătărie a garsonierei. Era singura metodă eficientă pentru a împiedica formarea unor hematoame disproporționate. Asta și alifia de cortizon, dar gheața avea totuși meritul de a nu costa nimic. Un afiș al „Poodle’s” ocupa tot peretele, deasupra frigiderului. Acesta îl reprezenta pe Dan Norris, cu fața schimonosită în stilul lui Jerry Lewis. Toate acestea aveau astăzi o notă patetică. Dan simțea un gol în stomac de fiecare dată când comitea greșeala de a privi în direcția afișului. Biștarii, „cașcavalul”, nu-i lipseau cu adevărat. Avea însă nevoie de o sală pe care s-o țină în căușul palmei, de mii de spectatori pe care să-i domine, avea nevoie să simtă că el este stăpânul, că trage de o sforicică, că apasă pe un buton... și că-i vede contorsionându-se și curgându-le lacrimile de atâta râs.

Apoi, în fond, avea morbul imitației. În asemenea măsură, încât nu mai era o pasiune, ci mai degrabă un viciu! Îl apucase de foarte devreme, din copilărie. La școală începuse să imite vocile învățătoarelor, se răzbuna pe colegi imitându-le vocea în timpul orelor, proferând blestemății cu vocea lor, atrăgând pedepsirea inocentei victime. Era atât de abil, încât începuseră să se teamă de el. Îmbătat de succes, își înmulțea glumele telefonice. Lua vocea directorului pentru a impune corvezi fanteziste unor profesori. Toate acestea îi aduseseră multe necazuri și toți sfârșiseră prin a prinde ciudă pe el. Era marele său defect, niciodată nu știa unde să se oprească. Iar adulților nu prea le plac copiii din cale-afară de talentați, care le reflectă imaginea propriei lor mediocrități.

Dan se apropie de fereastră, trecându-și punga cu gheață peste abdomen. Prin geamurile duble, auzea urlând difuzoarele de la „Bally's”, anunțând că un super jackpot de 100 000 de dolari fusese câștigat de Irving H. Mason, reprezentant pentru mașinile de tuns iarba al firmei Trabuco Vanyon (Orange County). Deodată, înțepeni.

Fata era acolo... Jos, pe trotuar, sprijinită de capota unui Cadillac Fleetwood alb. Își ținea capul ridicat și privea fațada imobilului, ca și cum ar fi încercat să descopere fereastra garsonierei.

Fata... Dan nu știa ce nume să-i dea, nu era prima oară când o vedea. De două sau trei ori o măsurase din priviri cu binoclul de teatru. Era înaltă, se mișca cu acea dezinvoltură de top-model, care transformă fiecare gest într-o coregrafie mlădioasă. Avea o ținută de o siguranță impresionantă, ca și cum ar fi știut dinainte că decorul orașului avea să se dispună în jurul ei pentru a-i conferi statutul de vedetă. Ca și Dan, era obișnuită să fie ținta privirilor unei mulțimi de curioși; asta se vedea după aura de farmec în care se învăluia instinctiv. Fiecare dintre pozițiile sale era studiată, catalogată, într-o înlănțuire lipsită de efort, precum acei campioni de arte marțiale înșirând *katas*-ul într-un balet solitar și amenințător.

Avea în jur de patruzeci de ani. Dar patruzeci de ani netezi, fără riduri, „californieni”, care nu reușeau, totuși, să mascheze o anumită tristețe. Părea rănită... Ochii ei, de un verde deschis, o trădau. Era în ei o suferință latentă, ușor de trezit.

Dan avea motive de ce să-și amintească de ea. Fusese prezentă la ultimele două spectacole ale lui. De fiecare dată, ocupase o masă lângă scenă. De fiecare dată, venise singură... și, în mijlocul mulțimii care râdea, ea fusese singura care rămăsese impasibilă, cu buzele strânse, fără a schița măcar un zâmbet politicos. El simțise o stare ciudată, de descumpănire, care îi stricase triumful.

Cine era? Și de ce se încăpățâna să vină să-l vadă dacă nu-l găsea amuzant?

Era perfect conștient că umorul său nu avea nimic superficial și că intelectualii newyorkezi îi evitau exhibițiile. Atunci?

Și de ce, de fiecare dată, îl scrutase atât de intens, ca și cum ar fi încercat să-i transmită un mesaj mut?

Nu avea nimic din femeile în căutare de aventuri și, chiar dacă ar fi fost cazul, oricum n-ar fi agățat un tip ca el. Nu era nici destul de frumos, nici destul de inteligent pentru asta. Fetele care puneau ochii pe Dan Norris erau în majoritate starlete în căutarea unui protector, a cuiva care să constituie o platformă de lansare, să le scoată din uitarea ultimelor linii pentru a le aduce pe scenă.

Dan se dădu înapoi, ținând punga de gheață în mână. Jos, necunoscuta continua să scruteze fereastra, ca și cum ar fi știut că el se afla acolo, de partea cealaltă a jaluzelelor, ascuns în penumbră.

Ea purta un taior costisitor, cumpărat dintr-un magazin de pe Rodeo Drive, din L.A. Era frumos coafată, părul având o culoare blond cenușiu, care sfida primele fire de păr alb ale celor patruzeci de ani. Era frumoasă, dar de o frumusețe rară și scumpă, oarecum disprețuitoare. Chiar și privirea voalată avea ceva teribil de distins.

„Nu este o femeie pentru tine, reflectă Dan, întorcându-se cu spatele la fereastră. Atunci, ce naiba cauă acolo?”

Dorana Smart își coborî privirile. Soarele care se reflecta în geamuri o orbea. Poziția incomodă îi trezise o mică durere la ceafă. După asemenea detalii infime afli că îmbătrânești. Degeaba se încăpățânează ceilalți să te găsească magnifică, seducătoare, tu știi că numărătoarea inversă a început.

Deschise portiera și se strecură la volan. De fapt, se numea Deborah-An Smart. Adam, soțul ei, inventase diminutivul Dorana. Soțul ei, Adam Smart, bancherul. Bărbatul cu câinele nebun.

Rulă pe Strip în direcția deșertului. Vulgaritatea din Vegas îi făcea scârbă. Între spaima care n-o părăsea și mediocritatea a ceea ce o înconjura, nu mai știa din ce cauză îi venea să vomite, ceea ce îi producea o sâcăială permanentă la stomac.

Se gândi la fata pe care o luase la autostop, la ieșirea din L.A., acea puștoaică care se încăpățânase să i se adreseze cu „doamnă” pe tot traseul. Era drăguță, cu acea fermitate insolentă a cărnii, care suportă fără probleme soarele și nopțile fără somn. Mergea la Vegas pentru a încerca să intre într-un spectacol. Fusesse manechin într-un magazin pentru adolescenți. „Și eu am fost manechin”, comentase Dorana, iar proasta îi răspunsese: „Da, dar în acele vremuri era mai ușor, femeile erau mai puțin frumoase, se hrăneau prost”.

Pe moment, Dorana avu o poftă nebună s-o omoare. Un impuls real, care o speriasc. *În acele vremuri...* Ce-și închipuia? Că Dorana pozase pentru nevestele căutătorilor de aur?

Pofta de a omorî nu scăzuse cu parcurgerea kilometrilor. Dorana era din ce în ce mai des încercată de asemenea impulsuri. Înnebunea, oare? Adam și afurisitul lui de câine reușiseră s-o facă să-și piardă stăpânirea de sine.

Când se opriseră la prima benzinărie, lui Candy îi veni să facă „pipi” (autostopista se numea Candy, un prenume de putoare!), iar Dorana profită pentru a dizolva un pumn de Valium în termosul cu ceai, pe care îl avea totdeauna cu ea. Făcuse gestul în mod automat, ca nebunii. Puțin mai târziu, o invitase pe fată să bea mai multe păhărele.

— Ceaiul, știți, perora Candy, pătează dinții și face rău la rinichi. Dacă vrei să rămâi frumoasă până la o vârstă înaintată, trebuie să ții un regim alimentar foarte strict.

— Ce înseamnă „o vârstă înaintată”? întrebă Dorana.

— Treizeci de ani, răspunse fata. După aceea, nu mai poți să te arăți decât în fața soțului.

Valiumul o fulgeră după zece kilometri și doar centura de siguranță o împiedică să nu se dea cu capul de parbriz. Dorana încetini pentru a găsi un loc de oprire. Nici măcar nu transpira, mâinile sale erau uscate pe volan. „Pot s-o fac, își repeta ea. Pot s-o fac.”

Trase vehiculul într-o parcare pustie și apucă valijoara de pe bancheta din spate. Cu ajutorul unei foarfeci de unghii, tăie părul lui Candy în meșe inegale, făcând în anumite locuri adevărate goluri, care îi dădeau aspectul unei boli de piele. Își făcea „lucrătura” cu dinții strânși, încercând să reziste tentației de a-i tăia vârful nasului sau de a-i face creștături pe obraji.

„Nu, îi șopti vocea rațiunii. Valiumul nu este un anestezic, s-ar trezi. Nu poți să mergi atât de departe.”

Fără această reținere, și-ar fi dus planul până la capăt. Pentru a se consola, sfâșie veșmintele tinerei, cele care erau pe ea, dar și pe cele din rucsac. Nu-i lăsa nicio posibilitate de a se schimba, rupându-i până și chiloții. Când termină, își trase victima afară din mașină și o abandona în spatele unei stânci. Crezu că n-avea să se descotorosească niciodată de părul căzut pe podeaua mașinii. Firele de păr i se lipeau de palme, zburau în aer. Demară chiar în momentul în care un Mack făcea manevre pentru a se opri la douăzeci de metri de Fleetwood. Se întrebă dacă șoferul de camion avea să găsească fata, dacă va profita de leșinul ei pentru a o viola. Nu avea nicio remușcare, doar un fel de bucurie nervoasă, care îi aducea pe buze, din când în când, un râs groaznic, de vrăjitoare.

Încercă să-și închipuie ce s-ar întâmpla dacă o patrulă de poliție ar urmări-o. Pentru asta ar fi suficient ca șoferul camionului să dea alarma. *Soția unui bancher agresează o autostopistă pentru a o lăsa fără viață și pe jumătate dezbrăcată la marginea drumului...* Dumnezeule! Adam ar face o mutră! Amuzamentul îi dispăru pe dată, nu, nu trebuia să fie arestată, nu acum când era atât de aproape de a-și atinge scopul. În curând, totul avea să fie în ordine. Mai trebuia să-l convingă pe Dan Norris și ceea ce știa despre situația sa actuală îi dădea speranțe că va reuși. Îl văzuse pe scenă de mai multe ori. Nu credea că ar fi foarte inteligent, altfel nu s-ar fi coborât să profereze asemenea absurdități, dar, cu toate acestea, avea un har extraordinar, asta trebuia să recunoască. Și tocmai acest har al lui o interesa.

Își dădu deodată seama că rula prin deșert de ceva vreme și că era gata să intre pe un drum „nepatrulat”. Lumina o deranja la ochi, fără îndoială din cauza fotosensibilității datorate tranchilizantelor. Va trebui să diminueze consumul zilnic, chiar dacă tensiunea nervoasă îi dădea un chef nebun să urle sau să intre cu mașina în primul zid ivit în cale.

Se gândea la Adam. De când dulăul ajutase la eșuarea holdupului de la Trade Ltd., se credea un supraom. Începuse să recitească Hemingway și plănuia să-și lase barba să crească. Dumnezeule! Oare toți bărbații înnebunesc la cincizeci de ani? Asta afirmau întruna prietenele sale, pe marginea piscinelor din Beverly Hills. Doranei îi venea adeseori să spună: „Măcar pe voi soții vă înșală cu puștoaice de douăzeci de ani..., nu cu un câine!”

Dar nu putea să povestească toate acestea nimănui, fără a fi luată de-ndată drept nebună. Cum să se facă înțeleasă, să explice unor oameni normali că Adam Smart, directorul comercial de la Trade Ltd., nu mai trăia decât

pentru o potaie înfiorătoare, răscumpărată de la serviciile de poliție din Los Angeles? Când a mers să consulte un psihiatru, ea îi declarase, de-ndată ce se întinsese pe canapeaua din piele: „Îi vorbește, înțelegeți? Nu cum îi vorbești unui animal, nu. Îi vorbește ca unei ființe umane, despre politică sau strategie comercială. Un câine nu poate înțelege asemenea lucruri, să nu-mi spuneți contrariul! Nici măcar un câine inteligent! Adam își petrece mai mult timp cu el decât cu mine... Există între ei un fel de complicitate bizară. Uneori ai crede că sunt doi tovarăși de regiment. Puteți să vă imaginați așa ceva?”

Dar psihiatrul nu înțelese ceea ce încerca ea să-i spună. La sfârșitul ședinței, îi murmurase:

— Nu credeți că treceți asupra acestui câine un fel de gelozie latentă? Vreau să spun: vă este într-adevăr frică de câine... sau mai degrabă de relațiile extraconjugale pe care soțul dumneavoastră ar putea să le întrețină cu femei mai tinere?

Dorana se ridicase, plătise onorariul ședinței și nu mai revenise. Dacă acest cretin de psihiatru ar fi acceptat să trăiască trei zile la ea acasă, ar fi înțeles că nu exagera. Adam Smart era posedat de Dust. Posedat în sensul demonic al termenului. Victima unui transfer de personalitate.

Lucrul ăsta n-ar fi fost deloc grav, dacă acest câine n-ar fi fost o fiară numai bună pentru camera de gazare sau o injecție cu stricnină. Ea știa că o urăște, putea citi în ochii lui. Era mult mai inteligent decât Adam și avea și fler. Ghicise planurile pe care le urzea împotriva stăpânului. Dacă ar fi putut vorbi, ar fi denunțat-o.

Ridică piciorul de pe accelerație, văzând că se apropia o mașină de patrulă. De câțeva vreme, avea reflexe de ucenic criminal. Continuă să conducă fără să știe unde merge. Drumul prin deșert părea să se îndrepte spre soare.

Dorana gândi că, mergând drept înainte, va ajunge în teritorii toride, în care pneurile Cadillacului vor începe să se topească. Se jucă preț de câteva secunde cu această idee, închipuindu-și vehiculul lichefiat de căldură și închizând cadavrul ei carbonizat înăuntru. Era atât de cald, încât aerul condiționat se chinuia să mențină o atmosferă acceptabilă în interiorul mașinii.

Bineînțeles că îl mințise pe Adam pentru a veni să petreacă câteva zile la Vegas. Mai auzea ecoul vorbelor sale: „Dragul meu, merg în vizită la Shirley McCoy, știi tu, ți-am mai vorbit de ea. Trece printr-o perioadă grea. Liposucția pe care a făcut-o a dat greș și, de la ieșirea din clinică, fesele ei au aspectul unui balon dezumflat, asta o dă peste cap... Ar fi bine să-mi lași Cadillacul, o să-i ia ochii”.

Lui Adam puțin îi păsa, poveștile gagicilor îl plictisiseră dintotdeauna. De altfel, în afară de Dust și luptele de box, nu-l interesa nimic. Avea gusturi mârșave, pentru un bancher. De ce nu se mulțumea cu golful și tenisul, ca toată lumea?

De la atacul de la bancă, devenise și mai bizar, și mai visător. Mergea să se plimbe cu Dust pe dealuri. O dată, Dorana îi urmărise cu binoclul în timp ce reveneau acasă. Văzuse cum Adam își mișca buzele. Vorbea în timp ce mergea, îi vorbea câinelui... la nesfârșit. Nicio persoană în toate mințile nu întreține asemenea conversații cu un animal. O vorbă din când în când, da..., dar nu monologuri întregi! S-ar fi zis că i se confesa sau că-i expunea un plan complicat...

Da, un plan. O desfășurare a evenimentelor.

Și apoi, luase obiceiul de a ieși noaptea. Părăsea casa pe ascuns, având grijă să nu-și trezească soția. Dorana îl auzea șușotind pe peluză cu Dust. Ieșeau din grădină ca niște hoți, pentru a merge să dea târcoale pe Hills, cu riscul ca patrurile de supraveghere a zonelor interzise pietonilor să tragă asupra sa.

Dorana se scula imediat ce bănuia că traversează peluza. Se ascundea în colțul ferestrei pentru a-i privi cum se îndepărtează. Adam era îmbrăcat în negru, în stilul unui ninja din desenele animate. Câteodată, se întreba dacă ajungea să-și mânjească fața cu creme de camuflaj, precum soldații Forțelor Speciale. Unde mergeau? Ce făceau?

— Dust nu este un câine obișnuit, îi plăcea lui Adam să repete. Dacă ar duce viața unei potăi de salon, ar cădea într-o depresie nervoasă. Am citit despre asta. Are nevoie de un regim special. De antrenament. Are nevoie de contactul cu primejdia, excitația vânătorii. Asta îi curge prin vene.

Plănuise un fel de recreere sângeroasă și nocturnă la care invita animalul trei nopți pe săptămână? Umbla zvonul că dealurile fuseseră invadate de coioții care vânau la căderea serii. Acești câini sălbatici atacau animalele domestice care rămâneau prin grădini. Erau destul de îndrăzneți pentru a sări gardurile în curți și pe verande, în căutarea vreunei pisici ieșite la hoinăreală. Rareori erau prinși asupra faptului, dar erau auziți adeseori văitându-se în depărtare. Era un vacarm cât se poate de neplăcut. Dorana se întreba dacă Adam nu-l încuraja pe Dust să atace. Îi stătea în fire. Spera el oare să calmeze apetitul sanguinar al câinelui oferindu-i ca pradă pe acești veri îndepărtați ai deșertului?

Asemenea practici îi făceau rău Doranei. Nu-i plăceau aceste raiduri nocturne, complicitatea asta de vârcolaci la vânătoare. Avea chiar coșmaruri, în care Adam se deplasa în patru labe, având trupul acoperit de blană.

Era conștientă că bancherii erau supuși unei teribile tensiuni nervoase și că stresul îi împingea la activități de destindere în care își eliberau agresivitatea refulată, dar soții prietenelor ei se limitau la squash, karate, golf sau ski nautic, niciunul dintre ei nu-și părăsea căminul pe ascuns pentru a merge să ia gâtul coioților prin tufișuri.

Oricum, ei nu-i plăcea Dust și Dust n-o plăcea pe ea. Adam se amuza de această aversiune reciprocă. O tachina. Cea mai „bună” glumă consta în a-l trimite pe Dust în baie când Dorana era goală, ieșind din cadă. Dumnezeu! Cât ura lucrul ăsta! Să vadă botul animalului insinuându-se prin ușa întredeschisă și să suporte ochii fiarei studiind-o.

— Cheamă-l înapoi! urla ea. Cheamă-l sau îl stropesc cu parfum!

Încerca să nu cadă în isterie, dar frica îi făcea vocea să tremure. Când schița un gest în direcția sticlei numărul 5, câinele se mulțumea să-și arate colții pe post de avertisment. El nu mârâia, nu, doar își arăta colții scânteietori. Dorana se întreba cum ar reacționa dacă i-ar arunca cu Chanel în ochi? Ar bate în retragere, ar trece la atac?

Din fericire, până în prezent Adam îl chemase totdeauna înapoi, înainte ca situația să ajungă la o înfruntare reală.

„Și dacă Adam ar încerca să se descotorosească de tine? îi murmura vocea îndoielii în străfundul creierului. Dacă soțul dumitale plănuiește să dreseze câinele fără știrea ta în scopul de a te gătui, ce zici? Te-ai gândit la asta?”

Un val brusc de paranoia o împingea să-și închipuie scenarii rocambolești, în care Adam îl obișnuia pe Dust să sfâșie coioții stropiți cu parfumul soției lui.

„Da, dacă l-ar obișnui să asocieze mirosul meu cu cel al prăzilor ciopârțite?”, gândea ea când o cuprindea neliniștea. O asemenea ucenicie nu avea nimic imposibil. Într-o bună zi, când condiționarea ar fi creat o confuzie perfectă în mintea animalului, acesta s-ar arunca asupra ei s-o omoare... Poliția ar conchide că a fost un accident și l-ar obliga pe Adam să injecteze câinele, dar totul s-ar sfârși aici. O crimă perfect executată de un ucigaș mut, fără riscul de a-l trăda pe cel care o comandase.

Atât de mult se gândea la acest lucru, încât ajunsese să creadă că un asemenea scenariu nu avea nimic impro-

tabil. Avea să împlinească patruzeci de ani, Adam intra în acea perioadă de hiperlubricitate care pune stăpânire pe bărbații care îmbătrânesc și-i face să se arunce asupra Lolitelor. Unii angajează ucigași profesioniști pentru a se descotorosi de o soție care îi incomodează, dar el cumpărase serviciile unui câine obișnuit cu violența. Un profesionist al luptelor de stradă. De altfel, ziarele elogiaseră isprăvile lui Dust la Trade Ltd. și MTV trimisese chiar o echipă care să-l filmeze pe eroul zilei. Avusese dreptul la titluri de genul: *Câinele-politist pensionat nu și-a ieșit din mână...* și alte absurdități de același fel. Toate acestea nu aveau oare un singur scop, acela de a pregăti terenul?

Dorana încetini și opri Cadillacul la marginea drumului. Pe loc, praful începu să scârțâie pe parbriz. Avea aceeași culoare ca blana lui Dust.

„Oprește-te! gândi ea. Ești pe punctul de a-ți pierde mințile.”

Își dădu seama că murea de sete. Cele două sticle de Diet Coke cumpărate de la un vânzător ambulant erau goale; cu toate acestea, deschise portiera și ieși din mașină. Căldura îi tăie respirația și avu impresia că se îndreaptă spre un rug sau un vulcan în erupție. Aproape că-și simțea pielea deshidratându-se din minut în minut.

Acum că-i trezise curiozitatea lui Dan Norris, trebuia să facă cunoștință cu el. Timpul era împotriva ei. Ar fi mai ușor să se culce cu el decât cu ceilalți; era mai puțin urât. Se înfioră la amintirea a ceea ce fusese nevoită să suporte la precedentele luări de contact. Nu mai era atât de tânără să creadă că un raport sexual nu este mai important decât o strângere de mână și nici destul de bătrână pentru a se bucura de contactul fizic cu orice fel de bărbat.

Închise ochii și rămase nemișcată, cu fața spre deșert; aerul nu mai conținea nicio moleculă de oxigen, iar soarele

îi cocea buzele. Dacă ar mai fi rămas pe loc încă treizeci de secunde, s-ar fi transformat într-o mumie indiană, iar un hoț de antichități ar fi adunat-o de pe jos ca s-o vândă unui colecționar din New York. Poate că nu exista vreo situație mai rea.

Se scutură și intră din nou în mașină. Acolo, se studie fără milă în oglindă. I se întâmpla să se întrebe dacă mai era atrăgătoare în ochii unui bărbat. Adam și cu ea dormeau în camere separate. Nu mai aveau de multă vreme relații sexuale. Devenise oare impotent? Auzise comentarii cum că unii funcționari superiori, uzați de stres, își vedeau „puterile” scăzând de timpuriu. Adam avea un aspect foarte viril, dar asta nu însemna mare lucru. Prima oară când îl văzuse, în 1975, nu era decât o puștoaică. Pe vremea aceea, manechinele Haute Couture se străduiau să pară foarte „femei”; nu le-ar fi trecut prin cap să defileze cum făceau top-modelele de astăzi: în zdrențe, teniși fără șireturi, părul gras și fața fără urmă de machiaj. Erau alte timpuri, când erai mândră să etalezi un taier de firmă. Erai *cover-girl* douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Te verificai mereu într-o oglindă imaginară. Ai fi preferat să mori decât să te arăți în fața unui bărbat fără machiaj și ruj!

La naiba, ce mai rămăsese din toate astea? De fiecare dată când se ducea la o paradă de modă pentru a avea pretextul de a da târcoale prin vestiare, era îngrozită să le descopere pe aceste tinere jengoase în blugi deșirați, tricouri și teniși, care coborau căscând din limuzinele protectorilor. S-ar părea că le plăcea să se urâtească, că moda nu era pentru ele decât o distracție lucrativă, dar nu și captivantă. Erau posomorâte, infantile. A poza era pentru ele un „job” de vară, un mijloc de a-și face rost de mulți bani de buzunar. Niciuna dintre ele nu avea pasiune pentru o vestimentație frumoasă; vorbeau de „bulendre”, „țtoale”

cu același dispreț. Toate doreau să fie romaniere, actrițe, cântărețe. Dorana, dacă ar fi putut, ar fi rămas manechin toată viața.

— Tu, rânjea Adam, când ea își evoca amintirile de față cu el, tu erai călugărița de la Haute Couture! Îți prezentai rochiile ca și cum te-ar fi împachetat în Sfântul Giului! Puștoaicele de astăzi sunt mai realiste, au conștiința că desfășoară o activitate efemeră. Problema ta, draga mea, este că n-ai vrut niciodată să crezi că mai există și altă viață după Haute Couture!

Dorana îl ura când glumea așa. Câinele, culcat la picioarele lui, avea aerul că rânjiște, complice.

Porni mașina, făcu cale-ntoarsă pe drumul pustiu și o luă spre Vegas. Acum nu mai avea de ales, mersese prea departe. Și, în momentul acesta, era vorba de supraviețuirea ei.

„Este aproape autoapărare, gândi ea. Autoapărare preventivă.”

Era oare vina ei dacă nu mai avea nimic altceva de care să se preocupe decât amintirile sale, pictura sa și prezentările de modă de la Rodeo Drive? La treizeci și cinci de ani îi mărturisese soțului că nu i-ar plăcea să aibă un copil, dar Adam se făcuse că nu aude. Nu faci copii când iubești câinii!

— Pe copii, mormăise el într-o seară în care băuse cam mult, îți ia mult timp să-i dresezi,ăștia nu sunt ascultători. Mint, sunt leneși... și trăiesc totdeauna mai mult decât noi, ai observat, nu? Ceea ce este bun la câini este că nu trăiesc în medie decât vreo zece ani. Totdeauna îi îngropi tu pe ei și ne dau impresia că suntem veșnici. Într-un fel, îți dau o senzație reconfortantă. Dimpotrivă, când un bărbat își privește fiul, se gândește imediat: „Iată botul micului ticălos care mă va duce la groapă!”, și asta te deprimă. N-am niciun chef să dau naștere propriului meu gropar.

Dorana fusese dăruită de vorbele acestea și nu știuse ce să mai spună. Cu toate acestea, Adam avea dreptate: nu poți să ai un copil când ții în casă un câine ca Dust. Dacă ar fi avut un fiu sau o fiică, ar fi tremurat tot timpul la gândul unui „accident”. Acest accident avusese loc, de altfel, cu un an în urmă. O femeie de serviciu mexicană, Anita, comisese greșeala de a veni să lucreze însoțită de băiețelul ei, Jesús, un puștan de cinci ani, care nu scotea două vorbe în engleză. Dorana, care picta un nud după un Polaroid oferit de o prietenă, nu presimțise pericolul. Anita nu se apucase încă de spălat vesela, că Dust îl și mușcase pe Jesús de pulpă.

Din fericire, rana nu era gravă, și Anita, nedeținând carte verde, Adam mușamalizase treaba cu câteva bancnote.

În acel moment, dacă ar fi fost mai tânără, Dorana ar fi ales să-l înfrunte: „Adam, este prea mult, ori eu, ori câinele...”

Dar avea patruzeci de ani, nu mai era sigură că balanța s-ar fi înclinat de partea ei.

Ultimii zece ani făcuseră din ea o femeie întreținută, trândavă. Pentru a-și omorî timpul și plictiseala, picta. Pânze fără valoare, mângăleli expresioniste pe care le oferea prietenelor, cu un surâs de scuză. Dar silueta lui Dust mângâjise până și aceste biete schițe de pictură, populând tablourile de umbre cu patru labe, fofilate într-o ceață de alb de zinc.

— Angajează un ucigaș, îi sugerase Suzie Hamilton, văduva bogatului producător de clipuri publicitare, fulgerat de un infarct la patruzeci și doi de ani, ca mulți *golden men* din Beverly Hills.

— Un ucigaș? repetase Dorana cu o oroare prefăcută.

— Da, insistă Suzie. Cobori într-un bar, spre South Central, pe Crenshaw sau Harvard Park și angajezi trei

băieți voinici pentru a face treaba. Le împingi o mie de dolari ca să-i scape un glonț în cap javrei afurisite. Nu poate fi atât de greu de găsit, nu? Vrei să mă ocup eu de asta? Grădinarul meu, Paco, care este mexican, este în cârdășie cu o bandă de tuciurii. Ar putea să aranjeze chestia asta dacă i-aș cere.

Dorana îl cunoștea pe Paco, avea douăzeci și opt de ani și probabil că se culca cu Suzie. Își umfla pectoralii tăind lămâii sălbatici. Avea fesele mai mari ca pepenii, iar genele de madonă.

— Crezi că am înnebunit? întrebă Dorana aruncându-i prietenei o privire neliniștită.

— Nu, murmură Suzanne reluându-și tonul grav. Și eu urăsc câinele ăsta. Găsesc că are o privire de om... Este o idioțenie, dar nu pot să mă împiedic să cred că înțelege tot ce se spune. Tu crezi în poveștile despre metempsihoză, oameni care se reîncarnează în animale și tot restul?

La auzul acestor vorbe, Dorana își reprimase cu mare greutate un fior. De câțeva vreme, devenise ciudat de sensibilă la fantasmagoriile cele mai stupide.

O săptămână mai târziu, pe când lua amândouă ceaiul la „Château Marmont”, Suzanne îi aruncă o privire încurcată.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva, șușoti ea după ce se asigurase că nu putea fi auzită de nimeni. Am vrut să-ți fac un serviciu... Să-ți fac o surpriză, ce mai.

— Ce tot spui acolo? o întrebă Dorana strângând mult prea tare toarta ceștii din porțelan de Wedgwood veritabil.

— La naiba, șuieră Suzie și mai încet. Câinele tău... I-am cerut lui Paco să-i facă felul. Am crezut că o să fie ușor. A încercat să facă asta de unul singur, pentru a nu împărți bancnota de o mie cu tovarășii săi. Dust era cât pe-acî să-l omoare. Acum se află la Cedar-Sinai, cu o sută

de puncte de sutură la brațul drept. Mi-a zis că n-a văzut în viața lui un câine așa de rău. Javra a sărit pe el înainte să fi avut timp să-și scoată revolverul din buzunar.

Dorana închise ochii pentru a rezista ameteții care punea stăpânire pe ea. Dust era un blestem. Blestemul ei. Dacă nu reușea să se descotorosească de el, va pleca ea. Departe. Departe de L.A. și de Adam Smart.

Mașina pătrunse în șirul de mașini care sufoca strada Strip. „Treasure Island” și „Bally’s” îi acopereau orizontul ca un formidabil zid chinezesc. Dorana se simțea obosită și asudată. Avea nevoie de un duș și de un somn de câteva ore. Chiar în seara aceasta va lua legătura cu Dan Norris. Din cauza oamenilor senatorului Ucks, se vedea obligată să acționeze la repezeală, înainte de a se face remarcată.

În fața complexului „Morgan”, lăsă Cadillacul în seama paznicului deghizat în pirat și urcă în cameră. Își scoase taiorul și se băgă sub duș. De dimineață încercase să dea de Adam la birou, dar i se răspunsese că era în ședință. Niciodată nu-i plăcuse să fie sunat la bancă, își făcea despre virilitate idei exagerate. Ideile unui om impotent?

Rămase multă vreme sub apă, cedând convingerii absurde că trebuia să-și rehidrateze corpul, altfel s-ar transforma în fire de praf. Apoi se îmbracă într-un halat alb și se instalează în fața lucarnei, de unde se dezvăluia incredibila panoramă a „Louxor”-ului, cu falsul sfinx și piramida neagră, construită de faraoni în anul 3 000 î.e.n.

„Sunt o netrebnică, gândi ea cu o detașare ciudată, dar am motive.”

4

Dan ieși din casă la căderea nopții și se îndreptă spre „Bilto”, un local situat la ieșirea din oraș. Avea poftă de un castron de chili și crutoane. Știa că la ora 22, marți seara, directorul lipsea, ducându-se la o partidă de poker, de unde nu-și mai făcea apariția până pe la 3 dimineța. Dan îl urmărise destulă vreme pentru a-i învăța inflexiunile vocii, ticurile verbale și ciudatul mod de a expectora între două fraze, ca mai toți marii fumători cu plămânii gudronați. Omul se numea Paragon Juice și avea trei chelnerițe: Lucy, Anny și Shelly, pe care le tiraniza și le pipăia fără rușine. De-ndată ce trecea pragul sălii de biliard unde avea loc partida, Dan se năpustea într-o cabină și forma numărul de la „Bilto”.

— Alo, mârâia el imitând vocea lui Paragon când una dintre fete îi răspundea, sunt eu, Juicy. O să vină unul dintre vechii mei amici, se numește Claymore, ca și bătrânele mine pe care le explodam în nasul gălbejiților din Vietnam. Serviți-l cu tot ce-și dorește, pe cheltuiala casei. Înțeles? Și, dacă îi vine cheful de „una mică”, trageți cu paiul scurt pe cea care va cădea în plasă!

Și încheia cu un hohot de râs deocheat, trântind receptorul.

Apoi se îndrepta spre local și înfuleca din castronul cu chili, după ce se prezentase drept Claymore.

La toate acestea îl împingea nu atât sărăcia, cât nevoia de a-și oferi o reprezentatie privată. Emoția de a-l simți pe celălalt înghițind momeala. Plăcerea de a-și înșela interlocutoarea. În singurătatea sa, regăsea reflexele din copilărie, se distra reeditând vechile glume de școlar. Cu nasul în farfuria cu fasole și ardei, imita soneria telefonului, își ținea

râsul văzând chelnerița ducând receptorul la ureche. Îi imita pe cei din jurul lui, provocând nemaîntâlnite confuzii. Cel mai bun gag consta în a imita vocea unui copil de cinci ani care, pe un ton plângăreț, se văicărea că are o nevoie presantă să facă pipi. Avea un ventriloc în el și, după câteva minute, vaielele stridente ale puștiului invizibil generau o zăpăceală generală care îi crea cea mai mare satisfacție. Unii priveau sub mese, bănci, mergeau chiar să verifice în toalete. Un adevărat regal.

Decăzuse, probabil, foarte tare, dacă ajunsese să se amuze de glume așa de stupide!

Odată terminată cina, spăla putina, jumătate satisfăcut, jumătate dezgustat de sine însuși.

În lunile care urmaseră „interdicției” sale, încercase să supraviețuiască participând la concursuri de amatori. Se deghiza și se cocoța pe scene mizerabile, în mijlocul unor turiști cu performanțe jalnice. I-ar fi venit foarte ușor să câștige premiul întâi, dacă ar fi putut să se mulțumească cu o imitație aproximativă, deoarece concurenții erau vai de capul lor! Dar totdeauna, bătrânul demon al perfecțiunii se trezea în el, trădându-l, și se lansa într-un număr uluitor, care făcea sala să se prăpădească de râs. Atunci, invariabil, se găsea cineva care să se ridice, să-l arate cu degetul și să strige: „Ei! Dar acesta este Dany Norris!” Începând din acel moment, era terminat. Organizatorii se aruncau asupra lui, dându-l jos de pe estradă în șuturi, întrebându-l dacă nu-i era rușine să înșele bieții oameni!

O dată câștigase premiul întâi de o sută de dolari, dar asta pentru că în ziua aceea fusese răgușit și febra îl împiedicase să-și dea adevărata măsură.

Ieșea din „Bilto’”, când simți că era urmărit. La început crezu că era vorba de mașina gri a gorilelor senatului, dar un reflex într-o vitrină îi arătă că era încă o dată

misterioasa Fleetwood. Femeia în taion alb era la volan, se deplasa încet și privirile lor se întâlneau în oglinda unui magazin. Ea nu încercă să disimuleze faptul că-l studia. Fără a-l scăpa din ochi, ea întinse brațul pentru a debloca portiera din partea pasagerului. Putea să treacă drept o invitație la sex, dar Dan știa pe loc că nu era vorba despre așa ceva. Era curios să afle. Se îndreptă spre vehicul și urcă.

De-ndată ce se așază, observă Biblia cu coperti din carton albastru, pusă pe bord. O Biblie ieftină, din cele pe care le distribuiau prin hoteluri evangheliștii. Îi era teamă că dăduse peste vreo nebună hotărâtă să-i salveze sufletul, una din acele trândave, cărora sectele le făceau curte datorită donațiilor generoase.

— Știi că sunt cu ochii pe dumneata de ceva vreme, nu-i așa? Întrebă necunoscuta în loc de prezentare.

Avea vocea unei sterwardese care anunță iminența unei prăbușiri. O voce netedă, menită să rămână „corectă” până și în flăcările rugului.

— Mă numesc Dorana, zise ea. Nu avem mult timp la dispoziție, nici dumneata și nici eu. Așa că nu trebuie să-l risipim în mirări și întrebări stupide. Vreau să-ți propun o afacere. Știi că ești pe marginea prăpastiei... ca și mine. Putem să ne ajutăm reciproc. Sunt mulți bani de câștigat și talentul dumitale mă interesează. Îți spun de la bun început că este ilegal. Acum poți să spui „nu” și să cobori, hotărârea de a renunța îți aparține.

Dan observă că ea se uita în oglinda retrovizoare, de teamă să nu vadă mașina gorilelor ivindu-se după colțul vreunei străzi.

— Te-am abordat în această seară pentru că îngerii păzitori sunt la „MGM”, făcu ea. Se joacă de-a orele suplimentare, escortând un jucător căruia i s-a acordat o linie de credit de un million de dolari. Asta ne lasă câteva ore de libertate. Dacă spui „da”, plecăm în noapte, fără

întârziere. În felul ăsta vom avea șansa să scăpăm de filaj. Presupun că nu lași mare lucru în urmă?

— Unde vom merge? întrebă Dan.

— În L.A., șopti Dorana. Acolo se va întâmpla totul. Ți repet: este ilegal, cu un câștig mare la mijloc, dar, dacă facem cea mai mică greșeală, ne vom trezi la închisoare pentru restul zilelor noastre. Vrei să auzi mai mult?

— Da, făcu Dan. Știți foarte bine că nu prea am de ales; dacă rămân aici, vor sfârși prin a mă uide. Vreau să-mi iau viața de la zero și-mi trebuie bani.

Dorana dădu din cap și porni automobilul pentru a părăsi Las Vegas, fără a trece prin Strip. Tensiunea nervoasă îi înțepenea mâinile pe volan. Dan o studia pe furiș. Era foarte frumoasă, chiar și de aproape, acea frumusețe pe care ți-o dă viața ușoară, esteticienele de lux și cúrele de refacere trimestriale. Era dintre acelea care au timp să se ocupe de trupul lor în chip profesionist și nu-și permit nicio abatere. Asta presupunea o voință de fier. Goală, sigur nu prezenta niciun milimetru de grăsime sub linia ombilicului. Ridurile nu se ghiceau decât pe față, în ochii febrili, în buzele mușcate. Dan se simți deodată jegos pe lângă ea, cu hematoamele sale, crustele de sânge închegat la gură, părul gras.

Luară drumul deșertului. Merșeră cu mașina un sfert de oră prin mijlocul câmpiei de praf, colonizată de trailele jucătorilor ruinați, și se opriră în parcare a unui mic motel.

— Am închiriat un bungalow, anunță ea. Ceea ce trebuie să-ți explic este destul de lung și complicat. Prefer să nu mă întrerupi, deoarece nu avem timpul necesar pentru a intra în detalii. Asta va fi mai târziu. Ești sigur că vrei să mergi până la capăt?

— Combinația asta..., începu Dan, implică moartea cuiva?

— Nu, răspunse Dorana, nimeni nu va fi ucis, de asta te asigur. Este o escrocherie, nu un asasinat. Vei risca mai puțin decât aici, cu tipii care sunt pe urmele dumitale și care te împing la sinucidere.

— Văd că ați avut timp să vă informați, rânji Norris.

— Nu este așa greu, evită femeia. Dumneata faci parte din curiozitățile turistice ale regiunii și barmanii nu se lipsesc de plăcerea de a povesti despre aventura dumitale, asta fascinează turiștii. În curând o să fii pozat precum omul-iguană de la Key West. Sindicatul de inițiativă o să-ți aloce poate și o pensioară, cine știe?

Tonul batjocoritor fiind cauzat doar de nervozitate, Dan preferă să n-o supere. Deschise portiera și coborî, evitând zonele luminate. Dorana scoase cheia din poșetă. Intrară într-un bungalow curat, dar rudimentar. Tânăra femeie nu aprinse decât veioza și trase perdelele. Se lăsă să cadă într-un fotoliu indian din lemn și piele scorjită. Nu-și încrucișă picioarele și rămase cu genunchii foarte strânși, lipsindu-și tovarășul de spectacolul pulpelor sale. Dan observă că-și pusese Biblia pe pânțece. Începea să se întrebe ce urmărește. O iritare amestecată cu frică îi dădea brânci să o zgâlțâie. Abstenența la care fusese constrâns în aceste ultime luni îi aprindea în spirit fantezii de viol care nu-i stăteau în fire. Se simțea bizar, în pielea altuia...

Dorana îi lăsă timp să se obișnuiască cu penumbra. Abajurul indian răspândea o lumină roșiatică în cameră, creând o atmosferă propice apropiierilor intime. Era resemnată, știa că la un moment dat (de preferință la sfârșitul întrevederii) *bărbatul* va abuza de ea, știind că are nevoie de el pentru realizarea planului, că nimic nu se putea face fără colaborarea sa și că ea se afla în imposibilitatea materială de a-i refuza trupul. Ceilalți procedaseră la fel. Ea nu-i respinsese, dar nici nu-i făcuse plăcere. Nu era dintre acelea

pe care gândul de a face dragoste cu un necunoscut să o excite. Suzana era așa. Dar nu și ea.

Deși fuma rareori, simți nevoia să-și aprindă o țigară, apoi se gândi că tutunul îi va usca și mai mult gâtul și preferă să se abțină. El aștepta, așezat chiar în fața ei. Frica și dorința îi dădeau o privire de lup. În momentul acela avea ochii lui Dust.

— O să fac istoricul situației, începu ea. M-am căsătorit acum zece ani cu un domn, pe nume Adam Smart. El pretindea că este bancher... co-asociat într-o afacere care se numește Trade Ltd., dar, încetul cu încetul, am descoperit că, de fapt, era unul dintre mulții funcționari superiori ai acestei bănci și nimic mai mult. Un administrator de conturi ca atâția alții. În apărarea mea voi spune că avea acea dezinvoltură de comportament pe care o vezi la oamenii bogați. Un deplin dispreț pentru bani. Era capabil să închirieze un avion în toiul nopții pentru a merge să deguste o specialitate locală în alt stat. Acest gen de excenricități, înțelegi. Eram tânără, am crezut cu adevărat că banca îi aparține pe jumătate.

Încetase să mai distingă chipul lui Dan. Acum privea prin el, lăsându-se cuprinsă de imaginile trecutului.

Îl revedea pe Adam, la ieșirea de la acel *shooting* pentru un croitor de lux din La Brea: atunci i se hotărâse soarta. Adam, cu silueta lui de vânător de fiare sălbatice, cu tâmplele grizonate, mustața virilă deasupra buzelor cărnoase. Avea pe-atunci patruzeci de ani bătuți pe muchie. Dorana fusese emoționată mai ales de mâinile lui dure. Mai târziu, aflase că își întărea mușchii frământând mingi de cauciuc, în timp ce dicta corespondența sau studia vreun dosar. Acest obicei îl dotase cu degete puternice, de o fermitate de oțel, care se înfingeau în carnea femeilor și le ținea imobilizate în pat. Ea nu încerca să se mintă: nu-i displicuse.

Imaginea se fărâmițase cu trecerea timpului, atunci când sfârșise prin a înțelege că Adam nu avea nimic. Casa de pe dealuri, cele două mașini, bungalow-ul de duminică din Malibu... avionul privat... toate acestea îi erau împrumutate de bancă ca o panoplie de reprezentare. El se ferise să i-o spună, și Dorana aflate prin indiscreția mai mult sau mai puțin accidentală a unei secretare. În realitate, Adam nu avea aproape nimic în contul său curent. Banii i se strecurau printre degete. Note de restaurant, închiriere de vapor, excursii la Nassau, Key West, Hawaii... Salariul său dispărea în întregime într-un ritm de viață la care nu avea dreptul.

Îi trebuise ceva timp tinerei femei, cum era pe atunci, ca să înțeleagă că trăia într-un decor. În fraudă. Toți vecinii lor erau oameni bogați, dar ei, familia Smart, se prefăceau doar.

Adam venise la bancă la treizeci de ani. Își pusese la bătaie prestața pentru a impresiona văduvele bogate din San Diego sau Beverly Hills și a le convinge să-și plaseze banii în proiectele imobiliare ale Trade Ltd. Se părea că plătise mult, chiar cu propria persoană, în acele ocazii. Dar trecuseră zece ani, se șoptea că talentele lui sexuale secătuiseră din cauza exceselor de zel care îl propulsaseră în postul pe care îl ocupa în prezent. Astăzi văduvele, fermecate la început de acest bărbat de cincizeci de ani, cu ținuta unui comandant de US Navy, se mirau de moliciunea și de lipsa sa de grabă în a „concretiza” avansurile. Tinerii lupi din școlile de comerț începuseră să-i sufle clientela de sub nas. Și, ca totul să fie și mai grav, iată că înnebunise după acel câine de care nu se despărțea nicio dată, nici chiar atunci când se ducea la mesele de afaceri la care îl invita Dick Weston, patronul său.

— M-a tras pe sfoară, spuse încetișor Dorana. Mi-a interzis să lucrez sub pretextul că un manechin trebuie să

renunțe în plină glorie, m-a amăgit cu deschiderea unui magazin pe Rodeo Drive, când el nu avea nici primul dolar din cât ar fi costat afacerea. Mi-a interzis să fac un copil, argumentând că sunt eu prea imatură și că n-aș face altceva decât să transmit nevrozele mele micuțului... M-a mințit în toți acești ani, desfrânându-se pentru bancă. Iar atitudinea lui s-a schimbat. A devenit ciudat... din ce în ce mai distant. Și-a pus în cap să cumpere un câine și să-l dresseze, el care nu suporta niciun animal domestic.

Dorana povesti tot ce gândea despre Dust. Îi era puțin frică să nu vorbească prea mult, să nu treacă drept nebună sau isterică. Dan asculta fără a scoate o vorbă, cu mâinile așezate pe brațele fotoliului. Avea niște mâini oarecare, moi și scurte, probabil lipsite de forță, ca ale tuturor artiștilor. După o vreme, se agită în fotoliu.

— Vrei să ucid câinele? întrebă el. Despre asta e vorba? Crezi că soțul plănuiește să te asasineze și preferi să te descotorosești de ucigașul pe care l-a ales pentru a executa treaba în locul lui?

Dorana negă din cap. Își dădea seama că era confuză și că interlocutorul său nu mai înțelegea nimic.

— Nu, zise ea. Dust este mult prea șmecher, oricum mai șmecher decât noi. Nu trebuie să facem nimic împotriva lui... ar ghici imediat. Cred că este imposibil să-l surprinzi și să-l duci de nas. Are cel de-al șaselea simț. L-a atacat pe Paco înainte ca acesta să-și fi putut scoate arma din buzunar. Simțise mirosul prafului de pușcă și a unsorii de pistol prin veșmintele grădinarului. S-ar întâmpla ceva asemănător, dacă ai încerca să-l ucizi... sau să-l otrăvești. Nu s-ar da bătut.

— Atunci, nu văd ce aștepti de la mine, suspină Dan. La naiba, eu sunt doar un saltimbanc, imitator, și nu dresor.

— Asta o știu foarte bine, făcu Dorana iritată. Dar încerc să-ți expun faptele. Este important. Când vei fi acolo,

va fi necesar să știi toate astea, și bucătăreasa, Anita, fiind prezentă, nu voi mai putea să-ți vorbesc așa cum fac în acest moment.

Ea se ridică pentru că simțea nevoia să bea ceva. Biblia îi căzuse din poală cu un zgomot surd, care îi făcu să tresară. Merse să deschidă un frigider minuscul și scoase o sticlă de vodcă Absolut. Deschise sticla și umplu două pahare din plastic. Era conștientă că greșea bând, mai ales că trebuia să plece imediat ce-și termina istorisirea.

— Eu cred..., începu ea rezervată. Cred că Adam a devenit impotent. O necrozare a vaselor de sânge irigatoare, boală de care și tatăl său a început să sufere cam la aceeași vârstă. Am aflat de la o mătușă a lui. Tatăl lui s-a sinucis la cincizeci și patru de ani cu un pistol pe care îl adusese din războiul din Coreea. Mă gândesc că soțul meu este lovit de același rău și că este pe punctul de a-și pierde busola. Mi-e frică de el, nu mai vreau să trăiesc cu el.

— Divorțează, mormăi Dan. Șterge-o!

— Nu mă va lăsa să plec, afirmă surd Dorana. Nu cu toate zvonurile care circulă în bancă. Dacă l-aș părăsi, ar fi o confirmare a bârfelor referitoare la virilitatea sa. Iar eu sunt prea bătrână să iau totul de la zero, fără niciun ban. Sunt lucruri pe care le faci la douăzeci de ani, nu la patruzeci.

— O! se strâmbă Dan. Încep să înțeleg... are o asigurare de viață. Vrei să-i faci de petrecanie și să cadă șațap ispășitor potaia? „Dresorul amator a fost sfâșiat de animalul pe care îl chinuia?” Nici nu poate fi vorba, eu nu sunt ucigaș. N-aș fi în stare să fac așa ceva.

Dorana bătu din picior.

— Oh! Taci! șuieră ea. Am zis deja că nimeni nu va fi ucis! Sunt mai deșteaptă decât par.

Se așeză la loc și începu să golească votca cu sorbituri mici. Avea nevoie de anestezie pentru cele ce aveau să

urmeze. Îl studie pe Dan, imaginându-și-l gol, culcat lângă ea. Nu era foarte curat, dar cei doi care îi precedaseră nu fuseseră cu nimic mai străluciți. Se întrebă dacă nu îi va fi scârbă. Citise într-o revistă că prostituatele își ungeau sexul cu lubrifianți înainte de a intra în patul clienților. Luase cu ea un tub („Juicy Joy” – ce denumire groaznică!), dar Norris îi va lăsa oare răgazul acestor pregătiri cam sordide?

— Nimeni nu va fi ucis, repetă ea. Am aflat de la o prietenă, o acționară importantă la Trade Ltd., că Adam va fi concediat. Vor angaja cadre tinere de la Tokio, cu metode moderne. Adam este prea bătrân, prea excentric pentru a-l mai folosi multă vreme. Îl vor da afară. Ni se va lua vila de pe dealuri, mașinile, casa din Malibu, avionul. La vârsta lui, nu va mai găsi de lucru, vom fi tocmai buni să ne instalăm la țară, într-o casă din bârne. Cu indemnizația de concediere, se va lansa într-un comerț imbecil: o crescătorie de câini care va da faliment sau ceva în genul acesta... Nu mă văd pregătind oale de supă pentru a hrăni o armată de pitbulli. Și mai puțin încă să fac curat în cuști sau să mătur rahatul.

— Atunci ce vrei? își arată nerăbdarea Dan.

Dorana își reprimă dorința de a-l pălmui. Ce-și închiupia el? Că avea să-i dea ordine?... Ea era șefa... Ea plănuise totul. Întreaga lovitură, de la început până la sfârșit.

— Vreau să plec cu mâinile pline, explică ea într-un sfârșit. Cu un pachet de biștari. La dracu'! Am tot dreptul. Vreau să fiu despăgubită, să reîncep în condiții bune, în altă parte, departe de California. Să deschid o casă de modă la New York, să desenez propriile mele modele, să lucrez pentru o clientelă aleasă...

— Ce biștari? i-o tăie Dan. Tocmai mi-ai spus că soțul dumitale este ruinat. Vrei să-i șterpelim cecul de ajutor social?

— Nu fi idiot, replică Dorana. Mai există o posibilitate. O dată pe lună, Trade Ltd. colectează numerarul de la toate sucursalele. Camera seifurilor se umple atunci cu saci închiși cu lacăte. Se umple până la tavan, știu asta, am văzut cu ochii mei. Sacii sunt plini ochi cu teancuri de bancnote uzate. Câteodată se adună două milioane de dolari. Aceste bancnote sunt apoi repartizate firmelor care își plătesc muncitorii în numerar, mai ales când este vorba de *braceros*, adică de mexicani care nu dețin cont în bancă. Adam este cel care răspunde de camera blindată. Contrar a ceea ce crezi, lucrul acesta nu reprezintă o promovare, dar este prea plin de el ca să-și dea seama. Este o muncă de paznic și nimic mai mult. Dick Weston, directorul, a fost totuși destul de abil ca să-l facă să creadă contrariul. A fost suficient un moft de electronică *high-tech* ca să-l facă să înghită gogoșa. Și asta îți și propun: să punem mâna pe această comoară în timpul weekendului, când nu este nimeni în bancă. Eu nu am cheia lacătelor, dar cu un cuțit bun putem sfâșia sacii.

— Dar combinația de la cifrul camerei blindate o ai? o întrebă Dan, ale cărui palme deveniseră umede.

— Combinația este chiar Adam, răspunse Dorana. Sau, mai bine zis, vocea lui Adam.

— Oh..., gâfâi Dan. Acum înțeleg.

— Toată încăperea blindată este comandată de un sistem de recunoaștere vocală, șopti Dorana. Cheia care deschide broasca electronică este vocea lui Adam, murmurând o anumită frază, mereu aceeași. Calculatorul analizează parola. Dacă amprenta corespunde celei din memorie, ușa se deschide.

— Care este fraza? întrebă Dan.

Femeia se aplecă pentru a lua de pe jos Biblia căzută pe mocheta din fibră de cocos. O răsfoi în căutarea unei pagini îndoite.

— Aceasta, spuse ea întinzând cartea interlocutorului său. Am încercuit pasajul.

Dan strânse din pleoape pentru a descifra literele minuscule. Ca la toate Bibliile distribuite de societățile evanghelice, textul era redactat într-un limbaj foarte simplu, în opoziție cu perifrazele sofisticate ale unor traduceri destinate unui public burghez. Era vorba despre un verset din capitolul 21 din *Apocalipsa sfântului Ioan*:

Și el mi-a zis: Eu sunt Alpha și Omega, Începutul și Sfârșitul. Celui căruia îi este sete îi voi da să bea apa vieții.

— Numai atât? rânji el. Soțul tău a ales pasajul acesta?

— Da, oftă Dorana.

Își amintea foarte bine multele căutări ale lui Adam, de-ndată ce Dick Weston îi explicase ceea ce aștepta de la el.

— Drace, mormăia el întruna răsfoind cărțile din bibliotecă, nu pot totuși să spun: „Toc-toc! Salutare, eu sunt Adam Smart, deschide-mi ușa!”, trebuie să aibă și o anumită sonoritate... Să impresioneze clienții când voi deschide camera blindată în fața lor.

Bietul Adam, veșnic spionându-și propria imagine în oglindă. Ea a fost pe punctul de a-i spune cât de ridicol va fi, aplecat peste locașul microfonului încastrat, profet în costum Armani behăind cuvinte care, în gura sa, vor suna ca tirada sforăitoare a unui comediant prost.

Răsfoise pe rând *Moby Dick*, *Strugurii mâniei*, *La est de Eden*, disputând meritele și defectele citatelor care îi cădeau sub ochi și pe care le încercuia cu creion roșu.

— Dragă, se încumetă Dorana. Îți reamintesc că aceste cărți sunt proprietatea băncii, n-ai dreptul să le mângălești.

— De ce ai impresia că aceia care ne vor înlocui aici vor ști să citească? rânji Adam. Tinereii din zilele noastre nu cunosc decât cifrele și ecranele calculatoarelor.

După ce golise jumătate din etajere, se aruncă pe o valoare sigură: Biblia. Trebui atunci să suporte interminabile

declamații, încercările sale pentru a găsi tonul cuvenit. Străbătea cu pași mari salonul, cu un dictafon la nivelul buzelor, înregistrându-se și ascultându-se pe rând. Un calvar.

— Ai păstrat înregistrările? întrebă Dan.

— Nu, spuse Dorana. Adam le-a șters. Nu te enerva, oricum este inutil să speri că vei înșela broasca electronică cu un reportofon. Numai în filme funcționează acest gen de șmecherie. În realitate, analiza numerică ar repera imediat că nu este vocea „vie”. Înțelegi ce vreau să spun? Analiza este sofisticată. Ține cont de foarte mulți parametri, precum tonul, înălțimea, respirația, registrul. Niciun reportofon, chiar și cel mai avansat, nu poate reda sunetul cu o asemenea perfecțiune. Sau ar trebui să ai la dispoziție un adevărat studio de înregistrare, să faci o copie numerică pe compact disc, să duci în bancă un reportofon de înaltă fidelitate, capabil să citească acest disc în condiții optime. Iese din discuție, deoarece nici dumneata și nici eu nu suntem specialiști de sunet. De altfel, mai întâi ar trebui ca Adam însuși să accepte să pronunțe faimoasa frază în microfonul nostru. Inutil să mai adaug că nu trebuie să te aștepți la colaborarea sa. Dacă ar ghici ceea ce pregătim, și-ar trimite câinele să ne devoreze. Are o idee foarte înaltă despre activitatea sa în bancă. Ideea de a fi o cheie vie l-a întinerit cu zece ani!

— Înseamnă că aici intervin eu, făcu Dan. Ai nevoie de mine pentru a imita vocea soțului dumitale.

— Da, răsuflă Dorana. Ai un har. Un har fabulos. Dacă există cineva care să poată vorbi cu vocea lui Adam Smart, acela ești dumneata.

Dan închise cartea. Coperta prost legată se lipea de degetele sale umede.

— Să admitem că reușesc, zise el. Merg la bancă la sfârșit de săptămână, vorbesc în microfon... ce se întâmplă dacă imitația mea nu este destul de fidelă?

— Gratiile se vor închide, zise Dorana. Te vei regăsi prins într-o celulă de sticlă capabilă de a rezista exploziei unei dinamite. Alarma se va declanșa și poliția va veni să te ridice.

— Și dacă analizorul validează imitația?

— Atunci ușa camerei blindate se va deschide precum peștera lui Ali-Baba și vei putea scoate sacii fără ca nimeni să te întrebe ceva.

— Nimeni? Nici măcar vreun paznic?

— Nu. Dick Weston nu crede decât în electronică. Japonezii sunt cei care au echipat clădirea. Mașinilor nu le pasă de revolvere și de cagule. Ele nu au familii de hrănit, ca paznicii, și nici nu le dor „stricăciunile” cauzate de un glonte care pătrunde în piept. Sunt insensibile la șantaj, poți să le insulti, să le lovești, nu cedează sub nicio formă.

— Toată banca este supravegheată de roboți?

— În mare, da. În cazul în care calculatorul repera vreo anomalie, anunță comisariatul din colțul străzii și tot cartierul este încercuit pe loc.

Dan apucă sticla de Absolut pentru a-și turna în pahar. Mâinile îi tremurau.

— O voce, mormăi el, nu este așa ușor de imitat. Să nu speri că o să mă mulțumesc să învăț doar după o înregistrare...

— Nici nu-ți propun așa ceva, replică Dorana. Vei putea să studiezi modelul *in vivo*. Vei veni să locuiești la noi, pe deal. Am concediat grădinarul mexican sub pretextul că urinase în piscină. Îi vei lua locul. Voi spune că mi-ai fost recomandat de o prietenă sau ceva asemănător. Va trebui să fii foarte atent: să nu vorbim amândoi, să ne comportăm ca doi străini.

— Soțul dumitale este gelos?

— Nu, dar câinele vede tot. Are un al șaselea simț pentru asta.

Dan pufni într-un râs răutăcios.

— Vorbești aiurea, făcu el. Ești cu nervii la pământ, vezi fantome peste tot.

— N-o să mai gândești așa când îl vei cunoaște pe Dust, spuse calm Dorana. Dust va fi principalul nostru dușman în timpul operațiunii. Dacă nu ne luăm toate precauțiile, va ghici foarte repede că uneltim ceva împotriva stăpânului său.

— Pare o sminteală, remarcă Dan cu o ridicare din umeri. Niciun câine nu este atât de deștept.

— Însă Dust este.

Rămaseră un minut, privindu-se. Alcoolul îi făcea să transpire, acoperindu-le pielea cu o peliculă uleioasă.

— Așadar, dacă reușesc să păcălesc analizorul, vom putea muta conținutul camerei blindate fără ca cineva să-și arate interesul față de noi? repetă Dan.

— Exact, confirmă Dorana. Va fi suficient să încăr-căm sacii în spatele unei camionete banale. Este, de fapt, singurul punct delicat. Va trebui să ne mișcăm foarte repede pentru a nu trezi suspiciuni. De altfel, nu suntem obligați să luăm totul. Bancnotele sunt curate, nimeni nu le-a înregistrat numerele. Teancurile au fost făcute de mașini. Va fi o tranzacție curentă, dar va fi, probabil, ultima oară când Adam va servi drept cheie vie. Este posibil să-l scoată la pensie anticipată luna viitoare. Sau îl vor muta la o mică agenție din Kansas, foarte departe, într-un ținut pierdut. Or să-l numească director, pentru ca această nenorocire să pară o promovare.

— Cum va reacționa?

— Va fi foarte bucuros. Director de bancă într-un sat..., va fi o ocazie să facă pe omul de vază, va plănu-i, probabil, să se prezinte la alegerile locale. Eu nu vreau să sfârșesc astfel. N-am avut noroc, am fost păcălită... Înțelegi, cred: Adam trișa. M-a prostit așa cum prostea văduvele

pentru a le convinge să investească în Trade Ltd. Acum îmi vine și mie rândul, o să-i plătesc cu aceeași monedă.

Dan se ridică pentru a străbate încăperea în lung și în lat. Dorana îl imită, dar rămase nemișcată. Patul era în spatele ei. Se întrebă când se va întâmpla „chestia”. Atmosfera era electrică, ca la apropierea unei furtuni. Învățase săptămânile trecute că simpla evocare a unui act ilegal creează totdeauna climatul de tensiune sexuală, ca și cum trupul, prevăzând riscurile de rănire sau încarcerare decurgând din acel act, cerea să se bucure cât mai avea posibilitatea. Alcoolul era de ajutor și trebuia să recunoască faptul că și ea era la capătul puterilor și că dorea o să se relaxeze. Își dorea orice: o palmă care s-o facă să pufnească în plâns, o mângâiere calmantă, un spasm care să aducă somnul...

Dan se apropie de ea. Acum aproape că se atingeau. Amândoi respirau foarte repede.

— Două milioane de dolari, șușoti imitatorul. Și unde va fi soțul tău în acest timp?

— În Mexic, făcu Dorana. Trece frontiera la Tijuana în fiecare sâmbătă, pentru a-l duce pe Dust să participe la luptele de câini. Mai asistă și la meciurile de box fără mănuși, între țărani. Din când în când, participă și el.

— Tu nu-l însoțești niciodată?

— Nu, nici nu țin s-o fac. Nu mi-a plăcut niciodată Mexicul.

Pălăvrăgeau ca să umple tăcerea. Mâinile lui Dan se așezară pe reverele taiorului. Dorana închise ochii. Se gândi la gelul lubrifiant din poșetă. Fusesse din nou luată prin surprindere. Poate că acesta îi va face mai puțin rău decât cei doi precedenți? Dar nu avea mari speranțe; avea un aer atât de nesățios!

Ea se lăsă răsturnată pe pat, gândindu-se la tot ceea ce nu-i spusese încă. Va fi mult mai greu decât își închipuia el și, dacă i-ar fi spus tot adevărul, ar fi pus mai

puțină ardoare în a-i da jos chiloții. Ea își puse mâinile pe soldurile bărbatului: cel puțin era slab, musculos. Tânăr. Avea pânțelele fără grăsime, iar pielea întinsă pe mușchi. Îl trase spre ea, pentru a termina cât mai repede.

„Doamne, gândi ea cu tristețe, dacă ar ști ce-l așteaptă!”

5

Plecară în zori, după ce se prefăcuseră că dorm o oră sau două. În realitate, rămăseseră lipiți unul de celălalt pe saltea, pe întuneric, cu ochii în tavan, reexaminând iar și iar datele problemei. Nu schimbă nicio vorbă până în momentul în care Dorana se ridică să meargă la baie. Zorii aprindeau luciri ciudate la orizont, un fel de explozie atomică tăcută, la capătul deșertului.

Dan nu știa cu exactitate ce simțea: teamă, emoție? Totul presărat de rușinea unui raport sexual ratat. Știa că partenera lui nu simțise nicio plăcere. În situații normale, niciodată nu s-ar fi comportat astfel.

În timp ce Dorana mergea să plătească închirierea, el se strecură în mașină, cu ochelarii de soare pe nas. Nu reușea să se convingă că avea să părăsească Vegasul.

La cel mai mic scârțâit de cauciucuri, tresărea pe banchetă, îngrozit la gândul de a vedea ivindu-se mașina gori-lor. „N-o să țină, își repeta el. Ar fi prea frumos!”

Se înșela însă. Părăsiră fără incidente orașul pe șoseaua care ducea spre Los Angeles. Acum le mai rămăneau aproape 700 de kilometri până la destinație.

Dorana conducea fără a scoate o vorbă. Se întrebă dacă nu-i purta pică, apoi mintea lui o luă razna și încercă

să-și închipuie ce va face cu partea lui de parai. Prima chestie care îi veni în minte fu achiziționarea unei mici stații radio, la periferia unui oraș de provincie. Dacă reușea să pună mâna pe o afacere de acest gen, putea să-și refacă cariera sub un nume de împrumut, pentru un public limitat de agricultori și camionagii. Mai bine era să fii idolul a două mii de persoane decât să rămâi mut. Ar fi ascultat în magazine, buticuri, cafenele. Ar deveni repede răsfățatul zonei. Totul era să fie prudent, să nu întreacă anumite limite și să nu cedeze tentației de a relua vechile lui scheciuri. La naiba! Era un plan al dracului de bun, o adevărată renaștere. Va trebui să ia la periat micile anunțuri pentru a descoperi stația ad-hoc, dar nu era un lucru prea greu. Cunoștea foarte bine aceste studiouri de înregistrare proptite în mijlocul câmpurilor de porumb și însuflețite de prezentatori fără anvergură sau talent. Oamenii din ținut îi ascultau cu o grimasă de milă, mormăind enervati la fiecare glumiță răsuflată care îi făceau să treacă în ochii turiștilor în trecere mai țărănoi decât erau în realitate. Se difuza muzică country, arii întrerupte de anunțuri publicitare pentru comerțul din zonă. Cu biștari, n-ar fi complicat să pună mâna pe un emițător, să-l arunce afară pe animatorul principal și să-i ia locul.

Dan se agita pe banchetă. Se vedea perfect cu ochii minții, așezat în mijlocul porumbului, făcându-i să se prăpădească de răs pe țărănoi și animând târgurile locale. I-ar fi de ajuns să-și lase barba să crească, să se radă pe cap și să-și cumpere ochelari fără dioptrii. Ar aștepta acolo, departe de pericolele orașului, ca senatorul William Ucks să binevoiască să moară de un infarct în cursul alegerilor preliminare ale partidului său. Asta oricum se va întâmpla într-o bună zi, nu-i așa?

Timp de mai multe ore rumegă aceste fantezii, construindu-și o viață imaginară în cursul căreia devenea gloria

Tuckson's Falls, în Idaho. Trăia acolo fericit, sfârșea prin a se însura cu vreo fată din partea locului, cumpăra o fermă în timp ce senatorul Ucks, compromis în vreo sordidă afacere de moravuri, se zbătea în fața Congresului, Camerei Reprezentanților și Marelui Juriu.

La prânz făcură popas într-un restaurant pentru camionagii. Mâncară tăcuți, fără a renunța la ochelarii negri de soare. Nu aveau poftă nici unul, nici celălalt, dar își ungeau gâtul cu cești pline de cafea neagră, chemând chelnerița de-ndată ce o vedeau cu o cafetieră în mână.

Când porniră din nou la drum, Dan începu să pună întrebări pentru a-și face o idee mai exactă despre ceea ce-l aștepta. Instinctul îl avertiza că Dorana nu-i spunea tot. Indiferent de subiectul abordat, ea revenea veșnic la căinele care părea a fi principala cauză de neliniște. Se întrebă dacă femeia nu suferea de o anumită formă de paranoia și hotărî să nu se lase impresionat.

— Când vom ajunge în L.A., îți voi da niște bani, explică nevasta „bancherului”. Va trebui să-ți schimbi înfățișarea, hainele și părul. Ai fost o persoană destul de cunoscută și n-aș vrea să te identifice de la prima vedere. Ai fost în music-hall, ar trebui să fii familiarizat cu machiajul și deghizările, încearcă să-ți creezi un personaj de grădinar pitoresc... Nu știi: spune că ești poet, de exemplu. În L.A., toată lumea pretinde a fi artistă, cel mai neînsemnat chelner de bistro scrie scenarii pentru Hollywood. Prezintă-te drept un fel de poet țăran, cowboy poet, rival al lui Walt Withman sau Thoreau, dar să nu greșești să-l iei pe Adam drept un prost. Are un deosebit simț al manipulării psihologice, este un excelent vânzător. N-o să-ți fie ușor să-l duci de nas.

— Va trebui să-l aud vorbind, obiectă Norris. Nu toate vocile sunt ușor de imitat. Asta se învață ca o partitură muzicală, cu pauze, suspine și respirație. O dată am

avut o problemă, cu un actor. Nu reușeam să-i reproduc dicția la perfecție, mereu era ceva ce șchiopăta, o mică diferență pe care doar eu o percepeam. Într-o zi, interogând-o pe cosmeticiana lui, am aflat că îl supăra o excrescență osoasă la gingie, ceea ce îi făcea limba să devieze, obligându-l la un șuierat destul de ciudat în tot ce spunea. Mi-am fabricat o falsă malformație: o biluță mare de gumă de mestecat pe care o lipeam în gură la fiecare imitație și așa am reușit să obțin sunetul perfect. Îți povestesc toate astea doar pentru a-ți explica că este nevoie de răbdare și nu este o treabă de două minute.

— Adam are o voce puțin specială, spuse încetișor Dorana. Toate vădulele din Malibu erau nebune după el, ajungând să afirme că se bucura de un timbru de hipnotizator. Când era tânăr, un producător i-a propus chiar să lucreze la postsincronizare, pentru a dubla vedetele străine. Eu nu mă pricep, nu-mi dau seama dacă vocea lui poate să-ți dea de furcă. Anumite voci ridică, așadar, probleme? Am remarcat că dumneata nu ai o voce proprie. De fiecare dată când deschizi gura, te exprimi cu un timbru diferit. Mă gândesc că nici măcar nu-ți dai seama. Asta produce un efect caraghios, ca și cum ai fi posedat și mai mulți indivizi ar coabita în trupul dumitale.

Avu un mic răs de scuză pentru jignirea comparației. Dan înălță din umeri.

— Ai dreptate, admise el. Nici eu nu mai știu care este vocea mea reală. De la opt ani am început să imit celebritățile pe care le admiram și, de atunci, n-am încetat să mă ocup cu asta. Există o parte schizofrenică în asta, sunt conștient, dar actorii pătesc la fel. Este involuntar, mi se întâmplă să-i răspund unui interlocutor imitându-i vocea, prin mimetism animal, pentru a stabili cel mai bun contact.

— Să te ferești să faci asta cu Adam, spuse sec Dorana. Și-ar da imediat seama, deoarece el însuși a practicat acest

truc. Toți vânzătorii buni sunt comedianți. Maimuțăresc la perfecție oamenii cărora li se adresează, pentru a crea un climat de încredere, instalând o înțelegere fictivă. Sunt sigură că atunci când este singur cu Dust începe să latre ca să încerce să comunice cu el!

Dan scoase un hohot de râs nesigur, fără a reuși să înțeleagă dacă femeia vorbea serios sau îl lua peste picior.

În cursul după-amiezii, se opriră într-un motel pentru a se odihni. Dorana părea epuizată. Se întinse pe pat îmbrăcată și adormi aproape pe loc. Dan o privi dormind. Visa, se agita, mormăind câteodată cuvinte de neînțeles. Neliniștea începea să pună stăpânire și pe el. Va fi oare la înălțime? De data aceasta nu va fi vorba de a păcăli o sală plină de spectatori amețiți și complici; singurul public va fi o mașină lipsită de umor, o mașină care îi va transcrie vorbele în curbe matematice pentru a verifica dacă se suprapun modelului din memoria sa. Dacă va greși cât de puțin, capcana se va închide în jurul lui. În mod paradoxal, în această provocare exista ceva care îl atrăgea mai mult decât banii: nevoia perversă de a fi cel mai bun, de a învinge un calculator cu propriul său joc. Era o sminteală la mijloc, dar era în el și nu se putea opune.

Ajunseră în L.A. spre seară. Dorana scoase un plic subțire din poșetă și i-l întinse.

— Este tot ce pot să-ți dau, spuse ea. Nu dispun de mulți bani pentru a finanța această operațiune. Îți repet: familia Smart este falită. Ia o cameră într-un hotel ieftin pentru noaptea aceasta. Găsește o mașină de ocazie și vino acasă mâine pe la ora două. Vei fi găzduit sus, în capătul grădinii. Există acolo un fel de cabană pe care o ocupa grădinarul de dinainte, nu este formidabilă, dar asta îți va permite să fii la fața locului când Adam se întoarce de la

bancă; altfel, nu vei avea cum să-l studiezi. Gândește-ți bine personajul; dacă îi displaci, te va da afară pe loc. Nu fi arogant și ascultă-l cu atenție. Nu încerca în niciun caz să-l momești pe Dust. Tuturor le e frică de el și Adam este foarte încântat de asta. Îl vei supăra, dacă vei acționa altfel. Și, mai ales, fii prudent, nu încerca să-mi vorbești. Nimeni nu trebuie să bănuiască că ne cunoaștem.

— De acord, făcu Dan pe care aceste recomandări îl nelinișteau. Dă-mi adresa.

Ea îi înmână o schiță sumară. Avea aerul grăbit că vrea să plece, fără îndoială de teama de a nu fi văzuți împreună. Îi strecură schița și banii în buzunar și Dan coborî din mașină.

— Pe mâine, zise el.

Femeia demară fără a-i răspunde, lăsându-l pe marginea trotuarului. Dan își consultă ceasul, îi mai rămâneau câteva ore pentru a intra în pielea unui personaj dezarmant. Se hotărî să se prezinte sub înfățișarea unui hipiot retardat și cu un zâmbet nătâng, un năuc al naturii și al regimurilor vegetariene sau macrobiotice. Un mâncător de tofu. Nu-i trebui prea mult timp pentru a dibui un magazin de cărți de ocazie, de unde cumpără o droaie de antologii de poeme. Sylvia Plath și compania. Într-o dușgheană de împrumuturi pe gaj, făcu rost de o mașină de scris care trebuie că făcuse Războiul din Coreea în valizele unui corespondent de presă nu prea îngrijit, precum și trei perechi de ochelari în stilul lui John Lennon, din sticlă roz, bleu și galben. Manuale de grădinărit „natural” și un rucsac marinăresc tocit până la urzeală îi completară deghizarea. Se fofilă apoi pe străduțele care înconjurau o clădire de birouri și recupără din tomberoane un vraf de foi scrise indescifrabil, creioane mușcate la capăt, clasoare rupte pe la colțuri, pe care le băgă în rucsac. Un talcioc îi furniză o jumătate de duzină de tricouri, două cămăși și o

pereche de blugi „dezinfecți” în schimbul a treizeci și cinci de dolari. Câteva bandane colorate îi vor permite să-și înnoade fulare pe cap în stilul „corsar”. Era prea tensionat pentru a-i fi foame. Glasul rațiunii îi șoptea să o ia la fugă fără a mai privi în urmă, dar... unde se putea duce?

Se hotărî să găsească un hotel și să-și petreacă seara studiind manualele de grădinărit pentru a-și reîmprospăta memoria, pentru că nu se mai atinsese de un hârleț din adolescență. Odată instalat, reuși să adoarmă cu mare greutate. Își desfăcu părul din coc și-l lăsă liber, pentru a-și schimba înfățișarea. Nu era deloc suficient. Bandana de corsar și ochelarii se dovediră mult mai eficienți. Murea de nerăbdare. Dacă ar fi avut mai mulți bani, i-ar fi cerut portarului să-i trimită o fată, dar trebuia să economisească pentru a-și cumpăra o mașină. Își omorî timpul mâzgălind poeme fără cap și coadă pe dosul foilor dactilografiate recuperate din tomberoane. Făcea ștersături cu generozitate, pentru a da iluzia unei reale căutări literare. („Păsările pietrelor surde au pierdut lumina, culorile tăcerii și-au pictat penele grele...”) După o oră, reușise să producă vreo treizeci de pagini de măgării similare, însoțite de comentarii mistice pe care le intitulă:

Operele poetice ale lui Jason B. Coleman.

Rătăcirile în osuarul secret al unui masacru tăcut.

Era suficient pentru a crea o perdea de fum, niciun curios n-ar reuși să citească mai mult de două strofe din această năzdrăvănie.

A doua zi dimineată, merse în vizită la vânzătorii de mașini din împrejurimi. La a treia tentativă, puse mâna pe o camionetă Comet cârpăcită și echipată cu un bătrân radio cu opt benzi. Proprietarul anterior amenajase spațele în stil caravană, cu un pat care se ridica și un reșou de camping fixat într-un fel de cutie. Era exact ce-și dorea Dan. Hodoroaga traversase, fără îndoială, Statele Unite

pentru a-și da duhul în California, dar va rezista până în vârful Hills. Nici nu cerea mai mult. Își transportă lucrurile în interiorul vehiculului, încercând să dea impresia că își petrecuse acolo multă vreme. În acest scop, adună din tomberoane multe ambalaje de pop-corn, cutii goale de bere și cartoane de pizza, pe care le aruncă pe podea, între cărți și mașina de scris. Aceste pregătiri îl ajutară să-și învingă nervozitatea din ce în ce mai mare care pune stăpânire pe el. Nu mai încerca să-și ascundă faptul că era mort de frică. Dintr-odată, toate neliniștele Doranei deveniseră și ale lui. Era gata să accepte orice: că afurisitul de câine avea să-i rădă în nas la vederea lui, de exemplu! Sau... poate, chiar să și vorbească?

Drace! Se ramolea sau ce naiba? Totuși, supraviețuise gorilelor senatorului Ucks și nu avea să-i pună bețe în roate o javră amărâtă!

Își ocupă timpul rămas cu găsirea unui timbru vocal care dădea bine cu personajul de hipiot retardat. Dorea ceva lent și pacifist. O voce pe care o au cei care mănâncă doar legume fierte, ton și iaurt. Ar fi vrut să aibă un reportofon la dispoziție pentru a se asculta. Va trebui ca Dorana să-i facă rost de un aparat de calitate.

Cu schița desfăcută pe bord, o porni spre dealuri. Nu cunoștea foarte bine L.A., el frecventând doar plajele la modă pe vremea când era în plină glorie. Se rătăci pe șosele și se trezi pe Mulholland, depășit de mașini sport circulând cu viteză. Deplasarea aerului făcea camioneta să trepideze de fiecare dată. Se crampona de volan, știind că râpele erau pline de carcase carbonizate. Mulholland deținea recordul accidentelor mortale și a ciocnirilor cauzate de șoferii aflați în stare de ebrietate. Toți vagabonzii de bani gata din Hills veneau să-și rupă aici ultima Toronado, transformându-și în același timp gagica în carne tocată.

De-ndată ce intră pe drumul privat, gărzile care asigurau supravegherea vilelor îl opriă. Trebui să explice că avea întâlnire cu Dorana Smart pentru o slujbă de grădinar, altfel l-ar fi aruncat afară de pe teritoriul baștanilor. Polițiștii telefonară din mașina de patrulare pentru a obține confirmarea spuselor sale. Acest episod îl aduse pe Dan în pragul unei crize de nervi. Fără ajutorul bandanei legate în jurul capului, sudoarea i s-ar fi scurs în picături mari pe frunte. Când urcă din nou în camionetă, gărzile îl priviră îndepărtându-se cu suspiciune. Făcu imposibilul pentru a se calma pe ultimii metri ai traseului. Casa familiei Smart se înălța pe un teren în pantă, ca multe alte locuințe din împrejurimi. Stropitul continuu reușise să mențină aproape verzi peluzele expuse arșitei soarelui. Pretutindenii era cam la fel, fără ajutorul irigațiilor pământul se transforma în praf, iarba în paie uscate. Deșertul era acolo, la câțiva kilometri, gata oricând să-și impună drepturile peste teritoriile fertilizate de om.

Dan opri camioneta în fața gardului înalt din fier forjat, pe care un leu și un licorn păreau să se sfâșie reciproc. Apăsă butonul interfonului și așteptă ca o voce cu accent hispanic să se audă în difuzor. Se prezentă. Femeia de serviciu – bucătăreasa? – îl anunță că vine în întâmpinarea lui și nu care cumva să coboare din vehicul.

— Conduceți cu geamurile ridicate! țipă ea cu un ton de panică pe care accentul ei îl făcea și mai teatral.

Dan se dădu înapoi în grabă, ca și cum botul vreunui Minotaur avea să țășnească brusc printre bare pentru a-i sfâșia brațul. Făcând eforturi să rămână calm, se cocoță în camionetă și așteptă ca grilajul să binevoiască să se întredeschidă. Verifică din priviri dacă portierele erau blocate și apăsă pe accelerație când deschiderea fu destul de mare pentru a lăsa furgoneta să treacă. Vedeă deja namila de câine năpustindu-se spre el, spărgând parbrizul pentru a-l apuca de beregată. Totul i se părea posibil...

Casa era albă, strălucitoare în lumina soarelui. Inevitabila piscină avea un nimb de marmură cu vinișoare violete. Piatra, de o finețe de mătase, evoca pielea unei femei. „Parcul” înconjura această oază străjuită de palmieri și lămâi, o iarbă deasă, vie, rodul unei munci constante. Erau puține locuri unde să-ți fugă privirea, doar câteva statui animaliere din bronz înverzit. O luptă de negri și de crocodili în stilul artiștilor din Florida din ultimul secol, un urs înfruntând un leu din munți. Totul era tratat cu o atitudine tragică, exagerată, care în mod sigur speria doamnele cu ocazia recepțiilor mondene.

Dan conducea încet. Pietrișul scârțâia sub roțile camionetei. O femeie durdulie, cu față de păpușică, ieși din casă. O mexicană cu părul foarte negru, pe care piepteni din sidef încercau să-l disciplineze. Ea înaintă pe peluză, ca și cum s-ar fi aventurat pe un câmp minat, aruncând ocheade înspăimântate în toate părțile.

Trebuie să fi avut vreo treizeci de ani, cu mâini curios de mici și delicate pentru brațele ei dolofane. Sosind lângă vehicul, îi făcu semn lui Dan să coboare geamul.

— Este din cauza câinelui, explică ea cu o voce găfărită. Ți s-a vorbit de el? Sunt sigură că nu! Nimeni nu vrea să lucreze aici din cauza acestei javre ticăloase; pe Jesús, fiul meu, l-a mușcat deja. Dacă aveam carte verde, aș fi luat-o la goană de aici, și chiar imediat!

— Eu sunt noul grădinar, anunță Dan cu vocea „pacificistă” pe care și-o fabricase.

— Știu, i-o tăie femeia. Iar eu sunt Anita, femeia bună la toate. Anita Vásquez. Nu trebuie să te plimbi singur prin grădină până ce nu vei fi prezentat câinelui. Este în joc siguranța dumatăle, înțelegi?

— *Prezentat câinelui?* repetă, prefăcându-se nedumerit.

— Da, explică Anita cu nerăbdare. Cineva autorizat trebuie să te ducă până la el, tratându-te ca pe un prieten.

Va trebui să-ți miroasă mâna, fesele, în timp ce va fi asigurat că ești un băiat cumsecade. După ce vor fi îndeplinite toate aceste formalități, poate va accepta să nu te muște!

— Dar potaia asta este câinele din Baskerville! bombăni Dan.

— Nu, făcu Anita, este câinele domnului Adam, nimeni în afară de el nu se mai apropie de dulău. Nu trebuie să consideri lucrurile ușoare. Jesús, fiul meu, nu m-a ascultat și acum are o cicatrice de douăzeci de centimetri pe fesa stângă. O va avea toată viața și fetele cu care se va culca își vor bate joc de el.

Ea tăcu și aruncă o altă privire panoramică prin grădină. Câinele nu se arăta.

— Coboară, îndrăzni tânăra femeie, poate că o să vină. Sunt sigură că este pe aici și nu ne scapă din ochi. O să sară pe noi când ne vom crede în siguranță.

Dan deschise portiera. Avu impresia că testiculele i se strângeau preventiv, pentru a oferi mai puțin colților animalului invizibil.

— Ți s-a explicat ce ai de făcut? se interesă mexicana. Trebuie să stropești tot timpul, altfel crapă totul, ars de soare. Peluza cere multă întreținere, iarba nu crește decât în trei centimetri de pământ, stratul cultivabil este cu puțin mai gros decât mocheta salonului; sapi puțin și dai de piatră. Vei locui în cabana din fundul grădinii. Mendoza, grădinarul de dinainte, a amenajat-o cât de cât. Asta nu înseamnă că este foarte curată, bărbații au o concepție bizară despre locuință.

Pornise deja, luându-l pe Dan după ea. Destul de ciudat, îl luase de mână ca pe un copil.

— Să nu crezi că te agăț, se grăbi să explice. Nu-ți face idei greșite. Vreau să te apăr de câine. Dacă vede că suntem amici, poate că va renunța să te atace.

— Sunt încântat, zise Dan cu o voce gătuită.

Grădina în pantă părea că se schimbă, deodată, în prăpastie. Impresia era curioasă.

— Când plouă, spuse Anita, șiroaiele iau și pământul, și iarba cu ele. Dar presupun că știi deja toate astea?

Ea nu părea convinsă. Dan se gândi că ar trebui s-o facă mai mult pe grădinarul: să se așeze în patru labe? Să guste pământul cu vârful limbii? Adevărații grădinari făceau lucruri din astea și în alte părți sau numai în serialele TV?

Cabana era o construcție de scânduri decolorate de soare, așezată strâmb pe grinzi ținând loc de piloni. O scară care se clătina ducea la ușă.

— Scara se detașează, explică Anita. Mendoza o aranjează în așa fel încât s-o scoată peste noapte. Astfel, câinele nu poate să intre. Există o sfoară legată de ultima treaptă.

Dan examinează construcția care semăna mai mult cu o pasarelă de avion decât cu o scară adevărată.

— O iau eu înainte, făcu Anita. Urmează-mă și ține mâna pe șoldul meu. Nu trebuie să ne despărțim. Câinele precis se află în spatele nostru.

Dan privi peste umăr. Simțea pielea umedă a Anitei sub țesătura ușoară a rochiei. Totdeauna îi plăcuseră femeile durdulii.

Ajunși sus, mexicana împinse ușa care nu avea broască, doar un zăvor ușor de manevrat.

— Uite, spuse ea trecând pragul. Aici ai toate uneltele. Mașină de tuns, seceră, greblă... în cealaltă încăpere este un pat, o masă, un reșou. Dacă vrei să ai apă, trebuie să racordezi chiuveta la unul dintre robinetele din grădină cu un furtun de stropit. Dușul funcționează cu un rezervor din tablă, pe care trebuie să-l umpli singur. Mendoza a lipit o grămadă de poze porcoase pe pereți, le scoți dacă ai un pic de onoare, eu nu mă ating de ele. Am pus săpun, cearșafuri curate, cafea măcinată, bere fără alcool și chili într-o cratiță, ca să ai o gustare.

Baraca avea un miros de lemn cald destul de plăcut, ceea ce îi aminti lui Dan de podurile copilăriei sale. Gândi că i-ar fi plăcut să trăiască aici ca un grădinar adevărat. Cel puțin pentru o vreme.

— Să menții uneltele în stare bună, zise tânăra femeie, dându-se la o parte pentru ca Dan să poată intra în cameră. Domnului Adam nu-i place să se risipească materialele. De asemenea, va trebui să cureți piscina în fiecare dimineață, nimeni nu înoată în afară de câine, dar este o chestiune de poziție socială.

Dan dădu din cap. În momentul în care intra în cameră, ceva sări în fața lui. O formă neagră care îl lovi în plin, în piept, și îl făcu să-și piardă echilibrul. Căzu pe spate, cu respirația tăiată, în timp ce Anita urla.

— Dust! Nu! o auzi strigând. Prieten! Este prieten! Dust! Nu!

Spaima care i se simțea în voce îl băgă în sperieți pe imitator. Sughita întruna, cu respirația tăiată, ca și cum i s-ar fi pus o bilă de lemn pe cutia toracică. Brusc, Anita se aruncă pe el, îi cuprinse gâtul cu brațele și-l sărută pe gură. Fu cât pe-acî să-i strige că-l sufoca și mai tare, dar, cu coada ochiului, zări câinele, cu botul încrețit, colții descoperiți, adunându-se pe labele din spate pentru a sări din nou.

— Prieten! îngăimă Anita. Este iubitul meu! Înțelegi? Iubitul meu, logodnicul meu. *Mi novio...*

Stătea întinsă peste Dan, într-o poziție ciudat de intimă, acoperindu-l cu trupul. Câinele ezita, învârtindu-se în jurul lor, ca și cum ar fi încercat cel mai bun loc de unde să muște.

— Sărută-mă, șopti Anita, mângâie-mi umerii, repede.

Dan se grăbi să asculte. Mexicana scotea gemete exagerate de satisfacție pentru a face animalul să priceapă că toate acestea îi plăceau enorm. Animalul stătea în așteptare, cu ochii ațintiți.

— Să ne așezăm, murmură tânăra. Să ne ținem de mână. Trebuie să ne amestecăm mirosurile. Freacă-ți nasul de al meu, este o mimică de prietenie pe care câinii o înțeleg.

Dan făcu ce i se ordona. Fără spaima ce-i strânga stomacul, situația ar fi fost ridicolă. Acum distingea mai bine animalul. Era o corcitură. Un amestec de lup și... *cu ce, de fapt?* Leu? Tigru bengalez?

Avea blana galben-deschis, de culoarea prafului, și un cap de șacal. Ar fi putut fi Anubis, zeul morților din mitologia egipteană.

— Acum o să meargă, oftă Anita. Dumnezeu! A fost cât pe aci să fac pe mine!

— Era aici, se bâlbâi Dan. Drace, mă aștepta...

— Ți-am zis că e șmecher, făcu tânăra scuturându-și rochia. Acum ridică-te încet. O să-ți iau mâna într-a mea și o s-o apropii de nasul lui. Nu face mișcări bruște.

Dan se lăsă pe mâna ei. Dust își încreți botul, ca și cum l-ar fi silit să respire un miros urât, apoi, dintr-o mișcare a pulpelor, sări din baracă. Îl auziră coborând în fugă pasarela și scoaseră un suspin de ușurare. Anita luă o batistă din buzunar, o muie la robinet își șterse gura.

— Să nu-ți intre tot felul de idei în cap pentru că te-am sărutat, mormăi ea, am făcut-o ca să-ți salvez pielea. Era dezlănțuit. Cred că ți-ar fi smuls capul.

— Mulțumesc, băigui Dan lăsându-se să cadă pe saltea de paie. Cum de știa că vom veni aici?

Anita ridică din umeri, în timp ce se aranja.

— Nu știu, evită ea. Este un animal mârșav, asta e sigur. Se povestește că este un erou, că a ajutat la arestarea a zeci de bandiți, dar mie nu-mi place. Este nebun, da. Să fii prudent când este prin preajmă.

Ea inspiră de două ori, scoțându-și sânii în evidență.

— Hai, zise ea, gata. Vino, trebuie să te prezint doamnei.

— Este simpatică? se interesă Dan, ai cărui genunchi rămăseseră moi.

— Este o femeie tristă, făcu Anita cu un gest vag. Nu are copii, sigur îi lipsesc. Iar domnul nu este totdeauna foarte drăguț cu ea.

Ieșiră din cabană și traversară peluza. Câinele dispăruse. Casa, în stil colonial mexican, evoca hacienda unui *gobernador*. Albă și mare, avea multe curți interioare, verande cu coloane. Opere de artă indiană – vase, măști funerare, hieroglife sibilinice – decorau pereții și partea superioară a șemineelor, pe care nu ai niciodată ocazia să le aprinzi în California, decât de dragul decorului. Dorana fu de o răceală exemplară, foarte „mare doamnă primind un nou angajat”. Dan căută în zadar o licărire de complicitate. Dar femeia nu se apropie de el la mai mult de trei metri și-i dictă ordinele, privind grădina prin lucarnă. Deși el știa că totul face parte din joc, simțea un fel de enervare. Avu chef să-i spună că noaptea trecută o ținuse sub el.

Anita puse capăt întrevederii, trăgându-l într-o cămăruță pentru a-i arăta locul unde va lua masa.

— Trebuie să vii înainte de ora șase, spuse ea, dacă vrei să mănânci mâncare caldă. Eu la șase și jumătate plec. Ți voi lăsa câte ceva în frigider.

— Nu dormi aici?

— Nu, trebuie să-l iau pe băiatul meu de la grădiniță. Și apoi, n-aș reuși să pun geană peste geană din cauza câinelui.

Umplu două cești de cafea, împingând una spre Dan.

— Nu trebuie să te lași impresionat de aerele doamnei, murmură ea. Ei încearcă să păstreze aparențele, dar nu sunt bogați. Casa, mobilele, totul aparține băncii. Este o locuință de serviciu. Chiar și mașinile, Cadillacul și Pontiacul, sunt proprietatea Trade Ltd. Doar că trăiesc aici de atâta vreme, încât au uitat acest lucru.

Dan scoase un mormăit vag, care însemna că puțin îi păsa. Se temea de momentul în care va pleca din bucătărie pentru a traversa grădina. Singur, de data aceasta. Anita îi ghici ezitățile.

— Ține, spuse ea luând din cuier un șorț. Este al meu, pune-ți-l; astfel vei avea mirosul meu pe tine. Căinii se încred mai mult în ceea ce simt decât în ceea ce le transmit ochii sau urechile.

— Mulțumesc, făcu Dan, gândindu-se la cât de ridicol va arăta astfel împopoțonat.

După ce termină cafeaua, se hotărî să scoată nasul afară. Rămase un minut nemișcat pe peronul din piatră albă, scrutând peluzele și tufișurile. Dust rămase invizibil, ca și cum ar fi fost supus vreunui antrenament special de a se ascunde ochilor eventualilor dușmani. Cu șorțul făcut ghem în mână, Dan porni pe alee. Trebuia să se instaleze și să-și înceapă munca. Se hotărî să smulgă buruienile, asta va face impresie și, cel puțin, nu va risca să comită vreo greșeală. Dorana îl asigurase că Adam nu era interesat de grădinărit, dar nu putea fi sigur că își cunoștea foarte bine soțul.

Vreo jumătate de oră se ocupă cu transportul lucrurilor sale în cabană. Așeză mașina de scris pe masă, cu o foaie albă în car. Apoi își „răspândi” operele, pentru ca acestea să fie la vedere, la o eventuală vizită. Făcu o stivă din culegerile de poezie lângă pat, introducând și semne de carte confecționate din hârtie. Crea un aspect de seriozitate. Mai rămânea să dea jos de pe pereți fotografiile erotice prinse în piuneze de Mendoza. Nu se potriveau deloc cu imaginea unui poet hrănit cu orez și tofu. Smulse clișeele, luate toate din reviste mexicane sexi, prezentând fete frumoase cu pielea măslinie și trup durduliu. Sub pat, descoperi o grămadă de benzi desenate din Mexic. Aventurile plângăcioase și cam porcoase ale unei secretare drăguțe, decăzând încetul cu încetul pe scara socială. Se

intitulau „Sclava destinului”. Se hotărî să le păstreze pentru a-și omorî timpul. Verifică dacă singura fereastră se închidea bine, precum și soliditatea obloanelor acesteia. Pentru a termina, studie pasarela detașabilă cu ajutorul unei sfori, care izola astfel casa de restul grădinii. Când voiai să ieși, era suficient să tragi de sfoară și să fixezi scara în creștăturile special prevăzute. Mendoza trebuie să fi înghițit multe, de ajunsese să inventeze un asemenea pod mobil. Toate acestea nu aveau în ele nimic liniștitor.

Nu putea să rămână înțepenit în baracă tot restul după-amiezii, chiar dacă crăpa de frică la gândul de a se foi de colo-colo pe peluză. Făcându-și curaj, se schimbă, își puse o pereche de blugi, tricoul cel mai uzat și luă unelte trebuincioase.

Pentru a face impresie, începu să smulgă buruienile din jurul lămâilor. Nu lucrase niciodată cu adevărat într-o grădină, dar avea unele cunoștințe elementare. Mai delicată se va dovedi folosirea îngrășămintelor, în cabană găsim-se îngrămădite vreo cincisprezece bidoane. Dacă se va înșela asupra destinației lor, toată vegetația își va da obștescul sfârșit în patruzeci și opt de ore. Își promise să buchisească notițele până în zori, dacă era nevoie.

Îngenuncheat în iarbă, meșterea încetișor, aruncând ocheade dese peste umăr. Nu reușea să scape de senzația de a fi observat. Era, desigur, afurisitul de câine. Dar oare unde se ascundea?

Adam Smart își făcu apariția în cursul după-amiezii. Venea de la o întâlnire cu o clientă sexagenară, care trăia în mijlocul unei duzine de pisici abisiniene. Era motivul pentru care nu putuse să-l ia cu el pe Dust. Dan îl auzi dând explicații cu o voce liniștită câinelui, apărut ca prin miracol din spatele unei statui, la auzul mașinii stăpânului. Bărbatul îi vorbea animalului ca și cum s-ar fi adresat unei ființe omenești, fără a se prosti. S-ar fi zis că se adresa unui

coleg de birou, pentru un raport de sinteză, și această libertate de exprimare avea ceva tulburător. Traversând peluza, Smart povestea întrevederea în detaliu, câinele nefiind, fără îndoială, capabil să înțeleagă. Nevestei lui ar fi trebuit să-i relateze acest gen de lucruri, nu unui animal, ale cărui facultăți de identificare vocală nu puteau depăși cincizeci de cuvinte!

Dan preferă să stea în banca lui. Aspectul lui Smart îl surprindea. După spusele Doranei, prezentându-l ca pe un fel de gigolo al plasamentelor bursiere, și-l imaginase ca pe un băiat de pe plajă îmbătrânit. Un *cover-boy* cam efeminat și stropit din abundență cu colonie. Nu era deloc așa.

Adam avea statura unui ghid de vânătoare din Kenya. Părea să iasă dintr-un roman al lui Hemingway și aproape că te așteptai să-i vezi buzunarele umplute cu cartușe pentru vânătoria de rinoceri. Îi lipsea doar tradiționala pălărie Stetson cu panglică din piele de leopard. Era înalt și solid, foarte puțin buhăit la cei cincizeci de ani ai săi și cu mâini impresionante, excesiv de musculoase, ca și cum și-ar fi petrecut zilele distrugând mingi de tenis între degete, în stilul comedianților de bâlci care se etalează la Venice Beach. Avea un gură frumoasă, pătrătoasă, o mustață sură deasupra gurii cu buze de petrecăreț. Înainte de război, ar fi putut deveni expert în rolurile de *distinguished grey* în filmele sentimentale englezești. Un fel de Clark Gable, mai puțin oboseala.

La fel ca un actor, mișcările sale erau atent studiate. Nu s-ar fi comportat altfel sub ochiul camerei. Asta se ghicea după deseale priviri pe care le arunca spre toate suprafețele care îi puteau trimite propria reflecție. Dan își dădea seama cu atât mai bine, cu cât el însuși fusese așa într-o anumită perioadă.

Smart dispăru în casă, câinele urmându-l îndeaproape. O să vină oare să-l cunoască sau va rămâne indiferent la noul grădinar angajat de soția lui?

Dan era tensionat. Partida, deja începută, se dovedea mult mai complexă decât crezuse la început. Hotărî să-și continue munca. Soarele îi ardea obrajii și se blestemă că nu se gândise să cumpere o pălărie. Timp de o oră, se concentrează asupra lămâilor, curățindu-i, pulverizând pe frunze un insecticid oarecare, pentru a nu risca să le cadă frunzele.

Căldura și tensiunea nervoasă îi uscaseră gâtul. Hotărî să meargă la cabană să bea. Anita nu-i vorbise oare de bere fără alcool? O fi caldă, dar nu mai conta. În momentul în care intra în cabană, zări silueta masivă a lui Adam Smart în cameră. Aplecat peste masă, el citea „poemele” angajatului său fără a-și ascunde un surâs amuzat. Dan își reproșă faptul că nu-l văzuse intrând. Omul era așadar tot atât de viclean ca și câinele său?

— Nu-mi place poezia, spuse Smart îndreptându-și trupul. Totdeauna am crezut că este cam lacrimogenă. Este o chestie pentru femei, nu? Nu mă prea pricep, dar poeziile astea nu mi se pare foarte „angajate”. Văzându-ți calabalâcul, mi-a fost teamă că am dat peste un comunist. Un bătrân hipiot din Berkeley, pricepi genul? Tipul care, la cincizeci și cinci de ani, își mai punctează conversația cu *Hey! man* și *Cool, brother, cool...*

Dan nu răspunse. Vocea lui Smart îl surprinsese. Era ca un fel de mormăit care părea să ia naștere foarte jos, în străfundul pieptului. O voce de *crooner*, o voce cu aromă de țigaretă, care accentua în mod bizar silabele finale, așa cum fac francezii când încearcă să vorbească în engleză. Era probabil voit, studiat. O șmecherie pentru a-și da un aer „european”, să facă să se creadă că trăise la Paris multă vreme. Atât de multă vreme, încât să capete un accent de care nu mai putea scăpa.

— Nu voiam să te jignesc, spuse Adam cu un suspin carnivor. Eu sunt un om direct. Trebuie să umblu cu prea

multe subterfugii în meseria mea pentru a nu simți nevoia să vorbesc pe șleau când sunt acasă.

— Nicio problemă, făcu Dan cu vocea sa „vegetariană”. Îmi place autenticul, sinceritatea. Nu sunt nici eu din cale-afară de politicos. Iubesc natura și tot ce iese din mâinile mele. Cred că am un contact foarte bun cu pământul.

Smart îl asculta distrat. Fără a se sinchisi să ceară voie, începuse să răfoiască culegerile adunate la capul patului. Surâsul îi rămăsese înțepenit sub mustața ca o perie. Dan se întrebă cum puteau femeile să suporte contactul acestei măturici sure când le săruta. Dar se putea ca Adam Smart să nu mai sărute pe nimeni?

Smart răfoia acum o carte de Gertrude Stein, pe care o lăsă să cadă aproape imediat pe salteaua de paie. Dan căuta din priviri câinele. Unde se ascundea oare? Aștepta fluieratul stăpânului pentru a sări pe fereastră?

La ce înălțime era în stare să sară? Dumnezeu! Va trebui să închidă obloanele în fiecare noapte, chiar cu riscul de se înăbuși în baraca lipsită de orice confort.

— Eu nu sunt un pacifist, rosti surd Adam. Când eram tânăr, am ratat Vietnamul. Voiam să merg acolo, dar m-am trezit într-o garnizoană din Kentucky să administrez echipamentul unui căpitan care deturna o parte din provizii. Am rămas acolo până la sfârșit, mușcându-mi zăbala. Dar am mai rămas cu ceva. Cu un chef de a mușca sau de a da șuturi în fund. Am fost tras pe sfoară, pricepi? Mi se datorează ceva și aștept să fiu răsplătit. Necazul este că, odată cu anii, crește și dobânda.

Dan reflectă că i se servea o tiradă recitată de o sută de ori. Smart păstra în mod sigur în mână tot atâtea versiuni din tinerețea sa pentru tot atâția interlocutori. Era un șarlatan de primă clasă. Cineva care îi semăna.

Dintr-odată, Adam ridică capul pentru a-l privi pe Dan drept în ochi.

— Nu ești prea bronzat pentru un grădinar, remarcă el, neutru. S-ar zice că viața în aer liber nu te ajută prea mult.

Music-hallul îl obișnuise pe Dan să improvizeze.

— Folosesc un ecran protector natural, făcut chiar de mine, rosti el. Soarele este bun pentru plante, dar nu și pentru oameni, mai ales aici, unde este atât de puternic. Știți, probabil, de numărul tot mai mare de cancere de piele datorate expunerii la soare? Începe printr-o banală keratoză actinică, apoi...

— Mda, mormăi Smart. Așa umblă vorba. Eu cred că este un zvon pus în circulație de negri și mexicani, pentru a ne face să credem că ne sunt superiori.

Încetă să mai zâmbească și luă expresia unui om copleșit de plictiseală.

— Sper că vei lucra mai bine decât netrebnicul ăla de Mendoza, zise el îndreptându-se spre ușă. Urina în piscină și pe arbori, pentru a-i face să dea ortul popii. Era un obsedat al „măciucii”, aducea fete pe ascuns, noaptea. Îți zic asta pentru a te pune în gardă. Mie, personal, îmi este indiferent, dar mirosul regulatului îl înnebunește pe Dust. Dacă îți aduci aici o gagică, să nu te miri că-mi vei auzi câinele urlând a moarte sub ferestre sau că-ți dărmă ușa cu labele. Este un fost K9, un câine polițist, știi nu? A fost lăsat în cele mai ordinare bordeluri din L.A. pentru a-i surprinde pe dealeri în flagrant. A ajuns să asocieze mirosurile sexului cu violența și asasinatul. De-ndată ce o pereche se așază în pat, el crede că o să se omoare dintr-un minut în altul. Nu vreau să te oblig să trăiești ca un călugăr, dar, pentru micile dumitale aventuri, ar fi mai bine să ți le aranjezi în altă parte, nu aici, este mai prudent.

Fără a mai aștepta răspuns, ieși. Cinci minute mai târziu, Dan îl văzu cum îl chemă pe Dust în mașină și dispăru în direcția orașului.

„Al dracului nemernic”, nu putu să se împiedice să murmure.

Profitând că era singur, încercă să imite vocea lui Smart, dar încercarea se dovedi a fi jalnică. Trebui să recunoască că omul îl impresionase, lucru care nu-i stătea în caracter. Se întreba dacă teama nu avea să atragă după sine un blocaj al facultăților sale de imitație. Murea de sete; pentru a bea, dădu drumul la apa din rezervor, dar avea gust de rugină. Berea fără alcool era caldă. Scufundă cutiile într-un lighean cu apă, în speranța de a le răci puțin și ieși.

Continuă să curețe grădina, să grebleze aleile și adună porcăriile care pluteau la suprafața piscinei cu ajutorul unui minciog cu mâner lung. De mai multe ori zări silueta Doranei în spatele lucarnei, dar aceasta se retrăgea de fiecare dată când privea în direcția ei.

Căldura și munca manuală îl epuizară și, pe jumătate mort de oboseală, își făcu intrarea în bucătărie, spre ora șase. Anita trebăluia, pregătind sandvișuri.

— Domnul mănâncă rareori acasă, explică ea. Are obligațiile lui. Doamna se mulțumește cu brânză de regim și vitamine. Americanii nu știu să profite de viață. La noi este un dicton: „Fericită la masă, fericită în pat”. Și, cum a fost la muncă?

Dan se așeză, făcând grimase. Umerii și șalele îl dureau de-i venea să urle. Se întreabă cum se va descurca a doua zi. Anita perora fără să mai aștepte vreun răspuns. Așezase un tacâm în fața lui și îi umplea farfuria cu orez și fasole neagră. Nu era prea dietetic, dar era foarte gustos. Păru să se bucure văzându-l cum se îndoapă fără mofturi. Vorbea în timp ce făcea treabă: despre băiețelul ei, Jesús, despre cartea verde, despre dorința ei de a deveni o ade-vărată americană, căsătorindu-se cu un WASP, alb sută la sută. Dan începu să se întrebe dacă ea nu încerca să l seducă....sau, măcar, să-i propună o „asociere”, cum se

practica din ce în ce mai mult. Încercă să-și imagineze cum s-ar fi desfășurat lucrurile cu ea. Ea era probabil la-comă, geloasă, focoasă la pat și catolică ferventă. Goală, trebuie să fi fost plăcută de privit cu pânțele ei rotund, sâni de doică și pulpele durdulii. Dan se gândi că destinul îi făcea, poate, cu ochiul pentru a-l readuce pe drumul cel drept, dacă lăsa baltă celălalt plan. Dacă ar accepta avansurile Anitei...?

N-ar fi plăcut să se lase dezmiardat de această tânără bucălată și fără complicații? Ce nevoie avea să flirteze cu cineva ca Dorana Smart, care emana de la o sută de metri neliniștea și urzelile?

— Câți ani ai? îl întrebă Anita, confirmându-i bănuielile.

— Treizeci și șase, spuse Dan.

— Nu pari a fi rău, remarcă mexicană. Mendoza era *muy macho*. Era prea „cocoș”, pricepi ce vreau să spun? Încerca tot timpul să mă ducă la cabană. Îmi arăta pozele alea scârboase, îmi spunea că pot să pozez în genul acela de reviste și că mi-aș câștiga mult mai bine pâinea decât aici. Îmi spunea că are combinații, că putea să mă prezinte unor oameni.

— Am aruncat fotografiile, anunță Dan. Ai făcut bine că nu l-ai ascultat. Lucrurile astea se sfârșesc totdeauna rău.

Continuă să mănânce sub privirile binevoitoare ale Anitei, căreia părea să-i facă plăcere să stea în picioare de cealaltă parte a mesei și să-l servească. Îi umplea paharul, îi dădea la mână pâinea. El se lăsa servit.

„Profită acum, îi șoptea vocea conștiinței, când vei fi la pârnaie, va fi altă mâncare de pește!”

La șase jumătate seara, Anita spală vasele și plecă predicându-i o mie de recomandări. Dan o însoți până la poartă. Mica mașină Camaro staționată în parcare era a ei.

După ce ea plecă, ezită să profite de acel răgaz pentru a merge s-o vadă pe Dorana, gândindu-se că ar fi o greșeală. Adam Smart se afla, probabil, la pândă pe undeva pe dealuri, printre blocurile de stâncă, suspendate deasupra casei. Cu un binoclu în mână...

Nu, nu trebuia s-o caute cu lumânarea. Se hotărî să se întoarcă la cabană și să se dichisească. Dacă Dorana voia să-i vorbească, n-avea decât să se deplaseze ea.

Se puse pe treabă, cu mușchii care-l dureau, pentru a umple rezervorul dușului și al chiuvetei, apoi închise ușa și se dezbracă. Apa caldă îi merse la inimă. Dacă ar fi avut avantajele apei curente, ar fi rămas sub jet, cu ochii închiși, lăsându-și oboseala să curgă odată cu apa și jegul.

Se uscă cu un prosop cam ponosit, dar foarte curat, pe care Anita i-l agățase în cui, la ieșirea din cabina de tablă. Se întinse gol pe pat, privind țintă pătratul de cer prin fereastra strâmtă. Își reproșa că se afla acolo pentru altceva decât pentru simpla slujbă de grădinar. Oboseala îl făcea să vadă planurile Doranei drept himerice. Nu mai avea chef de nimic, numai să închidă ochii și să doarmă somnul omului cinstit, cu palmele dureroase.

Cerul se înroșea. Pereții din scândură se colorau în mod curios în auriu. Mirosul de lemn cald și de praf era plăcut. Se surprinse gândind că, dacă ar fi fost cu adevărat poet și vegetarian, s-ar fi putut mulțumi cu această existență, dar el juca doar un rol... și nu fusese niciodată în stare să scrie altceva decât scheciuri cu un umor îndoielnic. Scheciuri de care Adam Smart s-ar fi prăpădit de râs.

Adormi fără a-și da seama. Dorana nu veni să-l vadă.

6

Se trezi în miez de noapte, pradă unei neliniști de nestăpânit, cu certitudinea unui pericol absolut și iminent.

Când deschise ochii, camera era scufundată în întuneric și îi luă ceva timp să înțeleagă că respirația gâfâitoare din urechi nu era a lui. Atunci văzu ochii câinelui, la picioarele patului, două mingi fosforescente suspendate în aer. Teroarea îl împiedică să facă vreo mișcare. Mai târziu, se gândi că tocmai această inerție îl salvase. Animalul nu se mișca. Ar fi putut fi împăiat, sculptat într-un bloc de cărbune. Îl auzea doar cum respiră, în timp ce botul căscat emana un miros de carne.

Dan, gol, cu brațele de-a lungul trupului, nu se simțise niciodată mai vulnerabil. Nu îndrăznea să schițeze nici cel mai mic gest, de teamă de a nu provoca vreo ripostă fulgerătoare din partea animalului. Se blestemă că uitase să desprindă pasarela, dar oboseala îl secerase brusc, nelăsându-i timp să se organizeze pentru noapte.

Nu era greu să-și închipuie ce se întâmplase după aceea: Adam Smart, întors acasă, lăsase câinele liber, iar acesta se grăbise să alerge la cabană, atras de mirosul străinului. Animalul nu trebuise decât să se cațere pe pasarelă și să ridice zăvorul cu botul pentru a intra în baracă. De câtă vreme era aici supraveghindu-l?

Dan nu știa ce să facă. Să-l strige? Să încerce să lingusească fiara? N-avea niciun chef să încerce așa ceva.

Rămase astfel timp de o oră, asudând pe saltea, neîndrăznind nici să-și pună mâinile pe penisul expus. Auzise că tocmai la această parte anatomică se reped câinii să atace, pentru că știu că reprezintă cheia trupului masculin. Dust nu se clinea, se vedea că fusese dresat să aștepte la pândă ore în șir, fără a-și mișca măcar un mușchi sau o ureche.

Dan speră mai întâi că Adam îi va remarca absența și se va lansa în căutarea lui, apoi îndoiala i se strecură în suflet: nu era oare chiar Adam Smart cel care îi ordonase câinelui să vină să-l bage în sperieți?

Omului probabil că-i plăcea să se joace cu servitorii, să-i înspăimânte și să-i tiranizeze. Dan începea să înțeleagă ce simțea Dorana pentru soțul ei, și gândurile de renunțare la plan îl părăsiră. Dintr-odată, îi veni cheful de a-și bate joc de Smart, de a se răzbuna, ridiculizându-l. La dracu'! Acum era sigur, va merge până la capăt! Va goli camera blindată de la Trade Ltd. și-l va lăsa pe bunul domn Smart să se explice în fața superiorilor săi!

Deodată, animalul sări afară din încăpère, coborând în viteză pasarela. Se deplasa repede, fără a putea să i se prevadă mișcările. Spre deosebire de ceilalți câini, el nu se trăda prin tremur muscular care să anticipeze acțiunea, nu: o secundă era ca o stâncă, iar în secunda următoare dispărea.

Dan se ridică, împleticindu-se. Primul său reflex fu de a alerga la ușă pentru a desprinde pasarela, pe care o lăsa pe peluză cu ajutorul corzii, apoi închise ușa și legă zăvorul cu un capăt de sfoară. Pentru a termina, trase obloanele și le blocă. Era learcă de sudoare și deschise robinetul pentru a se stropi cu apă. Ar fi avut nevoie de un pahar de alcool, dar Anita nu prevăzuse nimic în acest sens.

Se așeză pe salteaua din paie, pipăi pentru a aprinde lampa așezată pe cutia de portocale, care îi servea drept măsuță. Tremura și îi clănțăneau dinții, pradă unei puternice reacții nervoase. Oare îi căzuse rău la stomac lui Smart? „Bancherul” alesese acest mijloc pentru a-l face să înțeleagă că nu trebuia să mai întârzie pe acolo?

Se întinse pe pat, dar nu reuși să închidă ochii înainte de ivirea zorilor.

Se trezi tresărind înainte de a suna bătrânul ceas mecanic, ornat cu o efigie a lui Mickey Mouse. Se sculă și

începu să-și pregătească cafeaua pe reșoul de ocazie. În timp ce se rădea, se puse pe cântat, scotocind în repertoriul bătrânului Sud. Totdeauna proceda astfel, atunci când voia să-și dreagă coardele vocale. Cântecul îi permitea să le încălzească, să atingă un anumit grad de „elasticitate”. Se liniști constatând că avea chef de harță. Teroarea superstițioasă care îl chinuise în timpul nopții se risipise. Făcu câteva încercări cu voce joasă. Nu se potrivea. Avea nevoie de un reportofon de bună calitate, capabil să ruleze o bandă magnetică cu o viteză de 18 cm pe secundă și de un microfon pentru înregistrare. Dacă Dorana i-ar fi lăsat cel puțin timpul de a trece pe la el pe-acasă înainte de a părăsi Vegasul, n-ar fi avut decât să caute prin materialul personal.

După ce bău cafeaua dintr-o sorbitură, coborî în grădină atent pe unde călcă, pentru că nu arareori se întâmpla să găsească scorpioni printre pietre. Cu totul întâmplător, avea în mână foarfeca de tăiat tufe. Adeseori își câștigase astfel existența în timpul adolescenței și spera să nu-și fi ieșit din mână. În afară de asta, zgomotul foarfecelor îl calma. Se simțea mai puțin lipsit de apărare în cazul unui atac din partea lui Dust.

„Numai să vină, își repeta el, îi tai capul înainte s-apuce să latre!”

Dust, însă, nu se arătă, ca și cum ar fi ghicit intențiile adversarului său. Dan gândi că animalul știa să recunoască, de aproape sau de departe, o armă. Câine polițist, fusese crescut în acest scop și ar fi destul de greu să-l ia prin surprindere. De-ndată ce aveai în mână un băț, el vedea o posibilitate de agresiune și se pregătea în consecință.

Dimineața trecu fără încurcături. La prânz, Dan merse la bucătărie să ia masa. Anita îi servi o *tortilla* cu ardei, biscuiți din porumb și *guacamole*, totul însoțit de eternele *frijoles*, acel piure din fasole roșie ușor călită în tigaie. Mâncarea era excelentă și tânăra femeie făcea două

feluri de cafea: una subțire, în stilul „gringos”, pentru stăpâni, alta „cubaneză”, foarte tare, pentru uzul ei personal.

— De ce „cubaneză” și nu „mexicană”? se interesă Dan.

Anita pufni în râs.

— Pentru că a noastră este și mai proastă decât a voastră! se amuză ea. Este 50% năut!

Norris savură ceașca lui de cafea, copios suplimentată cu zahăr.

— Câinele te-a mai supărat? îl interogă ea.

Dan îi poveste nefericita întâmplare nocturnă, încercând să ia un ton glumeț, dar Anita nu se amuză.

— Ai făcut bine că nu te-ai mișcat, declară ea. Când se lasă noaptea, Dust înnebunește de-a binelea. Un adevărat lup în carne și oase. Știi că stăpânul îl duce la vânatoare de coioți? Într-o bună zi, tot se va întâmpla o nenorocire. Nu înțeleg cum de nu l-a injectat până acum poliția. Fără îndoială că i-a costat foarte mult și au vrut să recupereze cheltuiala vânzându-l.

Părea preocupată și răsucea cârpa în mâini.

— Uneori mă gândesc că nu este un animal normal, pricepi, ci unul de laborator, un câine pe care au făcut experiențe. Este din cale-afară de inteligent. Nu i-or fi grefat un creier de om? Am văzut un film pe chestia asta la MTV, *Iron Fangs*...

— Nu putem merge atât de departe, dar, oricum, este tare parșiv. Cum se poartă când îi dai să mănânce?

— Nu-l hrănesc eu, murmură Anita, ci domnul. Dust nu înghite decât din mâna stăpânului. Și, dacă îi este prea foame, se pune pe vânat. Nu acceptă nimic de la necunoscuți. N-o să-l vezi niciodată înghițind vreo chifte-luță găsită pe peluză sau ceva asemănător. De la poliție a învățat să nu se încreadă în nimic. Dacă moare de foame, pentru că domnul Adam întârzie la cină, sare gardul și

devorează vreo pisică dintr-o curte vecină. Familia Smart nu este prea bine văzută pe colină.

Odată terminat dejunul, Dan se întoarce în parc să taie tufișurile, încercând să nu le dea aspectul de dinți de ferăstrău care îl trădează pe grădinarul amator. Cum Adam Smart plecase la bancă însoțit de Dust, ziua trecu fără evenimente și sfârși prin a se destinde. Timp de câteva ore, lucră în mod mecanic, cu mintea goală, concentrat asupra liniei frunzelor și zgomotului foarfecei. Neliniștea nu-și făcu apariția decât spre seară, când mașina lui Adam se prezentă la grilaj, iar câinele sări din mașină pe fereastra din spate, fără să mai aștepte ca stăpânul să-i deschidă portiera. Smart coborî și el, așezând pe iarbă o servietă diplomat și își scoase cravata. Purta o cămașă cu monogramă și un pantalon bleumarin, croit dintr-un material foarte frumos. Era un bărbat plin de farmec, cu maxilare pătrate și păr des, și asta la o vârstă la care mulți funcționari superiori își văd burta revărsându-se peste pulpe de câte ori se așază, iar chelia le lucește în soare precum căștile Gărzii Naționale, când au nefericirea de a surprinde reflexele soarelui într-o oglindă.

În timp ce Dust colinda pe peluză, adulmecând prin iarbă, Smart se apropie de Dan. Nu părea grăbit să meargă să-și salute nevasta. Respira încet. Avea aspectul unui instructor de marină la întoarcerea acasă. Un bărbat solid, periculos, căruia nu era indicat să-i cauți nod în papură.

— Ei bine? spuse el, arătând cu bărbia spre gardul viu, merge treaba?

Dan se strădui să scoată câteva considerații tehnice pescuite din manualul de grădinărit natural. Buchisisse din capitolul „fabricați-vă propriile insecticide” și își propunea să-și întrețină patronul despre virtuțile otrăvurilor minuțios elaborate din diverse coji. Nu-i trebui multă

vreme pentru a se convinge că Smart nu-l asculta. Faptul nu era grav, era important să treacă drept un nătâng; unul dintre ecologiștii năstrușnici care militează pentru îngroparea mizeriilor, salvarea țăntarilor și interzicerea deodorantelor.

Soțul Doranei se proptise la capătul grădinii, cu pumnii în buzunare, privind fix ceea ce vălul de smog lăsa să se mai zărească din oraș.

— Văduve afurisite, mârâi el printre dinți, ca și cum ar fi continuat un monolog început pe traseu. Sunt acolo, grămadă, ca niște vampiri. Știți care este sportul național în California? Vânătoarea de soți. Cel mai bun vânat este bărbatul de patruzeci și cinci de ani, care a reușit în viață, cvadragenarul așezat, înstărit. Într-o bună zi se trezește de dimineată și descoperă că deținerea ultimului model de mașină sport nu i se mai pare atât de important cum credea. Își dă seama că este sătul de aventuri, escorte și *call-girls* și vrea să-și facă un cămin, să aibă un țănc, cât mai poate... Și, atunci, nenorocitele îi sar la gât. Ele sunt conștiente că, cu puțin noroc, gagiul moare de un infarct în următorii cinci ani; iar ele se aleg cu tortul! Sunt sute care vânează acest gen de pradă.

Părea că-și rumegă ranchiuna.

— Să nu te însori niciodată, bătrâne! îi aruncă el lui Dan. Toate au așa ceva în cap, este mai presus de ele. Au nevoie de biștarii individului și de jucăria tinerilor. Greu de împăcat amândouă lucrurile. Câteodată trebuie să mă abțin să nu le sucesc gâtul, așa de mult mă dezgustă.

Ca și cum s-ar fi ușurat cu anatema pe care o aruncase, îi întoarse spatele și dispăru în casă.

Dan mai munci un timp, apoi se retrase în cazarma sa pentru a face un duș bine-meritat. Era hotărât să nu se mai lase surprins. Munca manuală îi dezmoțea mușchii și articulațiile, pregătindu-l oarecum pentru ceea ce putea

să urmeze, dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură proastă. Se lăsase prea mult luat de val în ultima vreme, se impunea un efort de voință pentru o revenire la normal. Încercă o plăcere reală să stea sub dușul cabinei rudimentare. Cabana îi plăcea din ce în ce mai mult. Puse la încălzit restul de chili, mănăcă chiar din cratiță cu ajutorul unei furculițe strâmbe și totul îi alunecă mai ușor pe gât cu două cutii de bere. Odată terminată gustarea, se întinse pe saltea pentru o scurtă siestă. De data aceasta, își luase precauția de a desprinde pasarella și se distră pe seama câinelui frustrat, care făcea ture între pilonii casei. Dust se enerva că nu putea să urce. Dan îl auzea clănțănind din dinți, ca și cum ar alunga muște. Mulțumit de sine, rășfoi benzile desenate ale lui Mendoza și adormi după trei pagini, chiar în momentul în care tânăra secretară era pe punctul de a-și pierde virginitatea pe biroul șefului contabil, *el señor Cruz*.

Se trezi când se lăsase noaptea.

După ce-și dădu cu apă pe față, se așeză în spatele ferestrei pentru a supraveghea grădina. Ceva îi spunea că Smart va încerca o ieșire în noaptea aceea, pentru a-și destinde nervii. Se propti în bătrânul scaun și își începu exercițiile de flexibilizare a coardelor vocale. Lucra cu voce înceată, încerca să reproducă anumite expresii ale lui Adam, repetând aceleași cuvinte. Altădată, pentru a atinge perfecțiunea, i se întâmplase să repete o zi întreagă, aducându-și iubițele în pragul crizelor de nervi. Când începea aceste repetiții pregătitoare, pierdea noțiunea timpului, de aceea rămase așezat în aceeași poziție când Adam Smart se fofilă afară din casă în compania câinelui. Era douăsprezece și jumătate. Smart se îmbrăcase în negru din cap până în picioare. Își trăsese pe cap gluga unui *sweat-shirt* care nu-i lăsa la vedere decât fața. Își pusese mănuși și teniși negri. Dust tropăia pe lângă el, dar și alura lui se schimbuse.

Avea acum aspectul unui lup pe punctul de a porni la atac. Cei doi complici se strecurară afară de pe proprietate și dispărură pe drum, spre vârful colinei. Dan se întrebă ce intenții aveau. Să vâneze coioți? Să se ia de pisicile și câinii de pe proprietățile înconjurătoare? Era o lovitură care putea să le aducă o salvă de gloanțe în spinare. Toate vilele erau apărate de sisteme de protecție electronice... Smart găsisese oare mijlocul de a evita fasciculele radarelor sau de a trece peste acoperirea lor invizibilă?

Ce plăcere experimenta în aceste tâlhării ridicole?

Dan încercă să și-l imagineze târându-se în praf, indicând dulăului unghiurile moarte pe unde putea să pătrundă. Pe ce se răzbuna? Pe aroganța vecinilor săi? Pe bogăția lor?

Risca mult pentru nimic, deoarece gărzile puteau să dea peste el în orice moment și să deschidă focul fără somație. Dar, poate că spera în mod confuz o asemenea confruntare care i-ar fi permis să-și asmută fiara împotriva polițiștilor privați?

Dorana avea dreptate: Adam chiar era ținut.

Cu mușchii încordați, Dan rămase la pândă, ciulind urechea la zgomotele nopții. După un moment, i se păru că aude țipătul disperat al unui animal căzut în capcană. Un geamăt repede stins, apoi se aprinseră lumini undeva pe coastă și i se păru că aude ecoul unei împușcături surde. Se surprinse sperând ca Smart să fi fost doborât, astfel încât toată șmecheria să cadă...

Nu avu această satisfacție. O jumătate de oră mai târziu, Dust și complicele său reveniră în grădină. Adam părea sufocat, iar veșmintele de camuflaj erau pline de praf. Îi trebui lui Dan câteva secunde pentru a înțelege că leșul atârânănd între maxilarele câinelui aparținea unei pisici de angora, cu blana înroșită de sânge. O pisică mare, de concurs, căruia Dust îi frânsese coloana vertebrală și pe care o aducea ca pe un trofeu.

Ajuns în mijlocul peluzei, Smart îngenunche pentru a mângâia câinele. Îi trecea mâna peste cap și șale, bătându-l ușor cu palma pentru a-l face să înțeleagă că se purtase bine. Scena dură un minut sau două, apoi bancherul se ridică, șopti ceva și intră în casă.

Dust rămase așezat pe iarbă, cu pisica moartă între labe. Ca și cum ar fi ghicit prezența lui Dan, privea deseori în direcția barăcii. Apoi, apucă din nou micul leș între dinți și îl trase în spatele soclului unei statui, pentru a-l îngropa.

De data aceasta, Dan trase obloanele și se întinse pe pat. În ce casă de nebuni intrase?!

A doua zi la prânz, o întrebă pe Anita dacă avea știre despre evenimentele de peste noapte, deoarece știa că angajații caselor din vecinătate se sunau unii pe ceilalți pentru a se ține la curent cu bârfele de pe colină.

— Nu-mi spune nimic! făcu ea cu un aer înțepat. Am fost beștelită toată dimineața din cauza asta. Se pare că pisica familiei Doherty a dispărut. Un animal de concurs, care a luat toate premiile imaginabile. Bineînțeles că pe noi ne bănuiesc!

— Dulăul o fi dat vreo raită? făcu Dan servindu-se cu o ceașcă de cafea.

— O raită? Cred că glumești! Am găsit pete de sânge pe marginea piscinei. Este încă o faptă a „știi tu cui”. Într-o zi, polițaii vor veni aici cu sonde cu metan, ca în *Corpses' Squad*, vor răscoli toată grădina și vor descoperi leșurile tuturor lighioanelor pe care Dust le-a îngropat sub peluză. Pământ mult nu e, așa că n-o să obosească să sape.

— Crezi că... leșurile sunt aici?

— Bineînțeles. Doar dacă nu le halește în loc de gustare de după-amiază.

— Dar cum procedează? Sunt o groază de radare, acoperire cu infraroșii, nu-i așa?

— Da, dar sunt reglate în așa fel încât să circule animalele de casă fără a declanșa alarma. În acest caz, este ușor să le atragi în afara proprietății până în locul în care Dust le așteaptă pentru a le sări la beregată.

— Vrei să spui că domnul Smart este cel care face asta? Anita se agită, tulburată.

— În mod sigur, murmură ea. Dar nu trebuie să vorbești despre asta. Cred că ar trebui să consulte un medic. La vârsta lui, nu mai are dreptul să facă asemenea farse.

În zilele următoare, Dan încercă să-l facă să vorbească pe Smart și, mai ales, să pronunțe fără să știe cuvintele din fraza-cheie, care declanșau deschiderea ușii camerei blindate, dar bancherul se dovedi taciturn, făcând confidențe doar câinelui său. Dan era silit să ciulească urechea la „conversația” celor doi complici. În ritmul ăsta, nu va fi gata niciodată. Îi trebuia un reportofon, pentru a-și înregistra modelul și pentru a face exerciții. Dust nu se mai apropia de el, dar îl supraveghea de la distanță. Câteodată, în timp ce tăia o tufă, Dan îl descoperea în spatele lui, tăcut. În așteptare. Dacă imitatorul punea mâna pe o unealtă cu tăiș, în ochii namilei se aprindea o luminiță, ca și cum ar fi gândit: „Hai încearcă! Încearcă numai, să ne distrăm puțin!”

Și Dan se grăbea să adopte o atitudine pacifică în așteptarea unei întâlniri viitoare.

De când Dan Norris se instalase în cabana grădinărilor, Dorana se prefăcea că pictează pentru a-și ascunde nervozitatea. La început, îi fusese teamă ca imitatorul să nu facă vreo gafă, în lipsa unei aprecieri realiste a situației, dar acesta știuse să evite neplăcerile. Apoi, ea tremurase de frică la gândul ca hărțuielile câinelui să nu-l înspăimânte

și să-i provoace plecarea înainte de vreme. Dar, slavă Domnului!, nimic din toate acestea nu se întâmplase. Anita îl pusese la curent cu agresiunea a cărei victimă fusese „grădinarul”, și acest lucru, în mod curios, o liniștise. Norris avea, așadar, mai mult sânge rece decât își închipuise, și era un lucru de bun augur pentru cele ce vor urma.

Ea picta. Picta în mod automat, fără a fi atentă la figurile schițate de degetele ei. Această activitate avea cel puțin meritul de a justifica tensiunea și nervozitatea ce i se citeau pe față. Mâzgălise o pânză imensă, acoperind-o cu alb de zinc și fulgere cu galben de cadmiu. Când se întreba asupra semnificației acelei cețe, vedea un apartament mare, imaculat, străbătut de razele soarelui. O siluetă subțirică se desena la orizontul unei sufragerii, ca deșertul Mojave, cea a unei fete mergând cu brațele întinse.

Dorana rămânea adeseori cu pensula în aer, întrebându-se care ar putea fi prenumele acelei copile, al cărei chip nu se vedea încă, dar se bănuia că ar fi surâzător. Doris? Anna? Uneori, nu mai îndrăznea să atingă tabloul de frică să nu strice conturul acestei ființe mici, pe care doar ea o distingea.

Adam nu era nici el într-o perioadă bună, deoarece Dick Weston îl trimisese din nou să ia cu asalt văduvele din Malibu și din San Diego. Foarte tensionat, ieșea adeseori noaptea în tovărășia lui Dust, pentru a se strecura, fără îndoială, în grădinile învecinate. Începuseră să se sușotească tot felul de lucruri prin împrejurimi și nu era exclus ca într-o bună zi să cadă în vreo capcană întinsă dinadins. Ce s-ar întâmpla dacă ar fi rănit... sau chiar arestat? Dorana știa prea bine: Dick Weston ar proceda imediat la modificarea procedurilor de deschidere a camerei blindate și tot planul s-ar prăbuși.

Ea turba doar la gândul că viitorul ei depindea de capriciile unui țicnit, unui prădător de doi bani, care se

distra hărțuind locuitorii din Hills având drept complice propriul câine. Câte pisici premiate, yorkshire, chihuahua, asasinaseră deja împreună? Pe cine sau pe ce se răzbuna Adam? Pentru salariul său mediocru, care niciodată nu-i va permite să cumpere o proprietate atât de frumoasă ca a vecinilor săi? Pe bătrânețea care se instala deja în trupul său cu fiecare zi care trecea?

Într-o seară, îl văzu scoțând vechiul său rucsac Gladstone din dulap și înțelese că, în sfârșit, va pleca în Mexic.

— Pleci? se interesă ea pe un ton neutru.

— Mda, mormăi el. O să iau Cadillacul și ție îți las Pontiacul. I-am cerut lui Dick un concediu de o săptămână. Nu mai suport babele pe care mă silește să le întâlnesc, toți acei vampiri care îmi pipăie mâinile, aruncându-mi priviri piezișe.

— Asta pentru că ești frumos.

— Nu, pentru că își închipuie că, dacă se culcă cu mine, mă vor face să le îmbogățesc și mai mult. Numai paraii le excită. Dolarii le plătesc operațiile chirurgicale estetice. Sunt cusute și răscusute peste tot, își schimbă nasul la trei luni și sânii în fiecare an. Câteodată am impresia că mă aflu într-un afurisit de film SF.

— Ești răutăcios.

— Iar tu, proastă.

Căută în șifonier, scoțând costume din țesătură colonială. De-ndată ce se agita, sudoarea îi uda fruntea și respira pe nas. Imaginea de bărbat frumos se estompa. În modul în care se sprijinea de tocul ușii, de fiecare dată când se îndrepta de spate prea repede, ea ghicea că un vâl negru îi acoperea ochii. Chiar dacă îl ura, acel indiciu de slăbiciune trezea în ea un val de compasiune. Inima femeilor nu este niciodată destul de dură. Acest lucru îi amintea un cântec din adolescența sa, „Women's heart is not so hard”. Cine cânta asta?

— Vrei să merg cu tine? întrebă Dorana cu o voce suferindă.

Știa că el va spune nu, dar oricum îi era teamă de răspuns.

— În niciun caz, mârâi Adam. Ca să te aud plângându-te de țăntari și de căldură douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru! Este o țară în care trebuie să fii sănătos și să nu-ți pese de confort! Tu, de fiecare dată când comanzi un pahar, îl scrutezi până în fund, strâmbând din nas, ca și cum ai putea să vezi înotând microbii.

— Și ce dacă? protestă ea de formă, în *tequila* bagă și viermi!

Adam înălță din umeri. *Aguardiente con gusano* nu-l speriase niciodată.

— Ce-au zis cei de la bancă? îndrăzni ea, în sfârșit, să întrebe.

— Weston face mutre, rânji Adam, pentru că nu-i place să mă îndepărtez de bancă atunci când seifurile sunt pline. Bineînțeles, dacă m-aș trezi cu un cuțit în spate într-un bar dubios din Tijuana, ar fi în mare belea. Biștarii ar fi blocați acolo până când și-ar face el însuși apariția să deschidă ușa prin procedura de urgență și îi e groază de acest gen de responsabilități.

— Chiar vor fi bani sau îți spune așa ca să te facă să simți că el este șeful?

— Bineînțeles că vor fi bani! strigă Smart. Două milioane de dolari în bani numerar, plata pentru toți *braceros* care adună pepenii de-a lungul frontierei și pentru băieții din Valea Napa. Asta reprezintă o armată dată naibii.

Coborî vocea și adăugă cu oarecare lehamite:

— Sunt aproape sigur că cei care culeg pepenii și strugurii servesc de acoperire. De fapt, sunt bani de spălat. Weston nu vrea să mărturisească, dar în acest fel astupă găurile făcute de proiectul ratat Redondo Beach.

Dorana se mulțumi să mormăie mașinal. Lui Adam îi plăcea la nebunie să exagereze, era în firea lui. Cu el, totul devenea „special”. În afara normalului. Instalarea unei sucursale nipone pe Sunset lua aspectul unui complot al Extremei Drepte samurai împotriva Statelor Unite. Îi plăcea să lase să se creadă că el cunoaște toate dedesubturile cărților, că este mână în mână cu agenții CIA sau că are succes la prototipuri experimentale mai mult sau mai puțin misterioase, etala brichete, stilouri, ale căror puteri revoluționare nu existau, cel mai adesea, decât în imaginația lui. Dorana făcea pe naiva și se prefăcea extaziată. Imediat, el continua să inventeze, frizând mitomania. În afară de aceste ieșiri fantasmagorice, vorbea puțin.

— Când pleci? făcu tânăra femeie, puțin preocupată de data aceasta de a-l lăsa să se angreneze într-unul din obișnuitele sale deliruri. Ar trebui să-mi spui când pleci și când te întorci. Nu-mi place să rămân aici singură, știi foarte bine. Aș profita să invit o prietenă.

Ea își făcu calculul că va avea la dispoziție o săptămână ca să pregătească acțiunea. Spera că Dan făcuse progrese serioase în imitație. Era conștientă că el avusese puține conversații cu Adam și că acest lucru putea să-i pună piedici în munca de reconstituire.

— Ar trebui să-i spui un cuvânt de încurajare grădinarului, spuse ea pe un ton care spera să pară distrat. Face eforturi serioase și nu-l plătim cine știe ce.

— Hipiotul ăla? mormăi Adam, studiindu-și cizmele. Are un aer mai degrabă ramolit. Scrie poeme de gagici. Mă întreb dacă n-o fi poponar.

— Cel puțin o va lăsa pe Anita în pace, obiectă Dorana. Amintește-ți de problemele pe care le-am avut cu Mendoza. Doamne! Ajunsese s-o convingă să facă fotografii porcoase pentru o revistă specializată!

Adam pufni în răs. Dorana părăsi încăperea, deoarece sudoarea îi curgea pe șale și se temea să nu se trădeze. Nu era o bună comediană, știa acest lucru din colegiu. Pe hol, îi veni amețală și trebui să se sprijine de zid. Adam continuă să golească șifonierul, în căutarea echipamentului pentru încăierări, pe care îl lua la fiecare escapadă. Dorana ura Mexicul. În Mexic, în timpul Sărbătorii Morților, în brutării se găsesc craniile făcute din zahăr și prăjituri în formă de coșciug. Ea vedea în acest lucru o provocare periculoasă. O prevestire de rău augur.

Cu respirația tăiată, se cocoță în minusculul atelier pe care îl ocupa la ultimul etaj al casei. Își sprijini fruntea de lucarnă, privindu-l pe Daniel Norris care se lupta cu gardurile vii, pentru a păstra aparențele. Va trebui să-l anunțe că termenul scadent se apropia cu pași repezi. Va trebui să se hotărască, de asemenea, să-i spună adevărul...

Tot adevărul.

Miji ochii pentru a distinge mai bine mâinile imitatorului. I se părură a fi palide și micuțe în comparație cu ale lui Adam. Ea adorase mâinile lui Adam. Mai mult decât fața, mai mult decât ținuta sau vocea. Era ceva ironic în cotitura pe care o luase destinul. Adam îi ceruse mâna... și se căsătoriseră, și acum era rândul ei de a i-o cere pe-a lui. Pentru a pleca.

Se înfioră. Când se întoarse, își dădu seama că soțul o privea din pragul ușii. Femeia se rugă cerului să nu se facă la fel de albă precum pânzele noi care aglomerau atelierul.

Adam înaintă, cu veșnicul lui surâs în colțul mustății. Ea își dădu seama că se uita la tabloul la care „lucrase” în ultimele trei zile. Cel al vastului apartament înecat în soare și al fetei cu brațele întinse.

— Ce e cu mângăleala asta? făcu el înălțând din sprâncene. Dumnezeuule, dacă o să continui în felul ăsta,

n-o să vinzi niciodată nimic, biata mea fată! Nu poți să faci nimic care să aibă figură umană? Când mă gândesc la toate cursurile pe care le-ai urmat. La început credeam că vei picta nuduri, eram gata să-ți plătesc modele, măcar mi-aș fi clătit ochii în timpul ședințelor de pozat. Dar așa ceva... Cu ce seamănă?

„Cu spaima mea, fu gata să-i răspundă Dorana. Și cu mutra pe care o s-o faci când vei descoperi că am golit seifurile băncii!”

Sosi, în sfârșit, ziua liberă a Anitei, cea în care își lua copilul de la grădiniță și i se dedica lui. Dan aștepta acest moment cu nerăbdare. Știa într-adevăr că, odată plecat Adam Smart la bancă, însoțit de câine, Dorana va fi singură acasă. Va trebui, așadar, să profite de acest scurt răgaz pentru a-i vorbi. Căldura, izolarea și tensiunea nervoasă îl arunca într-o stare de hiper-receptivitate, care creștea la cel mai mic zgomot și făcea ca lumina zilei să i se pară insuportabilă. Făcu pe mortul până ce mașina lui Smart dispăru într-un nor de praf și se auzi clănțănitul surd al sistemului de închidere a grilajului. Atunci ieși din cabană pentru a traversa peluza în direcția casei. Căldura îi tăie respirația, liniștea i se păru „gâfâitoare”, ca într-un roman de două parale. Avu deodată impresia că toți locuitorii din vecinătate își țineau respirația pentru a-l spiona cu binoclul și că zeci de ochi erau ațintiți asupra grădinii familiei Smart.

Se îndreptă, totuși, spre vilă, în ciuda semnelor de spaimă pe care i le adresa Dorana din partea cealaltă a lucarnei. Înțelese că îi ordona să facă cale-ntoarsă, dar nici nu se punea problema. Se săturase să facă pe imbecilul și să fiarbă în suc propriu în cabana sa de scânduri.

Intră în casă. Dorana îi ieși în întâmpinare, foarte palidă, înfășurată într-un fel de halat de baie de culoare

galbenă. Avea picioarele goale, ochii măriți de frică. Se lipi de zidul sufrageriei, acolo unde n-o putea vedea nimeni.

— Ești nebun! șuieră ea cu o voce înăbușită. Șterge-o imediat! Ți-am zis să nu încerci niciodată să-mi vorbești!

— Lasă fandoselile, i-o tăie Dan, apucând-o de umeri. Nu mai este nimeni. Suntem singuri.

Dorana se zbătu, dar părea fără vlagă, paralizată de spaimă.

— Nu înțelegi, gemu ea. Poate fi o capcană... De unde știi că Adam nu s-a oprit la mijlocul drumului pentru a-i da drumul lui Dust? Câinele este poate la grilaj, va intra în grădină fără știrea noastră. Nu pricepi? Adam poate i-a ordonat să ne spioneze, îi stă în caracter!

Dan simți un duș rece, nu datorită spuselor Doranei, ci deoarece, pentru o secundă, se întrebă dacă ea nu era pe punctul de a înnebuni. Nu se putu abține să n-o zgâlțâie. Halatul se desfăcu. Pe dedesubt, purta un costum de baie negru, dintr-o singură piesă, fin ca o mătase. Frica îi ridicase vârfurile sânilor, iar mâinile îi erau înghețate.

— Liniștește-te, făcu Dan ceva mai blând. În ritmul ăsta, o să înnebunești. Adam este la bancă și câinele îl însoțește. Nu ai de ce să te temi. Trebuie să-ți vorbesc.

— Nu aici, se bâlbâi Dorana. Dust îți va simți mirosul. Va ști imediat că ai fost aici. Își va petrece seara adulmecând mocheta, mobilele, tot ce ai atins, și Adam va sfârși prin a intra la bănuieli... Du-te la cabană. Voi veni eu la tine în zece minute.

— Am nevoie de un reportofon cu baterii, spuse Dan, și casete. O casetă goală și alta cu muzică. Orice, doar ca să îmi acopăr urmele. Ai așa ceva?

Ea părea să nu asculte nimic din ce îi spunea. Cu mâinile întinse, îl împingea spre ușă.

— Dacă ai un microfon, adu-mi-l, continua Dan mergând cu spatele.

Se trezi pe verandă înainte de a fi primit confirmarea din partea ei. Prost dispus, traversă grădina pentru a se întoarce la cabană. Starea de șubrezie nervoasă în care se afla Dorana îl îngrijora. Cât timp va mai rezista? Părea gata să treacă la mărturisiri complete la prima pereche de palme.

Pradă neliniștii, intră în baracă după ce aruncase o privire panoramică înspre vilele învecinate. Nimeni nu se uita la ei; la ora aceea a după-amiezii, trândavele din Beverly Hills își făceau deja siesta în jurul piscinelor, ușor anesteziate de cele două-trei scotch-uri sorbite la masa de regim cu 200 de calorii, sub pretextul că alcoolul taie foamea și nu conține glucide susceptibile să genereze o supradoză ponderală.

Era cald, vântul încetase. Smogul își îngroșa pâsla galbenă deasupra orașului. În curând avea să înunde colina, înghițind-o într-o ceață cu duhori de produse chimice.

„O excelentă perdea de fum”, gândi Dan stăpânindu-și cu greu nervii. Se temea ca Dorana să nu vină, dar ea ieși totuși din casă, cu o sacoșă sub braț. Merse de-a lungul gardului viu pentru a nu traversa grădina pe teren descoperit și se strecură printre stâlpii cabanei. Când ajunse în vârful pasarelei, respira repede și nările îi palpitau. Dan închise ușa și blocă zăvorul legându-l cu o sforăică. Dorana îl privi fără o vorbă, paralizată de un fel de amorțeală analoagă cu cea care pune stăpânire pe drogații care „călătoresc”. În cele din urmă, îi întinse sacoșa care conținea un reportofon și un microfon de foarte bună calitate.

— Este un cadou de la Adam, rosti ea mașinal. Mi l-a oferit când m-am înscris la atelierul de beletristică a UCLA. Pentru a-mi înregistra poemele. N-am scris decât două. Mai exact, două și jumătate. Dar erau bune.

Avea aerul unei adolescente gata să-și apere jurnalul intim împotriva curiozității unui tată autoritar. Dar îi dădu

înapoi sacoşa. Nişte casete se răsturnară pe masă. Muzică clasică. Chestii pentru pian, dar nu executate de Liberace.

— Am nevoie să mă ascult, explică el. Nu pot lucra orbeşte. Ştii bine că-ţi faci o impresie falsă despre propria voce.

— Imitaţiile... merg? îngăimă Dorana.

— Nu ştiu, făcu Dan. Vocea soţului tău este imposibilă. În plus, nu prea vorbeşte. O să încerc să-l înregistrez cu magnetofonul fără ştirea sa.

— Fii atent, şopti Dorana. Câinele va auzi zgomotul maşinii. Are o ureche foarte fină.

— Ce pisăloagă! explodează Dan. M-am săturat să-mi tot vorbeşti de lighioana asta!

Deodată simţi impulsul de a-i face rău, de a-şi descărca asupra ei tensiunea nervoasă care îl chinuia de la sosirea sa la familia Smart. Înainte ca să fi avut timp să-şi dea seama ce se întâmplă, îi trase halatul de pe ea şi costumul de baie, descoperind-o până la mijloc, fără a se preocupa că îi zgâriase sfârcul sânilor. Femeia scoase un strigăt înăbuşit, dar nu protestă, ca şi cum s-ar fi resemnat să fie pedepsită. Pasivitatea sa dezlănţui furia bărbatului care o răsturnă pe pat, smulgându-i hainele de pe ea. O posedă într-un fel de confuzie mentală, în care se amestecau exaltarea şi frica. În timp ce se zbătea deasupra ei, nu încetă să se gândească la Dust, care putea să ţaşnească în spatele lui, să-i apuce ceafa între maxilare şi să-l omoare. Şi... dacă Dorana avea dreptate? Dacă, într-adevăr, era o capcană întinsă de Adam? Sfârşi prin a se prăbuşi cu respiraţia tăiată peste corpul umed al femeii, oferindu-i tabloul jalnic al tuturor masculilor în aceste momente de prăbuşire organică.

Ea rămase o clipă nemişcată, apoi deschise ochii şi îi mângâie umerii. Căldura din interiorul coşmeliei era insuportabilă şi amândoi aveau impresia de a fi închişi în portbagajul unei maşini uitată în plin deşert, precum trişorii

condamnați la o moarte lentă de mafioți. Din nou, rușinea puse stăpânire pe Dan și se lasă să cadă pe o parte. Dorana se așeză și începu să ștergă cu halatul trupul ei și al lui. Nu părea să-i poarte pică.

— Este greu, făcu ea pe un ton de constatare. Nu trebuie să dăm frâu liber nervilor. Să nu ne gândim prea mult. Imaginația este cel mai periculos lucru.

Îi atingea distrată pieptul și pânțele, cu un surâs trist pe buze. Dan întinse mâna spre cutiile de bere fără alcool, îngrămadite într-un lighenaș la capul patului. Desfăcu două. Dorana bău cu stângăcie. Spuma îi curse între sâni, dar nu făcu niciun gest pentru a o șterge. Părea cufundată într-un vis.

— Știi, spuse ea. Nu sunt nebună. Să nu crezi asta. Dar nu trebuie să avem încredere în Adam. Nu are nimic dintr-un soț binevoitor și să nu-ți imaginezi că ne-a lăsat singuri în cunoștință de cauză, pentru a se excita într-un mod pervers, nu. Ești mai tânăr decât el și asta te face în mod automat suspect în ochii lui. Dacă bănuiește că ești amantul meu, o să-l pună pe Dust să te muște. Rău de tot. Și îți va fi atât de frică, că o vei lua la fugă mâncând pământul, fără a mai privi în urmă. Este adevărat că vorbesc mereu despre câine. Dar este adevărat și că Dust reprezintă o armă în mâinile sale. Știi ce face dragul meu soț în anumite seri? Se îmbracă foarte elegant, ca un domn care vrea să arate că are bani, apoi merge în L.A., în South Central, în cartierul maghernițelor. Își oprește mașina la marginea drumului, ridică capota pentru a simula o pană... și așteaptă. Mai înainte, însă, a coborât geamurile pentru ca Dust, ghemuit pe bancheta din spate, să poată sări la primul fluierat. Așteaptă să vină vagabonzii să-l atace. Cu alte cuvinte, el este momeala. În mahalale, asta este o înscenare care funcționează foarte bine, niciodată nu trece multă vreme și o rablă plină cu golani se oprește în dreptul său. Îți imaginezi ce urmează.

Dan se ridică, sprijinindu-se în cot.

— Vrei să spui că... pune câinele să-i devoreze? aruncă el la întâmplare.

— Da, suspină Dorana. Lui Dust îi place. A fost dressat pentru asta. Era trimis ca acoperire pentru a apăra femeile folosite drept momeală, care aveau misiunea de a atrage sadicii pe străduțele din cartierele rău famate. Adam îl folosește și el în același fel. Pleacă înainte, ținând câinele la distanță, la treizeci de metri în spate, ascuns între tomberoane. Se expune tipilor ascunși pe străduțe. Câteodată chiar, face pe bețivanul și, când golani îi încearcă să-l doboare pentru a-i fura portofelul, Dust îi prinde din zbor și-i face bucățele.

— Adam ți-a povestit toate astea?

— Da.

— Nu ți-a trecut prin cap că ar putea minți ca să te impresioneze?

Dorana înălță din umeri.

— Nu, rosti ea, simt că este adevărat. Minte pentru o grămadă de lucruri, are obiceiul de a exagera..., dar nu și de data asta. Nu mai poate să mă reguleze, dar asta nu înseamnă că îi convine ca altul s-o facă în locul lui. Nu pentru că m-ar iubi, nu, ci pentru că asta l-ar face să se simtă și mai bătrân. De aceea, nu trebuie să riscăm inutil. În câteva zile pleacă în Mexic și va fi rândul tău să acționezi. Mai sunt lucruri de pus la punct, să-ți mai dau alte amănunte. O s-o fac curând. Ne vom întâlni în L.A., într-un atelier vechi pe care l-am închiriat.

Ea se ridică și merse legănându-se până la lucarna cu obloanele întredeschise. Avea o grație inconștientă care îi regiza toate atitudinile, ca și cum cineva avea să o fotografieze acolo, dintr-o secundă în alta. De fiecare dată când se ridica, trupul îi devenea, de la vârfurile picioarelor și până la bărbie, o linie perfectă, întinsă, din care s-ar fi putut face o statuie sau o figură pentru prora unui vas.

Ascunsă în spatele obloanelor, supraveghea grilajul. Sudoarea îi curgea ca niște perle fine pe șale. Dan știa că așteaptă câinele. Murea de frică, dar se străduia să disimuleze. El reflectă la curiosul amestec pe care îl oferea ea, de forță rece și de cădere nervoasă.

În momentul în care Dan credea că avea să-i anunțe că era timpul să se despartă, ea rosti, cu o voce venită de departe:

— Nu crezi că amândoi avem dreptul la a doua șansă? Eram cei mai buni în domeniul nostru, dar am fost eliminați amândoi... Eu am fost trădată de moda fetelor descărnate, a scheletelor ambulante. Dintr-o singură lovitură, adevăratele femei au devenit matroane, nu se mai vorbea decât de „pachetele de oase”. Am fost trasă pe sfoară. Este nedrept.

Râse cu tristețe.

— Am încercat de o sută de ori să slăbesc, continuă ea. Am înghițit medicamente hipertiroidiene cu pumnul. Asta mi-a distrus nervii. De atunci nu mai pot să dorm, inima îmi bate cu putere când mă întind în pat. Am o prietenă care a murit din cauză că a vrut să devină fili-formă. A făcut o criză cardiacă la coafor. Era sub cască. Cum nu se plângea, nu i se mai dădea atenție. După o vreme, s-a simțit miros de ars. Era părul ei care luase foc. Era deja moartă și nimeni nu-și dăduse seama. A trebuit să fie înmormântată cu o perucă. E caraghios când povestești, fără îndoială. Nimeni nu stoarce lacrimi pentru o poveste ca asta, și totuși...

Întinse brațul pentru a-și uda palma sub robinet și își răcori fața, pieptul, lăsând apa să-i picure pe piele.

— Adam, șopti ea, ar vrea să mă fac precum mexicanele. Cu fese mari, țâțe mari. Ar vrea să mă vadă băgând în mine munți de fasole roșie. De asta a angajat-o pe Anita. Ea nu știe să gătească decât Tex-Mex. Ar dori să mă *rotunjesc*. Sunt cuvintele lui.

— Poate că îi plac femeile plinuțe? pledă Dan.

Dorana îl fulgeră cu privirea.

— Dacă voia să mă rotunjesc, nu avea decât să-mi facă un copil, șuieră ea cu mânie.

Ea își închise ochii, deschise gura ca pentru a trage în piept oxigenul de afară.

— Nu, murmură ea. Nu-i plac femeile rotunde. Ar vrea să mă îngraș ca să mă distrugă, pentru ca niciun alt bărbat să nu mă mai dorească. Vrea să mă tragă în jos, în decăderea sa, odată cu el. Dacă nu mă mai poate folosi, atunci mai bine strică jucăria, asta-i filosofia lui. De aceea trebuie să scap de aici, înainte de a mă omorî el. Sunt în pericol, Dan, nu exagerez deloc. Oricând se poate întâmpla să-și pună câinele să mă execute, apoi va merge să plângă pe umărul polițailor, pretinzând că nu putea prevedea un asemenea accident.

Dan o asculta distrat. Era hipnotizat de profilul ei puțin cam dur, de prințesă egipteană, gâtul ei interminabil, gura ei – mai ales gura – cu buze groase și triste.

— Aveam amândoi talent, rosti ea visătoare. Dar ni s-a dărâmat visul. Noi doi facem parte din altă rasă și am fost victimele invidiei celorlalți. Ni se datorează despăgubiri. Nu simți același lucru? Nu urlă în străfundul sufletului? Pe mine acest lucru mă trezește noaptea, când, printr-un noroc, adorm.

Bătea câmpii. El nu avea inima să o readucă cu picioarele pe pământ.

— O a doua șansă nu ni se va oferi pe tavă, spuse ea cu un fel de furie reținută. Trebuie să ne-o câștigăm.

Se scutură, se aplecă să-și ia halatul de pe jos.

— Trebuie să plec, spuse ea. Câinele nu va întârzia să se întoarcă acasă.

— Și dacă l-am otrăvi? propuse Dan. Am pune-o pe seama vecinilor! Toți cei care locuiesc pe colină îi vor capul!

Ea ridică din umeri și intră sub duș.

— Nici să nu te gândești, zise ea din cabina de tablă. Nu s-ar atinge de otravă, ți-am mai spus asta.

Lăsă să curgă dușul mizerabil și începu să se săpu-nească cu putere.

— Trebuie să scap de mirosul tău, explică ea. Dust l-ar simți pe mine. Ar fi un prăpăd, dacă ar veni să-mi miroasă pulpele pe sub masă și Adam ar înțelege imediat.

Făcu atâta spumă din calupul de săpun Ivory pe pânțelele său, încât îi veni greu s-o șteargă.

— Este bine așa, remarcă ea. Căinii urăsc parfumurile artificiale, pentru că îi face să strănute. Asta o să-l țină la distanță.

Se șterse cu halatul și făcu ghem costumul de baie rupt.

— Fii prudent, spuse ea îndreptându-se spre ușă. Nu este un joc. Adam este gelos, dar niciodată nu-i vor trece prin cap planurile noastre, este prea departe de micul lui univers personal. N-aș spune același lucru despre Dust. Acest animal are un al șaselea simț când este vorba despre infracțiuni. Bucătăreasa precedentă fura bani din sertarul bucătăriei și Dust a „denunțat-o”. Într-o bună zi, s-a repezit la ea pentru a-i smulge șorțul. Țesătura s-a rupt și am putut vedea bancnotele pe care le dosea în dublură. Ascunde bine caseta pe care îți înregistrezi exercițiile și, când vei vorbi cu voce tare, verifică să nu fie câinele prin apropiere, ar putea recunoaște vocea stăpânului și să vină să vadă ce se uneltește. Este destul de inteligent ca să știe că stăpânul lui nu se poate afla în două locuri în același timp.

După această ultimă atenționare, se întoarse și coborî pasarela.

Dan fu tentat să o imite și să meargă să facă un duș, dar femeia folosisse toată apa din rezervor, iar el era enervat că se lăsa atras în atmosfera fantasmagorică întreținută de Dorana. Era prea impresionabilă, obosită de viața de calvar

pe care i-o făcea soțul și nu trebuia să dea crezare în totalitate spuselor ei.

Se mulțumi să se stropească în grabă la chiuvetă, își puse haine curate, apoi se întoarse pe saltea, pentru a ascunde petele de spermă de pe pânza de doc. Praful ridicat de această acțiune îl făcu să tușească, mai-mai să-și dea sufletul.

Pentru a-și omorî timpul își făcu o cafea, deși nu avea nevoie să-și mai accentueze nervozitatea. O bău cu mult zahăr, așezat pe ultima treaptă a pasarelei. Era conștient că aștepta întoarcerea câinelui, dar nu voia să recunoască. Sfârși prin a se trezi din lăncezeală; în loc să-și piardă astfel timpul, mai bine exersa la imitații, întrucât acum avea un reportofon! Se ridică, curăță ceașca în chiuvetă și îngenunche în fața aparatului. Repetă două ore la rând, înregistrându-se și ascultându-se pe rând. Când termină, șterse banda precaut și făcu altă înregistrare proastă, în cursul căreia declamă unul dintre poemele sale amărâte. Dacă Adam Smart se hotăra să-i verifice ocupațiile, nu va da decât peste niște versuri de râsul lumii.

Zgomotul grilajului sub acțiunea telecomenzii îl făcu să tresară. Locuia de puțină vreme la familia Smart, dar ajunsese deja să urască sunetul batantului scrâșnind pe pietriș, așa de mult îl asocia cu inevitabila intrare în scenă a lui Dust.

Nervos, scoase caseta și scrise cu stiloul pe etichetă:
„Jason B. Coleman, *Lecturi publice*”.

În momentul în care Dan apăru în pragul cabanei, Adam ieși din mașină și-l salută cu mâna. Părea epuizat și posomorât. Aruncând vesta Armani pe spătarul unui scaun din grădină, merse să se întindă pe un șezlong de pe marginea piscinei, cu ochelarii de soare pe vârful nasului. Mai avu două tresăriri pentru a se debarasa de mocasini, apoi ațipi în soarele aceluia sfârșit de după-amiază.

Dust se ivi din vehicul cu oarecare întârziere și, imediat, Dan ghici că stătea la pândă. Adulmecase ceva neobișnuit, iar nările îi fremătau cu iritare. Își ridică de două-trei ori scăfârlia spre cabană și începu să descrie cercuri pe peluză. Dan binecuvântă oboseala care îl dărmase pe bancher, împiedicându-l să vadă ce se petrecea în spatele său. Pentru a-și face de lucru, luă pulverizatorul cu insecticid și coborî să se ocupe de arbuștii de piper. Acționa ca un somnambul, străduindu-se să nu cedeze tentației de a privi peste umăr. Auzea câinele cum râcăie pământul la picioarele stâlpilor. Drace! Adulmecase oare urma Doranei? După scârțâitul lemnului, Dan înțelese că animalul escalada treptele pasarelei. Ce căuta în casă? Avea să scotocească prin toate ungherele? Măcar de n-ar fi uitat Dorana ceva... o fâșie din costumul de baie, de exemplu. Jigodia era în stare să-l ia în bot și să meargă să-l ducă stăpânului său. Smart ar recunoaște pe dată țesătura aceea bizară, care semăna cu mătasea, dar era impermeabilă. Timp de un minut nu știu ce să facă. Să alerge spre casă și să-l alunge pe Dust? Nu, era imposibil, fiara i-ar sări la beregată de-ndată ce ar face gestul de a-l alunga. Atunci ce să facă? S-o șteargă? Să se apropie de grilajul grădinii, să-l întredeschidă și să fugă mâncând pământul fără a se mai uita în urmă?

Dust se hotărî, în sfârșit, să iasă din baracă. Era foarte prost dispus. Avea un aer furios și respira pe nas. Din trei salturi coborî scara și alergă cu pași mărunți spre Dan. Acesta fu cât pe-aci să țipe de groază și se blestemă că nu luase cu el foarfeca de grădină pentru a se apăra. Când se afla doar la un metru distanță de el, câinele se întoarse, ridică laba și urină pe picioarele lui.

Dan simți o asemenea ușurare că nu făcuse cunoștință cu dinții fiarei pe beregata sa, încât primi acea manifestare de dispreț cu un râs pițigăiat. Dust se îndepărtă în salturi

și dispăru în spatele unei statui. Dan rămase un moment înțepenit. Urina câinelui îi lipise pantalonul de picioare. Curând avea să pută, trebuia să se schimbe.

Doar când trecu pragul barăcii avu conștiința dezastrelui. Dust smulsese salteaua de pe somieră, târând-o în mijlocul încăperii. Acolo, metodic, o făcuse zdrențe.

„Știe, gândi imitatorul înfiorându-se. Dorana avea dreptate. A ghicit.”

O spaimă ciudată, superstițioasă îl cuprinse, și primul reflex fu să alerge la lucarnă pentru a verifica dacă javra nu-i povestea totul stăpânului său. N-ar fi fost surprins să vadă animalul apucându-l pe Adam Smart de mânecă pentru a-l trage spre cabană.

Cât timp i-ar trebui bancherului, la vederea saltelei făcută fâșii, să înțeleagă ce se întâmplase în cursul după-amiezii? Zece sau cincisprezece secunde?

Încercând să nu intre în panică, Dan îngenunche pentru a strânge resturile saltelei într-un sac pentru gunoi de grădină, unde obișnuia să îngrămădească buruienile. Tremura retrospectiv, gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla dacă Dust s-ar fi ivit cu două ore mai devreme, când mai era încă în pat cu Dorana.

Făcu ordine cât putu mai bine și își jură să nu se mai joace cu focul. Doamne! cât de mult greșise că n-o luase în serios pe Dorana.

În noaptea aceea se baricadă pentru a se feri de orice neplăcere și rămase multă vreme în alertă, cu un mâner de hârleț în mână. Sfârși prin a adormi pe somiera desfundată, ale cărei arcuri îi intrau în coaste, frânt de oboseală.

Un zgomot surd îl trezi în zori, ca și cum ar fi fost lovit unul dintre stâlpii de susținere ai cabanei. Năuc, cu parul în mână, merse să întredechidă ușa. Dust se afla acolo jos. Târâse pe peluză leșul unui coiot cu beregata sfâșiată, un animal pe care îl vânase pe coline la adăpostul nopții.

În momentul în care Dan voia să strige „marș de-a-ici!”, răsună vocea lui Adam.

— Îți face o ofrandă, rânji bancherul. În mod normal, ar trebui să cobori să participi la festin împreună cu el.

Imitatorul își înăbuși o înjurătură.

Chiar era o ofrandă?

... sau mai degrabă un avertisment?

7

Dorana dispăru pe furiș două zile mai târziu. Era periculos, dar nu mai putea amâna să nu dea un semn de viață. Ceilalți erau precis nerăbdători, mai ales Bebe Monk, pe care Doc' abia mai putea să-l țină în frâu. Ea ținea mult la Seth Brannigan, poreclit „Doctorul”, acel bătrânel fără vârstă cu aspectul mereu îngrijit al unui pensionar gata să urce în avionul de Miami. Ochelarii săi, părul rar, argintiu și veșnicele sale noduri de papion inspi-rau încredere. Avea o ținută încovoiată, cu mâinile ascunse cuminte în buzunare, ca și cum s-ar fi temut să nu și le rănească în vreun accident. Dacă ar zbura într-o zi în Miami – acest paradis al bătrânilor –, ar putea trece fără greutate drept un medic pensionar. Un chirurg sau ginecolog. Doranei nu-i era frică de el, o amuza și, uneori, îi stârnea compătimirea. Însă nu putea spune același lucru despre Bebe Monk.

Părăsi colinele pentru a intra în inima orașului, într-un cartier mizerabil, înghesuit de hangare și prăvălii, unde totul se vindea în grabă: televizoare de ocazie, radiouri auto, aparate de climatizare înnegrite de praf... totul îngră-

mădit în maldăre instabile pe care nu era bine să le atingi. Avusese grijă să lase mașina în garaj și folosisse Pontiacul verde, achiziționate la mâna a doua, pe care Adam i-l lăsa în folosință.

De fiecare dată când venea aici, Dorana tremura la gândul că va fi agresată și făcea tot posibilul pentru a se îmbrăca „sărăcăcios”, în blugi și o banală vestă de bumbac, și aceste precauții îl enervau pe Bebe Monk, care o prefera, firește, „burgheză”, în taior, ciorapi, portjartier și pantofi cu tocuri înalte. Pentru a-l satisface – întrucât nu era bine să-l contrarieze –, ea lua tot acest arsenal într-o geantă de voiaj, pentru a se schimba înainte de „a intra în scenă”.

Ea încuie mașina și îi dădu zece dolari un chinez gras, înarmat cu o bătă de base-ball, pentru a avea grijă de mașină, promițându-i aceeași sumă la plecare.

Bârlogul se afla la capătul traveei care despărțea grupurile de hangare aparținând comercianților asiatici din L.A. Era un fost atelier în care altădată se înfășurau cu mâna foile de tutun pentru confecționarea țigărilor de lux. Mirosul de nicotină impregnase fiecare fibră a pereților din lemn, dar și masa, și grinzile. Era pretutindeni. Era savuros sau greșos, în funcție de orele zilei. Zece femei cubaneze munciseră altădată acolo, în dogoarea construcției prost aerisite, dar Doc' Brannigan îi mărtusisise Doranei că această imagine nu-i trezea nicio închipuire în minte. Frumosele tutungerese înfășurau rulourile de tutun pe pulpele goale, pe Carmen – nume popular – îl lăsau rece, deoarece cunoștea prea bine ravagiile nicotinei asupra pielii pentru a cădea în acest gen de fantasmagorii. De fiecare dată când i se evocau tutungeresele cu fustele suflecate, se gândea la Juanita, o fată de treizeci de ani, pe care contactul permanent cu foile de tutun o pricopsise cu un carcinom pe partea internă a pulpelor. Oamenii se gândeau oare la asta când își aprindeau o *cohiba*, la sfârșitul unei mese copioase?

Dorana urcă traveea și rămase nemișcată în fața batantului de lemn înnegrit. Locul nu era apărat de niciun sistem de alarmă și broaștele nu aveau nimic deosebit, dar prezența lui Bebe Monk îi făcea să se răzgândească pe micii hoți din cartier să-și facă apariția pe acolo. Dorana trase zăvorul batantului care scârțâi în balamale. Își strânse pleoapele, așteptând ca pupilele sale să se obișnuiască cu întunericul. Lumina zilei nu pătrundea decât printr-un panou 'din sticlă instalat pe acoperișul în pantă și prin ferestre minuscule. Doc' nu se ridică la apropierea sa, deoarece rotulele îi provocau o mare suferință și îi era greu să stea în picioare. În ciuda căldurii înăbușitoare dintre pereți, era foarte corect îmbrăcat, în veșnicul său costum de cioclu. Era așezat la masă, cu tot necesarul de mulaj răspândit în jurul lui, ca un fabricant de proteze dentare la lucru. Mâini de cauciuc fuseseră dispuse pe suporturi, ca la un curs de anatomie. Acestea aveau culorile stranii ale materialului din care fuseseră confecționate: roz-bonbon, bleu, vernil. Când le observai cu atenție, remarcăi cu surprindere că erau realizate cu o mare fidelitate și că erau reproduse majoritatea liniilor care figurează de obicei în căușul unei palme umane.

Bătrânelul le ștergea cu o pensulă, pentru a îndepărta particulele de la debavurare. Privi peste ochelari, o recunoscu pe Dorana și zâmbi.

— Mă întrebam dacă n-ai uitat de noi, draga mea copilă, spuse el. Eu am răbdarea vârstei mele, dar Bebe Monk nu are această virtute. Mi-a fost foarte greu să-l împiedic să iasă. Voia să se cațere pe coline, să-ți dibuiască casa și să te „reguleze pe peluză în fața tuturor”. Iartă-mi vulgaritatea cuvintelor, dar nu fac decât să repet vorbele lui. Știi foarte bine că nu am calitățile fizice necesare pentru a-l împiedica.

— Știu, oftă Dorana. Dar nu am putut să mă descurc. Daniel Norris are unele dificultăți în a imita vocea lui Adam. Toată săptămâna asta l-am simțit pe punctul de a renunța la tot și ești conștient că nu putem face nimic fără el.

Ea se așeză. Căldura care domnea în atelier îi tăia respirația. Însă Doc' Brannigan nu părea să sufere din această cauză. Nu transpira, și gulerul cămășii din bumbac tocit era închis până la ultimul nasture. Dorana număra mâinile de cauciuc din jurul ei. Erau opt.

— Nu mai am latex, anunță Doc'. Sunt suficiente mulaje?

Puse pe masă mâna pe care tocmai o ștergea și o împinse spre vizitatoare, cu palma întoarsă spre tavan.

— Este convingătoare?

Dorana se văzu obligată să atingă membrul artificial. Articulațiile, cutele pielii erau reproduse cu mare exactitate. Era o mână dreaptă. De altfel, toate protezele aliniate pe masă erau mâini drepte, mari, cu degetele pătrate, puternice.

— Ar trebui să meargă, murmură ea. Ambaleaz-o în hârtie velină și pune-o într-un cufăraș. Culoarea este mai realistă, celelalte au aspectul de a fi fost prelevate de pe cadavrele unor extratereștri.

— Din cauza culorii latexului, se scuză Doc'. Ar trebui să le pictez, dar nu am ce-mi trebuie. Dacă cumperi un aerograf și culori, o să mă pun pe treabă... Îmi voi umple timpul.

Își așeză ochelarii care îi alunecau.

— L-ai prevenit pe Norris? se interesă el. Știe de noi?

— Nu, mărturisi Dorana. Prefer să aștept să fie bine... agățat.

— Ți-e teamă să nu fie gelos? făcu bătrânul, încrețindu-și fruntea. Nu avem nevoie de așa ceva. Bebe Monk este și așa greu de ținut în frâu.

— O să meargă, se grăbi să afirme Dorana. Să spunem că este o muncă de... gestionare cam delicată, dar voi reuși. În acest moment, lui Dan îi este frică mai ales de câine.

— Tocmai, de-ndată ce va fi destul de „documentat” asupra soțului tău, ar putea locui aici, astfel că nu-l va mai vedea pe Dust.

— Dar aici e Monk. Nu știu dacă vor putea să se suporte.

Bătrânul ridică din umeri cu iritare.

— Când se va da semnalul acțiunii, nimeni nu va avea timp să se gândească la aceste povești de pat, decretă el. Crede-mă, îți spune asta un fost soldat. Știi măcar când vom avea șansa de a încerca lovitura?

— Da, Adam pleacă în Mexic peste o săptămână.

Trecură încă o dată în revistă diferitele faze ale planului, pe care amândoi îl cunoșteau pe dinafară, dar să vorbească despre acesta le făcea bine.

Când setea îi făcu să tacă, Dorana se ridică să aducă bere din vechiul frigider așezat pe jos, la picioarele grinzii principale. Ea remarcă că era o marcă mediocră. Doc’ îi observă încruntarea.

— Nu mai avem aproape nimic din banii pe care ni i-ai lăsat, rosti el. Monk are o poftă de mâncare de lup și își petrece mult timp la cinema.

— Nu mai am mare lucru în cont, mărturisi Dorana. S-a dus aproape totul pentru cumpărarea materialelor. Știi foarte bine că eu nu dispun de nicio avere personală.

— Știu, îngăimă bătrânul. Numai în filme tâlharii investesc enorm pentru pregătirea unui plan. În realitate, te descurci cu ce ai... și așa ajungi să fii prins.

— Taci, șuieră Dorana. Am scotocit în fundul sertarelor, mi-am vândut bijuteriile. Nu e vina mea dacă nu valorau mare lucru!

Băură în tăcere, așezați la masă unul în fața celuilalt. Mâinile de cauciuc păreau să le adreseze saluturi straniei, cărora nu binevoiau să le răspundă.

Așa cum se întâmpla totdeauna de la o vreme, Doc' începu să pălăvrăgească. Era la vârstă aceea la care orice devine un pretext pentru a evoca trecutul: un zgomot, o salvare. De această dată, berea răsuflată îi amintea gustul „pișatului de măgar” care li se dădea să bea în armată în timpul războiului din Pacific.

Și începu să înșire nume fabuloase: Guadalcanal, Corregidor...

Cu ochii pierduți în ceața amintirilor, se revedea în junglă, la optsprezece ani, angajat voluntar, bâjbâind într-o ținută militară îmbibată de ploaie. Cu un prezervativ pus pe vârful puștii pentru a evita ca țeava să se umple cu apă și sevă. Era o lume infernală, în care totul se oxida cu o viteză halucinantă, în care ciupercile îți creșteau sub tălpile picioarelor. În ciuda anilor, păstra intactă impresia de umiditate permanentă, ca învelirea cu o pânză groasă, nezvântată. De acolo rămăsese cu un dezgust înverșunat pentru ploaie și, de-ndată ce cădea cea mai mică picătură de ploaie, se izola între patru pereți în așteptarea întoarcerii soarelui. Jungla... Nu i se părea o amintire de demult, dimpotrivă. Revedea chiar fiecare imagine cu lux de amănunte, în stilul unui cameraman risipitor, în planuri mari. Avea încă în picioare ritmul patrulării. Ritmul era important, te făcea să ții distanța. Îl revedea pe medicul-șef, cu mâinile sale zdrobite învelite în pansamente pline de noroi. Medicul-șef, care încercase să oprească cu palmele sale întinse una dintre capcanele întinse de „gălbejiți”, în împrejurarea respectivă o minge mare din lemn suspendată de o liană care, când îți prindeai piciorul în firul amorsei, cădea din vârful unui copac pentru a te lovi drept în piept, ca o pendulă. Șocul era suficient, în general, pentru a-ți disloca cutia toracică.

Şeful avusese reflexul de a întinde mâinile pentru a amortiza lovitura şi a devia buşteanul, dar îşi fărâmiţase toate falangele. Doar morfina îl împiedica să nu urle.

Da, din cauza mâinilor zdrobite ale medicului trebuise Seth Brannigan să preia ştafeta. Se ştia că era ceasornicar în civilie şi că poseda un control excepţional de fin al mişcărilor.

— Când ne-am pierdut în câmpul de mine şi doi băieţi au fost atinşi la picioare, explica el cu o voce moderată, a trebuit ca cineva să se hotărască să-i opereze. Atunci, medicul-şef a spus: „Tu o s-o faci, Brannigan. Îţi voi dicta paşii de urmat şi vei opera în locul meu. Ai să vezi, va fi mai puţin complicat decât să scormoneşti printre roţiţele unui ceas”.

Însă doctoraşul minţea. Or fi ceasurile complexe, dar au cel puţin două calităţi: nu urlă şi nu sângerează.

— Aşa am învăţat eu, ofta Seth. La faţa locului, cu vocea majurului strigându-mi în urechi: „Fă asta, fă aia!” Şi, pe legea mea, am avut surpriza să descopăr că nu eram deloc prost. Băieţii pe care îi peticeam o luau din nou de coadă. Am devenit un fel de chirurg analfabet, fără diplomă. Un practician priceput, dar fără a cunoaşte nici măcar numele organelor. Aveam mână bună şi numai asta conta.

După un an petrecut în junglă, izolat de restul lumii, devenise o celebritate printre soldaţi. Se spunea că poartă noroc, că deasupra lui pluteşte „norocul nebunilor”. Fu supranumit „mâna de aur”, „degete de zână”, „tricoter”. Băieţii îl preferau adevăraţilor doctori, care se simţeau ofuşaţi.

— Când s-a terminat războiul, încheia el, când m-au demobilizat, un locotenent m-a dăscălit: „Fii atent, Brannigan. La noi eşti un erou, ai salvat pielea a zeci de băieţi, dar afară va fi diferit. Să nu care cumva să continui, asta o să-ţi aducă numai necazuri”.

Atunci se întorsese la ceasurile lui, dar fără plăcere. Rotițele din oțel nu mai aveau nicio atracție pentru el. De fapt, ceasornicele aveau două defecte, acum își dădea seama: nu erau vii și nu spuneau niciodată „mulțumesc”.

În acel punct al povestirii, Dorana făcu una sau două tentative să-l aducă pe bătrân la realitate, dar el nu păru s-o asculte. Odată pornit, se arunca ca un tren în plină viteză pe șine și nu mai observa nimic din peisajul dimprejur. Dorana se temea totdeauna de clipa aceea, când evoca „accidentul”...

— Ar fi trebuit să profit de o bursă acordată veteranilor pentru a studia, murmură el. Dar teoria nu era punctul meu forte. Când profesorii începeau să vorbească, vocile lor se schimbau în zumzet în capul meu. Eu sunt un artizan, un muncitor manual.

Atunci se stabilise într-o localitate uitată de lume. Povestea clasică. O pompă de benzină, un câine slăbănog care mergea pe strada principală, arbuști de ienupăr răsuciți în praf. Cuptor în timpul verii, ghețar în timpul iernii... Acolo cunoscuse o femeie, o văduvă de război, mamă a unei fete, Daisy. Se vedeau pe ascuns, când puștoaica dormea, sau se prefăcea că doarme pentru a nu-i deranja.

Chestia asta durase un an, apoi...

— Apoi a venit iarna, șoptea Seth Brannigan. Zăpadă peste tot, drumurile blocate. Satul izolat, fără medic pe o distanță de mai puțin de o sută de kilometri și fetița care ne face o peritonită.

Trebuia acționat repede, înainte de finalul mortal. Seth, după multe ezitări, sfârșise prin a ceda rugăminților mamei care îi cerea să opereze copila.

— Doamne! se bâlbâia bătrânul, trecându-și mâna peste față. Am făcut asta pe masa din bucătărie, curățată cu clor, cu instrumentele la îndemână.

Și puștoaica murise în cursul intervenției. Făcuse vreo greșală de apreciere? Așteptase prea mult pentru a acționa? Șeriful îl arestase a doua zi de dimineață, în toiul unui viscol, la denunțul unui vecin. Îl condamnaseră pentru exercitarea ilegală a medicinei, nu foarte rău, ținând cont de trecutul său de erou militar. Rămăsese cinci ani la închisoare, cârpăcind deținuții după fiecare încăierare. La ieșire, comitetul de reinsertie îi dibuise o slujbă la un antreprenor de pompe funebre. Pregătea cadavrele: „reconstructor plastic”. Trebuia să lucreze într-o pivniță prost aerisită în mijlocul mirosului de formol.

— Nu-mi plăcea, mărturisea Doc' cu un surâs cinic. Morții pot fi machiați fără frică de alergii, nu se plâng niciodată că sunt prost frezați. Nu se mișcă și nici nu cer să-ți controleze munca în oglindă. Eram destul de talentat pentru asta. După închisoare, îți vine greu să te readaptezi la spațiile vaste. Te simți totdeauna pe picior greșit, tremuri când treci pe lângă sticleți.

Îi plăcea să se arate sub o lumină urâtă, proastă, acerbă, ca și cum pușcăria ar fi omorât în el tot respectul pentru sine însuși. Era, totuși, mult mai discret în legătură cu ceea ce urmasa, adică povestea furtului de dinți de aur, care îl împinsese să-și ia tălpășița de la pompe funebre, înainte ca un mandat de arestare să fie emis pe numele lui. Dorana nu știa nimic din motivele care îl făcuseră să fractureze maxilarele cadavrelor care așteptau îmbălsămarea. Un șantaj? O datorie de joc? O femeie?

Pentru că Doc', în ciuda vârstei înaintate, iubea femeile. Adora să le vadă dezbrăcându-se, le mângâia ore în șir cu mâinile sale uscate și încrețite. Părea satisfăcut cu aceste contacte superficiale și Dorana învățase să-i facă plăcere, lăsându-și corpul în voia lui, ca pentru un masaj interminabil. Adeseori, atingerile bătrânului erau atât de relaxante, încât termina prin a adormi, fără a-și da seama.

Seth Brannigan nu încercase niciodată să o facă să se excite și degetele sale erau foarte atente să nu atingă lânița pubiană a „pacientei” sale. Pe scurt, era un bătrânel ciudat.

De-ndată ce auzi vorbindu-se despre el, la salonul de coafură, prin flecărelile a două vecine, ea începuse să-l caute. Știuse de la bun început că va fi omul potrivit situației. Era un supraviețuitor care nu mai avea nimic de pierdut.

— Sunt prea bătrân pentru a-mi fi frică de închisoare, îi mărturisi el într-o seară. Și apoi, „înăuntru” ai cel puțin un avantaj: nu ești niciodată singur, nu pot spune același lucru despre „afară”.

În timp ce el pălăvrăgea, Dorana îi privea adesea mâinile... mâini mici de fost ceasornicar, care peticise oameni, omorâse un copil și machiasse cadavre, iar ea încerca o impresie ciudată la gândul că aceleași palme cutreierau ore întregi pielea ei goală.

„Ești idioată, hotăra ea atunci. Ar fi același lucru dacă te-ai culca cu un chirurg!”

La etajul superior, Baby Monk, întins gol pe podea, asculta murmurul bătrânului urcând până la el printre spațiile dintre dușumele. Îi plăcea să se cufunde în această stare de hiperreceptivitate, când sfârșea prin a avea iluzia că aude scrâșnetul mandibular al insectelor care populau construcția. Ținea ochii larg deschiși și fixa stratul de praf care acoperea podeaua, până ce fiecare fir de praf devenea mare cât o pietricică.

Era scund, cu o musculatură pe care puteai face cursuri de anatomie. Mușchii săi nu aveau nimic hipertrofiat, dar conturul lor se desena sub epidermă cu o precizie surprinzătoare. Ca toți luptătorii profesioniști, el își rădea părul și pubisul, își epila torsul și picioarele, pentru ca niciun adversar să nu poată să-l prindă de vreun fir de păr. La douăzeci și trei de ani, avea fața îmbătrânită de neîncredere și lovituri încasate. Pe când nu era decât un copil,

o directă expeditată de tatăl său îi fracturase obrazul drept, osul malar și îi deviase peretele nazal. De atunci, figura sa prezenta un curios aspect pieziș, ca al unei statui din argilă, pe care un modelator ar fi strivit-o cu un deget nemulțumit.

De altfel, acel pumn îi hotărâse vocația. La zece ani, își jurase să devină pugilist emerit... pentru a-și ucide tatăl cu propriile mâini.

Întins pe dușumea, cu urechile ciulite, se întreba când se va decide femeia să urce. Era înaltă, subțire și destul de bătrână pentru a-i fi mamă, dat fiind că genitoarea sa îl făcuse la cincisprezece ani. Și, mai ales, avea un miros de femeie bogată, foarte curată. Mâini care nu munciseră niciodată în viața lor. Era obișnuită să dea ordine, dar aici el era cel care comanda și ea n-avea decât să toarcă blând, altfel...

„Nu mă lovi, îl ruga ea. Dacă soțul meu vede urme pe corp, va intra la bănuieli și totul va cădea baltă. Voi face tot ce vrei, dar nu mă lovi.”

Și se supunea, de-ndată ce ridica pumnii acoperiți de bătăture. Managerul său îi povestise totdeauna că femeilor din înalta societate le plăcea să fie tratate ca niște târfe de boxeri sau docheri, dar nu-l crezuse niciodată cu adevărat până în ziua în care Dorana venise să-l urmărească la lupte, seară de seară. Într-o noapte, ea îl așteptase la ieșirea din vestiare. Era periculos, dar ea nu știa. După o luptă, Monk nu se mai controla și antrenorul lui refuza să-i aducă fete sub pretextul că nu-și mai măsoara forța și le făcea rău. Niciodată nu s-ar fi gândit că într-o zi va avea o femeie ca Dorana Smart, o femeie care rostea vorbe complicate și purta mătase. În prima seară, ea îi spusese: „Doc' Brannigan mi-a vorbit despre tine...”

Monk îl cunoștea pe Doc', un bătrân pușcăriaș care accepta să îngrijească rănilor pentru câțiva dolari. Se spunea că se ocupa de îmbălsămări ca civil, dar nu existau doi ca el pentru a coase o rană.

Monk își puse mâinile pe urechi. Erau atât de tăbăcite de bătăături, încât le cuprindea destul de greu. Cu o simplă lovitură cu latul urechii, putea să înfigă un cui de zece centimetri într-o scândură de stejar. Ele constituiau capitalul său, mândria sa de bărbat. Îi trebuiseră zece ani pentru a le face dure, lovindu-le de tot ce-i ieșea în cale: saci de orez, grinzi, ziduri de cărămidă. Tatăl său murise pe mare înainte ca el să fie gata să-l înfrunte, ceea ce îi provocase o frustrare din care își revenea cu greu.

Se târâ prin praf, stăpânindu-se să nu bată în podea. Femeia avea poate să se izoleze cu bătrânul și va trebui să mai aștepte. Nu-i plăcea lucrul ăsta. Când se întâmpla, el se fofila până la ușa camerei și privea prin gaura broaștei. La început fusese gelos, apoi descoperi că Doc' se mulțumea doar s-o mângâie și nimic mai mult. Un amuzament de bunicuț, care nu mai are nimic între picioare. Se hotărî să nu se supere. Nu era încornorat, iar bătrânul avea și el dreptul la ceva mângâieri, nu?

Dar acum ei vorbeau de un alt gagi, un tânăr, și Monk devenea din ce în ce mai mânios. *Yo!* Frumos ar mai fi ca ăștia doi să-și facă de cap chiar sub nasul lui! I-ar învăța pe dată cine e stăpânul, cât despre vânătași nu le-ar ajunge cele zece degete ca să le numere!

Se ridică, cu picioarele lipite, cu trupul încordat. Se mișca foarte repede, rămânând totuși extrem de compact. Nu avea niciun gram de grăsime pe trupul său freat cu uleiuri. Nasul său pieziș și obrazul strivit îi dădeau un aspect destul de înspăimântător, de brută. Era conștient de acest lucru și pe ring profita pentru a-și impresiona adversarii.

Ieși tiptil din cameră și se fofilă în galeria care înconjură sala mare. Avea tendința de a se deplasa pe jumătate încovoiat, cu brațele atârânănd, ceea ce îi adusese porecla de Baby Monkey, pe când era copil. Cu timpul – mai ales

pentru teama pe care o inspira – această poreclă supărătoare devenise Baby Monk sau chiar Bab Monk.

Privirea sa o întâlnește pe a Doranei, care tresăre.

— Urcă, mârâi luptătorul. M-am săturat să vă tot ascult pălăvrăgind. Și schimbă-te, nu te vreau în cârpe.

Merse în cameră și se întinse pe salteaua care îi ținea loc de pat, cu mâinile încrucișate sub ceafă.

La etajul de jos, Doc' puse o mână înțeleghătoare pe brațul Doranei.

— Du-te, copila mea, murmură el. Altfel nu ne vom găsi liniștea.

Dorana se sculă și începu să se dezbrace sub privirea bătrânului. Nu păstră pe ea decât lenjeria și se îmbracă cu hainele pe care le adusese în geanta de voiaj. După ce-și încheie taiorul, își puse pantofii și se îndreptă spre scară. De data aceasta nu mai uitase gelul intim, pe care îmbrățișările luptătorului îl făceau mai mult decât necesar.

Nu încerca să-l înfrunte, îi era frică de Monk, avea o minte de doisprezece ani și rezerve inepuizabile de ură. La încorporarea în armată – ajunsese deja un maestru în luptele de stradă – își ucisese instructorul în cursul primei demonstrații de luptă corp la corp. Dintr-un singur pumn în inimă, provocându-i un stop cardiac imediat... și definitiv. Din fericire, Curtea Marțială a hotărât că fusese un accident și Monk fusese eliberat înainte de terminarea serviciului militar, ca *inadaptabil la viața colectivă în spații închise*... Ceea ce echivala cu a spune că intra în categoria sociopașilor rebeli la orice formă de ierarhie. Un organizator de lupte clandestine pusese mâna pe el, formându-l pentru boxul thailandez și expunându-l în lupte de mare violență pe cheiurile și antrepozitele de pe docuri. Pentru Baby Monkey reprezentase ocazia de a distruge mulți mici lăudăroși asiatici, emuli de-ai lui Bruce Lee, care credeau că

un nuceac făcea din cineva stăpânul lumii. Bab Monk nu umbla cu finețuri, nu lua poze teribil de estetice, nu făcea arabescuri cu mâinile sau cu picioarele, nu... Țintea și lovea. Și adversarul rămânea lat, cu maxilarul zdrobit în șase locuri sau cutia toracică înfundată. Monk era un anacronism viu, un gladiator rătăcit în secolul al XX-lea. Pentru a termina, suferise antrenamentul descreierat al unui guru aparținând organizației Tong, care îi băgase idei ciudate în cap. La sfârșitul acestei învățături, Monk credea în magia neagră, în forțele oculte și trăia cu convingerea intimă că luptătorii ninja, la un anumit stadiu al artei lor, se bucurau de facultatea de a se dematerializa pentru a trece prin pereți.

Pe scurt, era un imbecil, dar un imbecil periculos.

Dorana intră în cameră. Se văzu silită să recunoască că trupul tânărului o impresiona. Era ceva barbar și clinic perfect în această mașinărie din carne și oase. Mâinile lui Monk o fascinau. Când se plimbau pe pânțele ei, avea iluzia de a fi consultată de cleștii unui crab uriaș. Era bizar, înspăimântător, dar, *în fond*, nu foarte neplăcut.

În încăpere, toate obiectele purtau amprenta violenței lui Monk. În timpul ședințelor de antrenament solitar izbea grinzile, pereții, înfundând scânduri și șipci. Dorana îl alesese pentru că vedea în el singura ființă capabilă să-l înfrunte pe Dust cu o șansă minimă de a ieși învingător din luptă. Era tot atât de rău și primitiv ca și câinele, își petrecuse viața la pândă, arătându-și colții, atacând tot ce îi venea la îndemână. De altfel, el nu vorbea, ci mai degrabă hămăia sau schelălăia, după caz.

Monk se ridică când o văzu intrând, vârandu-i o mână între picioare, pe sub fustă, pentru a pipăi mătasea ciorapilor. Simțea pentru lenjeria demodată o adorație pe care o alimentau închipuirile de adolescent întârziat. Cât despre Dorana, ea s-ar fi lipsit bucuroasă de toate bulendele astea.

— Când îi facem felul lighioanei tale? întrebă el. Știi că o pot face pe loc? Am repetat mișcările și o să-i rup botul și toți dinții, înainte să aibă timp să latre. E ușor, privește...

Sări în picioare și se puse în gardă în fața unei fiare imaginare, apoi întinse brațul drept, cu pumnul strâns.

— Vezi, explică el râzând nervos. El sare și eu îi înfig pumnul în bot. Degeaba încearcă să mă muște, colții lui nu pătrund în bătăturile care îmi protejează degetele. Se sufocă, pentru că eu profit de avantajul meu. Îmi cobor mâna prin beregată, pentru a-l împiedica să respire. Îi strivesc limba ca pe un dop. Nu mai poate face nimic, se asfixiază... Se zbate.

Acum mima agonia câinelui cu tresăriri grotești, cu mâinile îndoite pe piept pentru a simula labele animalului.

Pantomima ar fi fost ridicolă, dacă toată ființa sa n-ar fi emanat o asemenea aură de forță brută. Privindu-l, Dorana devenea conștientă că vitejiile karatiștilor, care o făceau să zâmbească pe ecranul televizorului, puteau într-adevăr să omoare.

— Vrei să mă duc acum? își pierdu răbdarea Monk. Știi, eu muncesc, m-am antrenat în simulare reală.

„Simularea reală” la care făcea aluzie consta în a rătăci noaptea prin cartier și a frânge ceafa tuturor câinilor vagabonzi care aveau nefericirea de a-i ieși în cale. O dată și-a împins zelul până acolo încât sărise gardul unui antrepozit păzit de doberman, pentru a-i înfrunta pe aceștia pe terenul lor. Îi ucisese pe toți trei, fără să se fi ales măcar cu o mușcătură. Dimineața, proprietarul locului descoperise animalele ca niște leșuri fleșcăite. Monk nu le lăsase niciun os intact.

Dorana îngenunche pe marginea saltelei, grăbită să termine. Era sătulă până peste cap de capriciile bărbaților, de dorințele lor, de violența lor infantilă. Se gândi că odată afacerea terminată nu va mai avea chef să facă dragoste

timp de mulți ani. Poate că ar fi chiar plăcută, în fond, această pace a cărnii.

— Nu-l putem omorî pe Dust, rosti ea încet, pentru ca lui Monk să-i intre bine cuvintele în cap. Nu acum. Adam și-ar anula pe loc călătoria în Mexic, iar noi avem nevoie ca el să fie departe, pentru a acționa în liniște. Ții minte? Dacă ar rămâne în L.A., am fi tot timpul expuși unei vizite surpriză. Știi bine că, pentru a mă evita, își petrece mult timp la bancă duminicile, în birou, cică pentru a studia dosare. Nu, câinele trebuie să rămână întreg, cel puțin până la sosirea lui în Tijuana.

Monk se chirci cu o expresie de copil frustrat.

— Ești sigură? insistă el.

— Da, făcu Dorana descheindu-și vesta. Trebuie să te calmezi, lucrurile se vor desfășura acum foarte repede. Nu mai ai de așteptat multă vreme. Încearcă, mai ales, să-ți controlezi forța; dacă l-ai ucide pe Adam, totul ar fi pierdut. Ai înțeles bine?

— Știi să-mi controlez loviturile, mârâi Monk. Am un control total. În curând voi asimila știința secretă a luptătorilor ninja. *Yo!* Uite, am început ritualul!

Îngenunche solemn în centrul unei stele pictate pe dușumea. Peste tot în jurul lui fuseseră așezate lame de ras și un flacon de cerneală. De perete, fixată cu o piuneză, era suspendată o hârtie scrisă cu ideograme japoneze, pe două coloane paralele. Monk nutrea o fascinație fără limite pentru acele semne de neînțeles, care ascundeau în ochii lui o formidabilă putere magică. De curând începuse să le copieze pe propriul trup, prevăzând înfruntarea cu dulăul.

— Vezi, explică el, le reproduc unul câte unul. Cu lama de ras fac o incizie în piele, apoi las cerneala să curgă pe rană. Astfel carnea se colorează în adâncime. Totdeauna este bine să lași să curgă puțin sânge în timpul unui ritual magic. Asta întărește pactul.

Prin acest procedeu rudimentar folosit în pușcării, își tatuase pulpa dreaptă, copiind prima coloană de ideograme. Semnele formau cruste negre și roșii pe carnea sa, iar traseul lor în zigzag dădea impresia că vreo pisică furioasă se înverșunase împotriva piciorului său.

— Mai sunt coloane de copiat, murmură luptătorul cu respect. Când voi termina, puterea milenară a luptătorilor ninja îmi va curge prin vene. Voi putea să mă dematerializez pentru a trece prin pereți... sau să-mi fac să dispară trăsăturile feței, astfel că nimeni nu va putea să mă recunoască.

Avea în ochi o flacără de asemenea naivitate, încât Dorana se simți mișcată.

— Unde ai găsit... manuscrisul? întrebă ea arătând spre bucata de hârtie agățată pe perete.

— Un bătrân chinez din antrepozitele de pește mi-a vândut-o, spuse cu mândrie Monk. O avea în familia sa de 3 000 ani. Mi-a cedat-o pentru că nu are descendenți și nu vrea să ia secretul cu sine în mormânt. Am avut noroc, sunt oameni care ar plăti averi ca s-o aibă. Mi-a vândut-o mie, pentru că mi-a văzut chipul în vis și Buddha i-a dezvăluit că eu sunt alesul.

Dorana clătină prudent din cap. Participase la destule parade de modă din Tokio pentru a ști că bucata de hârtie din orez agățată de perete era meniul unui restaurant ieftin, de sushi. Nu crezu necesar să-i spună toate acestea lui Bebe Monk.

Întinse totuși mâna pentru a verifica starea scarificărilor care i se păreau infectate. Asta ar mai lipsi, ca idiotul ăsta să moară de o septicemie în ajunul loviturii!

Monk înțelese greșit gestul și îngenunche în fața ei pentru a o dezbrăca. Ea se lăsă în voia lui, obosită și resemnată, mulțumindu-se să repete veșnicele recomandări:

— Să nu-mi lași urme, te rog. Adam nu trebuie să bănuiască nimic. O să fii atent?

El o răsturnă pe saltea și-i rupse ciorapii. Îi făcea mare plăcere să deșire mătasea. De fiecare când pleca din antrepozit, Dorana arunca lenjeria în primul tomberon care-i ieșea în cale.

— Ușurel, zise ea când acesta se întinse deasupra ei. Nu-ți folosi mâinile. Lasă-mă pe mine.

Bustul lui era atât de tare, încât avea impresia că stă culcată sub o statuie căzută de pe un pedestal.

„Haide, gândi ea pentru a-și face curaj, o să se termine în curând și vei putea trăi ca o călugăriță pentru tot restul zilelor tale, într-un vast apartament alb, plin de soare.”

8

Două zile mai târziu, Dorana îl avertiză pe Dan că va trebui să se întâlnească în oraș pentru a discuta amănuntele operațiunii. Plecară fiecare separat, la ore diferite – el, cu furgoneta, ea, cu Pontiacul – și se întâlniră în cartierul antrepozitelor. Acolo, Dorana îl duse pe imitator la fosta fabrică de țigări. Era foarte tensionată, distantă, și Dan se întrebă ce îl aștepta. În timp ce mergeau printre hangare, soția lui Adam Smart îi spuse simplu:

— Te-am mințit puțin. Nu suntem doar noi doi în afacerea asta. Era imposibil. Mai sunt doi specialiști, oameni ca și tine, excelenți în domeniul lor. Fără ei n-am putea face nimic, așa că este inutil să le cauți nod în papură. În această afacere suntem toți complementari. Unul singur nu valorează nimic fără celălalt. Pricepi? Nu vreau să vă văd jucându-vă de-a cocoșii la lupte.

Scoase o cheie din buzunar și deschise o poartă veche din lemn. Doi bărbați foarte diferiți îi așteptau. Un bătrânel cu aspect de cioclu, așezat în spatele unei mese lungi de lucru, și un fel de burlan uman, așezat pe propriile tălpi, cu spatele sprijinit de stâlpul principal care susținea acoperișul.

— Doc' Brannigan și Baby Monk, anunță Dorana. Iată-l pe Daniel Norris, imitatorul nostru.

Bătrânul înclină politicos din cap, cretinul emise un fel de râs insultător, ca și cum i s-ar fi cerut să strângă laba unui caniş. După ce se obișnuie cu penumbra, Dan văzu că masa de lucru era plină de mulaje, ligheane și flacoane. Obiecte neobișnuite, pe care le luă la început drept mănuși de cauciuc, erau puse la uscat pe tije de fier.

Atmosfera era încărcată, plină de neîncredere reciprocă. Imitatorul ghici că asta se întâmpla și din cauza unei puternice doze de gelozie și avu convingerea spontană că Dorana se culcase cu fiecare dintre bărbații prezenți. Cu moșul, dar și cu retardatul...

„Rahat! gândi el, doar n-o să începi să te joci de-a liceanul. În fond, ce-ți pasă?”

Aruncă o privire întrebătoare protezelor de cauciuc îngrămădite pe masă. Avea impresia de a fi intrat din greșeală în magazia prăvăliei unui meșteșugar care aprovizionează mutilații de război. Ținuta desuetă a bătrânului îi întărea această impresie. Acesta împinse deodată în direcția sa o cutie de pantofi, umplută cu hârtie velină.

— Haide, tinere, rosti el cu o voce binevoitoare. Să nu pierdem timpul. Arată-ne cadoul de Ziua Recunoștinței.

Dan ezită, apoi își băgă degetele în cutie. Nu-i trebui decât o secundă pentru a scoate la lumină o mână de cauciuc roz, imitată remarcabil.

— Ce este asta? întrebă el. O proteză?

Dorana se așează în capul mesei. Părea istovită, ca și cum perspectiva de a expune pentru a mia oară același lucru o obosea dinainte.

— Este o reproducere a mâinii drepte a lui Adam, zise ea. Doc' a fabricat-o după un mulaj. Într-o seară, i-am pus un somnifer în whisky și, în timp ce dormea, i-am luat amprenta palmei, cu o bucățică de rășină specială, pe care mi-a furnizat-o Doc'. Privește palma, o să vezi că este reprodusă într-o manieră perfectă. Sunt toate liniile. Linia vieții, linia inimii... Aproape că ai putea-o da unei chiromante să citească în locul originalului.

Idiotul spătos care stătea ghemuit în fundul sălii scoase un yo! neplăcut. Dan observă că mâinile sale prezentau un aspect bizar, protuberanțe care semănau a coarne sau bătă-turi. Până atunci, Norris crezuse totdeauna că aceste deformații, rezultate ale unor antrenamente împinse la extrem, nu existau decât în filmele de karate. Citise pe undeva comentariile unui specialist, care afirma că bătătura face parte din folclorul macho al centurilor negre și că nu avea o eficacitate reală.

— De ce o reproducere a mâinii lui Adam? mormăi el. Vreți să deschideți un muzeu de ceară?

— Nu ți-am spus totul, făcu Dorana fără a lua în considerare gluma lui răutăcioasă. Există o dublă securitate. Camera blindată nu se deschide doar prin recunoaștere vocală. Cere și o identificare grafică.

Dan îngheță.

— Vrei să spui că trebuie să arăți laba asta albă, asta e? șopti el.

— Da. Chiar deasupra microfonului analizorului vocal există o placă din sticlă asemănătoare unui geam de xerox. Pentru a descuria ușa seifului, Adam trebuie să-și așeze mâna deasupra și să aștepte ca scannerul să citească traseul liniilor palmei. Ca și pentru amprenta vocală,

amprenta palmei sale este stocată în memoria calculatorului, reprezentată numeric ca o hartă de Stat-Major. Cele două releveuri sunt suprapuse și, dacă sunt identice configurațiile, ușa se deschide.

Dan scăpă o înjurătură și se așează. Instinctiv, întorsese proteza de cauciuc pentru a studia traseul palmei.

— Este un latex foarte fin, crezu Doc' că trebuie să explice. Este folosit în tehnicile de îmbălsămare pentru a înlocui membrele lipsă. Anumite familii țin ca victimele unui accident să pară intacte la ceremonia de înhumare. Dacă mortul a avut două brațe smulse, trebuie să recurgi la un subterfugiu, nu-i așa? În acest caz, se face un mulaj pentru mâini false, care se încrucișează pe pieptul defunctului. Li se lipesc unghii sintetice; apoi, urmează machiajul, cu puțină vopsea și pudră de orez.

— Nu știam, zise mașinal Dan.

— Da, este adevărat, insistă Doc'. Multe familii cred că, dacă trupul nu este intact, mortul nu-și va găsi locul în Paradis. Așa că se trișează un pic, în speranța că îngerii au miopie.

Cu vârful degetului arătător, Dan explorează palma de latex. Degetul său percepea evident gravura scobită a cutelor „pielii”.

— Și crezi că va fi destul de fidel pentru a înșela mașinăria? întrebă el.

— Este obligatoriu, făcu Dorana. Deoarece Adam nu va fi acolo pentru a ne da o mână de ajutor. Nu te neliniști, am luat amprente digitale ale protezei pentru a le compara cu cele ale soțului meu. Nu sunt diferențe notabile, chiar la microscop. Replica este perfectă, dar trebuie să avem grijă, cea mai mică zgârietură ar modifica citirea scannerului și seiful nu s-ar mai deschide.

— Cea mai mică zgârietură?

— Da, din acest motiv Adam își ține totdeauna mâna dreaptă în buzunar, nu știu dacă ai remarcat. Adeseori chiar, poartă o mănușă. Una singură, pentru a-l feri de un eventual accident. O dată, acum șase luni, s-a tăiat în palma. Nu mare lucru, o rană mică de trei centimetri care forma o crustă în relief. De fiecare dată când punea mâna pe geamul de citire, calculatorul îi refuza accesul în camera blindată. A trebuit să aștepte vindecarea completă a tăieturii pentru a putea, în sfârșit, să deschidă seiful. Adam era foarte mândru să descopere că era capabil să paralizazeze el singur Trade Ltd.

— Trebuie să ai mare grijă de această proteză, făcu bătrânul. Mi-a luat mult timp s-o realizez.

Dan încercă să se imagineze în cabina de identificare, cu degetele strânse pe mâna de cauciuc, această mână rece, inumană, în ciuda aparențelor.

— De acord, capitulă el. Domnul este protezist funerar, a fabricat chestia asta, înțeleg, dar ce rol are celălalt personaj?

I se adresase Doranei arătând cu degetul spre Bebe Monk. Acesta se ridică cu un salt elastic. Dan înțelese că aparținea acelei rase de oameni capabili să facă o „întindere” facială, așa cum alții își scarpină vârful nasului. Fața lui „pocită” te făcea să privești în altă parte.

Dorana se înțepeni în scaun, cu spatele lipit de spătar. Dan nu reușea să-și dea seama dacă era de o răceală de gheață sau gata să explodeze în urlete isterice.

— În câteva zile, spuse ea cu încetineală, Adam va pleca în Mexic însoțit de câine. Face acest lucru de câteva ori pe an, dar după capriciile de moment. Escapadele sale pot dura foarte bine o săptămână sau poate să-și întrerupă șederea și să se întoarcă după douăzeci și patru de ore. Dacă lucrurile merg bine, se întoarce doar în ultimul minut, în caz contrar, face cale-ntoarsă chiar atunci când îl

crezi la frontieră. Este un ciclotimic, veșnic pe *montagne russe*. În aceste condiții nu putem lucra. Riscăm să ne trezim cu el pe cap, chiar în momentul în care luăm cu asalt banca, iar câinele ar simți imediat că se întâmplă ceva. Al șaselea simț al său l-ar avertiza și i-ar trezi bănuiele lui Adam. Trebuie, așadar, să-l „reținem” pe soțul meu la Tijuana, pe toată durata concediului.

— Să-l *reținem*? repetă prosteste Dan.

— Da. Un mic accident ne-ar conveni de minune. Când se află acolo, lui Adam îi place să participe la lupte de box de amatori. Ia totdeauna cu el o pereche de mănuși, în eventualitatea unor asemenea întâlniri. Mănuși de antrenament, care îi protejează mâinile. Adoră să se joace de-a Jack London sau Hemingway. Îi creează iluzia că este un marinar în permisie. Coboară pe scara socială. Monk se va amesteca în mulțime și îl va provoca. Monk este capabil să-i luxeze încheietura sau mâna, în ciuda protecției mănușii de box. După ce-l rănește, Doc' va interveni, prezentându-se drept un medic în vilegiatură în Mexic. Îl va îngriji pe Adam, îl va veghea și îi va administra suficiente sedative pentru a-l ține inconștient timp de câteva zile. Scopul manevrei este de a constrânge câinele să rămână lângă stăpânul lui, pentru că Dust niciodată nu va sta departe de Adam.

— Și unde o să se întâmple asta? întrebă Dan. La hotel?

— Nu, Adam are obiceiul de a închiria o mică hacienda, totdeauna aceeași. Acolo există o cușcă în care Doc' va cere să-l închidă pe Dust. În acest timp, noi vom devaliza banca, în liniște.

Dan clătină din cap, nu tocmai convins de ceea ce-i spunea Dorana. Surâse cu răceală.

— Mă întreb dacă nu există și un alt motiv pentru această îndepărtare, murmură el. În definitiv, nu vă trece prin cap să-l faceți pe Adam Smart țap ispășitor?

Se ridică și făcu câțiva pași prin sală.

— Cred că ăsta este adevărul, reluă el. Când se va descoperi furtul, poliția se va gândi imediat că doar responsabilul seifului putea convinge calculatorul să deschidă încuietoarea electronică. Iar acest responsabil, în cazul de față Adam Smart, va fi de negăsit... fugit? De ce nu? Scotocind puțin, sticleții vor descoperi că avea motive pentru a devaliza banca: un salariu prost, o amenințare cu pensionarea anticipată, pierderea de azi pe mâine a tuturor avantajelor în natură acordate în decursul carierei sale... Angajații Trade Ltd. vor conveni că acesta devenise bizar în ultima vreme. Puțin... țicnit? Numai să se ia în calcul doar mania lui de a-și lua câinele pretutindeni cu el, cu riscul de a-și speria clienții.

Făcu o pauză, își șterse mâinile umede de turul pantalonilor. În atelier nimeni nu zicea nici păs. Dorana era foarte palidă, țeapănă între brațele fotoliului. Dan avu convingerea că le ghicise adevăratele intenții.

— Poliția va veni să te interogheze pe tine, Dorana, continuă el. Tu vei răspunde că Adam era plecat în Mexic de câteva zile, dar că tu n-ai primit nicio veste de la el. Atunci se va emite un mandat de căutare. „Adam Smart, suspectul numărul unu în jefuirea Trade Ltd.” În final, îl vor încolți în hacienda, abrutizat de medicamente până în buricul degetelor, bălmăjind o poveste incredibilă despre un accident de box. Cine îl va crede? Pentru toată lumea va rămâne singurul care să fi avut posibilitatea de a învinge sistemele de securitate ale băncii. Vinovatul ideal. Cât despre domnul Brannigan și domnul Monk, bineînțeles că, între timp, se vor fi evaporat.

Doc' şuieră printre dinți.

— Nu-i rău deloc, tinere, făcu el surâzând. Este adevărat că avem nevoie de un vinovat, dacă vrem să fim liniștiți. Cașcavalul ăsta este fără îndoială în curs de spălare,

așadar este periculos să-ți iei în cârcă paternitatea operațiunii. Adam Smart ne va servi drept țăp ispășitor. Sticleții vor fi convinși că el a făcut dispăruți paraii în Mexic. După ce va fi închis, Dorana va cere divorțul, noi ne vom împărți comoara și o vom șterge în cele patru puncte cardinale, pentru a nu ne mai revedea niciodată.

— De ce dați atâta importanță câinelui? se interesă Dan. După spusele voastre, s-ar zice că va lua receptorul și va suna la poliție...

— Nu face pe curajosul, i-o tăie Dorana. Știi foarte bine despre ce e vorba. Ai avut timp să-l observi pe Dust toată săptămâna trecută... Ești conștient că are cu adevărat un al șaselea simț pentru a descoperi tot ce încerci să-i ascunzi. De aceea, trebuie să-l facem pe Adam knockout timp de patruzeci și opt de ore.

În ora care urmă, trecură în revistă diferitele modalități ale planului. Monk nu binevoi să se apropie de masă. Cu spatele lipit de stâlp, se limită să rânjească și să scoată sunete enervante la intervale regulate. Dan simțea nevoia să respingă ideea că Dorana se culcase cu fiecare dintre acei bărbați. Această gelozie neprevăzută îl surprindea chiar pe el însuși și făcea eforturi veritabile pentru a o înăbuși. Ce i se întâmpla? În niciun moment Dorana nu-l asociase viitorului său, în niciun moment nu-i dăduse de înțeles că aveau să-și refacă viața împreună!

— Trebuie să mă întorc, anunță în sfârșit soția lui Adam Smart. Nu știu dacă vom mai avea ocazia să ne vedem înainte de plecarea soțului meu. Fiți gata oricând și ambalați materialul. Când Adam va fi pe punctul de a pleca, o să-l trimit pe Daniel să vă prevină.

Părăsiră atelierul, și Dan, după ce asudase în etuva fostei fabrici de țigări de foi, rămase surprins de prospețimea aerului.

În timp ce mergea lângă Dorana în direcția parării, aceasta îl apucă de încheietura mâinii.

— Știu ce gândești, murmură ea. Te întrebi de ce trebuie să-i însoțești pe cei doi în Mexic.

— Exact, confirmă imitatorul. Adam mă cunoaște, dacă mă apropii prea mult de el, există riscul să mă vadă și să se mire că mă vede acolo, pe urmele lui.

— Vrei să știi adevărul? făcu Dorana căutând cheile mașinii. Am nevoie de un supraveghetor... Nu pot să-i las pe Doc' și Monk de capul lor. Unul este prea bătrân, și celălalt pe jumătate retardat. Cineva trebuie să-i controleze. Și apoi, tu ești un artist, ai obiceiul de a improviza. Nici unul, nici celălalt nu vor ști să se adapteze situației; nu le stă în fire.

După ce îi strecurase o bancnotă chinezului celui gras, care făcea oficiul de paznic, Dorana descuie portiera.

— Va trebui să te deghizezi încă o dată, adăugă ea, dar tu ești obișnuit. Creează-ți o înfățișare de care Adam să nu aibă impresia a o mai fi văzut pe undeva. Oricum, va fi prea ocupat cu luptele de câini pentru a mai da atenție la ceea ce îl înconjoară. Mai e ceva?

— Nu, mormăi Dan. Nu te stingherește să-l bagi la apă pe soțul tău în locul nostru?

Trăsăturile Doranei se crispară.

— Ascultă, rosti ea apăsător. Ne trebuie un vinovat. Un țap ispășitor. Altfel, sticleții vor sări pe noi să ne fiarbă la foc mic. Dacă nu îl arătăm pe Adam cu degetul foarte repede, ei se vor pune pe scotocit peste tot, luând la puricat fiecare minuțel al nostru. Este vital să împiedicăm acest lucru. N-ai de gând, totuși, să te smiorcăi pentru acest ticălos?! Pari să fi uitat că el n-ar ezita nicio secundă să-și pună câinele să te mutileze, dacă ar ști că ești amantul meu!

În momentul în care se strecura la volan, Dan rosti:

— Apropo de amant, te-ai culcat cu toți tipii ăștia, nu-i așa? Doc... Monk...

Îi fu ciudă pe sine însuși că se arătase atât de idiot, dar vorbele îi țâșniseră din gură fără a fi putut să le rețină. Dorana ridică din umeri.

— Ei și? ripostă ea punând cheia în contact. În povestea asta, fiecare trebuie să sacrifice câte ceva, nu-i așa? Fiecare, după posibilități. Crezi că mă amuză să fac dragoste cu un tip care este în stare să-mi sucească gâtul de fiecare dată când are orgasm?

Dan privi Pontiacul depărtându-se, fără a reuși să-și înțeleagă sentimentele.

9

A fost o plecare în concediu foarte stranie, în bătrâna furgonetă a lui Monk, un vehicul care servise la transportarea pepenilor și ai cărui pereți dădeau la iveală picățele de coajă întărită și sâmburi uscați. Partea din spate era ocupată de o îngrămădeală de valize metalice (dintre care una era etanșă), a căror prezență stârnea nedumerirea lui Dan. De ce material putea Doc' să aibă nevoie la hacienda? Pentru moment, bătrânul ținea volanul, dar îi anunțase că la vârsta lui obosea repede și că va trebui să fie înlocuit frecvent. Monk se întinsese în mijlocul bagajelor, încerca să descifreze o lucrare de metafizică orientală, urmărind fiecare linie cu vârful degetului arătător. Buzele lui groase se mișcau în tăcere când înșira silabele. Luase un sac transparent umplut cu hrană macrobiotică, cu aspect mai degrabă respingător. Pește crud tocat mărunț, frământat cu ierburi și semințe neidentificabile care răspândeau un miros

infernă. Din când în când, el își întrerupea lectura pentru a scotoci în buzunar și mesteca numărând masticățiile cu voce înceată.

Dan, știind că va trebui să conducă, se „deghizase” în consecință. De data aceasta, lipsit de resurse, alesese să se tundă ca un marinar în permisie și să-și ascundă ochii în spatele unor ochelari enormi. Era în același timp simplu și eficace. Nu se va rade zilele următoare, astfel încât barba să-i acopere obraji.

Era neliniștit, dar nu din cale-afară, pentru că știa că un cap tuns la chelie face totdeauna de nerecunoscut pe cineva pe care l-ai văzut deseori când încă purta părul lung. Pentru a termina retușurile fizionomiei sale, își pironi un chiștoc gros de țigară de foi în colțul gurii și își prinse un inel din alamă de urechea dreaptă. Spera pur și simplu că această fizionomie de Bonehead nu-i va atrage ura polițiștilor mexicani.

Absența instalației de climatizare din interiorul furgonetei îi obliga să ruleze cu geamurile lăsate, ceea ce le făcea imposibilă orice conversație și îi condamna să mănânce praf de-ndată ce deschideau gura.

Ultimele două zile petrecute în Hills fuseseră grele. Ca și cum ar fi bănuțit ceva, Dust nu încetase să-i dea târcoale lui Dan, întețindu-și provocările. De mai multe ori, imitatorul fusese convins că dulăul încerca să-l ducă la capătul răbdărilor, în scopul de a provoca gestul nefericit care i-ar fi furnizat un pretext pentru a-l ataca pe „grădinar”.

Când Adam Smart își manifestase intenția de a pleca spre Tijuana, sâmbătă dimineața, Dan coborâse imediat în oraș pentru a-i preveni pe Doc' și Monk, care-și mușcau zăbala de nerăbdare. Într-adevăr, Dorana se opusese să folosească telefonul – chiar cel al unei cabine publice

situate în perimetrul casei – de frica investigațiilor la care poliția ar fi putut proceda după „lovitură”.

— Nu trebuie să se poată stabili nici cea mai mică legătură între casă și fabrica de țigări de foi, repeta ea. Tu nu cunoști sticleții, dar imediat ce este vorba de bani ar fi capabili să-și suspecteze propria mamă.

Dan trebuise așadar să-și schimbe ținuta în viteza a patra, precum acei comedieni din spectacolele cu buget mic, care se machiază în culise pentru a juca mai multe roluri în timpul aceleiași reprezentații.

— Ești greșos, bombăni Monk în timp ce-și tunde craniul. Lași păr pretutindeni. Nu ai pic de igienă. Eman unde negative. Nu te apropia de mine, îmi vei negativiza karma.

Dan nu luă în seamă provocarea. Un sfert de oră mai târziu, așteptau la poalele colinei să vadă sosind Cadillacul alb al lui Adam Smart. Acesta țâșni dintre arbori. Câinele, culcat pe scaunul din spate, observa strada prin geamul lateral. Dan se înfioră văzându-l trecând.

— Este rândul nostru, rosti Doc' Brannigan. Să încercăm să nu ne lipim prea tare de el.

— Nu înțeleg de ce vreți să-l urmăriți, obiectă Dan. Dacă știți „ținta” lui Smart, nu avem decât să mergem să-l așteptăm acolo.

— Este mai prudent așa, spuse bătrânul. Cu Adam Smart nu poți fi sigur de nimic. De data aceasta putea foarte bine să aleagă altă locație, fără să-i spună nimic soției sale. Omul ăsta este un capricios. Cred că metoda noastră nu este rea. Nu mai fi așa de nervos.

— Te apropii prea mult, bombăni Dan. O să ne repeze.

— Ei haide! Ești prea neliniștit, suspină bătrânul. În fiecare sâmbătă mii de americani pornesc spre frontieră. Privește în spatele dumatăle și vei vedea o grămadă de

mașini în coada noastră. Niciuna nu este condusă de vreun copoi pornit pe urmele noastre. Pur și simplu merg în aceeași direcție.

Dan se agita stânjenit, nevrând, mai ales, să mărturisască că îi era frică de câine. Când îi veni rândul să treacă la volan, avu detestabila impresie că Dust îl fixa prin geamul din spate al Cadillacului, cu urechile ciulite, botul încrețit de un mârâit continuu, care, fără îndoială, avea să trezească bănuielile bancherului.

— Dulăul mă privește! strigă el spre Seth Brannigan. Drace! Sunt sigur că m-a recunoscut. Era de prevăzut.

— Calmează-te, interveni fostul cioclu. Nu mai vorbi tâmpenii. Câinii se bazează mai ales pe miros și este imposibil ca Dust să te poată adulmeca în acest moment, nu are nicio logică. Este închis într-o mașină, dumneata la fel, suntem înconjurați de gaze de eșapament cu miros de benzină și suntem la o distanță de cincizeci de metri. Nu lăsa imaginația să-ți joace feste, ești băiat mare.

— Chiar dacă ai dreptate, asta nu face decât să amâne problema, ripostă Dan. Când vom pune piciorul pe pământ, mă va localiza imediat. Dacă Adam Smart nu mă recunoaște, Dust sigur o va face.

— Nu fi prost, făcu Doc' răbdător. Există mijloace pentru a te apăra de simțul olfactiv al câinelui și a le detur-na atenția.

— Ah, da? Și care anume?

— Putem folosi urină de cățea în călduri, de exemplu, anunță Brannigan. Am adus un bidon. Dacă îmi stropesc încălțăminte, Dust va fi incapabil să perceapă alt miros decât acela, când mă voi găsi în aceeași încăpere cu tine. Această emanație îi va întuneca atât de mult judecata, încât va uita până și de existența ta. Mai există tine altă metodă: anasonul. Anasonul anesteziază terminațiile olfactive ale câinilor. Parfumul său este atât de puternic, încât,

după un moment, devine aproape dureros, iar dulăii refuză să mai adulmece pista. Mirosul anasonului încurcă totul. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, prizonierii îl utilizau pentru a se descotorosi de câinii ciobănești germani pe care nemții îi puneau pe urmele lor. Ei își procurau semințe pe care le striveau pentru a-și umple buzunarele și tivurile pantalonilor. Am pregătit cu mare grijă o pomadă cu care te vei unge înainte de a te apropia de Dust. O să duhnești a băutură de anason, dar nu e grav, machitori sunt cu grămada în Tijuana.

— Anasonul..., făcu Dan. Ești sigur de asta?

— Bineînțeles. Asta este problema când deții milioane de terminații olfactive în bot: parfumurile prea puternice îți dau senzația pulverizării de muștar în nări. Garantez pentru incognitoul dumitale. Dust n-o să te identifice. Și apoi, trebuie să ținem cont de context. Luptele îi vor monopoliza atenția. Îți faci sânge rău de pomană.

— Perfect, capitulă Dan. Sper că știi despre ce vorbești.

— Știu foarte bine, încheie brusc bătrânul, pe un ton mai dur. Și japonezii foloseau câini.

Își urmară drumul fără incidente până la frontieră. Ajunseră, în sfârșit, în fața zidului de tablă menit să interzică intrarea emigranților clandestini. Polițiștii supravegheau accesul barajelor cu binocluri mari, în scopul de a-i intercepta pe toți cei care profitau de deschiderea bariereilor pentru a se fofila printre mașini, cu riscul de a fi loviți. Se aflau acolo zeci de puști și de adulți, care cărau saci de plastic sau boccele. Imediat ce se ridica o barieră, se aruncau în deschiderea ivită și alergau drept înainte, în speranța că unul dintre ei ar putea trece printre ochiurile plasei și ar reuși să scape vigilenței poliției de frontieră.

Polițiștii îi interpelau de la **vreo zece metri distanță** și îi întorceau ferm de cealaltă **parte a graniței. Puștii luau**

atunci un aer încurcat..., apoi își încercau din nou norocul o oră mai târziu. Era un joc absurd, dar sticleții învățaseră să rămână imperturbabili.

De-a lungul frontierei se ridica un zid din bucăți de tablă suprapuse, înalt de trei metri, și prevăzut cu găuri la nivelul solului. Prin aceste orificii, emigranții clandestini pătrundeau în fiecare noapte în Statele Unite. Patrurile de la Imigrări, echipate cu binocluri militare cu vedere nocturnă nu reușeau să facă mare lucru. Zidul, derizoriu, fiind din zi în zi mai găurit, nu oprea pe nimeni, spre mânia autohtonilor care nu încetau să ceară măsuri draconice și nu ezitau, uneori, să se organizeze în miliții. Mexicanii, cu apa șiroind pe ei, se iveau din Bois Grande, pe care îl traversaseră agățați de o plută improvizată, cu toate catrafusele adunate într-un sac de supermarket, se târau pe sub grilaj și se cocoțau în camioanele călăuzelor clandestine care îi duceau imediat la ferme, acolo unde adunau tone de pepeni sau de porumb pentru un salariu de mizerie. De fiecare dată când polițiștii interceptau 1000 de emigranți clandestini, treceau de trei ori mai mulți. Polițiștii de la Migra' începeau să fie nervoși... și răi.

Dan făcuse trei sau patru incursiuni în Tijuana și nu păstra o amintire plăcută. Peste tot dădeai de bâlciul zgomotos al capcanelor pentru turiști, adunăturile de suveniruri de duzină: țesături „indigene”, animale din hârtie proastă în culori pestrițe, cizme de cowboy, tocuri de revolvere din piele cartonată. Destule sombrero pentru a acoperi capetele unei armate întregi și mariachi care să învingă și timpanele cele mai rezistente.

„Turismul sexual” era prosper. Noaptea nu era bine să întârzii pe străduțele sau în barurile îndoielnice, deoarece încăierările erau numeroase și adeseori sângeroase. Se putea intra, totuși, cu binecuvântarea poliției, deloc preocupată să verifice pașapoartele. Agențiile de voiaj își

expediau găgăuții într-o grămadă de autobuze. Dan știa că era de preferat să fii prudent și să nu ai încredere în nimeni, nici măcar în polițiști, mai toți corupți până la oase. Tijuana era ca o tablă de șah. Căsuțele albe reprezentau clădirile locuibile, cele negre, dărăpănăturile periferiilor. Imediat ce ieșeau de pe arterele turistice ca Avenida de la Revolución sau Bulevar Agua Caliente, mizeria îți sărea în ochi.

Era o țară magnifică și derizorie, care trăia încă în amintirea bătrânelor fantome și se agăța de fărâmiturile unei epoci de grandoare trecută, psalmodiind o rugăciune nostalgică, în care reveneau fără încetare numele lui Pancho Villa sau Emiliano Zapata.

— Care-i planu'? întrebă Dan.

— Să ne urmărim omul cât mai discret posibil, făcând cu rîndul, răspunse Doc'. Nici vorbă să ne afișăm toți trei împreună. Va trebui să stăm despărțiți. Mulțimea de gură-cască ne va ajuta, dar poate și să ne complice sarcina. Smart are manii. În general, începe prin a ingurgita câteva pahare, apoi, la căderea nopții, merge să asiste la luptele de câini. Câteodată, îl înscrie și pe Dust.

— Aduce fete la el?

— Nu, niciodată. S-ar părea că nu-i marota lui. Când stă pe-aici vreo patruzeci și opt de ore, începe să se creadă cowboy. Bea mult și atunci se amestecă în meciurile de box.

— N-a încasat niciodată vreo scatoalcă bună?

— Nu. Nu te lăsa păcălit. Ține la băutură și știe să-și folosească pumnii. Este un fost marinar, chiar dacă a servit în intendență. Știe să încaseze, dar și să dea pumni.

— Ce fel de luptă?

— Chestii informale, organizate în garaje. Se fac pariuri pe cocoșii din sat. Mexicanii se luptă cu mâinile goale, dar *gringos* pot să-și ia mănușile. Asta îi face să râdă pe gagiii din colțuri, asta-i tot. Smart trambalează după el

pretutindeni o pereche veche de mănuși de box Golden Spartan de șaisprezece uncii. Câștigă destul de des. Tinerii au tendința să-l subaprecieze, pentru că are părul grizonat, dar nu rareori saltă miza. Dust îl acoperă, pentru a calma rău-platnicii.

Tăcu, în timp ce depășea o nouă pancartă de proteste. Între San Diego și frontieră, panourile colerice înfloresc de ambele părți ale drumului. Se citeau indicatoare ca: *Close the Border! NOW!* sau *Spics Out!*

Pentru mulți, imigranții clandestini erau răspunzători de toate relele de care suferea California – aceștia aduceau drogurile, șomajul. Vorbeau de tuciurii ca de o armată zdrențăroasă în constantă proliferare. Colonizau orașele cartier după cartier, încetățenau limba și obiceiurile pe teritorii odinioară rezervate WASP.

Atenția lui Dan fu reținută de un panou de un galben violent, pe care era reprezentată o familie mexicană alergând de mână pământul – tata, mama, copiii, ținându-se de mână. În spatele rândului, o puștoaică cu codițe lungi era trasă cu atâta forță, încât părea să plutească deasupra solului, picioarele neatingându-i pământul. Pancarta amintea pe acelea care se folosesc în mod obișnuit pentru a atenționa automobilistii împotriva animalelor susceptibile să traverseze drumurile pe neașteptate. Avea exact aceeași funcție, imigranții clandestini având tendința să treacă *no man's land* într-o cursă oarbă care, uneori, îi arunca drept sub roțile mașinilor.

Adam Smart traversă Tijuana fără a se opri și merse de-a lungul râului Tijuana prin *Calle Internacional*. Străzile îngrămădite de turiști obligau vehiculele să ruleze la ralanti. Dan se temu că, din cauza culorilor pestrițe, avea să sufere de o migrenă oftalmică. Trompetele plângărețe de mariachi scânceau la fiecare intersecție, spre marea fericire a pensionarilor aflați în excursie.

După trei cartiere de dărâmături, ieșiră din oraș pentru a o lua pe un drum desfundat, al cărui bitum lipsea pe alocuri. Pornind de acolo, pământul devenea roșu și cel mai mic suflu de vânt îl ridica în nori pârâitori. Trecură pe lângă polițiști călare, purtând căști, bastoane și pistoale-mitralieră. Fețele lor mohorâte nu te îmboldeau deloc să le ceri vreo informație oarecare.

— Toată lumea este nervoasă prin partea locului, zise Seth Brannigan. Din cauza războinicilor zapatiști. Asta se petrece departe de aici, în Chiapas, la frontiera cu Guatemala, dar revoluția „Subcomandantului” Marcos începe să creeze visuri la multă lume. Acolo, ei fac descinderi la marii proprietari de pământuri. Socotelile se reglează cu *macheta*. Aici, unii afirmă că ar trebui să se facă la fel. În bazare se vând păpuși îmbrăcate în războinici. Toate acestea vor exploda într-o bună zi și va fi de rău.

Mergeau de-a lungul unui râu, pe care căldura nu-l secase încă. Zidul din tablă ondulată scânteia pe malul american, arătând mai găurit ca o sită. Pe ici, pe colo, *miradores* permiteau observatorilor de la poliția de frontieră să supravegheze împrejurimile cu ajutorul unei tehnologii moștenite din „anii Vietnamului”. Drumul trecea pe lângă *El Muro* – cum îl mai numeau emigranții clandestini –, era împânzit de detectoare de proximitate introduse în sol; în ciuda tuturor precauțiilor, tuciurii treceau frontiera aproape în fiecare noapte în grupuri întregi, schimbând mizeria natală cu alta, care le lăsa cel puțin iluzia speranței.

Dan avea gura plină de praf roșu și ar fi dat orice pentru un Coors foarte rece. Pe marginea drumului se ridicau bordeie, sate care semănau mai mult cu niște cartiere de dărâpănături decât cu *pueblo* tipic, cu ziduri văruițe. Puștani așezați de-a lungul drumului vindeau ardei, bucăți de pepene, sticle cu bere artizanală, care trebuia să conțină tot atâtea bule câte amibe.

— Unde mergem? întrebă Dan.

— La Opachaca, răspunse Brannigan. Este puțin mai sus. O să ne cazăm într-un hotel mic. Inutil să vă previn că nu va fi luxos.

Ajunseră în fine la destinație și Doc' puse brusc mâna pe brațul lui Dan pentru a-i face semn să se oprească. Era un târgușor populat de oameni posomorâți și copii care nu păreau să știe ce este zâmbetul. În fața hotelului, un bătrân în zdrențe colorate cânta la vioară. Nemaivând corzile originale pentru instrumentul său, el le înlocuise cu sârmă întinsă la maxim, ceea ce producea un sunet greu de suportat. Dan se întreba dacă era înțelept să întrerupă urmărirea sub pretextul că Adam Smart se îndrepta în direcția haciendei. Ce s-ar întâmpla dacă omul se răzgândea fără știrea lor și dispărea pur și simplu?

Cei trei bărbați se instalează într-un fel de bungalow din chirpici, botezat „motel” de către proprietarul locurilor. Un ventilator de plafon ținea loc de climatizare, televizorul alb-negru era închis într-o cutie de fier prinsă în perete pentru a descuraja hoții.

De-abia instalat, Monk se lungi pe pat și deschise televizorul pentru a urmări aventurile unui luptător de catch mascat, înfruntând traficanții de droguri nord-americani. Mexicanii aveau justițiarii împopoțonați cu cagule delirante și, pe deasupra, luptătorii de catch cu trup dolo-fan, ale căror chipuri rămâneau necunoscute lumii. Ei investigau în pas alergător, îmbrăcați doar cu un slip stacojiu sub pelerina din mătase neagră, și nimeni nu se mira să-i vadă umblând astfel înzorzonați, nici poliția, nici mai-marii acelei lumi, la care năvăleau în scopuri de interogatoriu pe bază de mușchi.

Monk părea fascinat de acele ineptii și Dan simți că retardatul era hotărât să fixeze ecranul până la o oră înaintată din noapte. Vru să facă un duș, dar o pancartă prinsă

în piuneze în „sala de baie” preciza că apa nu era brănzată în cabină decât între 7 și 9 dimineața și de la 6 la 8 seara. Își trecu mâna pe față încercând să-și păstreze calmul. Urletele luptătorului mascat de catch, adăugându-se scârțâitului violonistului, îi distrugau nervii.

— Să mergem să mâncăm, îi propuse Doc' Brannigan. Oricum, cineva trebuie să rămână la bagaje, dacă nu vrem să ne trezim devalizați. Monk va asigura prima pază.

Dan examinează încă o dată valizele din metal fasonat îngămădite pe dale, întrebându-se ce puteau conține.

Lăsând luptătorul absorbit în contemplarea ecranului albăstrui, se îndreptară spre sala de mese și comandară câte ceva pentru a-și reface forțele. Piure de fasole roșie și *tacos*, pe care le unseră cu două Corona cu lămâie verde, servite cu un sfert de fruct strecurat pe gâtul sticlei.

— Acum vom merge în recunoaștere până la hacienda, șușoti Doc'. Vreau să mă asigur că adăpostul câinelui este în bună stare și că vom putea închide acolo fiara, când va sosi momentul. Altfel, va trebui să-l reparăm cât ai clipi.

— Chiar vrei să-l ții pe Dust prizonier timp de câteva zile? se miră Dan.

— Da, făcu Brannigan. Nu-l putem ucide. Ar fi suspect. Sper să-l înfometez destul pentru a-l face să înghită carne cu somnifere.

— N-o să reușești, declară sec Dan. A fost dresat să nu accepte hrană decât din mâna stăpânului. Va prefera să postească.

Doc' scutură în semn de nu din cap, scoțând un râs batjocoritor.

— Asta se povestește în școlile de dresaj, spuse el surâzând. Dar există metode pentru a învinge condiționarea potăilor. Comandourile le foloseau în timpul războiului și funcționau foarte bine.

— Ah, da? mormăi Dan, neîncrezător. Și în ce constau?

— În a momi animalul cu ceva care îl face cu adevărat să înnebunească. Un miros hormonal puternic, mai exact un hormon înscris în instinctul său. În timpul războiului Pacificului, se otrăveau câinii japonezilor cu vagine tocate de cățele. Parfumul care se degaja îi făceau să uite de orice prudență.

Dan împinse farfuria, cu apetitul brusc tăiat.

— Ai luat această... chestie cu dumneata? întrebă el cu o grimasă.

— Am prevăzut totul, rânji bătrânul. Una dintre valize este un răcitor care funcționează cu gaz de camping. Nu face figura asta dezgustată, ar trebui să te bucuri să descoperi că avem un as în mânecă. Nu-i mai acorda acestui câine puteri supranaturale.

Odată masa terminată, încercară să-și alunge oboseala cu ajutorul unei cafele duble, dar Anita nu mințise: avea năut, un gust îngrozitor.

Părăsiră taverna pentru a porni la drum. Peste tot pământul era roșu, prăfos, gata să-și ia zborul la prima adiere de vânt. O ceată de puști îi escortă o vreme, hărțuindu-i cu propuneri diverse, la care ei nu răspunseră nimic. Mucoșii se lăsară păgubași și făcură cale-ntoarsă, insultându-i. Doc' se chinuia călcând pe un pietriș zgrunțuros, iar căldura nu le ușura deloc înaintarea. Ajunseră în sfârșit în vârful unei movile mărcinoase, care domina o construcție înconjurată de cactuși. Automobilul se afla acolo, garat în fața intrării principale. Dust făcea turul locurilor, adulmecând cu botul în pământ. Doc' și Dan de-abia se ghemuiseră, că el și ridică capul pentru a privi în direcția lor, ca și cum i-ar fi văzut perfect, în ciuda protecției asigurate de verdeață.

— Ne-a reperat, șopti imitatorul. Ce ne facem dacă aleargă spre noi? N-o să avem timp nici s-o luăm la sănătoasa!

— Nu va face nimic atâta timp cât nu vom depăși distanța de siguranță, spuse Seth. Suntem dincolo de barierele care înconjoară hacienda; pentru moment, doar ne are în vizor! Este cu ochii pe noi.

Adam Smart își facu apariția. Purta pantaloni, cămașă de blugi și cizme ponosite. Se mișca leneș, ca un om care încearcă să se convingă că este într-adevăr în concediu. Nu dădu atenție mârâitului surd al câinelui.

Doc' scoase din buzunarul vestei un binoclu japonez, pătat de rugină. Îl reglă și examinează casa. Dan remarcă un fel de cușcă cu grilaj în partea de nord a clădirii. Era adăpostul. Odinioară, acolo locuise, fără îndoială, o haită de dulăi, acum însă nu mai era decât o îngrăditură cu bare oxidate, invadată de buruieni.

— Sper să țină, șușoti Doc'! Pentru orice eventualitate, am adus un lanț și un lacăt mare. Asta ne va permite să întărim încuietoarea, după ce vom pune mâna pe câine.

Scoase un mic răs de scuză.

— Într-un film de aventuri, am fi dotați cu o pușcă cu săgeți paralizante sau ceva în genul asta, rosti el sculându-se în picioare. În lipsa unor asemenea flecuștețe, va trebui să ne mulțumim cu bunul și vechiul sistem! Vino, să n-o mai lungim! E inutil să mai întărâtăm javra.

Pe drumul de întoarcere, își continuă monologul.

— De obicei, Smart nu primește pe nimeni. Își face cumpărăturile pentru o săptămână și își burdușește frigiderul până dă pe din afară. Oamenilor le e teamă de el, din cauza câinelui, iar țăncii se țin la distanță de hacienda. Ai văzut cum au făcut cale-ntoarsă când au înțeles în ce direcție o luăm?

— Când își va începe escapadele?

— Chiar în seara aceasta. Nu pierde timpul nicio-dată. Vei vedea mașina trecând prin fața hotelului spre ora opt. Începe totdeauna cu luptele de câini. Pentru noi, nu prezintă niciun interes.

— Numai dacă Dust s-ar alege cu beregata sfârtecătă! rânji Dan.

— Nu vorbi în ceas rău! îl certă bătrânul. Dacă dulăul ar lua-o pe coajă, Smart s-ar întoarce imediat în SUA și tot planul s-ar duce de râpă. Cum am mai putea arăta cu degetul spre el, dacă și-ar petrece tot timpul într-o clinică veterinară din Hollywood?

Trecură pragul hotelului, șiroind de sudoare. În interiorul bungalow-ului, Monk era tot cu ochii ațintiti la televizor. Acum mima mișcările luptătorului-justițiar. Doc' îi povesti ce văzuseră, dar retardatul nu dădu nicio atenție vorbelor sale.

— *Yo!* făcea atunci cand răsună muzica de pe genericul filmului, aș putea să joc într-un serial ca ăsta, aș fi mai bun ca ăla... Poate ar trebui să mă prezint la o audiție? Mi-ar trebui doar o cagulă și o pelerină. Un costum, ce mai! Sigur poți să faci o grămadă de biștari cu televiziunea... și fără riscuri!

— Tu nu ești mexican, obiectă Dan, pe care entuziasmul luptătorului începea să-l neliniștească.

— Și ce dacă? mârâi Monk. Ce, sub cagulă se vede? Ajunge să-mi dau pe piele cu autobronzant și gata șmecheria. Nu, important este costumul.

Această constatare păru să-l adâncească într-o cugtare profundă și rămase cu sprâncenele încruntate o întreagă jumătate de oră, ca și cum ar fi dat naștere unei strategii complexe. Din când în când vorbea cu voce groasă fără a-și da seama și trasa schițe cu vârful arătătorului pe fața de pernă.

— Să încercăm să ne odihnim, propuse Doc'. Drumul a fost lung și noaptea poate fi și mai lungă. Cel mai bine ar fi să dormim până la căderea serii.

Dan era de aceeași părere. Se lăsă să cadă pe patul din scânduri și-și scoase pantofii. Ventilatorul se învârtea

deasupra capului, prea încet însă pentru a face puțină răcoare. Închise ochii, repetându-și că greșea lăsându-se răpus de oboseală și că ar fi fost mai înțelept să-l supravegheze pe Monk pentru a-l împiedica să facă vreo prostie, dar era prea istovit pentru a rezista. Adormi legănat de scârțâitul viorii cu sârmă în loc de corzi.

10

Pe Dan îl treziră râsetele stridente ale puștilor, care veneau de-afară. Se întoarse pe-o parte sufocându-se, cu fața și gâtul unsuroase de transpirație. Pe patul vecin, Doc' dormea, cu gura întredeschisă, descoperind niște dinți gata să se desprindă. Scotea sforăituri scurte, ca un motor pe care încerci să-l faci să demareze cu manivela. Monk dispăruse. Dan se așeză în capul oaselor, alarmat, și privirea i se agăță de perechea de foarfeci, fâșiile de pânză aruncate pe saltea și creioanele cu mină groasă cu grămadă. Copiii nu mai conteneau cu râsul. Dan îi auzea îmbulzindu-se în fața ferestrei. Se ridică, convins că era ceva în neregulă. Ce putea stârni ilaritatea acestor țânci, atât de mohorâți cu o oră mai devreme?

Se îndreptă spre fereastră și simți un gol în stomac. Monk se împăuna pe verandă. Singura sa îmbrăcăminte era un slip, o cagulă confecționată dintr-o bucată de pernă și o pelerină, în care se putea recunoaște cuvertura de pe pat. Această ultimă piesă era legată de gât cu ajutorul unei sforicele. Pășea demn, luând poziții marțiale, imitându-l pe luptătorul justițiar ale cărui aventuri le urmărise toată după-amiaza. Cagula, străpunsă de găuri aproximative, fusese desenată ca o mască de Halloween de un copil de

grădiniță. În această ținută grotescă, Baby Monk își apostrofă publicul cu ajutorul rudimentelor de spaniolă pe care le deținea. Puștii satului se tăvăleau în praf, prăpădindu-se de râs, neștiind că puteau în orice moment să provoace furia distructivă a debilului mintal.

Adâncit în visul său interior, Monk părăsi veranda pentru a o lua pe drum. Dan își mușcă buzele gândindu-se la ce s-ar întâmpla dacă un escadron al poliției călare și-ar face acum apariția. Sticleții ar izbucni și ei în râs și, dacă ar încerca să intervină, Monk le-ar rupe gâtul și membrele. Ciocnirea s-ar termina într-o baie de sânge și s-ar alege praful de toate planurile lor.

— Doc'! șuieră el scuturându-l pe bătrân de umăr. Vino să vezi!

Bătrânul cioclu se trezi, tresărind.

— Doamne! gemu el venind lângă Dan în spatele perdelelor. Trebuie să-l aducem înapoi. Încearcă să-l aduci în fire înainte să înțeleagă că puștani îi bat joc de el, altfel mamițele lor o să-i adune cu fărașul.

Fără a ști măcar ce va face, Daniel deschise ușa și se îndreptă spre Monk, care continua să se fudulească pe marginea verandei. Devenind îndrăzneți, puștani începură să arunce cu pietricele în el. Dan le arată pumnul și le făcu semn s-o șteargă. Cu jumătatea din fața de pernă trasă pe cap, Monk atinge culmea grotescului. Găurile străpunse pentru ochi nu erau la același nivel, ceea ce îi accentua aspectul ridicol.

Debilul se întoarse chiar în momentul în care imitatorul se apropia de el.

— Ar trebui mai mult roșu, îi spuse Dan. Pentru cagulă. Mai multe desene roșii. Și poate niște dungi ca pe blana tigrilor.

Improviza, în speranța că lui Monk nu-i va sări muștarul.

— Ah, da? făcu luptătorul cu voce ezitantă. Chestia e că nu prea mă pricep să desenez...

Se hotărî, în sfârșit, să scoată cagula. Aspectul feței sale mutilate avu efectul unui duș rece asupra copiilor, care încetară să mai râdă și se dădură înapoi, care cum apucă.

Dan întinse mâna spre bucata de pânză.

— Eu mă descurc puțin, rosti el. Pot să te ajut?

— Adevărat? făcu Monk cu o străfulgerare de bucurie puerilă în ochi. Ar fi mișto. Pricepi, costumul este foarte important... Sunt sigur că pot deveni o vedetă în locul ăsta uitat de lume.

— O să încercăm mai multe desene, se grăbi să îngaima Dan. Până la urmă tot reușim.

Pornise spre bungalow, cu speranța de a-l trage pe Monk după el. Retardatul se hotărî în sfârșit să se miște. Pe când urma să împingă ușa barăcii, apăru din senin o matroană spumegând de furie. Imitatorul înțelese că îl acuza pe Monk că-i șterpelise o cuvertură și-i mătrășise o pernă. Urla cu o voce stridentă care îi făcea rău la timpane. Baby Monk se strâmbă, ceea ce nu anunța nimic bun, iar Dan încercă să devieze reproșurile patroanei. Umflata nu părea să-și dea seama de nimic. Oare avea să priceapă că bărbatul în slip roșu pe care îl acoperea cu invective putea să-i întoarcă fața să-și vadă ceafa doar cu un dos de palmă, dacă așa i se năzărea?

Dan căută ceva bani în buzunarul pantalonilor. Urletele femeii deveneau insuportabile și tot mai intense.

— Ce dracu' are idioata asta? bombăni Monk, aruncându-și pelerina pe spate pentru a-și elibera brațele.

Din fericire, patronul localului interveni. Spectacolul oferit de mutra strâmbă a luptătorului păru să-l îndemne la prudență și apucă femeia de umeri pentru a o duce înăuntru, șușotindu-i ceva la ureche.

— Și ce? spumegă Monk. O fi crezând că eu nu pot s-o fac pe luptătorul mascat pentru că nu sunt mexican? Ticăloșii ăștia debarcă la noi cu camioanele, dar dacă un singur american pune piciorul la ei fac crize de nervi!

— Ei haide, făcu Dan. Este o biată bătrânică, nu înțelege nimic din astea. Nu trebuie să iei în seamă părerea ei. Acum, cel mai important lucru este să-ți găsim un nume de războinic... Ai vreo idee?

Monk holbă ochii.

— Nu, mărturisi el. Nu sunt prea tare la de-alde astea, dar tu ești om de spectacol, tu trebuie să te pricepi.

Se hotărî să intre în casă. Doc' nu se mișcase. Stătea țeapăn, lângă fereastră, cu fața lividă, conștient că trecuseră pe lângă o catastrofă.

— Chiar așa, continuă Monk așezându-se. De ce să-ți pui pielea la saramură pentru un jaf, când poți să câștigi o avere jucând într-un serial televizat? Dacă mă ajuți, o să te plătesc bine. Dan o să facă pe impresarul și Doc' o să mă repare. Imposibil să nu meargă, n-ați văzut filmul din după-amiaza asta? Drace! Era o porcărie pe lângă ce pot eu să fac. Când spărgea cărămizile, se observa cu ușurință că erau din carton. Eu voi face același lucru, dar fără să mă prefac, totul va fi pe bune. Singura problemă este că nu pot să mă prezint la casting fără un costum ca lumea. O să trebuiască să vă stoarceți creierii, gagiilor...

Continuă să delireze în același fel câteva minute bune. Dan întinsese foi de hârtie pe masă și se străduia să schițeze cagule fioroase. Doc' nu putea decât să dea din cap și să aprobe declarațiile lui Monk prin monosilabe aprobatoare. Din când în când, îi arunca pe furiș priviri alarmate imitatorului.

Dan nu știa cum să reacționeze, nu-l cunoștea în-deajuns pe țicnit ca să știe dacă accesul de criză va fi de lungă durată sau ar fi suficientă o siestă ca să uite totul.

Între timp însă, mângălea capete de demoni, în timp ce transpirația îi picura pe șale, udându-i elasticul chiloților.

— *Yo!* făcu Monk, cu fața luminată de surescitare. Am o idee: ca să-mi fac reclamă, n-am să mă ies decât îmbrăcat în costum de luptător mascat! Asta o să ațâțe curiozitatea oamenilor, ce ziceți?

Dan se simți invadat de semnele prevestitoare ale unei panici de neînvins. Totul se dusesse dracului... Țăcănitul avea să dea peste cap tot planul din cauza unei toane de puști retardat! De ce naiba îl lăsase să se uite la televizor? De unde naiba o fi pescuit Dorana un asemenea retardat?

— Și asta nu e totul, adăugă Monk. Când voi termina de copiat pe pielea mea semnele secrete ninja, voi putea trece prin ziduri fără trucaje! Gagiii de la efecte speciale vor cădea pe jos de mirare!

Se întunecă la față, își puse mâinile bătătorite pe masă și rosti pe un ton mai scăzut:

— Chestia e că va trebui să mergem în Mexico. Acolo se ține totul, acolo sunt producătorii, studiourile. Stând în văgăuna asta, n-o să putem semna niciun contract. Va trebui s-o luăm din loc, gagiilor!

— Dar... misiunea? aruncă Doc' la întâmplare. Suntem aici ca să ne ocupăm de Adam Smart, mai ții minte?

— Mi se fâlfâie de moș Smart, mârâi Monk. De ce să ne riscăm pielea? Chiar mâine o ștergem spre Mexico! Și gloria va fi a noastră!

Dan și Doc' Brannigan așteptară seara într-o stare de mare nervozitate. Monk nu dădea deloc semne să se liniștească. Acum căuta un nume de războinic capabil să rivalizeze cu cele afișate de luptătorii mexicanii: Șarpele cu Pene? Tigru din Anzi? Marele Sacrificator? Călăul Maya?

După ce-și epuiză resursele imaginației, se izolă în baie pentru a-și copia pe trup ideogramele „pergamentului

milenar". Dan, care îl supraveghea prin întredeschiderea uşii, strângea din dinţi de fiecare dată când vedea lama aparatului de ras muşcând din pielea luptătorului. Monk părea să nu simtă vreo durere, la fel ca drogaţii cu terminaţiile nervoase amortite. Sângele îi curgea pe pulpe pătând dalele.

După răcoarea bruscă care se lăsase, înţelesesă că venise noaptea; în Mexic se făcea destul de frig când soarele dispărea la orizont. Doc' Brannigan se hotărî să deschidă una dintre misterioasele sale valize şi scoase de acolo un borcânel de dulceaţă plin cu o alifie roz.

— Dă-ţi cu porcăria asta pe trup, spuse el. Unge-te bine la subsuori şi între picioare; ăsta este faimosul meu balsam cu anason. Cu ăsta, câinele nu te va putea identifica.

Dan se supuse. Produsul nu duhnea prea tare a absint, puteai să-l confunzi cu una din acele unsori de care abuzau sportivii.

— Se va crede că ieşi dintr-un local de masaj dubios, remarcă Doc'. Stai calm. Trebuie să fim pregătiţi, pentru că în orice moment îşi va face apariţia Cadillacul.

Dan scoase din sacul de pânză o bonetă, deoarece frigul nopţii îi îngheţa capul.

— Nu, interveni Brannigan, rămâi așa cum ești. Capul tău ras te face de nerecunoscut. E mai bine așa.

Cu greu îl convinsesă pe Monk să se miște. Prezența luptătorului nu era necesară, dar se împotriveau ideii de a-l lăsa singur. Monk refuză să-și lase ținuta de luptător și se văzură siliți să-și pună la bătaie tot arsenalul de elocvență pentru a-l convinge că era mai bine să țină ascunsă panoplia, atâta vreme cât nu era pusă la punct. Mormăind, bosumflat, acceptă să-i însoțească, cu condiția de a-și lua cagula în buzunar și pelerina rulată sub braț.

— Nu vreau să mi le ciordească careva, explică el. După cât m-am chinuit cu astea, m-aș oftica al dracului de rău dacă altcineva mi-ar sufla rolul!

Dan se grăbi să curețe dalele sălii de baie, deoarece sângele putea să-i alarmeze pe patronii locului și să-i facă să cheme poliția. Ieșiră din bungalow cărând inevitabilele valize din tablă, de care Seth Brannigan nu voia să se despartă.

Incidentul izbucni pe când se pregăteau să se urce în furgonetă. Matroana care îi agresase în cursul după-amiezii se ivi din nou, agățându-se cu toată forța unghiilor de pătura jigărită pe care Monk o purta sub braț. Ea începu din nou să urle cu aceeași voce stridentă, acuzându-i pe *gringos* de furt din lucrurile hotelului și că vor s-o șteargă fără a plăti. Monk se cramponase de „pelerina” sa. Se produse îmbulzeală, iar Doc’ trebui să afișeze un teanc de pesos jengoși, din care scoase câteva bancnote, și să explice că valizele din fier conțineau material fotografic. Umflata bătu în retragere, aruncându-le priviri ofensate.

— Trei bărbați și o pătură, suspină Doc’. În ochii ei, asta este poarta deschisă pentru toate păcătele. Cred că-și imaginează că turnăm filme porno în mijlocul cactușilor.

Se urcară în furgonetă: Monk la volan, Doc’ și Dan în spate. Părăsiră parcare, meraseră vreo sută de metri și se opriră în mijlocul unor copaci, în așa fel încât să poată supraveghea drumul.

— N-ar fi rău să fac cunoștință cu Smart, spuse bătrânul. În fond, putem avea aceleași gusturi, nu? Ținuta mea îi va inspira încredere, și în acest fel mă va ține la curent cu toate deplasările sale. Asta ne va scuti să stăm tot timpul de gardă.

Cadillacul trecu pe sub nasul lor o jumătate de oră mai târziu. Dust stătea tot în spate, supraveghind drumul prin geam. O porniră în urma lor.

— Mai bine am fi schimbat mașina, făcu Dan.

— Știu, suspină Doc’, dar nu avem parale. **Sa furăm una ar fi prea riscant și ar fi stupid să ne aresteze pentru asta.**

Adam conducea încet, ca și cum ar fi căutat ceva. Încerca, fără îndoială, să localizeze un hambar sau un hangar. Nu era o misiune ușoară într-o zonă lipsită de curent electric. Când luna dispărea în spatele norilor, obscuritatea acoperea câmpul, condamnând un călător imprudent să înainteze pe băjbâite.

După o vreme, Smart o luă pe un drum de țară, al cărui acces fusese marcat cu un *braser* improvizat. Lampioane suspendate în pari înalți, vârâți în pământ, păreau să marcheze drumul. Întunericul se populă deodată de bărbați mustăcioși fumând țigări de foi și un miros de *tortilla* umplu aerul. Un hambar cu scânduri deplasate se înălța în mijlocul cactușilor; de acolo se auzeau lătrături furioase sau înspăimântate. Puștani intrau și ieșeau, propunând pariorilor păhărele din plastic umplute cu furnici roșii, recomandabil a fi consumate cu suc de lămâie sau sare, pop-cornul autohton.

Clădirea era înconjurată de vehicule înghesuite parcate la întâmplare: pick-upuri, mașini americane mâncate de rugină cu aripile desperecheate, camioane având cuști în dotare pentru a transporta câinii de luptă.

Animalele erau nervoase, cu urechile culcate, spionându-se unul pe celălalt. Majoritatea se deplasau în lesă, altele, renumite ca periculoase, purtau botniță. Adam Smart coborî, însoțit de Dust. Fiara era impasibilă, distantă, indiferentă față de celelalte animale. Sosirea sa provocă un freamăt în rândul populației canine. S-ar fi zis că poposise un tigru, deghizat în canis, și ceilalți câini țipau că este o înșelătorie. În timp ce Smart se îndrepta spre locul luptelor, Dust se întoarse de două ori pentru a privi în direcția furgonetei.

„Știe...”, gândi Dan.

— Merg și eu acolo, anunță Doc' aranjându-și ținuta. Rămâneți aici. Este inutil să fiți reperați. O să pariez pe

Dust, sper că asta ne va îmbunătăți finanțele. În orice caz îmi va ușura apropierea de stăpânul său.

Coborî. În costumul său de in tropical călcat cu grijă, avea aerul unui pensionar înstărit venit să se amestece printre cei de jos. Eternul său nod de papion inspira încredere și i s-ar fi încredințat economiile unei instituții de binefaceri fără nicio ezitare.

„Canalie bătrână!” gândi Dan privindu-l cum dispare în hambar. În aer mirosea a transpirație, țigări de foi și frică. Multe animale urinau de teamă în momentul în care intrau în arenă. Imitatorul observă că unele dintre ele prezentau rețele de cicatrici pe părțile laterale și pe bot. Se ghemui în colțul său, neregretând faptul că rămăsese pe loc. Puștii se mișcau de colo-colo, lovind cu pumnul în portieră, propunându-le specialități. Unul dintre ei lăuda savoarea viermilor *maguey*, prăjiți și trecuți prin sare, care se sfărâmau în dinți precum chipsurile. Monk îl alungă bătând cu palma în tabla caroseriei.

Aproape imediat, strigătele pariurilor răsunară între zidurile hambarului cu spații între bârne. Urletele oamenilor erau mai puternice decât cele ale câinilor. Dan își luă inima în dinți și se hotărî să rabde. Din când în când, un schelălăit ascuțit de suferință îl făcea să tresară, dar încerca să nu arate nimic. Minutele se scurgeau. Ieșeau bărbați decepționați, lovind cu cizmele animalele învinse, care mergeau cu coada între picioare și botul sângerând. Gladiatorii în patru labe nu se revoltau niciodată și se urcau în vehicule șchiopătând.

După trei sferturi de oră de încăierări, un țăran solid, îmbrăcat într-o *guayabera* zdrențăroasă, îl scoase târâș din hangar, de picioarele de dinapoi, pe campionul său. Câinele, un bulldog mare cu blană roșcată, nu mai dădea niciun semn de viață. Bărbatul îl trase până la marginea unei gropi, săpată fără îndoială în cursul după-amiezii, și

îl aruncă în gaură. Un sac de var nestins și o lopată erau așezate deoparte.

— Pun pariu că Dust l-a halit! rânji Monk. Campionii din partea locului sunt o îmbucătură pentru el. Sper că Doc' o fi fost atât de șmecher să fi pariat totul pe el.

Încă o jumătate de oră se scurse. Un al doilea câine fu evacuat în aceleași condiții. Îi atârnavă intestinele. Dan întoarse grăbit capul pentru a evita acest spectacol.

— Gata, rosti Monk. N-o să mai dureze mult. Dust o fi început să obosească, și omul nostru o să se întoarcă să-l ferchezuiască.

Nu se înșelă. Numai ce termină de vorbit, că Smart se și ivi din hambar, însoțit de câine și de Doc' Brannigan. Bătrânul agita brațele, mimând un entuziasm fără margini. Smart îi vorbea surâzând. Dust se scutura. Nu părea să sufere de vreo rană serioasă, și Dan observă doar puțin sânge pe botul lui jupuit.

— E adevărat că e tare al naibii, mârâi Monk. Doar eu aș putea să-i vin de hac. Sunteți proști că nu vreți să interveni, nu aveți onoare. Chiar nu pricepeți că animalul ăsta ne provoacă? Ne sfidează, *yo...* Chiar trebuie să n-ai curaj ca să stai jos cum faceți voi, tu și Doc'!

Dan nu răspunse. Acum, bătrânul Seth își lua rămas-bun de la bancher. Rămase înțepenit pe loc tot timpul cât îi trebui lui Smart să se îndepărteze la volanul Cadillacului. La intervale regulate, îi făcea semn cu mâna. Când automobilul dispăru în noapte, surâsul i se șterse de pe buze și se îndreptă spre furgonetă.

— Ți se-ntoarce stomacul pe dos, nu alta! Dumnezeu! Ai fi zis că animalul ăsta venise la restaurant. Nu-și mușca adversarii, ci îi mânca!

Își desfăcu nasturii de la vestă și se lăsă să cadă pe scaun.

— Ai câștigat ceva mălai? se informă Monk.

— Da, îngăimă bătrânul. M-am împrietenit cu Smart. Îi cunosc programul de mâine. Chiar m-a invitat la el.

Nu mai vorbi mare lucru până la motel, ca și cum măcelul canin i-ar fi provocat greață.

Nimănui nu-i era foame în afară de Monk, care își scoase din raniță un amestec macrobiotic. Se culcară, dar le trebui ceva vreme ca să adoarmă. Pe când se întorcea pe o parte, Dan observă obrazul încrețit al lui Seth Brannigan. Bătrânul se uita țintă în tavan, cu ochii larg deschiși. Simți că este observat și clipi din pleoape.

— Va fi greu, zise el înainte de a se înfășura în pătură. Drace, nu-i deloc floare la ureche, asta e sigur.

Ziua următoare se desfășură într-o atmosferă posomorâtă și tensionată. Monk decupă cele două fețe de pernă care mai rămăseseră întregi și-și petrecu multă vreme în sala de baie, admirându-se în oglindă. Doc' se arătă ciudat de tăcut, ca și cum, pentru prima dată de la începutul operațiunii, și-ar fi dat cu adevărat seama de primejdia pe care o reprezenta Dust. Dan încercă să-și păstreze calmul și se strădui să-și reia exercițiile de imitație. Adusese cu el micul reportofon al Doranei și asculta fiecare încercare cu o ureche critică.

— Este pe-aproape, făcu Doc' în cursul după-amiezii. Timbrul este bun, dar este ceva care sună strâmb în acel soi de accent franțuzesc pe care Smart se încăpățânează să-l folosească. N-ai prins în totalitate chestia. La telefon, ai putea să înșeli..., dar în fața unui calculator este mai puțin sigur.

Dan începea să se îndoiască de talentul său. Cu toate acestea, totdeauna se considerase cel mai bun dintre cei mai buni, dar perspectiva de a fi ascultat de o „ureche” electronică îl bloca. Pe scenă, spectatorii se lăsau duși de limbuția și umorul său, însă ce se va întâmpla cu aparatul? Nu putea pretinde să-l înșele cu ași scoși din mânecă.

De data aceasta, când se instalează noaptea, nu așteptară trecerea Cadillacului pentru a porni la drum. Doc' îi conducea la locul luptei cu o jumătate de ora înainte și le explică pașii de urmat:

— Important este să nu fim niciodată toți trei împreună în sală. Unul dintre noi să păzească camioneta în permanență, întrucât fără ea și fără material suntem terminați. Ne vom schimba între noi fără a ne adresa vreo vorbă. Noi nu ne cunoaștem, v-a intrat bine în cap? Dan, tu rămâi ascuns, este inutil să te plimbi prin fața lui Smart cu deghizarea de acum. Din fericire, aceste lupte au totdeauna loc în garaje amărâte, prost luminate și cât se poate de afumate. Câinele va fi concentrat în altă parte, pentru că, bineînțeles, va dori să-și apere stăpânul. Nu vă apropiați de el. Monk poate să-i apară în față; în fond, se subînțelege că împărtășește aceeași pasiune ca Smart.

Întâlnirea avea loc într-un spațiu întru totul asemănător cu cel în care se ținuse lupta de câini din ajun, cu singura diferență că animalele din concurs aveau, de această dată, două picioare. Dan se strecură în hambarul care duhnea a sudoare, tutun, tot felul de unsori și *tequila*. „Managerii” își pregăteau campionii, tineri mustăcioși cu ochii oblici și obraji ciupiți de variolă. Unii erau dotați cu o musculatură frumoasă, dar majoritatea erau grăsuți, îndopați cu alimente pe bază de orez și fasole roșie. Aveau să lupte cu mâinile goale, iar cei mai delicați se mulțumeau cu un simplu bandaj de plasturi în jurul falangelor, pentru ca pielea să nu le crape. Berea circula în găleți de plastic. O bere artizanală foarte fermentată, care îmbată repede omul și care se bea cu polonicul. În douăzeci de minute, spectatorii aveau să se pișe pe după stâlpi, pentru a nu scăpa nimic din lupte, și atmosfera va deveni de nerespirat. Erau acolo meșteșugarii indieni din Oaxaca, care boscorodeau pe limba lor. În zarva conversațiilor, reveneau fără

încetare cuvintele magice ale falocrației latine: *Pendejo... Cabrón... Hijo de la chingada...*

Se insultau pentru a face haz, pentru a se încuraja, a-și pune sângele în mișcare. Dar și pentru a îndepărta ghinio-nul. Bărbații aruncau priviri mânioase în direcția lui Dan, identificat imediat ca *gringo*. Le plăcea că micii ticăloși de nordamericieni se credeau destul de tari pentru a intra în arenă: asta le permitea să le aplice o corecție ca lumea, fără riscul de a-i vedea pe sticleți făcându-și apariția. Imitatorul se văzu îmbrâncit de mai multe ori, dar rămase impasibil. Cineva îi scuipă la picioare, murmurând *Joto!*, poponar...

Intrarea lui Adam Smart abătu curiozitatea mulțimii. Bancherul purta vechea pereche de „șaisprezece uncii”, legată prin șireturi de umăr. Mănușile erau din piele pono-sită, crăpată. Smart le avea probabil din timpul serviciului militar. Dust mergea cu capul sus, lipit de piciorul drept al stăpânului. Avea urechile lipite de cap, semn că stătea la pândă. Arbitrul îi ieși lui Adam în întâmpinare. Era un individ slăbănog și știrb, cu o pălărie decolorată pe cap. Nu mai avea nimic pe el în afară de o *guayabera* confecționată din pânză de sac.

— Fără câine! protestă el. *Señor*, dacă țineți câinele lângă dumneavoastră, nimeni nu va accepta lupta. Anima-lul ăsta va sfâșia beregata primului care va încerca să vă dea un pumn! Trebuie să-l lăsați în mașină.

— Nici vorbă! obiectă bancherul. Dacă dulăul nu stă aici să mă protejeze, o să refuzați să-mi plătiți banii dato-rați după ce vă voi fi bătut pe toți!

Lăudăroșenia provocă un concert de hohote de râs și fluierături. Tupeul era apreciat. Își dădeau seama că *gringo* cu părul sur era un *chingón*, un tip cu testicule. Un adevărat *padre*.

Pentru a momi combatanții, Smart scosese din buzunar un sul de dolari, ținută într-un elastic, pe care îl făcea să salte în palmă.

— De acord! De acord! capitulă arbitrul jocului, lăsăm câinele aici, dar, dacă doriți să vă luptați, va trebui să-l legați!

În timp ce vorbea, arată și cu degetul un inel fixat la unul dintre stâlpii care sprijineau construcția. Smart scoase o lesă din rucsacul de piele și îl legă pe Dust acolo unde i se ceruse, apoi strecură sulul de dolari în zgarda câinelui, acolo de unde nimeni n-ar fi îndrăznit să meargă să-i fure. Apoi își scoase cămașa. Era bine făcut, dar vârsta începuse să-i fleșcăiască musculatura, iar părul de pe piept era sur. Pectoralii erau cam pleoștiți. Pe lângă tinerele brute închise la piele care îl înconjurau, făcea o figură jalnică. Mănușile de box nu-l ajutau cu nimic. Îi ceru arbitrului să-l ajute să-și înnoade șireturile, dar mexicanul îi întoarse spatele, aruncând o glumă pe care Dan n-o înțelese. Doc' Brannigan profită de acel moment pentru a interveni, propunându-se cu amabilitate ca infirmier.

— Am fost chirurg în armată..., îl auzi Dan flecărind.

În jurul lor, țăranii își dădeau coate, arătând spre echipa de *cabezas blancas*, bătrânii cu părul sur care își vor pierde dinții de la primul upercut!

Dan detestase dintotdeauna boxul, dar în acest moment avea chef să-l vadă pe Adam Smart luând-o pe cocoasă. Ciuli urechea pentru a vedea dacă cineva paria pe *gringo*, însă doar Doc' Brannigan plasă două bancnote pe capul bancherului, astfel încât Adam Smart să nu piardă nimic din gestul său.

O amețeală stranie îl cuprinse pe Dan, excitația perversă care îl stăpânește pe prestidigitator când simte că farsa lui este pe punctul de a reuși. De când intrase în hambar Dan, Dust nu întorsese nici măcar o dată privirea în direcția sa. Era prea neliniștit de soarta stăpânului pentru a detecta prezența fostului „grădinar” al vilei de pe coline.

Arbitrul strângea pariurile. *Los pesos* circulau. Adam se pusese în gardă. Îl înfrunta o brută de douăzeci și cinci de ani. Un tăuraș cu mustați pe oală, care își înfășurase degetele în bandă izolatoare. Un claxon de mașină agățat de un stâlp făcea oficiul de gong. Conducătorul jocului îl făcu să sune, izbindu-l cu o bară de fier. Lupta începu, însă Dan se feri să urmeze mișcarea mulțimii care l-ar fi dus în prima linie. Nu ținea deloc să ajungă acolo. Loviturile aveau acel zgomot molatic, un pic derizoriu, pe care ești totdeauna surprins să-l redescoperi de când cinematograful a luat obiceiul de a sonoriza întâlnirile sportive prin efecte speciale apocaliptice. De la primul schimb de pumni, Dust începu să latre, furios să-și vadă stăpânul încasând-o. Trăgea de lesă ridicându-se pe labele din spate, gâtuindu-se pe jumătate cu zgarda din piele. Mulțimea stătea prudentă la distanță de el și era singurul loc de unde puteai să urmărești lupta în condiții bune.

Doc' striga încurajări, mexicanii urlau înjurături adresate lui *gringo*: *Tiene más lengua que manos! Perezoso! Torpe!* Dan se dădu înapoi, căutând ieșirea. Răcoarea nopții îi făcu bine. Se strecură în pădurice pentru a ajunge la camionetă.

— Ei? îl întrebă Monk tolănit peste volan. Dă și el?

— Vrei să mergi să vezi? propuse imitatorul.

— Nu, făcu Monk. Mai bine nu. Încăierările mă întărită și nu rezist. I-aș face praf.

— Va trebui totuși să te stăpânești când o să te găsești față în față cu Smart, remarcă Dan. Nici vorbă să-l belești! Dacă îl betegești rău, cine va mai crede că a putut jefui banca?

Luptătorul nu răspunse. Se auziră țipete în noapte. Smart își domina oare adversarul?

„Și dacă o încasează? gândi el. Dacă ar lua o bătaie soră cu moartea astfel încât să se găsească în imposibi-

litatea de a se pune pe picioare pe toată perioada concediului?”

Acest brusc puseu de neliniște îl făcu să se întoarcă pentru a urmări lupta. În hambar, surescitarea publicului ajunsese la culme. Adam Smart era tot în picioare. Îi sângera nasul, buza superioară și arcada stângă, dar lovea cu o precizie sistematică, ca un om care frecventase multă vreme sălile de sport. Adversarul său, dimpotrivă, se lăsa dus de o furie dezordonată, care îl făcea să se descopere. Convins la început că nu-i va fi deloc greu să-l lase lat pe acest fercheș cu părul sur, el se expusese, ceea ce îi adusese multe lovituri urâte, după cum dovedeau umflăturile care îi închideau pe jumătate ochii. Aproape că nu mai vedea, și un manager demn de acest nume i-ar fi incizat pungile de sânge de multă vreme, dar nu se aflau pe un ring și lupta nu era organizată în runde, care ar fi permis pugiliștilor să fie îngrijiți și să-și mai tragă sufletul.

Conștient de handicapul vârstei, Adam Smart grăbea lucrurile. Știa că trebuie să încheie partida înainte ca istoveala să-i taie brațele. Îi mai rezezi două directe în față, punând în aceste lovituri toată rezerva sa de energie. Dan auzi nasul mexicanului frângându-se. Sângele împrășcă mânușile din piele, iar țăranul căzu pe spate, secerat, lovindu-se cu capul de pământul acoperit cu paie.

Se făcu tăcere și, timp de o jumătate de minut, ura colectivă făcu aerul să vibreze. Dan crezu că spectatorii, de comun acord, se vor năpusti cu toții asupra americanului pentru a-l linșa. Doc' Brannigan avu, probabil, aceeași impresie, căci dezlegă lesa lui Dust și o înfășură în jurul antebrațului, lăsând astfel câinelui libertate pentru a interveni în caz de tăvăleală. Prezența animalului îi făcu să ezite pe perdanți și nimeni nu îndrăzni să conteste victoria bancherului. Bancnotele își schimbă stăpânii. Teancuri de pesos care reprezentau fără îndoială mult pentru acești

oameni sărmani și foarte puțin pentru Smart. Doc' începu să dezlege mâinile boxerului și îi întinse un prosop îmbibat cu apă pentru a se putea șterge pe față. Smart se îmbracă din nou, scrutând mulțimea cu un aer ironic. Când fu gata, își scoase o țigară de foi, și-o puse în colțul gurii și o aprinse cu un teanc din bancnotele pe care tocmai le câștigase. Hârtiile jechoase se aprinseră foarte repede între degetele sale și, în mai puțin de două secunde, nu mai rămase nimic din ele. Se auziră înjurături din toate părțile hambarului. Fără prezența câinelui, tot s-ar fi găsit cineva să scoată un cuțit și să-i facă felul americanului.

Dan bătu în retragere, iritat de comportamentul lui Smart. Individul ăsta chiar era o adevărată jigodie.

Grăbi pasul pentru a ajunge la furgonetă și se ghemui în spate, așteptând întoarcerea lui Doc'. Bătrânul veni, în sfârșit, lângă ei. Își ștergea fruntea cu o batistă.

— Dumnezeule! suspină el, am crezut că ne-a sunat ceasul. Gagiul ăsta e smintit, ce nevoie avea să-i umilească în halul ăsta?

— Cu potaia lângă el, nu-i mai este teamă de nimeni, făcu Dan. Cred că i-ar fi plăcut ca unul dintre gagii să încerce ceva..., i se vedea în ochi. Nu-și luase rația de sânge. E bolnav. Într-o bună zi, tot o să-i taie careva beregata.

Doc' clatină din cap, chircit pe scaunul său, părând mai bătrân decât de obicei.

— Nu-mi place țara asta, murmură el. De fiecare dată când trec Rio Grande sau Rio Bravo, mă simt în pericol. Reprezentăm ținte vii, toată lumea de aici visează să ne ia gâtul.

Se scutură, își aranjă nodul de la papion și șopti:

— Rămâne pentru mâine..., victoria din seara asta l-a incitat, vrea să reînceapă cât mai repede. Se mai ține o luptă mâine după-amiază la Fuente Hermosa. Acolo va trebui să intervenim. Nu putem risca să mai așteptăm

multă vreme. Nu mai este foarte tânăr și, dacă se alege cu o ciomăgeală bună, asigurarea medicală l-ar repatria de urgență în California. Asta i-ar crea un alibi beton. Nu prea ai cum să jefuiești o bancă având un traumatism cranian.

Dan își simți stomacul strângându-i-se. Așadar, era gata? În patruzeci și opt de ore vor opera jaful... spre mai bine sau spre mai rău.

— Monk, rosti cu blândețe bătrânul. Va trebui să joci strâns, înțelegi? Să nu te lași dominat de furie..., îți amintești cum trebuie să se petreacă lucrurile? Te amesteci în public, îl sfidezi pe Smart, îi ieși peste picior calitățile de boxer, îl lovești la mână dreaptă după câteva minute. Nu vreau nimic grav, mai ales vreo fractură deschisă sau vreo încheietură ruptă. O simplă luxație va fi suficientă. O durere puternică i-ar putea provoca un infarct și am fi în mare încurcătură. Până la proba contrarie, morții nu fac jafuri, înțelegi?

Monk se mulțumi să bombăne. Dan simțea neliniștea lui Seth. Fostul cioclu nu-și făcea iluzii... Baby Monk era de nestăpânit; în focul luptei era în stare să-și piardă capul și să-l omoare pe Adam Smart.

— Nu-l nenoroci, repetă el. Nu mai este tânăr și nu este un combatant demn de tine. Poate să le ia fața țăărănilor ălor indisciplinați, dar cu un maestru în arte marțiale ca tine este un nimeni. Ai înțeles?

Baby Monk nu răspunse. Măcar o fi auzit ce i se spusese?

11

Ajunseră la Fuente Hermosa după o noapte foarte rea. Dan nu închisese un ochi și știa că nici Doc' nu ațipise. Numai Monk umpluse bungalow-ul de sforăituri. Înainte de a se culca, își strecurase pelerina sub pernă. Dan tremura la ideea ca retardatul să nu-și fi pus în minte să lupte împotiva lui Adam Smart în ținuta lui de luptător „justițiar”.

Fuente Hermosa era un orașel mic, care trăia din creșterea animalelor. Le trebuise să colinde o bună bucată de vreme între țarcurile cu animale înainte de a da peste locul unde avea să aibă loc partida. La periferie se înălța un abator. Boxerii amatori care veneau să se înfrunte în arenă lucrau cu toții în abataj sau la tranșarea vitelor. Erau băieți solizi, aproape tot atât de lați pe cât de înalți, crescuți cu chili, orez și *tequila*. Erau grași, dar carnea lor era tare, fețele turtite, despre care nu se putea spune dacă proveneau dintr-o ascendență indiană sau de la prea multele lovituri încasate.

Hotărâra să-i dea un aspect banal lui Monk, îndesându-i pe cap o șapcă de base-ball și împopoțonându-l cu ochelari de soare. Doc' îi repetă că ar trebui să-și ascundă mâinile în buzunare până în momentul intrării în arenă, pentru ca aspectul lui atât de special să nu-l sperie pe Smart. Monk, taciturn, suporta aceste sfaturi indiferent.

De data aceasta, partida avea loc într-un hangar cu pereți metalici, unde conversațiile provocau ecouri metalice. Un miros nedefinit plutea în sală, un amestec de condimente și carne uscată sau de îngrășămintă pe bază de sânge de bou. Îți întorcea stomacul pe dos. Smart sosi însoțit de Dust și un murmur dezaprobată îl salută intrarea.

Ieșirea din ajun era deja cunoscută de toți amatorii de partide private. Ca de obicei, i se ceru să lege câinele de unul dintre stâlpii de oțel ai hambarului. Dan, după expresia colerică care încrețea fețele mai multor tineri, ghici că erau foarte hotărâți să-i dea de furcă; trebuia, deci, să intervină rapid, căci bancherul nu va participa astăzi decât la o singură luptă.

Contrar a ceea ce crezuse, Monk se arată de o remarcabilă prezență de spirit și se așează în primul rând de spectatori de îndată ce apăru Smart, cu vechile sale mănuși aruncate peste umăr.

Doc' pătrunse în hangar câteva minute mai târziu și se repezi spre Adam cu gesturi mari, de complicitate. Dan rămase în ultimul rând, cu o pălărie de țărănoi înfundată până pe sprâncene. Barba care îi acoperea obrajii contribuia deja la schimbarea fizionomiei sale.

— Hei, tu, ăla cu jigodia! țipă Baby Monk, împingându-și bărbia înainte, disprețuitor, spre bancher. Te-am văzut seara trecută... Nu ești prea rău când e vorba să te iei la cafteală cu țărănoii bronzăți și îngrășați cu fasole, dar mă întreb cât valorezi în comparație cu un american adevărat.

Cu pumnii vârați în buzunare, avea o ținută accentuat provocatoare. Doar fața sa strâmbă l-ar fi băgat la idei pe un om priceput, avertizându-l că acest individ ciudat avea o anumită obișnuință a luptelor, dar Doc' prevăzuse asta și petrecuse trei ore întregi cu Monk, făcându-l să repete aceeași frază în spaniolă, astfel încât adunarea să înțeleagă provocarea și să se bucure să-i vadă pe cei doi *gringos* luându-se la omor unul pe celălalt. Monk se grăbi să recite lecția. De-acum încolo, Smart nu mai putea refuza lupta, fără a trece pe loc drept un laș. Monk îi dădea înainte, prinzându-se în joc. Băieții din abator îl priveau surâzând, câțiva îl bătură amical pe spate. Adam încruntă din

sprâncene, ca și cum ar fi bănuț ceva și Dan profită pentru a se ascunde în spatele unui stâlp, deși nu risca mare lucru; lumea era compactă și hangarul cufundat în penumbră.

— Hei! țipă Monk, ce caută pe-aici un domn ca tine? De parai n-ai nevoie... N-oi fi un pic cam poponar? Ce zici? Poveștile astea de box n-or fi un pretext pentru a te lua de băieți?

Toate aceste insulte fuseseră puse la punct de Doc' Brannigan. Acestea ținteau umilirea lui Smart în fața mexicanilor, încrunțați de-ndată ce venea vorba despre homosexualitate. Se puseră pe șușotit și Dan înțelese cuvântul *puto*, trecând din gură în gură.

— Nu-i nevoie să fii vulgar, ripostă Smart. Dacă vrei o cotonogeață pe cinste, o să-mi faci plăcere să ți-o administrez. Poate chiar asta îți dorești, de fapt? O fi dintr-ăia care nu simț plăcere decât când sunt loviți!

Doc' afișa o expresie de demnitate ofensată și, în timp ce lega mânușile bancherului, îi șoptea vorbe de încurajare. Smart înaintă spre mijlocul arenei, un simplu cerc trasat cu creta, pe care îl acoperiseră cu rumeguș proaspăt. Se 'puse în gardă, cu fața ascunsă în spatele mânușilor. Monk își smulse șapca și-și scoase mâinile din buzunare. Acest gest produse un murmur deoarece, chiar în lumina foarte proastă, îți puteai da seama că erau acoperite de o crustă de bătăături. De culoare galbenă, aproape osifica articulațiile, prezentând o ridicătură la fiecare îmbinare. Adam păru descumpănit și, după expresia feței, Dan înțelese că regreta faptul că cedase provocării. De data aceasta, avea în față vreun maniac de karate sau kung-fu, unul din acei debili mintali care își întăresc pumnii lovind trei ore pe zi în stâlpi acoperiți de cânepă împletită. Pentru a-și domina frica, el preferă să treacă la atac și îi expedie două directe foarte scurte lui Monk, care nici măcar nu încercă să le evite. Pielea răsună pe fața lui strâmbă fără a-i smulge cel

puțin o grimasă. Se mulțumi să ȝopăie, cu brațele pe jumătate ridicate, într-o postură apropiată de a unei insecte carnivore.

Smart îl mai atinse de două ori. Dădea cu toată forța, își puna toată greutatea trupului în lovitură, dar debilul părea să posede aproape tot atâta rezistență la suferință ca un sac de antrenament burdușit cu nisip. Spectatorii, cunosători, apreciau acest lucru. Și, deodată, pe când părea că optase pentru pasivitate, Monk se mișcă...

Abia de avură timpul să-i vadă brațul întinzându-se. Îl lovi pe Smart în plin, în mănua dreaptă, bancherul scoțând un ȝipăt surd și căzând în genunchi, cu mâna rănită strânsă pe pântec. Era livid și Dan crezu că-și va pierde cunoștința. Zgomotul mingii de piele întâlnind latul mâinii lui Baby Monk îi răsuna încă în urechi.

Doc' se repezi cu trusa de prim-ajutor. Cu un gest profesionist, sparse o fiolă cu nitrit de amidon chiar sub nasul bancherului. Smart părea să aibă o rană urâtă și Dan se întrebă dacă încheietura dreaptă nu i se rupsesese.

Dust, tot legat de stâlپ, era pe punctul de a înnebuni. Urla, spumega, sărea în toate direcțiile, jupuindu-și pielea de pe gât.

— O să vă conduc acasă, șoptea Doc'. Eu sunt medic, nu aveți de ce vă teme. Este de preferat să nu pui piciorul într-un spital mexican, dacă mai vreți să apucați niște ani. O să vă examinez eu...

— Mi-e foarte rău, îngăimă Smart, cu trăsăturile crispate de suferință. La naiba! Idiotul ăsta mi-a rupt mâna...

— O să vă fac un analgezic imediat ce vom fi în mașină, spuse Seth Brannigan. Am totdeauna așa ceva în trusă, un vechi obicei de doctoraș. Dezlegați câinele și puneți-i o botniță, n-o să vă pot atinge cât timp va fi în starea asta...

Susținut de bătrân, Smart se ridică și se îndreptă spre stâlپ. Dădu o comandă printre dinți și Dust se liniști.

În secunda următoare, Smart îi punea botnița din piele, pe care legea îl obliga s-o aibă în permanență la el, dar la care nu recursese niciodată. Dust scheuna ca un cățeluș, cu coada între picioare.

Cei trei ieșiră sub huiduielile mexicanilor. La lumina zilei, se observa că bancherul era livid.

— O să trec eu la volan, hotărî Doc'. O să trimit pe cineva de la hotel să-mi recupereze mașina.

— Cheltuielile le voi suporta eu, murmură Adam, care încerca să-și țină firea. Drace! Dacă n-ați fi fost lângă mine, aș fi fost într-o mare belea.

— Spuneți-i câinelui să urce în spate și legați-l, ordonă Doc' care începea să se simtă sigur pe el. Animalele de acest calibru cred adeseori că vrei să-i faci rău stăpânului, tocmai când de fapt încerci să-i faci bine. N-aș vrea să-mi smulgă capul când voi fi gata să vă fac o injecție.

— Aveți dreptate, sughiță Adam, este mai prudent... Mai ales că este un fost K9 și are tendința de a asocia imaginea seringii cu noțiunea de criminalitate.

— O să vă injectez puțină morfină, anunță Seth Brannigan pentru a-l ademeni. După asta, nu veți mai simți nimic.

Bancherul se execută. Dust tremura, ca și cum botnița l-ar fi pus într-o stare de inferioritate. Cu mâna validă, Smart legă lesa de clanța portierei.

— Doamne! bombăni el, lăsându-se să cadă lângă bătrân. Când mi-ați scos mănuașă, am crezut că o să dau colțul.

— O să ne uităm atent la dumneavoastră acasă, spuse Seth Brannigan. Încheietura este poate pur și simplu scrântită; vă voi pune oasele la loc după ce veți fi anesteziat. Nu mai sunteți atât de tânăr și n-aș vrea ca durerea să vă provoace o criză cardiacă. Cum stați cu **inima**? **Probleme recente**?

Maimuțarea de minune flecăreala practicienilor. De când se juca de-a salvatorul potențat, avea aerul să fi crescut cu câțiva centimetri și își bomba pieptul osos.

Din locul în care stătea, Dan bănuia că îi administra lui Adam injecția atât de anunțată.

„Va fi ușor, îi explicase Doc'. Nici vorbă să adoarmă pe drum. Atâta vreme cât îi va fi rău, va fi docil și mă va asculta fără comentarii. Vreau mai ales să-l determin să închidă câinele în cușcă. Odată dulăul scos din schemă, vom avea drum liber. Lasă-mi zece minute avans și vino după mine la hacienda. Când vei ajunge, omul nostru va sforăi ca un prunc.”

— Ei? întrebă Monk, apropiindu-se de imitator. M-am descurcat bine?

— Superb, afirmă Dan. După zgomot, am crezut că i-ai făcut oasele așchiuțe, dar trebuie să recunosc că ai lucrat cu mână de maestru.

— Ah, da? făcu Monk cu o mândrie infantilă. Țin mult la tine, știi. La început aveam chef să te ciomănesc, dar mi-a trecut. Când vom deveni bogați, poate ne-o vom împrumuta unul altuia pe Dorana, ce zici?

Întoarcerea la hacienda se realizează într-o mare agitație. Adam Smart, ghemuit pe scaunul pasagerului, părea gata să leșine dintr-o secundă în alta, în timp ce Dust făcea un scandal infernal pe bancheta din spate. În această atmosferă de sminteală, Doc' făcea eforturi meritorii de a-și înghiți spaima care-l cuprindea pe măsură ce parcurgea drumul.

— Este mai prudent să evităm spitalele din partea locului, repetă el în timp ce panica pune stăpânire pe el. La Tijuana, din cauza „turismului sexual”, SIDA face ravagii, știți prea bine, nu-i așa? N-aș sfătui pe nimeni să meargă să se îngrijească acolo...

Turuia același refren de douăzeci de minute deja, înspăimântându-se, văzând cum se topeau frumoasele discursuri pe care și le pregătise, totuși, cu multă grija. „Dumnezeule! gândi el, sunt ca o moară stricată.”

Avu subit certitudinea dureroasă de a fi prea bătrân pentru astfel de uneltiri și de a-și fi supraestimat calitățile. Neliniștea îi tăie respirația și începu să gâfâie deasupra volanului, gata să facă un infarct. *Prea bătrân...* Până în prezent, nu voise niciodată să conceapă o asemenea eventualitate și vârsta lui înaintată i se păruse totdeauna, dimpotrivă, o armură de viclenie și de experiență care îl punea la adăpost de greșelile grosolane ale tinerilor. Luase obiceiul de a se retrage în spatele metaforei bătrânului maimuțoi, pe care nu-l mai înveți să se strâmbe... însă, deodată, pe acest drum înecat de soare și de praf, la câțiva centimetri de bărbatul sfâșiat de suferință, își dădea seama că bătrânii maimuțoi tocmai că au blană gri și aleargă mai puțin repede și mai puțină vreme decât ceilalți, când sunt în primejdie. Pentru o clipă, fu pe punctul de a ceda terorii și o sudoare înghețată îi cuprinse chipul. Aruncă o privire în oglindă și realizează că era la fel livid ca și „pacientul” său.

Hacienda se profila în sfârșit la capătul drumului. Un câine slăbănog, atras fără îndoială de fumul din coșul de gunoi, o luă la fugă la apropierea Cadillacului.

— Curaj, murmură bătrânul. Peste un minut nu veți mai simți nimic.

— Mi-ați mai zis asta adineauri! îl mustră Adam Smart, și mâna asta afurisită mă doare la fel de tare! Sper că aveți ceva mai puternic în geantă!

— Nu vă enervați, replică doct Seth Brannigan. Cu cât surescitarea crește, cu atât devine mai acută durerea... Este ceva mecanic. Adrenalina accelerează suferința; dacă o țineți tot așa, nervii vă vor mări durerea.

„Devin grotesc”, gândi oprind Cadillacul în fața casei. „Tipu’ va înțelege până la urmă că nu sunt decât un șarlatan.”

Deschise portiera, luă trusa medicală și arătă spre Dust care, proțăpît pe labelle din spate, zgâria geamul lateral.

— Închideți câinele în cușcă, comandă el. Dacă animalul ăsta îmi sare la beregată, vom da de bucluc cu toții.

Smart coborî mormâind. Cu mâna stângă descuie portiera din spate și dezlegă lesa lui Dust.

— Taci! urlă el. Ajunge! Nu e momentul.

Câinele se puse pe scâncit, speriat de tonul tăios al stăpânului său. Ținând coada între picioare, cu urechile lipite de cap, se lăsă târât spre cușcă. Smart înainta aplecat, cu brațul rănit îndoit la piept. Seth Brannigan începu să se roage pentru ca bancherul să nu-și piardă cunoștința la jumătatea drumului. Dacă s-ar întâmpla așa ceva, câinele ar reacționa foarte rău și ar fi imposibil să se apropie de Smart cât era inconștient.

Adam ajunse cu greu la cușca cu grilaj a barăcii. Ridică zăvorul cu mâna stângă și îi făcu semn lui Dust să intre. Câinele ezită, puțin obișnuit să suporte acel tip de claustrare. Era limpede că încerca să înțeleagă de ce era pedepsit în acel fel; absența unui răspuns îl adâncea într-o mare confuzie. Smart se hotărî, în sfârșit, să pună zăvorul, părăsind animalul în mijlocul cuștilor dărăpănate și al blidelor goale. Dust înțepeni pe labelle din spate și continuă să scâncească. Scotea plânsete de cățeluș, dar bancherul, preocupat doar de suferința sa, nu-l luă în seamă.

— Să mergem, mormăi el la adresa lui Doc’ Brannigan. Faceți-mi injecția aia blestemată și să terminăm odată! Măcar sunteți sigur că aveți tot ce vă trebuie?

— N-ați suferit niciodată de probleme cardiace? se interesă bătrânul, încăpățânându-se să pozeze în rolul de medic. Nici hipertensiune, nici alergii la anestezice?

— La dracu', nu! se enervă Adam. Am o sănătate perfectă. Scoateți-vă calabalâcul înainte să leșin.

— Bine, bine, făcu Seth împăciuitor. Unde este camera dumneavoastră?

— Pe aici, urmați-mă...

Era o hacienda frumoasă, cu pereții văruiți recent. Era decorată cu „obiecte de artă” turistice, iar mobilele din lemn masiv în stil spaniol aveau o anume prestanță.

— Locuiți singur? întrebă Doc', sau vine cineva să vă ajute? O bucătăreasă? O femeie de serviciu?

Știa deja răspunsul, dar voia să fie sigur.

— Nu, mârâi Smart. Prefer să mă descurc singur, asta îmi amintește de vremurile bune, când eram celibatar. De fapt, n-am găsit pe nimeni; femeilor din sat le este prea frică de Dust pentru a veni să lucreze aici.

Un pat mare, cu baldachin, ocupa camera. Era o piesă de tâmplărie din abanos, dotată cu perdele enorme împotriva țăntărilor. Bancherul se așeză pe marginea saltelei. Avea fața gri și sudoarea îi picura de pe sprâncene.

— Culcați-vă, ordonă Seth. O să mă ocup de mâna dumneavoastră.

— Este ruptă? întrebă neliniștit Adam. Este un fel de unealtă de lucru, înțelegeți? Dacă trebuie pusă în ghips, o să am mari probleme cu patronii mei.

— Sunteți pianist? se miră Doc'. Credeam că sunteți bancher sau ceva în genul asta... Sigur am înțeles greșit.

— Nu, nu. Este adevărat, își pierdu răbdarea Adam. Nu pot să vă explic amănunțit, dar am nevoie de mâna asta pentru slujba mea...

— Gata, gata, făcu Seth, adoptând un ton glumeț. Dacă trebuie să scrieți, veți găsi în mod sigur o secretară cu mult farmec s-o facă în locul dumneavoastră. Și apoi, reportofoanele n-au fost inventate de florile mărilor!

— Nu puteți înțelege..., mormăi Adam. Dacă este ruptă, trebuie să anunț imediat la bancă pentru a lua măsurile necesare, dar aș vrea să evit asta. Directorul o să mă copleșească cu reproșuri, deoarece nu voia să plec în concediu. Asta i-ar da dreptate.

— Nu înțeleg nimic din ce-mi povestești, fiule, oftă Doc'. Mă întreb dacă nu cumva delirezi din cauza șocului. Liniștește-te, nu este decât o luxație a încheieturii. De-n-dată ce vei adormi, o să-ți pun oasele la loc și o să aplic un ghips ușor, pentru ca să-și revină ligamentele. Cu un mic tratament antiinflamator, n-o să se mai vadă nimic. Chestie de o săptămână.

— Ce porcărie! se înfurie Smart, și eu care voiam să mai particip la alte lupte... Dacă îmi scurtez concediul și mă întorc cu brațul în ghips, soția o să râdă de mine.

— Ei haide, puțină răbdare, pledă Doc'. Dacă totul merge bine, în trei zile totul va reintra în normal. O luxație este ceva spectaculos, dar, odată oasele puse la locul lor, nu mai rămâi decât cu o amintire urâtă.

Dezgolise brațul bancherului și-i curățase rana de la cot cu un tampon îmbibat în alcool. Trebui să se întoarcă pentru a umple seringă, așa de tare îi tremurau mâinile. Nu reușea să-și mai controleze degetele. Continuând în felul acesta, avea să-i facă praf venele „pacientului” său, care îl va alunga imediat din casa.

— Drace! Ce tot faci acolo?

— Imediat, se bâlbâi Doc'. Cred că nu vreți să vă bag și o bulă de aer în venă?!

Strânse seringă între degetele slabe și încercă să-și facă treaba curat. Smart scoase un mormăit de durere:

— Hei! Dar știu că nu vă încurcați! Nu mai practicați de multă vreme?

— Închideți ochii, ordonă Seth. Calmantul o să-și facă efectul. Lăsați-vă în voia somnului. Mă voi ocupa de mâna dumneavoastră de-ndată ce veți adormi.

— Ce porcărie! repetă bancherul. Totul părea să meargă așa de bine... N-ar fi trebuit să mă bat cu individul ăla. Avea un aer bizar, cam ȕicnit... Sunt sigur că a făcut-o dinadins, ca să mă aranjeze. Am văzut-o în ochii lui. Își pregătise lovitura. De ce?

— Invidia, răspunse Doc'. Dumneavoastră boxați de amorul artei, iar el, fără nicio îndoială, pentru bani. I-a fost teamă că-i veți lua pâinea de la gură.

— Da, mormăi Adam cu voce stinsă, asta trebuie să fie.

— Un derbedeu, adăugă Doc', un târâie-brâu.

Smart încercă să adauge ceva, dar somniferul pusese deja stăpânire pe spiritul său. Îngăimă doar niște cuvinte de neînȕeles și-și închise pleoapele. Două secunde mai târziu, capul îi căzu pe pernă.

Doc' se ridică cu greutate, apucă sticla de *tequila* de pe măsuta de la capul patului și își turnă un păhărel pe care îl sorbi dintr-o înghiȕitură.

„Prea bătrân, murmură o voce în capul lui. Prea bătrân.”

Reveni lângă pat, luă pulsul bolnavului pentru a verifica dacă era cu adevărat inconștient. Liniștit, părăsi camera, traversă sala mare și se îndreptă spre pragul ușii pentru a se uita pe drum. Camioneta nu întârzie să apară după o cotitură a drumului și apariȕia ei îl scoase pe Dust din apatie. Dintr-odată, câinele își regăsi toată energia și se aruncă asupra grilajului, mârâind în botniȕă.

Dan opri vehiculul în mijlocul curȕii, gândindu-se că ar trebui să găsească un loc mai discret, dacă nu voia ca oamenii din sat să le observe prezenȕa. Deschise portiera și coborî. Fu frapat de expresia disperată a lui Doc' Brannigan

și, pentru o clipă, crezu că Adam Smart decedase în urma unui infarct.

— E totul în regulă? întrebă el înaintând spre bătrân.

Doc' păru să se scuture.

— Da, se bâlbâi el. Merge ca pe roate. Putem trece la faza numărul doi.

— Faza numărul doi?

— N-am timp să-ți explic, făcu Doc', evitându-i privirile. N-ai decât să mă privești la lucru.

Schiță un gest spre Monk, care începu pe dată să scoată valizele metalice din camionetă.

— Nu sta cu mâinile în sân, șuieră Doc'. Ajută-l pe Monk să transporte materialul. Nu suntem prea mulți pentru asta.

Dan se supuse, însă o presimțire rea puse stăpânire pe el. Se pregătea ceva... ceva ce nu avea să-i placă, simțea asta.

Monk intra deja în hacienda, cu valizele sub braț. În adăpost, Dust sărea ca un diavol, lovindu-și botul de barele cuștii.

— Hei! strigă Dan, alergând pe urmele lui Doc'. Ce puneți la cale, ce e aiureala asta?

Dar bătrânul nu binevoi să-i răspundă. Tocmai își scotea cămașa și se pregătea să-și săpunească brațele deasupra chiuvelei.

— Ajunge, șuieră imitatorul scuturându-l de umeri pe fostul cioclu, nu mă mai duce de nas! De o săptămână îmi torni povești de adormit copiii, vreau să știu tot adevărul.

Doc' se eliberă din mâinile lui. Bustul său slab, presărat de peri albi, avea ceva patetic. Fără a-și da osteneala de a răspunde, scoase din buzunar o cheie plată, agățată de un inel, și i-o aruncă lui Monk, care o folosi pentru a descuia valizele de metal. Dan nu se putu abține să nu se

uite la ce se ascundea în interiorul misterioaselor valize. La început nu observă decât niște cutii din aluminiu strălucitor, asemănătoare cu cele care se folosesc în spitale pentru transportul instrumentelor chirurgicale sterilizate. Avu un fel de sughiț și se dădu înapoi. O idee înspăimântătoare îi trecea prin minte.

— Hei! șopti el gâfâind și apucându-l pe Doc de brațul slab. Spune-mi că mă înșel... doar n-o să...

Bătrânul îl respinse încă o dată. Dintr-o valiză alese o bluză medicală, pe care o desfăcu cu o mișcare scurtă înainte de a o trage peste cap. Monk se instalase călare pe un scaun întors, urmărindu-l pe Dan cu rânjete, ca și cum ar aprecia ca un adevărat expert efectele unui renghi pe cînste.

— Ascultă, spuse în sfârșit Seth Brannigan pe un ton de lehamite. Nu am timp să te consolez. Regret că Dorana nu ți-a explicat totul de la început, dar avea, fără îndoială, motivele ei, și ea este cea care comandă.

— O să..., repetă idiotizat Dan.

— Da, rosti apăsător Doc', o să tai mâna dreaptă a lui Adam Smart, cât se află sub anestezie generală. Nu te neliniști, am făcut asta de zeci de ori în timpul războiului din Pacific. Nici nu mai știu câte brațe și picioare am tăiat... Cunosco foarte bine tehnica asta și am salvat o grămadă de indivizi care, fără intervenția mea, ar fi murit de cangrenă. O să fac treaba asta la fel de bine ca un medic cu diplomă și nu-ți voi cere să mă ajuți, fii sigur de asta.

— Dar mulajul din cauciuc..., protestă Dan. La dracu'! Mâna din latex pe care mi-ai arătat-o, credeam că...

— Nu fi idiot, șuiără Doc'. Era doar o momeală, un fel de a te liniști. Nicio proteză din latex, nici cea mai fidelă, n-ar putea înșela scannerul camerei blindate. Gândește-te puțin! Știi câte informații poate stoca palma unei mâini? Milioane! Există amprente digitale și toate liniile care se

intersectează... toate acele pliuri minuscule care fac fericirea chiromanților. Cum vrei să fie reproduse pe un simplu mulaj? Nicio materie nu este atât de fină pentru a înregistra acel furnicar de încrețituri mărunte. Dacă ai pune proteza de cauciuc pe geamul scannerului, sasul de securitate s-ar bloca și ai rămâne acolo ca un pește în acvariu, așteptând să sosească sticleții.

Dan ezită între două simțăminte contrare: să-l nimească pe Doc' sau să distrugă tot ce-i ieșea în cale. Ar fi fost suficient să-l apuce de gât pe bătrân și să-i înfunde două degete în trahee.

— Dorana știa că o să te temi, dacă o să ți se spună prea devreme adevărul, explică Seth Brannigan. Ascultă, nu omorâm pe nimeni. Doar îi tăiem mâna acestui tip. Apoi o plasăm într-un container înghețat. Iei bagajul și te întorci în L.A. Apoi vine rândul tău să intri în joc.

— Dar e grotesc! urlă Dan. Când se va trezi, își va da seama că este amputat.

— Nicidecum, obiectă Doc'. Nu te pricepi. Mai întâi, va fi plin de analgezice. Apoi, va avea brațul în ghips de la cot până în vârful degetelor și îi voi explica că trebuie să rămână așa cel puțin patru zile...

— Ești nebun! scuipe imitatorul. Va simți că-i lipsește ceva, că i-a dispărut mâna...

— Aici te înșeli, băiețاش, rânji Seth Brannigan. Un amputat continuă să simtă „prezența” membrului care i s-a tăiat. Este un efect „fantomă” datorat nervilor. Am cunoscut un tip care își lăsase ambele picioare pe un câmp de mine, era amputat de la jumătatea pulpei și avea impresia că-și simte degetele mari de la picioare. Adam Smart va fi victima aceleiași iluzii. Își va „simți” mâna sub ghips, va avea chiar impresia că poate să-și miște degetele. Nu mă întreba de ce, dar așa se întâmplă, toți chirurgii o să-ți spună același lucru. Așa este fără îndoială din cauza

creierului, căruia îi trebuie un anume timp ca să se adapteze la noua configurație a trupului. Smart nu va bănuî nimic, atâta vreme cât nu-l va durea, iar eu îmi asum sarcina de a-l menține în această stare.

— Este dezgustător..., îngăimă Dan.

— Fără sacrificii nu se face nimic, încheie Doc' ridicând din umeri. Ai prefera să-i tragem un glonte în cap și să-l înmormântăm printre cactuși? Niște oameni mai puțin civilizați ar face-o fără ezitare.

Deschise un flacon și-și șterse mâinile și brațele cu alcool iodat.

— Acum lasă-ne, făcu el plictisit. Monk îmi va servi drept asistent. Nu ai decât să faci un tur pe afară până la sfârșitul intervenției. Nu servește la nimic să vorbești fără folos, nu există alt mijloc pentru a deschide camera blindată. Pentru a te consola, gândește-te că de-acum în câteva zile vei fi un om bogat.

Dan ieși din încăpere cu spatele, în momentul în care Monk își scotea hainele pentru a se deghiza, la rândul său, în chirurg de țară.

Se trezi în curte, întors pe dos, auzind mârâiturile furioase ale lui Dust ca printr-o pâclă deasă. Începu să meargă drept în fața sa, fără țință, și se înfundă în vegetație, indiferent la hărțuirea muștelor. Avea impresia că are febră. O voce îi șoptea să se întoarcă, să sară în camionetă și s-o șteargă spre frontieră fără a mai privi în urmă.

Dar după aceea?

„Nu fi prost, gândi el, încercând să-și vină în fire. Odată întors în țară, totul va fi ca mai înainte. Fără parai, fără angajamente, fără viitor... Nu uita de blestemul pe care senatorul William Ucks l-a aruncat asupra ta! Atâta timp cât va trăi, n-o să poți niciodată să revii în Vegas... și va trebui să rămâi mut.”

Se lăsă să cadă pe un bolovan, cu respirația tăiată. Tricoul, fiind îmbibat de sudoare, i se lipea de piept. Mai ales nu voia să se gândească la ce se întâmpla în hacienda chiar în acel moment. O ura pe Dorana pentru faptul că îi ascunsese adevărul. Nu îndrăznea nici măcar să prevadă urmarea. Întoarcerea în L.A., cu mâna tăiată în fundul valizei frigorifice. Și, cum va face atunci când, în cabina scannerului, va trebui să scoată „resturile” din ambalajul protector pentru a le pune pe geamul de identificare? Drace! Să înnebunești, nu alta!

Crăpa de căldură și de sete. Nu mai știa de câtă vreme era acolo, pierdut în vegetație. Un șuierat care venea dintr-un maldăr de pietre îl făcu să se teamă de apropierea vreunui șarpe cu clopoței, așa că se ridică, fiind atent pe unde calcă.

Coborî colina împleticindu-se, cu soarele bătându-i în spate, care îi ardea ceafa și omoplații. Niciodată nu se simțise atât de rău. Muștele, atrase de mirosul lui, îl hărțuiau. Ajunse în sfârșit la hacienda și vomită în momentul în care intră în curte. Cum nu mâncase nimic de multă vreme, spasmele îl făcură să se încovoae. Când își vărsă și ultimul jet de bilă, șonticăi până la puț, luă găleata așezată pe margine și se curăță cu multă apă.

În cușcă, Dust făcea salturi nemaipomenite, încercând să treacă de grilaj. De atâta cât râcâise, își julise labele. Dan se gândi că animalul simțise mirosul de sânge..., sângele lui Adam Smart. Știa foarte bine: cineva îi făcea rău stăpânului său. Dacă ar fi putut ieși din cușca unde era ținut prizonier, i-ar fi ucis fără ezitare pe cei trei bărbați.

— Gata, se auzi vocea lui Doc' Brannigan din pragul haciendei. Poți să te întorci. Monk va arde compresele. Am pus de cafea, vrei și tu?

Dan îl privi scrutător pe bătrân. Doc' părea istovit și neliniștit.

— Totul... a decurs bine? îndrăzni imitatorul.

— Da, spuse Seth. Nu mi-am ieșit cu mult din mână. Eram puțin neliniștit, dar totul s-a desfășurat la perfecție.

— Și riscurile postoperatorii? aruncă Dan cu răutate. Infecția... și tot restul.

— Îi voi face injecții masive cu antibiotice, suspină Brannigan. Nu se poate întâmpla nimic rău. O să rămân la căpătâiul lui, în timp ce te vei întoarce în L.A. însoțit de Monk.

— Bineînțeles, rânji Dan. Trebuie să fie cineva care să mă supravegheze, în cazul în care aș șterge-o, luând cu mine „cheia” seifului.

— Nu fi așa de pesimist, suspină Seth. Monk s-ar putea dovedi foarte util, dacă întoarcerea nu s-ar desfășura prea bine și ar apărea ceva neprevăzut. El cunoaște mulți oameni de prin zona frontierei. Mult mai mulți decât dumneata și cu mine.

— Adică, ce să se întâmple? îl întrebă Dan alarmat.

— Nu știu, evită răspunsul Brannigan. Suntem în Mexic, totul este posibil.

Făcu un pas în spate și intră în casă. În bucătărie, mirosul cafelei se amesteca cu cel al eterului.

— Liniștește-te, făcu bătrânul. N-o să vezi nimic oribil. „Chestia” este în congelator. Cu o asemenea căldură, nu poți să te codești. Când veți pleca, o veți pune în geanta frigorifică. Fii atent, este alimentată de doze cu gaz de camping. Așezată lângă o sursă de căldură prea mare, ar putea exploda. Va trebui să schimbi dozele de gaz din când în când.

— Nu puteai s-o bagi în formol, pur și simplu? bombăni Dan.

— Nu, explică Doc'. Formolul, ca toate lichidele, are un efect dilatator asupra pielii. Mâna ar părea că aparține unui înecat, iar traseul palmei n-ar corespunde celui înregistrat de calculator, deoarece modelul de referință a fost

memorat plecând de la o mână uscată. Vezi, trebuie să te gândești la toate.

Fostul cioclu se ridică pentru a servi cafeaua. Pusese pe masă o sticlă de *tequila* și trei pahare. Dan îl umplu pe al său fără a mai aștepta.

— Mai este încă ceva..., spuse încet Seth.

Dan tresări.

— Ce mai este? sări el.

— O a treia măsură de securitate, răspunse bătrânul. Ce-ți imaginezi? Că o cameră blindată conținând două milioane de dolari se deschide cu un bobârnac?

— Această „a treia măsură”... în ce constă?

Doc se așeză și își luă un răgaz pentru a sorbi din cafeaua fierbinte.

— Când nu este în L.A., Adam Smart trebuie să rămână în legătură cu calculatorul de la Trade Ltd. Bank, începutu Doc'. Practic, asta înseamnă că în fiecare dimineață la ora șapte jumătate trebuie să sune de la un telefon mobil de un anume model, criptat cu ajutorul unui algoritm. Formează un număr cunoscut numai de el și pronunță un cuvânt-cheie. În acel moment, se află în contact direct cu calculatorul care coordonează întreg sistemul de securitate al instituției. Creierul electronic identifică vocea, cuvântul-cheie și îl repune în rolul său de gardian al seifului.

— Ce s-ar întâmpla dacă n-ar suna? Sau dacă n-ar pronunța cuvântul corect?

— Calculatorul tolerează o întârziere de treizeci de minute, iar, dacă această marjă este depășită, declanșează schimbarea de procedură. Deschiderea camerei blindate este atunci comandată de mâna și vocea unui alt funcționar. Nu știm cine este. Poate directorul, Dick Weston, poate contabilul-șef... Această schimbare provoacă bineînțeles o anume agitație. Dacă s-ar întâmpla așa ceva, Smart ar fi dat dispărut imediat și poliția ar interveni și ea pe loc.

Pentru noi nu s-ar mai pune problema să ne putem apropia de biștari.

— Ha, ha, ha! rânji Dan. Iată, așadar, de ce nu v-ați multumit să tăiați mâna amicului nostru după ce i-ați fi tras un glonț în cap! Nu din bunătate sufletească îl țineți în viață, ci pentru că n-aveți încotro!

— Gândește ce vrei, puțin îmi pasă, șuieră Doc'. O să rămân la căpătâiul lui în timp ce voi vă veți întoarce în L.A. Treaba mea va consta în a-l trezi din somn în fiecare dimineață, astfel încât să poată face blestematul ăla de apel și să-l adorm din nou pentru restul zilei. Inutil să-ți precizez că nu voi putea realiza această performanță mult timp și că este vital să vă mișcați repede.

— Ce vei face după aceea? O să-l lași în voia soartei?

— De-ndată ce se va descoperi jaful, poliția își va face apariția aici. Atunci îi va veni rândul lui Smart să se descurce.

— M-ați dus cu pluta, repetă Dan. Niciodată nu-l vor suspecta sticleții că el este creierul afacerii. Nu cu o mâna tăiată! Este ridicol. N-o să fie deranjat și vor căuta în altă parte...

— Și eu cred la fel, mărturisi Doc'. De fapt, Dorana este cea care speră că-l vor suspecta pe soțul ei și că-l vor aresta, dar eu nu cred. Va trebui să admitem că totul a fost regizat de el, cumpărându-și complicitatea unui medic pentru a-și fabrica un alibi sub forma unei amputări. Este, însă, cam tras de păr.

— Atunci de ce m-ați lăsat să cred că Smart va juca rolul țapului ispășitor și că sticleții se vor năpusti asupra lui fără a se ocupa de noi?

— Dar, este evident! Pentru a te liniști, firește! În perioada aceea nu știai că va fi amputat.

Dan mormăi exasperat:

— Drace! ascultându-vă, nu trebuia să ne facem nicio grijă. Vinovatul era ca și găsit! Smart se afla în spațele grătilor, iar noi ne tot duceam restul zilele fericiți, fără ca nimeni să bănuiască existența noastră!

Seth făcu un gest obosit.

— Regret că a trebuit să te mint, zise el. Însă Doranei îi era teamă să nu bați în retragere. Ținea mult să ți se prezinte lucrurile sub forma unei excursii de relaxare.

— Vreau să văd telefonul, rosti brusc Dan. Acest telefon „magic” care permite să-i vorbească calculatorului! M-am săturat să tot fiu dus de nas.

— Urmează-mă, suspină Brannigan pornind spre salon.

Pe o măsuță joasă trona o geantă diplomat, pe care o deschise. Un telefon mobil de un model necomercializat se odihnea pe fundul valijoarei.

— Superputernic, comentă Doc'. Legătură directă prin satelit și codat printr-un algoritm. Material pe care îl utilizează cei de la NASA.

— Dar vă este total necunoscut numărul apelului și codul...

— Ai priceput perfect. Dorana a încercat să-l spioneze, dar Smart n-a telefonat niciodată în prezența ei. Numai Adam știe ce este de făcut. La dracu', nu poți avea controlul total al situației, gândește-te, nu suntem într-un serial TV!

Dan clătină din cap. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât era cuprins de sentimentul că se afundă în nisipuri mișcătoare.

— Și ești sigur că poți să-l scoți din inconștiență în fiecare dimineață? întrebă el. Și asta în ciuda dozelor analgezice pe care o să i le injectezi?

Doc' ridică din umeri.

— Amfetaminele îi vor reda o stare de vioiciune timp de o oră sau două, făcu el evaziv. Tocmai de aceea trebuie să faci totul repede. Amintește-ți că nu și-a luat decât o săptămână de concediu. Cu cât vei goli mai repede camera blindată, cu atât se va reduce riscul. Smart nu mai este la prima tinerețe... Nu putem prevedea cum va reacționa organismul său pe termen lung.

— Și dumneata nu ești medic..., adăugă Dan cu perfidie.

— Și nici nu dispun de un camion de medicamente, conchise Doc' Brannigan.

12

Noaptea cădea deja și nici nu putea fi vorba de a pleca la drum în asemenea condiții. În Mexic, o mașină străină mergând pe un drum pustiu trezea multe pofte și ar fi fost stupid să se lase devalizați de o bandă de hoți de drumul mare, specializată în atacarea turiștilor imprudenți.

Dan nu putu să reziste nevoii de a merge să-l privească pe Adam Smart pe patul său de suferință. Bancherul se odihnea pe spate, foarte palid. Brațul său drept dispărea până la cot într-un bandaj de ghips.

— Am îndesat proteza de cauciuc sub bandaje, comentă Doc' Brannigan, astfel încât ghipsul să nu sune a gol, dacă îi vine ideea să ciocănească în el.

— Dar vei fi silit să spargi bandajul de fiecare dată când va trebui să-i refaci pansamentul, remarcă Dan. Asta o să-ți ia îngrozitor de mult timp.

— Știu asta, făcu bătrânul cu o ridicare din umeri, dar nu există altă soluție.

Întorși în sala mare, Doc' deschise valiza de metal pentru a-i explica cum funcționează.

— Nu e nicio vrăjitorie, spuse el. Este improvisat dintr-un banal frigider de camping alimentat de doze cu gaz. Am recuperat circuitul de evaporare pentru a-l instala în interiorul valizei. Mâna va fi așezată în această cutie metalică acoperită cu gheață, care funcționează ca un fel de congelator. Evitați pe cât posibil să expuneți valiza la soare și acoperiți-o cu o pătură, astfel încât să fie perfect izolată. Fiecare doză garantează vreo zece ore de funcționare. Avem un stoc în camionetă. Cu toate acestea, nu vă lungiți mult la drum, deoarece căldura și expunerea la aer liber ar provoca o modificare accelerată. Eu n-am vrut să îmbălsămez mâna; știu din experiență că produsele de conservare modifică uneori textura pielii și, în cazul de față, ar fi supărător. În condiții bune de funcționare, temperatura internă a valizei este de 0°C; este imposibil să o cobori mai mult.

Închise din nou valiza cu cheia. Dan observă cum o strecoară în propriul buzunar, în loc să i-o dea lui. Nu-și făcea iluzii, neîncrederea avea să se instaleze de acum încolo și nu-l vor mai lăsa niciodată singur.

— Dar pentru Smart, se informă el, nu există riscul unor complicații?

Doc avu o grimasă evazivă.

— Nu suntem într-un spital, mormăi el. Igiena nu va fi perfectă, dar eu cunosc bine genul ăsta de situație. Adevărata problemă este mai degrabă riscul de infecție... sau de alergie la antibiotice. Dorana n-a fost în stare să mă informeze asupra acestui aspect, deoarece soțul ei are obiceiul de a nu vorbi niciodată despre sănătatea sa și de a-și ascunde slăbiciunile. Dacă te descurci repede, totul se va termina în patruzeci și opt de ore. Este un răgaz rezonabil. Dacă îl depășești, nu mai răspund de nimic. Medicamentele

și pansamentele n-or să-mi ajungă, iar Smart riscă să nu se trezească la timp sau să aibă probleme cardiace. Nu mai este tânăr, poate face o hemoragie sau o tromboză, la alegere. O amputare nu este o operație ușoară, deoarece corpul suferă un șoc operator mare. Așa că nu-ți pierde vremea pe drum, mergi drept la bancă și golește seiful... Dorana va fi acolo pentru a supraveghea acea parte a programului.

Se așezară și rămaseră un moment tăcuți, cu ochii ațintiți pe valiza metalică pusă tot pe masă, pe suprafața căreia se forma deja o peliculă de picături datorate condensului.

— Învelește-o cu o pătură, repetă Doc'. Este foarte important.

Gânditor, își mângâia mustața în răspăr. Dan ghici că avea ceva pe inimă, dar ezită să vorbească.

— Ceva te pune pe gânduri? făcu el pentru a-i face mărturisirea mai ușoară.

— Da, murmură bătrânul. O idee, așa. O vagă impresie care nu-mi dă pace încă de la început. Poate n-ar trebui să vorbesc.

— Dă-i înainte, insistă Dan. În situația în care suntem..., până unde am ajuns...

— În legătură cu Dorana, făcu Seth cu privirea evazivă. Mă întreb dacă pentru ea mobilul adevărat sunt banii...

— Nu înțeleg.

— Te-am prevenit, e cam încurcat. De fapt, mă întreb dacă nu dorește mai mult sau mai puțin conștient moartea soțului ei... Pricepi? Dacă scopul acestei operațiuni nu este, de fapt, uciderea lui Smart printr-o intervenție „chirurgicală” executată în condiții foarte proaste.

— În acest caz, ne-a angajat pentru a-l asasina pe Smart, fără a ne preveni? Mizează pe incompetența noastră?

— Da, este o idee care mă urmărește de ceva vreme. Ține oare așa de mult la bani? Nu sunt sigur. Aș vrea să știu dacă a venit să mă caute pentru că gândește că sunt bun în ceea ce fac... sau, dimpotrivă, pentru că este convinsă că voi da greș și voi provoca moartea dragului ei soț?

— Te gândești prea mult, oftă Dan. Încearcă să scapi de presiunea asta.

— Nu, mormăi Doc', ce spun eu nu este prostesc. Este posibil ca Dorana nici să nu-și dea măcar seama de ceea ce vrea în *realitate*, dar pretind că tentația există, în fundul sufletului... Aș fi gata să pun pariu că ar fi foarte dezamăgită să-l vadă pe Adam revenind altfel decât într-un coșciug inoxidabil.

— Mda..., însă, e treaba ei, făcu Dan pentru a închide o discuție care îi făcea rău.

— Nu chiar, protestă Doc'. Nu prea-mi place să fac treaba unui ucigaș. Dacă ea speră că-l voi „termina” pe Smart, se înșală. O să-i redau soțiorul într-o stare de sănătate perfectă!

În seara aceea, Monk fu singurul care-și etală o poftă de mâncare zdravănă. Luară gustarea în tăcere, în camioneta pe care luptătorul o garase în spatele haciendei, astfel încât bancherul să nu-i poată zări dacă îi trecea prin minte să privească pe fereastră.

Doc' îi asigură că Smart va fi prea slăbit pentru a se ține pe picioare, dar trebuia să fie prudenți. În cușcă, furia lui Dust nu scădea în intensitate și lătrăturile sale îi călcau pe nervi pe cei trei bărbați. Dan se temea ca Monk să nu-și pună în cap să meargă să-i sucească gâtul pentru a nu-l mai auzi. Adam nu se trezise încă. Acum era foarte roșu și transpirat tot stând între perne. Doc diagnosticase puțină febră, dar îi asigură că era normal. Dan nu știa dacă trebuia să-l creadă. Pentru a-și ocupa timpul și din măsură

de siguranță, făcu să dispară puținul său material de repetiție: reportofonul, casetele, microfonul. Strivi totul cu călcâiul și ieși să îngroape resturile la marginea pădurii.

Petrecură o noapte foarte proastă în spatele furgonetei, înveliți cu pături. Câinele, simțindu-le prezența, îi trezea din oră în oră cu lătrături surde. Dan spera că avea să istovească, dar animalul nu dădea niciun semn să se oprească.

În zori, Doc' Brannigan veni să-i trezească, zgâlțâindu-i. Le aducea cafea și valiza din oțel. Părea grăbit să-i vadă plecați cât mai repede.

— Plecați acum, șopti el, nu este foarte cald și Smart n-o să vă audă demarând. O să se trezească în curând și n-o să pot să-l readorm înainte de a da blestematul ăla de telefon.

Monk mormăi ceva de neînțeles și se instalează la volan. Dan observă că purta la gât, legate de un șnur de piele, cheia de contact a vehiculului și cea de la valiză.

— Luați aici, zise Doc'. Am luat ceva bani din portofelul lui Smart pentru a face față situațiilor neprevăzute. Păstrez și eu câteva bancnote pentru a-mi asigura repararea. Și, mai ales, nu uitați să-mi telefonați când este gata lovitura, ca s-o pot șterge înainte de sosirea sticleților.

— Cum o să procedezi? se miră Dan.

— Poate că voi coborî pe jos până în sat, unde voi apela la serviciile unui țărănoi pentru a mă duce la Tijuana. Sau voi lua Cadillacul.

— Nu-ți complica viața, șopti Dan. Mai bine ia Cadillacul.

Bătrânul făcu o figură încurcată.

— Ar fi cel mai simplu, e adevărat, admise el. Dar nu-mi place să-l părăsesc aici pe Smart fără niciun mijloc de locomoție. În starea lui, ar putea fi primejdios.

— Ești prea scrupulos, făcu Dan. Tipul ăsta este un jeg. Lasă-l să se descurce singur.

— Nu, se încăpățână bătrânul. Nu vreau să se spună apoi că l-am asasinat!

Clipi din ochi jenat că ridicase tonul și se dădu înapoi.

— Haideți, făcu el bătând cu palma în tabla camionetei. Ștergeți-o de aici și pe urmă aștept vești de la voi.

Monk porni mașina. Când vehiculul trecu prin fața cuștii, Dust se aruncă pe grilaj schelălăind răgușit. O idee neobișnuită îi trecu prin minte lui Dan: „Știe că luăm mâna stăpânului. A simțit. Pentru el, suntem niște hoți...”

Nu reîncepu să respire decât atunci când hacienda dispăru înghițită de vegetație.

Seth Brannigan se înfioră sub roua dimineții. Nici el nu dormise; totuși, la vârsta lui, acest lucru nu reprezenta un veritabil handicap. Perspectiva de a rămâne singur în compania lui Adam Smart și a câinelui cel țicnit îl teroriza, dar încercă să nu se gândească prea mult. Știa că dacă se lasă în voia gândurilor și-ar pierde cu adevărat echilibrul, deoa-rece bătrânețea îi adusese crize de panică de nesuportat, în timpul cărora mintea lui o lua razna. Se scleroza oare? Își puna din ce în ce mai des această întrebare și de aceea avea nevoie de bani: pentru a se instala la Miami, într-una din acele reședințe pentru bătrânii bogați, unde ți se îndeplinea orice moft. Dumnezeuule! Dacă ar ajunge acolo, s-ar lăsa alintat și ar profita la maxim! Nu aspira la nimic altceva decât la confort, mâncare bună, flecărerile admirative ale bătrânelor scorpii pe care le-ar impresiona falsul său curriculum vitae de doctoraș la pensie...

Un strănut îl readuse la realitate. Nu era momentul să dea răceala peste el! Se întoarse în casă. În jurul haciendei, vegetația se iveaua încet din vaporii de căldură. Frunzele, iarba, toate scânteiau cu un verde umed și viu, care îi aducea aminte lui Seth Brannigan de pielea anumitor broaște capturate în copilărie, când trăia în Maine. De

câtăva vreme se gândea din ce în ce mai des la copilăria sa și el însuși era uimit, deoarece această perioadă din viața lui nu-l marcase în mod special. Îl asaltau amintiri pline de amănunte pe care nu știa să le fi înregistrat. Să fi fost oare un simptom de senilitate?

Făcu turul încăperilor pentru a verifica să nu fi lăsat ceva compromițător, apoi merse să-și pună costumul de in și papionul. Își privea ceasul din trei în trei minute, întrebându-se dacă Adam Smart se va trezi singur sau va trebui să-l trezească cu ajutorul unui medicament. Această perspectivă nu-l încânta deloc. Pentru a grăbi lucrurile, dădu drumul la radioul din bucătărie. O muzică tunătoare năvăli în tot parterul. Doc numără până la o sută, își șterse mâinile umede de o cârpă și porni în direcția camerei. Era ora șase și patruzeci și cinci.

Din fericire, Dust se liniștise după plecarea camio-netei. Doc' se rugă să mai rămână binedispus încă o vreme.

Se așeză la căpătâiul bancherului. Smart avea febră și sforăia. Sudoarea îi păta gulerul pijamalei cu care îl îmbrăcaseră din precauție pentru a „oficializa” șederea sa în pat. Seth îi puse două degete pe umăr și-l scutură. Sforăiturile încetară și Adam deschise ochii. O expresie rătăcită i se citea pe față și-i trebuiră câteva secunde pentru a-l identifica pe omul care-l veghea.

— La dracu'! mormăi el. Ce caut eu aici?

Brannigan începu să-i aducă aminte de cele întâmplate. Imediat, bancherul se ridică în capul oaselor pentru a-și studia mâna în ghips.

— Sunt amorțit tot, mârâi el, de-abia îmi mai simt degetele... Ești sigur că nu e grav?

Doc' se chirci. Venise momentul delicat. Dacă nu reușea să calmeze neliniștile pacientului său, acesta era în stare să ia telefonul și să sune la asigurările din L.A. pentru a cere ajutor medical de urgență.

— Nu, se bâlbâi bătrânul. Ar fi o prostie să vă scurtați concediul pentru o nimica toată. După două zile sub analgezice, n-o să mai simțiți nimic și vă veți putea continua planurile de vacanță. Bineînțeles, n-o să vă mai sfătuiesc să mai bateți la mexicani ca orbul, dar luptele de câini nu vor fi contraindicate.

— Mda, mormăi Adam. Drace! Sunt complet în ceață... M-ai drogat?

— Un simplu analgezic, răspuse Doc', străduindu-se să surâdă. Doar cât să se destindă tendoanele așezate la loc. Aveți răbdare, dacă vă întoarceți acum acasă, soția o să râdă de dumneavoastră... Știți cum sunt femeile atunci când încerci să scapi de sub supravegherea lor și să trăiești ca un celibatar.

— Drace! rosti deodată Adam. Cât e ceasul?

— Asta n-are nicio importanță, minți Doc', odihniți-vă. O să vă aduc o cafea...

— Nu înțelegi, făcu nerăbdător Adam. Trebuie să dau un telefon... La serviciu. Puteți să-mi aduceți geanta diplomat din piele neagră, care este pe undeva prin salon? Înăuntru se află un telefon mobil, fabricat special pentru mine. Nu cred că suntem mai mulți de o duzină în toată țara care avem acest model...

— Bine, bine, făcu Seth, numai nu vă enervați.

Se prefăcu că se mișcă încet, ca un om care se supune mofturilor unui bolnav. Când reveni în cameră, îl surprinse pe Adam studiindu-și ghipsul.

— Este neplăcută senzația asta de amortire, mormăi bancherul. Abia îmi simt degetele. Sunteți sigur că dobitocul ăla nu mi-a atins vreun nerv sau altceva? Asta ar mai lipsi, să rămân paralizat.

Ezită, iar neliniștea i se citea pe chip.

— Ar fi poate mai bine să mă întorc în L.A.? întrebă el într-o doară.

— Cum doriți, roști Doc'. Eu, în locul dumneavoastră, aș încerca mai degrabă să-l caut pe tipul care mi-a făcut asta. Nu cred că este foarte greu, precis își face veacul prin zonă. M-aș distra punându-mi câinele să-i mângâie bucele ca să se învețe minte. E adevărat, ce naiba! N-a fost corect... Lovitura pe care v-a aplicat-o era de carate, sau de altceva, dar nu de box. După părerea mea, individul merită o pedeapsă... Și Dust va ști să i-o aplice.

O scânteie răutăcioasă se aprinse în ochii lui Smart.

— E adevărat, rânji el. Ar putea fi distractiv să-l punem la punct pe dobitoc.

— Doar că, dacă vă întoarceți în L.A., nu mai aveți nicio șansă să puneți mâna pe el.

Adam deschise geanta diplomat și luă telefonul mobil.

— Poți să mă lași singur două minute? întrebă el. E o chestiune confidențială pentru bancă... Când ocupi un post important, ești legat de o grămadă de proceduri. Dacă nu dau niciun semn de viață, se creează panică în L.A. Fără mine nu pot să facă nimic.

— Bineînțeles, făcu Doc' ieșind din cameră. Mă duc să fac cafea.

Se străduia să zâmbească, dar inima îi bătea aproape să-i iasă din piept. Își trecu o mână pe frunte pentru a se asigura că transpirația nu-i curgea pe sprâncene. Pe hol, se sprijini de perete după ce închise ușa. Picioarele îi tremurau. Încercă să ciulească urechea, dar sângele îi bătea în tâmpile puternic, asurzindu-l. Și dacă Smart nu-l asculta și chema asigurările? Spera să fi trezit destul mândria bancherului pentru a-l face să se răzgândească în privința unei întoarceri înainte de vreme.

Se smulse de lângă zid, împleticindu-se, și se îndreptă spre bucătărie. Va reuși oare să reziste patruzeci și opt de ore? Nu mai era sigur. Deodată, i se părea că

totul îi depășește bieteile sale competențe și era prea complicat. Își turnă un pahar mare cu apă minerală.

„Ține-ți firea, își comandă el în sinea-i. N-oi fi, totuși, ca moșnegii ăia ramoliți care nu mai îndrăznesc să mai traverseze strada?! Revino-ți, la dracu', revino-ți!”

În ceașca de cafea a lui Smart turnă conținutul a două capsule de somnifer, astfel încât bancherul să doarmă tot restul zilei, după ce-și lua micul dejun. Mai târziu îi va administra antibiotice și antiinflamatorii injectabile. Apoi ar fi bine să-i taie ghipsul pentru a-i reface pansamentul. Toate sarcinile acestea îl istoveau dinainte. Tremura la ideea că Adam Smart o să deschidă brusc ochii, tocmai când va dezinfecța ciotul... Accidente de acest fel se întâmplau frecvent când bolnavul era ținut prea multă vreme sub efectul medicamentelor psihotrope. Se obișnuia astfel, scăzând cu atât mai mult efectul produsului.

Ținând ceașca cu cafeaua drogată între degetul mare și index, bătu în ușa camerei. Adam bombăni ceva de neînțeles.

Când Doc' trecu pragul încăperii, bancherul era prăbușit peste perne, având obraji livizi.

— Ați putut să telefonați? nu putu Seth să se abțină.

— Mda..., îngăimă Smart. Nu-i mare lucru... Doar o chestie administrativă. Așa cum vă spuneam adineauri, când ai un post-cheie, ești silit la o grămadă de porcării de acest gen.

— Ah! Hârțogăria, suspină Seth Brannigan. Am cunoscut și eu problemele astea când eram șef la serviciul de urgențe; asta îți oțelește nervii.

— Nu mă simt prea bine, gemu Adam. Este normal? N-oi fi pe cale să fac vreun infarct?

— Bineînțeles că nu! exclamă Doc' cu un surâs jovial. Sunteți tare ca o stâncă, nu vă băgați în cap asemenea idei!

Se grăbi să-i întindă ceașca de cafea, străduindu-se să-și stăpânească tremurul mâinilor.

— Beți asta, ordonă el. O să vă pună pe picioare. Aveți nevoie de un stimulent. Când nu ești niciodată bolnav, ai tendința de a te da peste cap la cea mai mică bubiță.

— Nu..., mormăi Adam cu un gest de dezgust. Am impresia că o să-mi facă greață.

„Bea odată, idiotule! gândi Doc'. Altfel nu voi putea să-ți refac pansamentul și riști să faci o septicemie fulgerătoare!”

Trebui să insiste mult pentru a-l convinge pe Smart să înghită mixtura.

— E scârboasă, se plânse bancherul. Sunteți într-adevăr o nenorocire la prepararea cafelei sau am eu în gură un gust îngrozitor?

Doc' nu răspunse. În mai puțin de cincisprezece minute, somniferul îl va trimite din nou pe Smart în țara viselor și asta era tot ceea ce conta.

— Ei, gângăvi Smart, n-o să rămâneți aici să mă vegheați... Nu vă așteaptă nimeni?

— Nu vă faceți sânge rău, i-o întoarse Seth. Îmi pierdeam timpul de colo-colo cu un grup de oameni de vârsta mea... Nimic palpitant. Mărturisesc că această mică aventură condimentează puțin o călătorie care amenință să devină plictisitoare. Și apoi, nu-mi displace deloc să mai fac treabă din când în când. Știți cum se întâmplă: un om, scos din pat sau din slujbă, nu mai este bun la mare lucru. Și patul, la vârsta mea, înseamnă să te întinzi în el doar pentru somn sau să aștepți moartea...

Se asculta perplex îndrugând verzi și uscate, chinuit de teama vagă că întrece măsura. Dar vocea lui îl legănă pe Adam, care clătină din cap. Curând, bolnavul închise ochii și își încetini respirația. Seth se îndepărtă mergând cu spatele. Constată cu surprindere că avea cămașa udă. Se

lăsa să cadă într-un fotoliu, într-o stare apropiată de stupeoare. Dust se calmase și liniștea părea cu atât mai apăsătoare. Doc' încercă încă o dată să-și închipuie următoarele ore și teama puse din nou stăpânire pe el. O spaimă aproape superstițioasă, convingerea bizară că moartea îi dăduse întâlnire aici, în această magherniță pierdută în mijlocul cactușilor.

Trebuia să se liniștească, să dea de lucru mâinilor sale și minții...

Se întrebă dacă n-ar putea să încerce să drogheze câinele, așa cum făcuse cu stăpânul. Își aminti deodată de pasta din frigider. Acea mixtură saturată de hormoni, a cărei eficacitate o lăudase în fața lui Dan.

Trebui să facă un efort pentru a se ridica și a merge să pregătească o supă cu mult calmant. Speră că dulăul o va înghiți și va crăpa. Ieși încet, ținând castronul în mână, hotărât să nu comită greșeala de a se apropia de cușcă. „O să pun castronul jos, hotărî el, și-l voi împinge sub grilaj cu un băț.” Dar, când ajunse aproape de cușcă, își simți și ultimele fire de păr pe care le mai avea pe cap făcându-i-se măciucă.

Dacă Dust nu mai lătra de ceva vreme, asta era pentru că își găsise altă ocupație...

Câinele săpa.

Săpa pământul cuștii pentru a face un tunel care să-i permită să se strecoare pe sub grilajul încăperii, după tehnica vulpilor care merg la furat găini. Proceda cu energie și furie, ridicând un nor dens de praf. Doc' fu atât de surprins, încât lăsa să-i scape din mâini castronul, stropindu-și încălțăminte cu pastă. Încă o dată fu pe punctul de a cădea pradă panicii. Zărindu-l, câinele mârâi, dar nu încetă să sape. Doc' măsură amploarea catastrofei. Dacă animalul continua în același ritm, va fi afară înaintea prânzului! Trebuia să-l împiedice cu orice preț!

Seth se puse pe căutat o lopată sau vreo altă unealtă, care să-i permită să arunce pământul peste animal și să umple gaura. În spatele casei, găsi în cele din urmă ceea ce dorea. Când reveni la adăpost, tremura din toate încheieturile și nu mai avea forța pentru a împinge fierul lopeții în pământul uscat al curții. Dust îi aruncă o privire care-i păru plină de dispreț. În disperare de cauză, Seth lovi barele cu ajutorul uneltei, în speranța că dulăul se va speria, dar acesta nici măcar nu-l observă. Bătrânul se surprinse insultând animalul, ca și cum ar fi fost vorba de un om. Neștiind ce să facă, se hotărî să adune pietre mari pentru a le îngrămădi sub grilaj, astfel încât să alunece în șanțul săpat de animal pe măsură ce gaura s-ar mări.

— Pe-astea n-o să le mai poți da la o parte! rânji el cu respirația tăiată.

La a zecea piatră, simți că-l ia cu amețală și un vâl negru îi trecu prin fața ochilor. Crezu că-și pierde cunoștința.

Își dădea seama că se prăbușise în genunchi, la doi metri de cușcă, și că dulăul îl fixa cu ochi turbați.

— Nu te bucura, se bâlbâi el. N-o să-ți fac plăcerea să crăp. N-ai să ieși de aici, jigodie! Mai degrabă îți trag un glonț în cap!

Dar vorbea ca să se afle în treabă. Nu avea nici pușcă și, în plus, nu era sigur că era în stare să deschidă focul asupra unui animal...

Deodată, își dădu seama că și el stătea în patru labe, sfidând animalul. Dust săpase atât de mult în pământ, încât ghearele îi erau pline de sânge. După julturile care se vedeau în pielea botniței, era evident că încercase să se debaraseze de aceasta frecându-și botul de bare. Seth se ridică. Nu mai încercă să se amăgească, nicio botniță nu rezistă multă vreme la eforturile unui câine hotărât, iar aceasta era una absolut banală. Dust era puternic și va reuși mai devreme

sau mai târziu să rupă fermoarul, cu riscul de a-și smulge pielea de pe urechi.

Doc' se întrebă dacă erau destule pietre pentru a umple gaura. Prudența îi cerea să îngrămădească câteva kilograme în plus, dar ajunsese la capătul puterilor. În fiecare zi, indivizi de vârsta lui își dădeau sufletul pentru că facuseră idioțenia de a urca prea repede pe scări. Se ridică încet și merse să se așeze pe o bancă de lemn, pe verandă. Respiră cu gura larg deschisă. Pentru a-și face curaj, se strădui să se gândească la Miami, la apusurile de soare, la populația de bătrâni care colonizaseră încetul cu încetul regiunea. Acolo se va simți la el acasă, ferit de tinerii care se mișcau prea repede, strigau prea tare și a căror muzica avea prea mult din sunetul unui bombardament de artilerie.

Dumnezeule! Nu voia nimic altceva decât puțin soare, o carte bună, tipărită cu caractere mari, și o *piña colada* rece la îndemână...

Dust își reluate săpăturile, dar, de data aceasta, pietrele se rostogoleau în șanț, anulându-i eforturile. Șanțul se umplea pe măsură ce-l săpa.

— Așa! mormăi Doc' satisfăcut. E foarte simplu, e suficient să reînnoiesc provizia de pietre.

Tăcu, descumpănit că se exprimase cu voce tare. I se întâmpla din ce în ce mai des.

Aștepta ca sudoarea să se usuce pe el înainte de a se hotărî să se miște. Pierduse noțiunea timpului. Acum liniștea se încarcă cu un mic vacarm, pe care nu-l detectase de la început: bâzâit de insecte, țipete de păsări, urmăriri sacadate sub acoperișul ierburilor înalte. O mulțime invizibilă încercuia hacienda. Bătrânul se strâmbă ridicându-se în picioare. I se păru că zărește de cealaltă parte a drumului un șarpe negru cu galben, târându-se prin praf, un șarpe cu clopoței uriaș, care privea în direcția sa. Își spuse că, în tinerețe, ar fi profitat de ocazie pentru a captura reptila și a

o arunca în cușcă... cele două animale blestemate s-ar fi explicat între ele și... gata farsa! În tinerețea lui, da...

Intră în casă pentru a căuta puțină răcoare. Fața îi ardea. Activitatea de adineauri îl istovise și adormi pe o canapea din piele, a cărei uzură fusese ascunsă sub o cuvertură indiană.

Se trezi două ore mai târziu, cuprins de un sentiment de panică, nemaștiind unde se afla. Îi trebui aproape un minut pentru a recunoaște hacienda. Ceasul îl informă că era deja timpul să refacă pansamentele lui Adam, dar curajul îi lipsea de când plecaseră ceilalți și un fatalism ciudat punea stăpânire pe el: convingerea că toate acestea nu serveau la mare lucru și că era inutil să se agite. Când se afla în tovărășia unor oameni mai tineri, reușea să se opună acestei pante supărătoare pe care spiritul său obosit avea tendința de a se rătăci, dar, imediat ce se regăsea singur, ceda în fața inutilității.

Trebuie să se constrângă să ia trusa medicală și să se deplaseze în camera pacientului. Întinzându-și instrumentele pe cearșaf, se gândea că asta era bătrânețea... incapacitatea de a se entuziasma de un proiect. Convingerea intimă că nimic nu merită niciun minut de efort. Și, cu toate acestea, corpul său se încăpățâna să dureze cât mai mult timp posibil, chiar dacă avea atât de puțină bucurie.

Lucră cât de repede putu, cu un ochi atent la fața bancherului. Rana era curată și o trată cu sulfamide. În clima tropicală, era bine să fii vigilent, deoarece mișunau insecte minuscule, care aveau obiceiul de a se infiltra sub pansamente. Doc' avusese experiența aceasta în timpul războiului. Mirosul sângelui atrăgea toate speciile – cu sau fără aripi –, de unde și importanța bandajelor sterile.

Acum trebuia să pună alt ghips. Căldura va ajuta la uscare, astfel încât, dacă Adam va deschide ochii, nu se va observa că a fost schimbat în timpul zilei. Pentru această

ultimă parte a operațiunii, Seth trebui să pună bandajele la umezit într-un lighenaș umplut cu apă și ghips. În ajun îl asistase Monk, astfel încât lucrurile merseseră ca pe roate. Astăzi însă, când trebuia să se descurce singur, fiecare fază dura o veșnicie.

Când, în sfârșit, termină, făcu ordine și merse în bucătărie să bea un pahar cu apă. Murea de sete. Căldura i se părea mai greu de suportat decât în zilele precedente. Nori de muște, atrase de mirosul de pansamente, se învârtteau prin sufragerie. Ventilatoarele bâzâiau, dar nu se simțea deloc efectul lor decât dedesubtul elicelor. Seth și-ar fi împins un scaun în această insuliță de răcoare, dar îi era teamă să nu răcească. Hotărî să mănânce pentru a mai prinde putere și își făcu un sandvici cu pui rece, pe care îl ronțai fără poftă. Se gândea la câinele care nu mai pusese nimic în gură din ajun. Trebuia oare să-l lase să moară de foame, în speranța că slăbiciunea îi va învinge agresivitatea?

Seth ridică din umeri: ei, hai că delirezi! Un animal de asemenea calibru era în stare să rămână câteva zile cu stomacul gol fără a fi deranjat. Se enervă că simțea, în străfundul sufletului, o vagă rușine. Era o prostie! Tăiase mâna unui om fără să ezite, dar avea scrupule la gândul de a lăsa să moară de foame o fiară. Cât este de inconsecvent spiritul uman!

Bău un pahar cu lapte, apoi începu să caute un castron și pentru câine. Se gândea că Dust suferă de sete și nu se putu împiedica să nu umple un bidon cu care să toarne apă în adăpătoarea cuștii. Totuși, când se apropie de cușcă, constată că dulăul reușise să-și scoată botnița, agățând-o într-un cui din zid. Datorită unor încercări repetate, fermoarul cedase și, în sfârșit liber, Dust hotărâse să golească tunelul de pietrele care îl astupau. Cu multă metodă, apuca fiecare dintre ele cu maxilarele și o trăgea

afară din groapă, încordându-se pe labe când erau prea grele. Aceste manevre îi făcuseră botul numai sânge, dar el continua fără a se lăsa impresionat. Nimic nu părea să-l descurajeze, și Doc' estimează că, în acest ritm, va reuși să se strecoare afară din adăpost până la căderea serii.

Ce se putea face? Să îngrămădească alte pietre? Să lichideze animalul? Monk ar fi ales această ultimă soluție, dar Doc' era incapabil de așa ceva. Abandonă, așadar, bidonul și castronul în curte, retrăgându-se cu spatele și cu ochii ațintiți la adăpost. Instinctul îl împingea să sară în mașină și s-o ia la sănătoasa fără a mai aștepta. Fusesse idiot să creadă că această combinație putea să reușească. Acum că Dorana nu mai era acolo pentru a-i lua mințile, vedea lucrurile sub o lumină mai realistă. Da, nu mai avea altceva de făcut decât să-și ia picioarele la spinare, fără a se mai uita în urmă... Să plece, și încă repede, înainte ca dulăul să iasă din adăpost și să-l apuce de beregată.

Acest efort îi provocă o amețală imediat ce trecu pragul și trebui să se așeze într-un fotoliu, pentru a-și reveni. Rămase astfel timp îndelungat, de teamă că, dacă s-ar ridica, ar leșina. Îi era să nu cadă pe dale și să facă vreo fractură de col femural, accident frecvent la vârsta sa... și adeseori mortal. Trecu o oră fără să reușească să se miște. Și, deodată, pe când își crispa degetele pe brațele fotoliului, văzu prin ușa deschisă o umbră alunecând pe pavajul curții... O umbră joasă și lungă. O siluetă care se deplasa pe patru labe. Dust.

Dust, care reușise să iasă din adăpost. Animalul avea să pătrundă în casă dintr-o secundă în alta... Doar trei metri îl despărteau de intrare. Ar fi trebuit să sară în picioare, să-i trântască ușa în nas. Un bărbat tânăr ar fi putut s-o facă... S-o ia înaintea fiarei... Da.

Doc' deschise gura pentru a striga după ajutor, apoi realizează că era o reacție de om idiot. De altfel, era deja prea

târziu. Câinele ajunsese în cadrul ușii. Era acoperit de praf roșu și sângele-i curgea din bot, acolo unde pietrele îl răniseră. Se opri o secundă în prag, nehotărât, apoi trecu prin fața lui Seth Brannigan, fără a-i arunca măcar o privire. S-ar fi zis că hotărâse să respecte anumite priorități. Din trei pași, ajunsese la camera stăpânului și se ridică pe picioarele posterioare pentru a apăsa pe clanță. Ca majoritatea câinilor mari, știa să manevreze un zăvor, iar deschiderea unei uși nu prezenta pentru el o dificultate majoră. Din fericire, Smart mai dormea. Dust dădu târcoale patului scâncind. Din când în când, își punea capul pe cearșafuri și mirosea ghipsul. Fără îndoială, simțea mirosul rănii... La un moment dat, încercă să apuce cu dinții pijamaua bancherului, reușind doar să-și întoarcă stăpânul pe o parte. Între o încercare și alta, se întorcea la ghips, îl mirosea sau îl zgâria cu laba. Credea poate că Adam era mort?

Împietrit de spaimă, Doc' asistă la această scenă din fundul fotoliului său. Știa că nu trebuie să se miște sub nicio formă. Primul său reflex fusese să alerge spre mașină și să se închidă acolo, dar brusc își dădu seama că nu mai știa unde lăsase cheile. În bucătărie? În cameră? Se ghemui între brațele fotoliului și-și strânse picioarele pentru a-și proteja biete sale organe genitale, în cazul în care dulăul s-ar fi decis să-l pedepsească. Dust își continuă manevrele timp de câteva minute, apoi se întoarse și părăsi camera pentru a traversa sala. Trecu prin fața lui Doc' fără a se opri, ca și cum îl aștepta o sarcină mai urgentă. În curte, adulmecă solul, apoi ridică botul în adierea vântului. În sfârșit, porni în goană pe urme, cu pași supli, în direcția în care o porniseră Dan și Baby Monk câteva ore mai devreme.

„Mâna..., gândi Doc' Brannigan cu un fior. A plecat să recupereze mâna stăpânului.”

Și, tot chircit în fotoliu, realizează că nu avea niciun mijloc pentru a-și preveni complicitățile de fuga câinelui.

— Ar trebui să mă sune..., îngăimă el cu jumătate de voce.

Era de-a dreptul stupid. Dan și Monk nu aveau niciun motiv să-i telefoneze. Și, oricum, făcuseră un pact al tăcerii: niciun apel înainte de a fi golit camera blindată.

„Haide, mormăi el pentru a se liniști. Sunt în mașină și au o zi avans... Dust n-o să-i prindă niciodată.”

Își repetă de mai multe ori această certitudine. Când începu să se întunece, reuși să iasă din imobilitate; profită pentru a închide toate obloanele și a zăvorî ușa... În cazul în care dulăul ar fi avut proasta inspirație de a face cale-n-toarsă.

13

Dan abia sta locului de nerăbdare de când ajunseseră la periferiile Tijuaniei. Monk nu încetă să inventeze tot felul de pretexte pentru a amâna trecerea frontierei. Trebuisse mai întâi să ia prânzul în centrul comercial din Downtown Shopping District, apoi să colinde străzile în căutarea sălilor de catch, unde se înfruntau luptători cu deghizări incredibile, unde se zbăteau fete goale în bazine cu noroi, doar cu un *string* pe ele... Baby Monk examina programele, pozele, clătina din cap și-și scotea cagula din buzunar pentru a face comparații. Dan îl urma, cu valiza de metal în mână, neîndrăznind să lase bagajul în camionetă. Cu trecerea orelor, nervozitatea se accentua și tremura la gândul că va fi arestat de vreo patrulă de poliție. Nu avea oare aerul bizar, astfel înțepenit pe trotuar cu geanta diplomat din aluminiu?

— Există vreun plan anume? întrebă el pentru a cincea oară. N-o să ne prezentăm totuși la vamă cu valiza pe genunchi?! Îți imaginezi ce s-ar întâmpla dacă ne-ar cere s-o deschidem?!

Se gândi că, cel puțin, dacă s-ar fi deplasat cu ambulanța, ar fi putut pretinde că trimite organe, în vederea unei grefe așteptate de partea cealaltă a frontierei. Era cam tras de păr, dar oricum mai credibil decât ce se pregăteau să facă.

— Nu-ți face sânge rău, bodogănea Monk, totul a fost gândit până în detaliu. Privește mai bine afișele și caută idei pentru costumul meu.

— Există un compartiment secret în camionetă, șușoti Dan plin de speranță. Un compartiment secret unde vom ascunde valiza. Nu-i așa?

— Nu mă mai bate la cap, mârâi Monk, nu vezi că studiez costumele?

Dan tăcu. Oamenii îl inghionteau fără să-și dea seama. Strângea atât de tare mânerul valijoarei, încât degetele îl dureau.

— Știi, făcu Monk. După părerea mea, mai bine am lăsa totul baltă. Dacă am fi puțin șmecheri, am arunca valijoara într-o sală de bagaje și am uita toată povestea asta. Nu pierdem oare o ocazie bună să rămânem cinstiți? Sunt convins că pot să fiu o piață-rea în ring. I-ai văzut pe gagii? Niște ratați! Ar trebui să facem echipă; eu voi fi vedeta, tu – impresarul: tu cunoști bine sforăriile show-bizului, așa că în câteva luni am fi regii luptelor de catch. Ce zici?

Dan nu știa ce să-i răspundă. Cum încerca să-l readucă cu picioarele pe pământ, debilul făcea pe surdul.

Brusc, declară pe un ton dulceag:

— Greșești că mă iei drept un idiot, știi. Nu trebuie să înghiți micul meu spectacol sută la sută. Îmi place să exagerez... Într-o luptă, totdeauna este bine să treci drept

un cap sec, asta îl face pe adversar să te subestimeze. Am făcut adeseori asta. Să faci pe taratul este un truc pe cinste. Când oamenii se cred mai deștepti decât tine, comit mai ușor greșeli. Știu foarte bine că Doc' și cu tine mă luați drept un debil. Mi-am bătut capul ca să vă conving de asta.

Dan digera informația fără a reuși să înțeleagă dacă Monk se mulțumea să maimuțarească o replică pescuită dintr-un film sau dacă, pentru prima oară, își scotea masca și lăsa să se întrevadă adevărata sa personalitate. Imitatorul încercă o anumită jenă.

— Ți-ai cam bătut joc de noi cu povestea ta cu cagula și pelerina..., bombăni el.

Monk schiță un surâs strâmb cam neplăcut.

— Nu zic că sunt foarte inteligent, rânji el, dar cel puțin sunt mult mai șmecher decât își imaginează ceilalți. Îmi place să joc teatru, îmi dă o lungime avans. Nu trebuie niciodată să mă subestimezi. Cei care au făcut-o au regretat-o mereu.

Dan luă notă de amenințarea voalată. Îi trecu prin minte că luptătorul trecea, fără îndoială, prin faze succesive de luciditate și rătăcire, în stilul schizofrenicilor, ceea ce îl făcea și mai de necontrolat.

Timpul stătea în loc. Era cald și Dan ar fi vrut să fie deja de cealaltă parte a frontierei, la adăpost. Îi mărturisi acest gând lui Monk, care luă lucrurile la modul serios:

— Vorbești prostii! Poate crezi că o să trecem așa, fluierând? Ești dus, ce mai! Tijuana este culoarul drogului... DEA are un birou permanent de partea cealaltă a frontierei. Dacă trecem cu valiza, avem toate șansele să ne salte. Vrei să-ți spun cum o să se întâmple? Sticleții își vor pune copoii de la Stupefianta să adulmece camioneta prin toate ungherele și aceste javre puturoase vor miroși mâna, oriunde am ascunde-o! Mirosul cărnii îi va înnebuni și sticleții vor desface camioneta în bucățele, până când vor

da cu nasul de valijoară... Pricepi acu'? Nici măcar să nu-ți treacă prin scăfârlie că putem trece normal. Nu mă crezi? Fă-te-ncoa să-ți arăt!

Urcară pe artera principală, Revolución, acel bulevard al sexului înghițit de cohorte de turiști. Când ajunseră în fața postului de frontieră, Monk rămase nemișcat. Lui Dan nu-i fu greu să constate că la trecerea graniței era mare forfotă de polițiști.

— În Mexic se intră cum vrei, rânji luptătorul. Dar, pentru a ieși, nu-i deloc la fel. Băieții de la DEA sunt sătui până-n gât să vadă drogurile trecând cu camioanele. Ceea ce vezi acolo este autostrada drogurilor. Orice pachet suspect este examinat de îndată... Cu lookul tău de coate-goale, te-ar scotoci cât ai zice pește, până la piele, un gagișu ți-ar băga și un deget în fund pentru a verifica să nu ai nimic de ascuns pe acolo. Sunt neîncrezători pentru că sunt unși cu toate alifiile... De la leșurile înfundate cu cocaină, până la bebelușii morți înfundați cu „neagră” columbiană, pe care se prefăceau că-i alăptează! Așa că îți imaginezi, tu și valiza ta...! N-ai face nici doi pași!

— Nu înțeleg, scuipe Dan. Dacă știați toate astea de la bun început, cum credeți că veți trece?

Monk îl prinse de brat și îl făcu să se întoarcă.

— Avem o combinație. Un tip pe care îl cunosc, care trece drogurile folosind câini dresați.

— Cum?

— Drace, e simplu de priceput! Leagă drogurile sub pântecul potăii într-un sac de cauciuc prins într-o chingă și îi comandă să traverseze fluviul înot, în apropierea unui loc unde s-a făcut o gaură în gardul de tablă. Un complice așteaptă animalul de partea cealaltă. Deloc complicat. Mergem imediat să-l vedem. O să ne aranjeze și nouă traversarea.

Dan holbă ochii.

— Vrei să spui că o să scoatem mâna din valiză, se bâlbâi el, o s-o legăm de pântecul câinelui și o să așteptăm de partea cealaltă a frontierei ca potaia să treacă frontiera?

— *Yo!* se împăună Monk. Gagiul pe care-l cunosc face chestia asta tot timpul. Are o haită de câini special dresați pentru slujba asta, înotători dați naibii, antrenati să alerge în zigzag și să evite gloanțele.

— Ce gloanțe? sughiță imitatorul.

— Ei! Gloanțele sticleților, răspunse Monk ridicând din umeri. Din când în când, trag la țintă în câini din turnurile de observație. Au puști cu lunetă cu vedere nocturnă, dar, în general, totuși câinii trec. Mai ales dacă se creează o diversivune în același timp.

— Chiar dacă treaba merge, mâna se alterează, obiectă Dan. Înțelegi asta? Au fost cincizeci și cinci de grade la umbră. Cât timp crezi tu că va ține pe dogoarea asta?

— Fix o oră sau două, evită luptătorul. După aia, o punem din nou în valijoară. Oricum, degeaba dăm din colț în colț, nu există altă modalitate. Suntem încolțiți.

— În tipu' ăsta, îndrăzni Dan, se poate avea încredere?

— Pentru asta a și fost plătit. Dorana și-a vândut bijuteriile. Va încasa cealaltă jumătate a plății când dulăul ajunge pe uscat, pe teritoriul american. Fii calm, băiete! Totul va merge strună. O să-i dăm pachetul și o să luăm coordonatele întâlnirii. Apoi trecem liniștiți frontiera, ca niște copii de biserică, și vom merge de-a lungul râului până la locul unde va trebui să așteptăm câinele. Nu mai da ochii peste cap.

— Dar dacă dulăul este împușcat în mijlocul râului? întrebă Dan.

— Atunci înseamnă că destinul ne este potrivnic, oftă Monk. O karmă rea, gagiule. O să trecem frontiera în celălalt sens și o să încercăm să facem avere în catch.

O.K.? Trebuie să privești totdeauna lucrurile sub un unghi pozitiv.

Dan era dărmat. La fiecare fază a operațiunii, avea neplăcuta impresie de a cădea într-o prăpastie și mai adâncă decât cea din care se ridicase.

Baby Monk îi simți groaza, pentru că îi dădu un cot între coaste murmurând:

— Nu intra în panică. Este mai puțin primejdios decât îți închipui. Știi că, de fiecare dată când se întoarce dintr-o raită prin Mexic, Smart se distrează să-l treacă pe Dust în acest fel?

— Vrei să zici ca un câine care transportă droguri?

— Mda... Îi place să demonstreze că dulăul său este mai tare decât sticleții. Și apoi, evită în felul ăsta hărțuierile serviciului veterinar. Să intri cu un animal pe teritoriul Statelor Unite este nasol de tot, în acest fel, el își oferă mica plăcere de a trage pe sfoară administrația americană și își cruță corvoada hârțogăriei.

— Și bănuiesc că Dust s-a descurcat totdeauna de minune.

— Bănuiești bine.

— Da, dar este Dust... Un câine cum nu sunt alții.

Dan capitulă în fața optimismului lui Monk. Porniră din nou pe *Revolución*, pentru a trage cu ochiul la *peep-shows*.

La ora siestei, Monk îl trase pe Dan spre periferia orașului, în zona populată cu barăci dărăpănate și terenuri virane, care se întindeau între *maquilladoras*, acele uzine venite din străinătate și lucrând doar pentru străinătate. Caroserii de mașini se încălzeau la soare, unele atât de acoperite de praf încât era imposibil să spui care era culoarea inițială.

În spatele unui grilaj înalt de trei metri se întindea un adăpost prost întreținut, care emana un miros de paie murdare; când cei doi bărbați se apropiară de poartă, dulăii închiși se puseră pe mârâit.

— Tipu' pe care o să-l vedem se numește Manuel, explică Monk. Crește câini de luptă, niște animale periculoase, obținute prin încrucișări... Asta, ca acoperire; de fapt, își câștigă biștarii trecând droguri în spatele animalelor. Sunt câini de transport, priceput? Am aranjat totul cu el. Nu trebuie să ne fie teamă de nimic. Lui îi e teamă de mine. Știe bine că, dacă ar îndrăzni să-mi facă o boacăna, m-aș întoarce să-i toc fiecare oscior în parte, înainte de a aplica același tratament maică-sii, neveste-sii și țăncilor.

Trebuiră să tragă de un clopoțel pentru a-și anunța sosirea. O fetiță sperioasă veni să deschidă. Fără a ridica ochii la vizitatori, îi conduse spre casă. Dan gândi că n-ar suporta în ruptul capului duhoarea care domnea în curte. Doi țănci goi se jucau în patru labe în praf, sub ochii unei bătrâne îmbrăcate în voaluri funebre, în timp ce curăța legume deasupra unui castron din lemn, și a unui porc mistreț cu blana neagră.

Un bărbat grăsuț se legăna în hamac; sub verandă, sticle goale de Corona, Sol și Dos Equis răspândite în jurul lui. Îi trebui un moment pentru a ieși din toropeală și a-l recunoaște pe Monk. Era probabil foarte tânăr, dar fața lui afișa deja o neîncredere de bătrân. Baby Monk parlamentă un minut cu el, într-o spaniolă aproximativă, dar rapidă.

— Totul este gata! *Claro que si!* rosti în sfârșit Manuel, ridicându-se din hamac. V-am pus deoparte cel mai bun animal al meu. Veniți să-l vedeți!

Duhnea a bere și a transpirație. Se scotoci în buzunarul *guayabera*-ei și scoase de acolo un chiștoc de trabuc pe care și-l propti între dinți. Vorbea repede, amestecând

engleza cu mexicana, astfel încât Dan înțelegea cu mare greutate câte ceva. Intrară în urma sa într-un hambar dărăpănat acoperit cu paie. Câini de toate rasele așteptau acolo legați cu lesa potrivită, astfel încât să nu se poata lua la hartă. Unul dintre ei, culcat pe o parte, cu pânțele învelit într-un pansament, părea a fi în stare proastă.

— E rănit, comentă Manuel. Poliția de frontieră, Migra', a tras în el cu pușca. Din fericire, câinii mei sunt obișnuiți să alerge în zigzag. Chiar eu îi antrenez, trăgând asupra lor cu glonț de calibru mic; le ciuruiește fundul, dar îi învață să aibă reflexe bune. Al vostru este ăsta: Zoltan. Este cu adevărat un dur. Sticleții nu l-au putut atinge nicio dată.

Îngenunche lângă un ciobănesc german, foarte închis la culoare, cu înfățișarea arogantă a unui șef de haită.

— Cunoaște frontiera mai bine decât sticleții, rânji Manuel. O să vă treacă pachetul dincolo ca și cum ai pune o scrisoare la poștă. După aceea le arată celor doi *gringos* cum se închidea harnașamentul din piele de pe spatele animalului. Sacoșele stăteau pe părțile laterale ale animalului, susținute sub burtă de chingi. Dan observă că fiecare buzunar era străpuns de găuri.

— Asta e din cauza apei, explică Manuel. În acest fel, de îndată ce câinele iese la mal, apa se scurge prin perforații. Dați-mi pachetul. Îl voi duce pe Zoltan la frontieră la căderea nopții. Îl veți aștepta de partea cealaltă, o să vă arăt locul pe hartă. Trebuie să fiți foarte atenți în *no man's land*; acolo totul este o capcană.

Dan înțepeni.

— Pachetul..., rosti el puțin cam grăbit. Va trebui să-l țineți la frigider până în ultimul moment, altfel nu va mai avea nicio valoare pentru noi. Înțelegeți?

— Bineînțeles! Bineînțeles! făcu Manuel, grăbit să se lungească din nou în hamac. O să-l pun lângă bere. Veniți să-l vedeți!

— Fiți cu mare băgare de seamă! Să nu-l atingă nimeni! repetă Dan.

Omul nu-i inspira nicio încredere și deschise geanta frigorifică cu multă îndoială. Era atât de cald, încât un abur de condens țâșni din bagaj, ca și cum ar fi transportat ceață.

— La frigider, repetă apăsător imitatorul. S-a înțeles?

Mexicanul se mulțumi să dea din cap. Dan deschise compartimentul în care se afla mâna. Doc' confectionase un pachet dreptunghiular de neidentificat. Se rugă să nu-l împingă pe mexican curiozitatea să deschidă pachetul. Zoltan își încreți botul, ca și cum ar fi reperat mirosul sângelui. Manuel apucă pachetul și ieși din hambar, cu cei doi bărbați pe urmele sale. Cu multă simplitate, intră în bucătăria înghesuită de vase, de muște, precum și de un eșantion destul de complet de insecte locale. Depuse mâna lui Adam Smart în congelatorul unui frigider antic Westinghouse, cum nu se mai vedea decât la muzeul de artă din New York. Dulapul de metal era plin de sticle de bere așezate pe trei etaje. În special Corona. Întorcându-se, călăuza înjură doi puști cu părul tuns care-l observau prin fereastra lipsită de geamuri.

— Nu vă faceti griji, îi asigură el pe americani. Eu sunt șeful aici; nimeni nu se va atinge de pachet.

Petrecură următorul sfert de oră marcând locul întâlnirii pe o veche hartă de Stat-Major. Exista în acel loc, afirma Manuel, o gaură în bariera de fier instalată de US Marines. Orificiul era perfect ascuns, iar sticleții de la poliția de frontieră treceau în fiecare zi pe-acolo fără a-i bănuși prezența.

— Vărul meu, Paco, o să vă aștepte acolo, încheie el. Lui trebuie să-i înmânați cealaltă jumătate a plății. Cel

mai bine este să treceți granița imediat, ca să fiți la locul convenit și la ora prevăzută. Vă va aștepta într-un restaurant de camionagii, „Bonfire”. E bine să n-o lungiți prea mult pe drumul care merge de-a lungul barierei, deoarece sticleții supraveghează electronic tot teritoriul. Au aparatură care amplifică imaginile nocturne.

Văzând spaima care se citea pe chipul lui Dan, își arată dinții cariați într-un surâs larg și adăugă:

— Nu vă temeți, vom face o diversiune. Zoltan va trece în același timp cu o bandă de emigranți clandestini. Sticleții îi vor încercui pe emigranții clandestini fără a se ocupa de altceva. Sunt deja la pândă, noi le-am dat pontul!

Izbucni într-un râs zgomotos, fericit că putea să demonstreze cât de șmecher este, și-i conduse pe *gringos* la poartă.

— O să meargă, afirmă el dând din mână. *Bueno!* Pentru noi este doar rutină. Relaxați-vă și simțiți-vă bine până la noapte.

Dan și Baby Monk se îndepărtară. Imitatorul nu putea să scape de un sentiment de neliniște.

Trecură „linia” fără probleme. Câinii care adulmecau drogurile dădură ocol vehiculului fără a găsi nimic suspect. Camioneta traversează *no man's land*-ul fără a avea dificultăți cu vama americană. Îi puseră din nou să deschidă bagajele, dar era pură rutină, iar Dan fusese prevăzător și băgase în geanta frigorifică cutii de Diet Coke.

Se hotărâră s-o ia de-a lungul fluviului fără a mai aștepta, pentru eventualitatea în care vor trebui să caute restaurantul „Bonfire”. Înaintau în tăcere, Dan fiind foarte tensionat, iar Monk comentând cu voce înceată un meci de catch, care părea să se desfășoare în capul lui.

Ajunși la locul întâlnirii, se instalară la o masă, cu două Michelob în față, în așteptarea vărului lui Manuel. Monk

pusese la vedere semnul de recunoaștere dat de mexican: un catalog de casete video pornografice, ale cărui actrițe erau toate obeze. Un bărbat se îndreptă spre ei venind dinspre bar. Era mic de statură și purta un Stetson decolorat, înfundat până la sprâncene. Se așează, se mulțumi să precizeze că se numește Paco și se adânci în contemplarea berii sale fără a face vreun efort de-a susține conversația. Șaizeci și cinci de minute se scurseră fără ca Paco sau Monk să dea vreun semn de viață, Dan trăind iluzia că este așezat între doi morți vii. La ora indicată, vărul lui Manuel se ridică brusc și le făcu semn celor doi *gringos* să-l urmeze. Mexicanul se instalează la volanul unui vechi Cutlass și demară în direcția fluviului. După mai multe ocoluri, urcă versantul unei coline care domina zidul metalic și scoase din mașină un binoclu.

— Acolo, zise el simplu, îngenunchind printre ierburile înalte. Câinele... va veni de acolo. Dan își miji ochii, se întuneca, iar malul mexican al fluviului se pierdea deja în penumbră. Cursul apei nu avea nimic periculos, dar îi va trebui câinelui ceva timp că să-l traverseze. Câinii nu înoată foarte repede și, în acest timp, capul lui Zoltan ar constitui o țintă perfectă pentru un trăgător îndemânat. Ca totdeauna, în apropierea apei roiau țăntarii, iar Dan își trăgea întruna palme. Obişnuit cu clima deșertică din Vegas, nu avea indiferența lui Paco care suporta înțepăturile fără să clipească.

— Acum, murmură mexicanul. Manuel va da drumul câinelui... Priviți.

Plin de bunăvoință, întinse binoclul imitatorului, care-l apucă nerăbdător. Era material militar care, în ciuda semiîntunericului, oferea imagini clare, deși uniform verzi.

Zoltan se ivi brusc dintre două stânci. Alerga mâncând pământul, în zigzag. Se rostogoli pe pantă pentru a

ajunge la apă. Sacoșele din piele prinse în chingi sub pân-tecul lui îi dădeau aspectul unei siluete bizare, umflate.

În timp ce se pregătea să se arunce în apă, o siluetă tâșni deodată dintre tufe, chiar în spatele lui, și-l lovi brutal. Lui Dan îi trebui o secundă să înțeleagă că era vorba de un alt câine... Acum cele două animale se rostogoleau în praf, încleștate într-o luptă înverșunată, pe viață și pe moarte. Dan realizează, în sfârșit, că agresorul nu era altul decât Dust în carne și oase! Dust, care scăpase din cușcă pentru a-i prinde pe cei care îndrăzniseră să-i jefuiască stăpânul.

— Ce se întâmplă? mormăi Monk.

— E Dust! îngăimă imitatorul. Ne-a urmărit... La dracu'. A ghicit ce aveam de gând să facem. A venit aici să se ascundă.

Nu mai putu să zică nimic, iar Baby Monk îi smulse binoclul din mână.

— Fir-ar al dracului! mormăi el. Este adevărat! Îl omoară pe Zoltan.

Acum cei trei bărbați se luptau pentru binoclu. Când Dan reuși în sfârșit să pună mâna pe binoclu, îl văzu pe Dust dispărând printre stânci cu un pachet între dinți. Zoltan zăcea pe malul fluviului, grav rănit sau mort. Dust rupsese sacoșa fixată pe spatele lui, pentru a lua încărcătura.

— Ce face? găfâi Monk.

— Dumnezeule! îngăimă Dan, necrezându-și ochilor. A luat mâna... Nu înțelegi ce are în cap? O s-o ducă stăpânului său!

Dând frâu liber imaginației, își închipui următoarea scenă: Adam Smart la parterul haciendei, pălăvrăgind cu Doc' Brannigan, așezat la capul său. Bancherul vorbea cu o voce cleioasă, îngreunată de somnifere. Seth, prea bătrân, nu auzea pasul câinelui pe drum. Dust se apropia, traversa curtea, sărea pe fereastră pentru a-și face apariția în cameră,

acoperit tot de praf și sânge. Sărea pe pat și așeza pe pieptul lui Smart pachetul jumulit, care conținea mâna... Un pachet zdrențuit de colții lui, de unde se iveau niște degete decolorate. Cât timp i-ar trebui lui Adam pentru a înțelege că-și privea propria mână?

Apoi totul s-ar derula foarte repede: în timp ce Dust l-ar ține la respect pe Doc' Brannigan, Smart ar lua telefonul mobil pentru a da alarma. Dan își șterse fruntea cu mâneca.

Paco ieșise în sfârșit din starea de stupoare. Din torpedoul mașinii sale scosese un walkie-talkie, cu ajutorul căruia încercă să ia legătura cu vărul său, de cealaltă parte a fluviului. Înjurături scuipate printre dinți țâșniră din minusculul microfon, Paco grăbindu-se să arunce câteva cuvinte fără o semnificație aparentă.

— Nu putem să ne lungim la vorbă, explică el închizând aparatul. Sticleții ascultă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Au și detectoare pentru a localiza punctul de emisie.

Cu un gest autoritar, le comandă celor doi americani să urce în furgonetă.

— Trebuie să trecem din nou frontiera, zise el. Manuel nu este mulțumit... Din cauza voastră și-a pierdut cel mai bun câine. Va trebui să-l despăgubiți.

— Iar noi ne-am pierdut marfa! ripostă Monk. Potaia aia dobitoacă n-avea decât să fie la înălțime și să-și apere pielea!

Dan îl împinse pe luptător de umeri spre camionetă. Nu era momentul de pierdut vremea cu vorbe. Chiar în acest moment, Dust galopa spre hacienda, cu pachetul proptit între maxilare, ca un câine bine dresat care duce ziarul stăpânului său. Trebuia interceptat cu orice preț înainte de a ajunge acasă.

— Tuciuriul ăsta jegos încearcă să ne ducă de nas, mârâi Monk instalându-se la volan. Oricum n-avem nicio lețcaie să-i dăm. N-are decât să-și halească javra aia blestemată și asta o să-l despăgubească! Se pare că tuciuriii sunt precum chinezii, înfulecă câini.

Paco le făcu semn să treacă înaintea lui. În mod evident avea să-i însoțească până la postul de graniță. Dan încercă să nu cedeze sentimentului de ireal care-l cuprindea. Era ca un coșmar făcut din secțiuni succesive. De fiecare dată când credea că face un pas spre ieșirea din tunel, ceva îl aducea înapoi, fără încetare, și se trezea în aceeași poziție în care fusese cu o oră mai devreme, bătând pasul pe loc.

— Ar trebui să sunăm la hacienda de la o cabină, zise el în timp ce se apropiau de vamă. Să-l anunțăm pe Doc' de ceea ce se întâmplă.

— Nu știi dacă va merge. Telefoanele sunt de rahat în țara asta. Țărănoii demontează liniile pe măsură ce sunt instalate pentru a vinde cuprul pe piața neagră.

— Trebuie să-i spunem lui Doc' să se închidă în casă, insistă Dan. Să se baricadeze în casă și să nu-l lase pe Dust să intre sub nicio formă. Ar fi o catastrofă. Ai numărul?

Monk își încruntă sprâncenele, scotocindu-se în multe buzunare ale vestei. Dan ardea de nerăbdare. Luptătorul sfârși prin a scoate la lumina zilei un ghemotoc de hârtie. Imitatorul recunoscă pe dată scrisul bătrânului cioclu. Acum trebuia să descopere o cabină în stare de funcționare, ceea ce nu era ușor. Era noapte, dar Tijuana strălucea cu toate luminile sale de partea cealaltă a frontierei. Din fericire, formalitățile fură reduse la minim, cum era adeseori cazul în sensul Statele Unite-Mexic. Paco îi urmă îndeaproape, cu barele mașinii lipite de cele ale furgonetei. Aplecat asupra volanului, avea aerul unui retardat, senzație subliniată de sprâncenele stufoase și împreunate.

În următorul sfert de oră, Dan încercă în zadar două cabine telefonice. Niciuna nu funcționa. A suna de la un bar sau din holul unui hotel era mai delicat, deoarece cineva putea să surprindă conversația și să se mire. Mulți tipi de la DEA își făceau veacul în localuri publice, încercând să se infiltreze printre călăuze.

Opririle acestea îl iritau pe Paco, care afișa o expresie din ce în ce mai neîncrezătoare. Dan reuși, în sfârșit, să pună mâna pe un telefon în stare bună. În timp ce forma numărul haciendei, fu cuprins de o teamă subită: și... dacă Doc nu ridică receptorul? În fond, orice apel fusese interzis înainte de terminarea holdupului, or era puțin verosimil ca acesta să fi avut deja loc... Bătrânul avea să lase aparatul să sune fără a se hotărî să ridice receptorul, de teamă de a nu da peste vreun cunoscut al lui Adam Smart? Sau avea să răspundă pentru a evita ca soneria să scoată „bolnavul” din starea de amorțeală artificială?

„La naiba! bombăni Dan, răspunde!”

Receptorul îi alunecă din palma umedă. Imagini înspăimântătoare i se strecurau în suflet: Doc' întins pe dalele din cărămidă roșiatică ale sufrageriei, cu beregata sfâșiată de colții lui Dust. Smart, trezit din ațipire de lătrăturile câinelui și formând febril numărul poliției de la mobilul său ultraperformant.

„Răspunde!”

Vocea rațiunii îi spunea să nu mai întârzie, să-i lase baltă pe ceilalți și să dispară în Mexic, s-o ia spre sud... Ba nu! Era o prostie, el nu avea relații în acea țară și nici măcar nu vorbea corect spaniola. În timp ce soneria țârlăia, i se părea că-l vede pe Seth Brannigan așezat în fața aparatului, cu fața agitată de ticuri, incapabil de cea mai mică decizie. În sfârșit, i se răspunse:

— Da? făcu vocea răgușită a bătrânului.

— Doamne! respiră ușurat Dan, mă întrebam dacă o să te hotărăști odată! Dust a șters-o... Ne-a jucat o farsă mizerabilă; în momentul acesta se îndreaptă probabil alergând spre hacienda. O să ajungă la tine peste puțină vreme. Baricadează ușile și ferestrele și, mai ales, nu-l lăsa să intre. Mâna e la el.

— Cum? sughiță bătrânul. Vrei să spui...

Dan trebui să-i explice răbdător toată aventura. Fostul cioclu era tot neîncrezător, cerea noi amănunte în loc să alerge să zăvorască ușile și obloanele.

— Așadar, nu ți-ai dat seama că a șters-o? i-o tăie Dan.

— Ba da, ... ba da, bineînțeles, îngăimă Doc'.

Vocea lui răsună slab în receptor și Dan avu premoniția că bătrânul începea s-o ia razna. Totul se petrecea ca și cum câteva ore de singurătate fuseseră suficiente să-i zdruncine toată ființa, transformându-l într-un pensionar spăimos, incapabil să reacționeze.

— Acum închid, anunță Dan pentru a-l scutura pe interlocutor din apatie. Pornim pe urmele câinelui, vom fi acolo în cel mult o oră. Ai înțeles? Închide bine ferestrele. Instalează-te la căpătâiul lui Smart și încuie cu cheia ușa camerei.

— Da..., da..., se mulțumi să îngaime Doc', cu o voce care devenea imperceptibilă.

Dan părăsi cabina și se întoarse la furgonetă.

— Lucrurile merg prost, îl anunță pe Monk. Cred că bătrânul a intrat în panică. Trebuie să-l prindem pe Dust înainte de a ajunge la hacienda.

Luptătorul se limitează la a bombăni. Reușiră, în fine, să iasă din Tijuana pentru a face drumul de dimineață, dar în sens invers. Paco nu-i scăpă din ochi. Merseră de-a lungul fluviului până când le apărură un semnal scurt, luminos, indicându-le locul întâlnirii. De-abia se dădură jos

din camionetă că Manuel se și ivi din tufișuri. Duhnea a bere și avea o dispoziție de „câine”. Începu pe dată să gesticuleze în direcția hățișurilor, fluturând lanterna ca pe un ciomag. Vorbea foarte repede, în *spanglish*, acea limbă aproximativă, născută dintr-un amestec de spaniolă și engleză, numită și Chicano. Ca toți cei din Los Angeles, Baby Monk sfârșise prin a deveni mai mult sau mai puțin bilingv, Dan, însă, înțelegea doar un cuvânt din patru.

— Mi l-a omorât pe Zoltan! urlă în sfârșit Manuel. *Hijo de la chingada!* Cea mai bună călăuză a mea! Știați că se putea întâmpla! Nu m-ați prevenit, nu-i corect... Trebuie să-mi plătiți câinele mort!

Monk înjură și ridică pumnul. În ciuda întunericului, Dan bănuie că vărul lui Paco se strecura în hățișuri și deschidea portbagajul breakului lui Manuel pentru a lua ceva. Fără îndoială, o pușcă de vânătoare cu țeava scurtă.

— Ascultați! le-o tăie imitatorul. N-o să putem plăti până nu recuperăm pachetul... Înțelegeți? Pachetul este tot ce avem. Trebuie să luăm urma câinelui.

— Oricum, asta era și intenția mea! vociferă Manuel. O să prind javra asta și o s-o dresiez cu biciul.

— Este periculos..., se văzu silit Dan să-l prevină.

— Pe dracu'! șuieră Manuel scuișând la picioarele lui. Am dresat eu pe unii și mai și. Am o socoteală de încheiat cu el, dar nu știu în ce direcție a luat-o.

— Am o idee, murmură Dan. Pot să vă conduc acolo unde merge, dar ar trebui să plecăm imediat pentru că are un avans mare.

Manuel îi aruncă o privire piezișă. Părea să cântărească lucrurile: pro și contra. Cheful de a se răzbuna fu mai tare.

— *Mierda!* țipă el. O să-l prind, o să-i rup toți dinții din gură cu o bâtă, apoi o să-i tai urechile și o să-i le bag pe gât!

Zbieră o grămadă de ordine confuze vărului său.

— Ne urcăm toți în camioneta voastră, hotărî el în sfârșit. Dacă trebuie să capturăm câinele, o să fie mai ușor; îl aruncăm în spate.

Merse să scotocească în break, aduse de acolo o funie cu laț, o botniță și o bătă de base-ball... Transpira și nu înceta să bombăne, foindu-se de colo-colo. Paco se cocoță în furgonetă. Ținea în mână un Mossberg de calibru 12, cu mâner de revolver. Super în materie de armament pentru orice „gangster” la modă.

— Ce era potaia aia? bombăni Manuel când ajunse lângă ei. Un câine-polițist?

— Nu, inventă Dan. Este animalul unui... „concurrent”. Credeam că l-am neutralizat.

— *Pendejo!* înjură mexicanul. Un animal ca ăsta numai un profesionist îl face să se supună. Sau îi tragem două gloanțe în căpățână!

Vărul lui Paco se instalase în spatele vehiculului, cu pușca neglijent aruncată de-a curmezișul, pe piept. Dan simțea cum îi scapă controlul evenimentelor. Manuel era și el, fără îndoială, înarmat. Nu se distingeau oare o umflătură ciudată la nivelul taliei, sub cămașa largă?

— Dați-i drumul, ordonă mexicanul. N-o să-mi pierd toată noaptea.

Monk demară sec în direcția haciendei. Dan verifică din priviri dacă geamurile laterale erau bine închise. Nu avea nicio idee despre felul în care Manuel și vărul său vor proceda pentru a-l captura pe Dust, dar nici încredere în reușita încercării.

— Știți, îndrăzni el după un minut, poate este inutil să riscăm. Când vom repera câinele, trageți-i un glonț și toată lumea va fi mulțumită.

Manuel îi aruncă o privire disprețuitoare și își aprinse un trabuc subțire.

— Vă este teamă de el? rânji el. Mie nu. Am îmblânzit câini cu ghiotura, și încă foarte răi. Acesta mi-a adus pierderi, îl voi pedepsi și o să-i aplic corecții până când îmi va linge picioarele. Și, dacă este prea arogant, o să-i sfărâm labele în bucățele mici, apoi îl voi arunca haitei mele să-l mănânce. O să se învețe minte.

Un zâmbet plin de cruzime îi strâmbă gura și Dan înțelese că era mai puțin mânios decât voise să-i lase să creadă. În fond, această expediție îi era pe plac. Voia oare să aibă ocazia să înfrunte un animal pe măsura lui?

Camioneta se hurducă prin întuneric. Ici și colo, la întretăierea a două drumuri, un foc aprins într-un bidon de fier lumina vreun cartier mizer, înghebat în jurul ruinelor unei foste biserici. Dan își consultă ceasul, gândindu-se la temperatura care domnea afară. Cât timp mai aveau până ce mâna va începe să se descompună?

14

În centrul haciendei, Seth Brannigan rămase multă vreme să fixeze din priviri telefonul pe care tocmai îl închisese. Era incapabil să facă vreo mișcare. Perspectiva întoarcerii imediate a lui Dust îl paraliza de teroare. El se grăbise, evident, să închidă toate obloanele imediat după fuga dulăului, dar nu avea nicio încredere în diferitele sisteme mai mult artizanale de închidere. De zece minute își repeta că ar fi mai prudent să lege sfori în jurul zăvoarelor și să strecoare pene de lemn pe sub uși, dar tot nu se clintea din loc. Aprinsese toate lămpile imediat ce se întunecase și, de atunci, fluturii și țânțarii zumzăiau în jurul becurilor, arzându-și aripile. Lui Doc' îi era frig; sângele îi

părăsise mâinile și picioarele, dar el rămânea acolo, așezat în ridicolul său fund osos, pe marginea unui scaun din paie, cu urechea ciulită pentru a pândi sosirea câinelui.

„Este inutil, își repeta el. Nu vei auzi nimic. Ești prea bătrân acum pentru așa ceva. Pe jumătate surd... Este departe vremea când simțeai apropierea unui japonez după un simplu fâșăit al moletierelor atunci când îngenunchea.”

— Nu trebuia să mă lase singur! rosti el cu voce tare, fără a ști prea bine cui i se adresa.

Se chirci imediat, descumpănit că se lăsase luat de val. Această mică rușine îl făcu să-și revină și merse cu pași mărunți până la ușa principală, pentru a verifica dacă zăvoarele erau bine puse. Cu toate acestea, tot nu se simțea în siguranță. Cu trecerea orelor, ajunsese să-i confere lui Dust puteri paranormale. N-ar fi fost mirat din cale-afară să-l vadă dărâmând batantul ca un rinocer, cu cornul.

Și apoi, hacienda avea prea multe ferestre, deschideri – unele lipsite de obloane –, pentru a putea spera să o transforme în fortificație.

Șchiopătă până în bucătărie pentru a încerca să găsească niște sfoară. Respirația răgușită a lui Adam Smart îi ajunsese la urechi prin ușa întredeschisă. Era greu să n-o audă, umplea culoarul. Respirația unui agonizant, aproape un horcăit.

„Dumnezeule! gândi Doc'. I-ai dat prea mult hidrat de cloral, Valium injectabil... O să-l faci să crape.”

Nu era medic anestezist, dar știa că dincolo de un anumit prag puteai provoca invariabil o paralizie a sistemului respirator, ceea ce condamna pacientul la o asfixiere lentă. Toți cei care se sinucideau cu barbiturice mureau în acest fel, victime ale sufocării. Adam Smart nu mai era la prima tinerețe și bronhiile sale păreau cam pline de gudronul milioanei de țigarete fumate de-a lungul vieții; aceasta nu simplifica lucrurile. Existau, fără îndoială, metode, medi-

camente potrivite pentru a împiedica acest proces, dar Seth Brannigan nu le cunoștea. Nu fusese niciodată nimic altceva decât un infirmier format la grămadă, în mijlocul junglei și al ambuscadelor nipone. Se descurca bine când era vorba să taie carnea și să sutureze o plagă, dar mecanismele chimice îl lăsau cu totul descumpănit. Nu îndrăznise să i-o spună Doranei, de teamă de a nu fi îndepărtat din combinație; făcuse pe maimuțoiul bătrân care cunoaște toate dedesubturile..., acum aproape că regreta.

Rămase nemișcat în mijlocul bucătăriei, nemaiamintindu-și ce trebuia să facă. Respirația greoaie a lui Smart îi tulbura procesele logice.

„Este gata să se sufoce, trăncăni el ștergându-și mâinile umede de cămașă. *Știi foarte bine ce se petrece.* I-ai dat prea multe somnifere... Și nu știi nimic despre dozarea exactă. Ești pe cale de a-l «sinucide» fără știrea lui.”

Era vag conștient că îl făcuse pe bolnavul său să ingurgiteze un cocteil oribil de produse contradictorii, al căror chimism opus se bătea cap în cap, conducând mașina în pragul deraierii. Reprimându-și un frison, merse în camera cu obloanele trase pentru a lua pulsul bărbatului adormit. Respirația bancherului era „întretăiată”, după terminologia medicală, iar fața prezenta o culoare albăstruie, anunțând un început de cianoză. Nu era deloc rar ca astmaticii, cei cu „insuficiențe respiratorii”, să sucombe unei supradoze de somnifere, și asta fără ca ei să fi avut în vreun fel intenția să-și pună capăt zilelor. Smart într-acolo se îndrepta. Dacă holdupul nu avea loc repede, va muri în patul său, victimă a barbituricelor cu care îi saturase organismul.

Doc' își masă obrajii cu vârfurile degetelor, ca și cum acel simplu gest avea să-l debaraseze de starea de copleșire pe care o încerca. Fusese înșelat de aspectul bancherului, de statura sa de om de oțel, de colos cu părul sur. Ar fi

trebuit totuși să știe că toți bărbații sunt fragili după o anumită vârstă și că până și tăietorii de lemne fac infarct.

Lăsă mâna lui Adam să cadă pe cearșaf. Unghiile sale erau albastrii. „Hipoxie generalizată”, diagnostică Seth. Abia pronunță aceste cuvinte, și-și ieși din fire.

— Nu te mai juca de-a doctorul! șuieră el printre dinții falși. Mărturisește, în sfârșit, că nu te pricepi la nimic!

Aruncă o privire spre telefonul mobil așezat pe tăblia patului. Smart ar trebui să fie în stare să dea blestematul de telefon de control mâine dimineață, altfel tot planul se ducea pe apa sâmbetei. Mai trebuia să-i facă o injecție pentru a-l smulge din somnul artificial..., apoi să-l adoarmă din nou, pentru a evita să se neliniștească și să cheme asigurările pentru a obține o ambulanță de urgență. Cât timp va mai rezista în acest ritm? Douăzeci și patru, patruzeci și opt de ore?

Un zgrepțănăt din exterior îl făcu pe bătrân să tresară. Era cineva afară. Sub fereastra camerei. Cineva care zgâria fațada.

Era Dust. Venise înapoi. Mirosul îi permisesese să localizeze camera stăpânului. Acum încerca să pătrundă în casă. Avea să facă înconjurul haciendei până ce va descoperi o deschizătură...

Doc' și-l imagina cu mâna tăiată înțepenită între maxilare, ca un animal bine dresat, aducând proprietarului său obiectul pe care încercaseră să i-l fure. La naiba! Să mori de răs, nu alta!

Bătrânul lăsă să-i scape un cârâit, al cărui sunet îi dispăcu. Tresări atunci când dulăul izbi cu capul în obloanele închise, apoi când ghearele zgrepțănară în lemn, încercând să-și croiască drum pe undeva.

— N-ai decât să încerci, rânji Doc' pentru a-și face curaj. Este legat cu sârmă!

Nu mințea. Pusese singura bucățică de sârmă ghimpată găsită într-un dulap pentru a consolida obloanele camerei, gândindu-se că mai întâi pe acolo va încerca dulăul să intre. Faptul că o nimerise îl mai liniști puțin. Dumnezeu! Cel puțin asta demonstra că nu era încă sclerizat de tot.

Animalul renunță după cinci minute. Doc' îl auzi cum se îndepărtează de-a lungul zidului, blana lui aspră frecându-se de tencuială. Un sfert de oră mai târziu se auzi o izbitură surdă în ușa principală, apoi veni rândul fiecărei ferestre.

Adam se agita în patul său ca și cum aceste zgomote l-ar fi avertizat de pericolul în care era. Respirația îi devenise tot mai haotică. Doc' se gândi că ar trebui să ridice bolnavul pe pernă, dar nu avea putere. Sarabanda câinelui celui nebun îl îndemna să-și astupe urechile și să se refugieze în fundul dulapului.

Îi treceau prin minte tot felul de imagini: că Dust avea să sară pe acoperiș și să intre printr-una din lucarnele podului. N-ar fi fost surprins să-l vadă deplasându-se de-a lungul pereților, pe verticală, ca o muscă. În sfârșit, i se păru că aude zgomotul îndepărtat, surd, al unui motor. Aproape imediat, ghearele lui Dust scârțâiră pe pavajul curții și alergând tiptil se îndepărtă în direcția colinei. Câinele detectase apropierea oamenilor și mergea să se refugieze în mijlocul vegetației. Doc' se simți deodată mai puternic, prezența complicilor săi întinerindu-l cu douăzeci de ani. Își dresе glasul pentru a da mai multă fermitate vocii sale și ieși din cameră pentru a se îndrepta spre ușa principală. O portieră se deschise, iar nisipul scârțâi. Se auzi o bătaie în oblon în momentul în care Doc' se pregătea să tragă zăvorul.

— Sunt eu, Dan, anunță o voce din spatele panoului din lemn. Ești acolo, Doc'? Totul este bine?

Seth își sprijini fruntea de ușă. Bietele sale mâini tremurau așa de tare, încât nu reușea să desfacă sforcica cu care blocase zăvorul.

— Câinele..., spuse el sperând că vocea sa va suna normal. Mai adineauri era aici. Cred că se ascunde în tufișuri, pe versantul colinei.

— O.K., făcu Dan. Ești bine?

Insista, ca și cum ceva din tonul interlocutorului său îi trezea neliniștea. Doc' se enervă.

— Da, da, șuieră el. Nu pierdeți vremea cu vorbele, încercați să recuperați coletul.

15

Dan se îndepărtă de ușă. Vocea lui Seth îi făcuse o impresie proastă. Pentru o clipă, crezuse că vreo bunicuță emoționată se afla în spatele panoului bătut în cuie. De ce nu deschidea bătrânul? Își pierduse sângele rece? Imitatorul se dădu un pas înapoi pentru a îndrepta fasciculul lanternei spre ușă. Scândurile erau zgâriate până la jumătate, acolo unde Dust se luptase cu lemnul. „Pachetul” nu era nicăieri. Câinele nu-l uitase atunci când o luase la sănătoasa. De fapt, nu s-ar fi despărțit de el cu niciun preț. Va trebui să-l omoare pentru a-i smulge coletul dintre maxilare!

— Ei? își pierdu răbdarea Monk. Ce te tot moșmo-nești?

— Câinele era aici acum două minute, zise Dan. A încercat să intre. Doc' crede că se ascunde pe colină.

— Și ce mai așteptăm să mergem după el? mârâi Manuel. *Carajo!* S-ar spune că faceți pe voi de frică!

— Trebuie să rămânem în camionetă, pledă Dan. Dacă mergem pe jos, ne va lichida unul câte unul. Să rămânem grupați.

— Ei! Ai luat-o razna, *pendejo*! rânji mexicanul, este un câine..., doar un câine!

Se cocoțară în furgonetă și merseră la ralanti spre poteca care șerpuia pe versantul colinei. Lui Dan îi era frică, știa că în mod inevitabil lucrurile vor lua o întorsătură proastă. Încolțit în ultimele sale „fortificații”, asediat pe propriul teritoriu, Dust va trece la atac. Cei doi nu aveau nici cea mai vagă idee cu ce se confruntau.

Monk aprinse farurile, provocând fuga animalelor surprinse pe drum. În lumina artificială, vegetația căpăta o curioasă tentă albăstruie. Dust putea să se ascundă în oricare hățiș din preajmă.

— Ah! mormăi Manuel. Cu metodele astea de fricoși n-o să-l găsim. Trebuie să coborâm și să organizăm o vânătoare.

Deschisese deja ușa laterală a furgonetei, având bătă de base-ball în mână dreaptă.

— O să merg în față, anunță el. Paco mă va urma cu pușca. Îl omorâm doar în caz extrem, înțeles? Îl vreau viu.

Sări la pământ, fluturând bătă între degete ca și cum ar fi fost un băț de majorete. Paco îl urmă, cu pușca aruncată pe umăr și arătătorul neglijent așezat pe trăgaci. Nici unul, nici celălalt nu părea conștient de amenințarea pe care o reprezenta Dust.

— Ei! *Gringos*! râse Manuel aruncând o privire spre americanii rămași în vehicul. Nu profitați pentru a vă giugiuli!

Apoi îi traduse fraza vărului său și acesta izbucni în râs. Monk își crispă mâinile pe volan, dar Dan interveni:

— Lasă-i, rosti el. O să le facă felul. Îi privește. Am eu o idee, dar trebuie să ne mișcăm repede.

Îndepărtându-se de Monk, Dan îngenunche în deschizătura portierei laterale, reducând întredeschiderea panoului la minim. Nu lăsase din mână lanterna, scotocind prin tufişuri cu fasciculul luminos. Pentru moment, nu risca nimic. Ştia că Dust îl va ataca mai întâi pe omul cu puşca, după metoda învăţată la şcoala de poliţie. Doar după aceea se va ocupa de individul cu bâta. Va proceda după priorităţi, oamenii tupilaţi în interiorul furgonetei nereprezentând pentru el un pericol imediat; îi va beli la urmă... şi tocmai pe respectarea procedurilor se baza Dan.

Țânțarii îl asaltau, dar el nu le dădea atenție. Furgoneta se afla acum la jumătatea pantei. Manuel mergea în frunte, izbind cu bâta, cu gesturi largi, în hățișuri. Din când în când, injura câinele în spaniolă. Aproape că părea decepționat că nu-i atacase încă. Prin împrejurimi, ca și cum ar fi presimțit înfruntarea, animalele de noapte făcuseră tăcere. Dan își concentrează atenția asupra lui Paco. Mexicanul se juca cu puşca, dar nu părea neliniștit. Avea obiceiul răfuieiilor între bande, frecvente în Tijuana, și, în fond, nu era vorba decât de un câine, nu-i așa? Precis i se părea că urmărirea era puțin pasionantă.

După cum prevăzuse Dan, asaltul porni din spate, din partea stângă. Dust țâșni dintr-un tufiş la treizeci de secunde doar de când Paco trecuse pe lângă el fără a-l vedea. Dan doar avu timp să zărească blana bej lipită de pământ, un fel de fulger de blană. În secunda următoare, mexicanul scăpă un urlet de surprindere și de durere. Dust îl apucase pe la spate, punându-se în afara țintei gloanțelor. Maxilarele sale se închiseseră pe ceafa golanului și se legăna de la dreapta spre stânga ca lupii, pentru a frânge coloana vertebrală a victimei. Paco înnebuni. Arățătorul său agăță trăgaciul și lovitura porni, spărgând radiatorul furgonetei. Glonțul cu aripioare ieși prin bord, trecu razant pe lângă capul lui Monk și făcu o gaură în

acoperișul vehiculului, înainte de a se pierde în văzduh. Se creă o mare agitație. Paco urla din ce în ce mai tare, fără a reuși să-și reîncarce pușca. Avea ceafa franjuri și umerii acoperiți de sânge. Manuel alergase în ajutorul vărului său, cu bâta ridicată, dar bărbatul și fiara se zbăteau cu atâta furie, încât îi era greu să nimerească animalul, temându-se să nu-i spargă capul lui Paco cu o lovitură nefericită. Dan profită pentru a sări afară din camionetă. Dacă avea vreo șansă să recupereze mâna, atunci asta era, deoarece Dust fusese obligat să o lase pe undeva într-un tufiș pentru a trece la atac. Coletul era, așadar, pe acolo, în mijlocul frunzelor lipicioase. Era suficient să meargă în patru labe și să scotocească...

Nemaidând atenție urlletelor combatanților, se repezi în hățișuri, concentrându-și eforturile pe locul de unde îl văzuse pe Dust țâșnind. Orbecăia, tremurând la gândul de a deranja vreun șarpe sau scorpion. Insectele îi fugeau printre degete, ierburile îi biciuiau pielea. În spatele său, lupta era în toi. Manuel și Paco urlau la unison. Câinele făcuse, se pare, astfel de manevre, după cum fusese învățat, încât cei doi să nu poată apuca pușca. Dan se înfundă și mai mult prin frunziș. Dacă întârzia mai mult, animalul putea să ghicească ce pune la cale și să se năpustească asupra lui pentru a-i rupe beregata. Trebuia să se grăbească. Totuși, blestematul ăsta de câine n-o fi îngropat pachetul?

Perspectiva aceasta îl înspăimântă și se puse pe scotocit cu mai multă feroare printre hățișuri, nedând atenție nici spinilor sau sevelor care urzicau. Dumnezeu! Măine o să aibă brațele pline de bășici!

— Omoară-l! zbiera Paco, ce mai aștepti? Omoară-l!

Țipătul de mânie se schimbă în urlate de suferință. În același moment, degetele lui Dan atinseră ambalajul de nălon, devenit vâscos de la saliva animalului. Îl apucă și bătu în retragere. Se deplasă în patru labe, vârandu-se

până la gât în rețeaua hățișurilor și a lianelor. Deodată se crezu blocat, captiv într-o plasă de cânepă, și fu pe punctul de a-și pierde capul. Nu mai știa unde se află drumul și trebui să se orienteze după lumina farurilor pentru a localiza camioneta. Când reuși să scape din zidul vegetal, Dust privi în direcția sa, ca și cum ar fi reperat mirosul mâinii tăiate. Dan se aruncă înainte, doar trei metri îl despărteau de camionetă. Dacă dulăul îl intercepta acum, era mort...

Se aruncă prin întredeschiderea ușii culisante, se rostogoli pe o parte și închise batantul în spatele lui. În secunda următoare, încuietorea păcăni, Dust lovindu-se de caroserie cu un zgomot surd, care făcu să se zgâlțâie vehiculul pe amortizoare.

— Demarează! zbieră Dan către Baby Monk. Repede... am pachetul!

Luptătorul se supuse. Pe dată, camioneta o porni în viteză pe pantă, în marșarier, Dust alergând după ea în fasciculul farurilor. Lumina artificială îi albea blana, dându-i un aspect de vârcolac. Alerga fără să se mai preocupe de mexicani, descoperindu-și colții, furios de a fi fost tras pe sfoară. Manuel și Paco se agitau în depărtare. Lui Dan i se păru că-i vede sărind în hățișuri, prea fericiți de diversiune pentru a nu-și lua picioarele la spinare. Aveau probabil să se îndepărteze de colină târâș, lăsând baltă gândurile de răzbunare și dresură.

Dust alergia din toate puterile; trupul i se contracta la fiecare salt pentru a se propulsa în noapte cu o energie fantastică. La poalele colinei, Monk schimbă brusc direcția și porni vehiculul spre drumul mare fără a pierde nicio secundă. Trecură prin fața haciendei apăsând accelerația până la podea, încercând să mărească distanța între bara din spate a furgonetei și colții câinelui lansat în urmărirea lor. Dar Dust rezista. Cu fața lipită de geam, Dan avea

impresia de a rula la ralanti. Când se va lăsa păgubaș blestematul ăsta de dulău?

Încet-încet, distanța dintre ei se mări și Dust rămase nemișcat în mijlocul drumului, cu limba atârânăd.

— L-am făcut! suspină imitatorul. S-a oprit.

— *Yo!* Sper să nu ne ajungă prea curând, mormăi Monk, pentru că dobitocul de Paco a bulit ceva la motor cu pușca lui. Auzi zgomotul ăsta? Dacă hodoroaga ne lasă baltă, vom fi siliți s-o luăm la picior!

Dan ciuli urechea fără a percepe ceva semnificativ, dar el nu se pricepea la mecanică. Oricum i se părea că furgoneta de-abia se târa chiar și atunci când Monk călca accelerația până la podea. Primul său reflex fu să arunce o privire neliniștită prin luneta din spate, pentru a verifica dacă Dust nu venea din urmă. Întunericul ridicase însă un zid opac. Dacă dulăul mai era acolo, alerga la adăpostul tenebrelor, cu ochii ațintiți pe luminile de poziție ale vehiculului, iar bărbații care îl jefuiseră de bunul său nu-și vor da seama decât prea târziu.

— Ce dracu' facem acum? se interesă Monk. Nu putem trece vama cu pachetul. Și atunci? Tu ești intelectualul, găsește ceva!

— Nu avem decât să facem la fel ca dulăul călăuzei, murmură Dan. Ne aruncăm în apă și traversăm înot. Se poate face. Sute de emigranți clandestini fac asta în fiecare zi.

— De acord, făcu Monk. Dar pe unde?

— Pe-acolo pe unde a trecut Zoltan. Cel puțin suntem siguri că există o gaură în zidul de tablă, chiar în față. Trebuie doar să găsim locul. O să poți?

— *Yo*, bombăni Monk. Ar trebui să zărim rabla lui Paco la marginea drumului.

Păru să reflecteze un minut, apoi întrebă:

— Atunci... ne aruncăm în apă, așa... ca mexicanii ăștia idioți, lăsând camioneta de partea asta a graniței?

— Da, murmură Dan. Punem mâna în geanta frigorifică și luăm lanterna. Ne descurcăm noi să punem laba pe altă mașină când vom fi la noi.

— Dacă sticleții ne prind la ieșirea din apă, o să facem o figură de milioane cu bucata noastră de cadavru în geanta frigorifică! pufni sinistru luptătorul.

— Nu-mi trece nimic altceva prin minte, replică Dan. Nu mai avem bani și Manuel nu ne va ajuta pe gratis. Trebuie să ne grăbim să trecem înainte ca Dust să ne ia din nou urma. Câinele ăsta îmi face pielea de găină. Odată ajunși pe teritoriu american, vom astupa trecerea cu pietre, asta o să-l întârzie, dacă încearcă să meargă pe același drum.

— De cealaltă parte patrulează poliția de frontieră, remarcă Monk. Va trebui s-o ștergem cât mai iute...

Dan ridică din umeri. Era conștient de toate astea, dar nu avea nicio altă strategie în schimb. Va trebui să-și lase pielea în mâinile sorții, și cu asta basta.

Pipăi în căutarea genții frigorifice, o goli de sticlele cu apă minerală și aranjă pachetul jumulit. Din fericire, în ciuda peregrinărilor, mâna nu fusese expusă la soare; pe de altă parte, temperatura nopții era relativ răcoroasă, iar stricăciunile nu puteau fi serioase. Totuși, nu trebuia să mai amâne momentul de a trece la acțiune. Dacă voiau să aibă vreo șansă, holdupul trebuia să aibă loc a doua zi seara, înainte ca trăsăturile mâinii să se modifice.

Călătoriră fără a schimba vreun cuvânt vreo douăzeci de minute, apoi motorul începu să facă un zgomot alarmant și un miros de ulei ars invadă cabina.

— Gata, gâfâi Monk, am sfeclit-o. Dobitocul ăsta de Paco a găurit rezervorul de ulei.

Dan nu spuse nimic. Cu urechea ciulită, încerca să distingă pasul lui Dust în spatele lor. Se scutură. Era stupid! Aveau un avans mare față de câine, nu mai riscau nimic.

— Acum suntem departe de locul trecerii? întrebă el.

— Nu cred, bombăni Monk. Dar e greu de spus, noaptea totul pare la fel. Dacă ne lasă hâbul, va trebui să continuăm pe jos.

— Ai mai spus-o o dată! i-o tăie Dan cu nervii la pământ.

Gândul de a merge prin întuneric, cu Dust galopând pe urmele lor, îl făcea să-l treacă toate apele.

Camioneta își dădu duhul zece minute mai târziu, într-un zgomot mare de fierătanii. Ceva se desprinsese din blocul motor și căzu pe asfalt cu un sunet de tigvă seacă.

— Gata, s-a nasolit, constată Monk oprind contactul.

Mirosul de ulei ars era de nesuportat și interiorul vehiculului se umplu de fum albăstrui, ca și cum furgoneta ar fi fost gata să ia foc dintr-o clipă în alta. Dan înhăță geanta frigorifică și sări afară. Fasciculul farurilor ajungea până la douăzeci de metri distanță, luminând un peisaj plin de praf și dezolant. Nu se vedea nimic la orizont, nici măcar focul vreunei căsuțe. Vântul zburătăcea pământul roșu sub șasiul furgonetei nemișcate.

— O luăm la picior, constată Monk. E pe undeva în fața noastră. Nu ne putem rătăci. Oricum, suntem foarte aproape.

Dan nu îi împărtășea optimismul. Știa că „moartea” camionetei îi va permite lui Dust să recupereze din întârziere, deoarece animalul alerga mult mai repede decât mergeau fugarii. Imitatorul schiță un scurt calcul mental pentru a încerca să afle în cât timp va apărea câinele la orizont, dar se încurcă în socoteli și preferă să lase totul baltă. Nu fusese niciodată talentat la matematică.

Monk o porni din loc, cu rucsacul aruncat pe umăr. Dan mergea după el, cu urechea ciulită, întorcându-se să privească în urmă la fiecare cincizeci de metri. Întunericul reducea vizibilitatea și vântul înăbușea sunetele. Nu mai aveau nimic altceva de făcut decât să străbată drumul cu

picioarele, zdruncinându-se pe șoseaua cu gropi, rugându-se ca Dust să-și fi dat duhul de epuizare. Dan nu-și făcea iluzii. Lupii sunt capabili să străbată distanțe incredibile într-o singură noapte, și Dust era din aceeași rasă. Cu labelle sângerânde, va continua să fugă pe urmele hoților. Singurul mod de a-i opri „filajul” era de a traversa fluviul înaintea lui, astupând trecerea săpată în josul zidului cu pietre îngrămădite. Cât timp avea să piardă săpând alt tunel, Dan și Monk vor fi pe drumul spre L.A., într-un camion sau vreo mașină furată.

Mergeau ascultând zgomotul pașilor lor pe asfalt. Dan ar fi vrut să aibă puterea să alerge, dar nu se simțea în stare. Îl bântuiau tot felul de imagini: Paco, cu ceafa sfâșiată, umerii și bustul acoperiți de sânge, zbatându-se în lumina galbenă a farurilor, atât de îngrozit încât își pierduse și pușca; fanfaronul de Manuel își înghițise limba, dând târcoale fiarei și învârtind bâta de base-ball, nehotărându-se să izbească. Se crezuseră forțoși, *muy padres...*, întâlnirea lor cu Dust le ștersese, însă, orice iluzie. Și încă trebuiau să se considere norocoși că nu ajunseseră franjuri!

„Și acum ți-a venit și ție rândul, gândea Dan. N-o să-l auzi când vine. N-o să ai timp să te-ntorci când va fi deja aici, agățat de ceafa ta, legănându-se pe spatele tău pentru a-ți frânge vertebrele. Și n-o să ai nici măcar reflexul să te aperi... zbatându-te și țipând ca Paco și te vei pișa în pantaloni de groază.”

Grăbi pasul, ajungând lângă Monk. Acesta o luă înaintea, pentru a fi primul, și Dan înțelese că luptătorul nu ținea deloc să rămână ultimul, deoarece cel care va ocupa acel loc va fi prima victimă a câinelui... Celălalt va avea atunci câteva minute la dispoziție să-și încerce norocul: s-o ia la goană sau să se cațere într-un copac și să aștepte dimineața.

Instinctiv, Dan caută din priviri locurile unde s-ar putea cățara în caz de atac. Rămase dezamăgit. Copacii erau în majoritate plăpânzi sau le lipseau ramurile joase care înlesnesc escaladarea.

— Știi la ce mă gândesc? găfâi deodată Monk fără a-l privi. Singurul mijloc de a-i scăpa când va apărea va fi să deschidem geanta și să-i aruncăm mâna... După părerea mea, asta este tot ce contează pentru el. O va aduna de pe jos și o va lua la galop pentru a o duce afurisitului său de stăpân. Nu cred că-și va mai pierde timpul cu noi... Nu și dacă îi dăm ce vrea.

Dan clătină din cap. Vântul cu praf îi biciuia obrazul și îi usca gura.

— Sigur că ai dreptate, făcu el obosit. Dar, în acest caz, tot niște amărăți vom rămâne. Tu vrei să continui în felul ăsta?

— Eu sunt luptător! protestă Monk. Unul al dracului de bun.

— Și eu, un imitator de prima mână, ripostă Dan, și unde ne-a dus asta până acum, pe tine și pe mine, ia zi? Să fii bun nu înseamnă totul. A fi bun nu înseamnă nimic, dacă nu ai noroc sau parai. Șansa n-o poți fura dintr-o bancă, dar biștarii, da. N-am niciun chef să mă las jefuit de un câine. Acum am mers prea departe pentru a accepta să fim jefuiți de recompensă.

— Felul în care vorbești mă pune pe gânduri, admise Baby Monk.

Voia să mai adauge ceva, când o formă întunecată le tăie calea. Era mașina lui Paco. Ajunseseră la locul întâlnirii. Se priviră, ascultară vântul...

— Poate vom avea timp să trecem, murmură Dan. Nu trebuie s-o mai lungim. Coborâm pe mal și ne aruncăm în apă. Este singura noastră șansă.

După ce aruncară o ultimă privire în spate, intrară printre tufişurile pline de spini.

— Să ne dezbrăcăm, şopti Monk. Cred că în mijloc sunt curenţi, dar în acest sezon apa nu este mare. Înoată împingând geanta în faţa ta, ca pe o geamandură.

Gândul acesta îl linişti pe Dan, care niciodată nu fusese un bun înotător. Coborâra pe malul fluviului, sucindu-şi picioarele pe pietre. Aproape că nu era lună, iar apa avea puţine reflexe. Țânțarii mişunau, bâzâindu-le pe la urechi.

Monk era deja gol. Îşi strânse veşmintele pentru a le vâri într-un sac din plastic. Fără a ezita, intră în apă. Trupul lui părea din cale-afară de alb în noapte, o adevărată provocare pentru un trăgător ascuns. Sticleţii de la poliţia de frontieră nu deschideau niciodată focul împotriva imigranţilor clandestini, dar nu se putea spune acelaşi lucru despre „supraveghetorii” înarmaţi cu puşti cu infra-roşu, care pretindeau că apără graniţele Marii Naţii Albe împotriva hoardelor „tuciuriilor” venite să-i invadeze. Dacă vreunul dintre acei Țicniţi stăteau la pândă de cealaltă parte a fluviului, ar fi fost floare la ureche să zboare scăfârlia luptătorului, cu un foc de armă abia acoperit de amortizor.

— Eu mă duc, şuşoti Monk. Nu face mult zgomot. Încearcă să pluteşti.

Dan așeză geanta, își scoase pantofii și-i băgă într-un sac din pânză, lăsat pe mal de Monk. Nu avea curajul să se dezbrace și ceva îi șoptea că minutele erau de-acum numărate. Îngenunche la marginea fluviului, cu picioarele în noroi, încercând să se orienteze după pata deschisă a capului lui Monk. Era prea întuneric. Era momentul să profite. Se ridică, își aruncă sacul din pânză pe umăr și ridică geanta metalică la nivelul pieptului. Această scaldă nocturnă îl îngrozea, așa cum îl îngrozea și contactul picioarelor sale

goale cu noroiul, precum și colcăiala animalelor acvatic pe care credea că o simte. Era conștient că șerpilor le place să înoate și că se deplasează foarte repede la suprafață, fără a-i putea repera. Își strânse dinții și se sili să facă câțiva pași. Apa îi ajunse până la genunchi. Acum trebuia să se ghemuiască și să înoate cât mai liniștit posibil, împingând geanta înaintea sa ca pe o geamandură.

Se aplecă când auzi galopul câinelui în spatele său. Un „flap-flap” atenuat de praful roșu... Nu trebui să se întoarcă pentru a ști că era Dust. Animalul era cu respirația tăiată, gâfâitoare, dar nu-și încetinea ritmul. Dan se întoarse, băgându-se în noroi. Ținea geanta ridicată ca pe un scut. Văzu ochii câinelui ațintiți asupra lui și colții rânjiți, lumina lunii făcându-i să strălucească. Cinci, patru, trei... într-o secundă Dust se va propti pe labelle din spate și se va arunca în aer pentru a-i rupe beregata.

Și, subit, pe când animalul se găsea doar la doi metri distanță, avu o sclipire de geniu.

— Dust, rosti el imitând vocea lui Adam Smart, ajunge, culcat!

Niciodată n-ar fi crezut că va merge, dar câinele împietri uluit, înșelat de similitudinea sonorităților.

— Gata cu prostiile, îl certă Dan folosind vocea bancherului. O să mă văd obligat să-ți dau o lecție dacă mai continui. Întoarce-te acasă... La cușcă! Ai auzit? La hacienda. Repede!

Continuând să vorbească, Dan intra cu spatele în apă. Curând, valul îl ridică și doar se lăsă să plutească. Împietrit pe mal, cu avântul tăiat, Dust îl privi îndepărtându-se, scoțând scâncete de cățeluș nefericit. Înșelat de voce, mirosul mâinii și obscuritate, nu mai știa ce să facă. Dan profită pentru a începe să înoate, neștiind câtă vreme stuporea va ține fiara în loc.

— Șterge-o! mai strigă el o dată. Nu mai vreau să te văd. Câine rău! La cușcă!

Trebui să tacă, pentru că înghițea apă și începuse să se sufocă. Dust se dădu înapoi, ținând coada între picioare, urechile pleoștite, ezitând asupra atitudinii pe care trebuia s-o ia. Instinctul îi spunea că ceva nu este în regulă, dar condiționarea dresajului rămânea mai puternică. Vocea stăpânului fusese tunătoare. Trebuia să se supună. Știa că nu putea să facă altfel. Merse în zigzag de-a lungul malului, nehotărât între impulsuri contradictorii. Ceva îi striga să se arunce în apa, să prindă omul și să-i frângă ceafa..., dar hoțul avea vocea stăpânului, mirosul lui. Și cunoștea cuvintele.

Dan se îndepărtă bătând din picioare, străduindu-se să nu înghită apă.

„Dumnezeule! gândi el cu o bucurie isterică. Nu poți să reușești de două ori. Fără mirosul mâinii, te-ar fi înghițit cu totul!”

Ajunse fără multă greutate în mijlocul fluviului. Monk nu mințise: apa era puțin adâncă și atingea cu ușurință fundul cu picioarele. Fluviul era dens, mocirlos. În toiu verii, precis seca pentru a deveni un firicel, și faimoșii emigranți clandestini îl vor traversa cu piciorul.

Cum se apropia de malul american, o nouă spaimă îl cuprinse: nu cumva un trăgător să deschidă focul asupra genții, făcând să se aprindă gazul. Dacă s-ar întâmpla așa ceva, bagajul de metal i-ar exploda în față ca o bombă, smulgându-i carnea până la os. Aproape că uită de amenințarea câinelui și se grăbi să ajungă la țărm. Tremura tot, neștiind foarte bine dacă era de frig sau de teamă. Veșmintele noroioase i se lipeau de piele și fiecare mișcare producea un zgomot spongios. Îl blestemă încă o dată pe senatorul William Marmaduke Ucks care, condamnându-l la muțenie pentru tot restul zilelor, făcuse din el un gangster.

— Aici! ordonă vocea lui Monk. Ce te tot fâțâi? Apleacă-te! Vino târâș! Sunt aici.

Dan se strădui să se supună. O bucurie formidabilă puse stăpânire pe el. Vocea! Imitase la perfecție vocea lui Adam Smart... Până acum nu fusese niciodată mulțumit de imitațiile sale, dar felul în care reușise să păcălească dulăul îl liniștea în legătură cu munca sa.

— Ce ai de râzi? întrebă furios Monk. Drace, ți-ai pierdut mințile? Fă-te-ncoace, cred că gaura e pe-aci.

Se târără printre pietre până la zidul metalic care se întindea pe toată lungimea malului. Să-l escaladeze ar fi fost prea greu și prea zgomotos, trebuia să treacă pe dedesubt. După cinci minute de tatonări, Monk dădu în sfârșit peste gaura pe unde trebuia să se strecoare. Din fericire, geanta nu era prea mare și Dan reuși s-o împingă înaintea lui. Ieșiră, în sfârșit, de cealaltă parte a frontierei, pe pământ american, mânjiți de noroi și de nerecunoscut.

Baby Monk începu imediat să umple gaura cu pietre mari. Dan îl ajută, deși nu credea cu adevărat că dulăul își va face apariția.

„Este în drum spre hacienda, gândi el înăbușindu-și un râs nervos. Dumnezeu! Cred că nici nu mai știe ce e de capul lui. Sper să dea meningita peste el de cât și-o fi bătând capul!”

— O ștergem, anunță în sfârșit Baby Monk. Traversăm drumul și ne facem pierduți în pădure. Trebuie să ne curățăm înainte de a se lumina de ziuă. Sunt ferme pe-acolo. Am putea, probabil, să șterpelim un camion sau o mașină.

Urmărea planul punct cu punct. Se spălără în adăpătoare din curtea unei mici ferme. Dan șterpeli câteva veșminte de pe o funie cu rufe puse la uscat și își aruncă hainele jechoase într-o grămadă de bălegar. Mai târziu, pe când se lumina deja, Monk reuși să pornească un Ford vechi, cu o caroserie făcută ferfenițită.

— Ne întoarcem acasă, mârâi el călcând accelerația. La dracu'! Am impresia că am plecat de șase luni!
Și porniră spre Los Angeles.

Dust rămase multă vreme așezat pe malul apei, cuprins de o confuzie totală, indiferent la zgomotele și mirosurile nopții. Ceva nu mergea cum trebuie... Nu știa ce anume, dar intuiția îl avertiză că făcuse o greșală.

Auzise clar vocea stăpânului și-i simțise mirosul, dar cele două nu se asociau imaginii obișnuite pe care o avea despre Adam Smart. Cum putea stăpânul să se afle în același timp în două locuri diferite și atât de depărtate unul de celălalt?

Dacă Adam ar fi putut să părăsească patul pentru a se cățăra în cutia lui de fier care se deplasează, Dust ar fi admis că l-ar fi depășit la un moment dat pentru a ajunge pe marginea fluviului înaintea lui... Dar câinele avea certitudinea că nicio cutie de metal urcată pe roți nu-l depășise pe drum. Și... atunci?

În afara de asta, stăpânul era bolnav, i se furase o bucată din corp, și această bucată (una din labele din față, albă și fără blană) era acum închisă într-o valiză. Dust știa perfect că era o valiză. La școala de poliție, îl pusese mereu să adulmece bagaje pentru a detecta drogurile sau armele ascunse. („Caută, Dust, caută!”)

Trebuia să admită că laba stăpânului îi vorbise din fundul valizei? Asta era întrebarea!

Laba aceea albă, care se numea „mână”, putea să dea comenzi? Până atunci Dust nu observase acest lucru și se credea destul de priceput... Oare unde se ascundea gura?

Scoase un scâncet de cățeluș. Toate acestea erau prea complicate pentru el. Se simțea umilit și nefericit de a fi bătut în retragere prea ușor. Vocea stăpânului îl descumpănise, oprindu-l în plin avânt...

Și acum laba albă fără blană plecase departe. Atât de departe, încât nu-i mai percepea mirosul. Ce vor face hoții cu ea? O vor mânca? O s-o îngroape ca pe un os într-un ungher din grădină?

Gândul că ar putea mânca mâna stăpânului îl înnebunea de furie. Furtul în sine îl descumpănise. În general, oamenii furau obiecte, nu bucăți din corp. Poate că ăstora le-o fi fost foame? Se vor întoarce după ce-și vor fi terminat masa pentru a tăia alte părți din trupul lui Adam? Nici nu putea fi vorba!

Dust porni la drum în direcția haciendei, nemulțumit de sine și neliniștit de ce s-ar putea întâmpla în viitorul apropiat.

Mâna îi spusese să se întoarcă, așa că se întorcea; bun, dar totuși era convins că nu alesese strategia cea mai bună. Ce putea o mână să știe despre viață? O mână nu avea ochi și nici nas..., doar degete.

Și totuși, vorbea... Putea depune mărturie, pentru că o auzise! Ce chestie!

Dust începu să alerge, cu pași mici, promițându-și să se mai gândească la aceasta pe drumul de întoarcere.

16

Puțin înainte de a ajunge în L.A., se pierdură în Santa Monica Mountains, pentru că voiseră să o ia pe scurtătură și pick-upul dădu brusc semne de oboseală. Dan se întreba asupra necesității ascunderii vehiculului furat. Tremura la gândul că un control al poliției i-ar putea prinde acolo, atât de aproape de țintă. Era suficientă o prostie: un motociclist prea curios, dornic să-și încerce

motorul și să le ceară actele rablei. Cum ar reacționa Monk în caz de arestare? N-ar fi tentat să-l suprimе pe sticletele inoportun? Dan nu voia să riște. Făcând virajele din Mulholland, sugерă că ar fi mai prudent să arunce bătrânul Ford în prăpastia de lângă drum. O caroserie în plus n-ar mira pe nimeni în acest paradis al șoferilor, deja populat de caroserii carbonizate. Baby Monk nu era deloc amator de mers pe jos, dar se lăsă în cele din urmă convins de motivele imitatorului. Făcură autostopul: la început fără succes, din cauza ținutei lor jerpelite, apoi un camion care transporta zidari mexicanі emigranți în SUA îi luă pentru a-i duce până la marginea grădinii „speologice” a cavernelor din La Brea. Regăsiră făbriсуă de țigări de foi cu mare ușurare și primul lor reflex fu să dea fuga la cabina de duș din tablă a fostelor vestiare. Acolo domnea o căldură de etuvă sub geamul care lumina masa de lucru și începură să transpire din nou, imediat ce se lăsară să cadă pe câte un scaun. Amândoi priveau țintă la geanta frigorifică, ale cărei laturi erau pline de abur. Dan își regăsi deodată acel gen de emoție ciudată, amestec de teamă și bucurie, care asaltează fiecare artist înainte de intrarea în scenă. Știa deja că lovitură va fi în seara aceasta și că îl despărțeau mai puțin de douăsprezece ore de marele jaf. Dintr-odată, lucrurile căpătau o importanță ciudată, ca și cum le-ar fi privit printr-o lupă. Își dădea seama de o mie de amănunte cărora nu le acordase nicio atenție: lemnul fibros al bătrânei mese, praful care vibrează în razele soarelui care pătrundea prin geamul lucarnei. Toți soldații care s-au găsit pe un câmp de bătălie, cu două minute înainte de un bombardament al artileriei, cunosc bine acest sentiment de exacerbare. Acea ultimă secundă în care obiectul cel mai anost pare să devină atât de greu, încât ar putea să se afunde sub propria greutate și să dispară, în același fel în care un

om care este gata să se înece se scufundă, brusc, în adâncimile acvatice.

— Trebuie s-o prevenim pe Dorana că ne-am întors, rosti moale Baby Monk.

Dan clătină din cap. Nu avea niciun chef să se miște. Niciunul dintre ei nu avea chef să-și părăsească scaunul și să rupă hipnoza care îi ținea acolo, absorbiți în contemplarea unei valize de metal asudând în soare.

— Trebuie să schimbăm doza de gaz..., mai zise luptătorul.

Ar fi putut să rămână așa ore întregi, cu capul golit de idei, dar începuse numărătoarea inversă. Dan se îmbracă și părăsi manufactura pentru a telefona de la o cabină. Formă numărul vilei de pe coline și își schimbă vocea pentru a păcăli bucătăreasă. Când Dorana răspunse la telefon, se mulțumi să pronunțe o frază codificată, însemnând că se întorseseră și că erau în posesia celei de-a doua „chei”. Tânăra femeie nu spuse nimic, însă Dan simți accelerația respirației sale în receptor. Puse receptorul în furcă și se întoarse la atelier. Ar fi vrut să doarmă câteva ore, dar se îndoia că va reuși. Se hotărî să reia vechile sale obiceiuri de artist al scenei și să nu înghită niciun aliment solid în următoarele ore: diareea inevitabilă care te seacă de forțe în cel mai rău moment, spasmele stomacale care te aruncă în genunchi în culise, vomitându-ți bila.

„În seara asta este marea ta reintrare pe scenă! gânde el cu un rânjet. Ilustrul Dany Norris, bărbatul cu vocea din cauciuc, din nou singur pe scenă!”

Avea mâinile umede și intestinele îi chiorăiau. În vremurile sale de glorie, pentru a învinge efectele tracului, își administra o spălătură, înghițea bismut și un antispasmodic în orele care precedau intrarea sa sub fasciculul proiectoarelor. Învățase să nu subestimeze niciodată efectele tracului și cunoștea oameni de spectacol care se acope-

riseră de rușine pentru că nu respectaseră aceste precauții elementare.

Întors la atelier, își făcu o cafea slabă pe care o îndulci din plin pentru a neutraliza secrețiile gastrice.

— Gata, îl anunță pe Monk. Am dat mesajul. Acum ce facem?

— Tu, nimic, spuse luptătorul. Eu voi fura o camionetă și o voi pregăti pentru seara aceasta. Am autocolante pentru părțile laterale. Trebuie să ne ia drept băieții de la firma care asigură curățenia băncii. Avem deja uniforme, măturile. Este o acoperire bună, pentru că aceste firmulețe de întreținere lucrează adeseori în toiul nopții, câteodată până în zori, și nimeni nu se va mira să ne vadă staționați în fața băncii.

În timp ce vorbea, îngenunchease pentru a ridica una dintre scândurile podelei. Scoase de acolo o casetă metalică care conținea documente.

— Ține, zise el punând-o pe masă. Sunt planurile de la Trade Ltd. Sunt fotografiile ale încăperilor băncii, uită-te la ele cât aștepți, ca să te familiarizezi cu clădirea.

Dan întinse documentele în fața lui. Majoritatea erau fotocopii proaste destinate asigurărilor și polaroide prost încadrate, făcute, fără îndoială, de un aparat disimulat de o Dorana puțin preocupată de isprăvile tehnice.

Monk ieși îmbrăcat într-o salopetă de lucru, purtând sigla unei companii de depanare TV. Își pusese pe cap o șapcă cu cozoroc mare și purta un rucsac cu unelte în bandulieră; ochelarii mari și negri îi banalizau fața strâmbă.

— Pe curând, zise el închizând ușa.

Dan studie planurile timp de treizeci de minute, străduindu-se să le memoreze. Încercă să îndepărteze orice punct negativ, la fel și fobiile superstițioase. Lumea show-bizului îl obișnuise cu practica mascotelor, obiecte magice disimulate sub costumele cu paiete, pentru a ține

ghinionul la distanță. Ca toți colegii săi, se temea mai presus de orice de lapsusuri. Monologul pe care îl recitești dintr-o răsufare în secretul lojei tale, dar care nu mai vrea să iasă când te găsești încolțit de aureola razelor soarelui... Știa deasemenea că, din cauza spaimei de lapsus, sfârșești cu adevărat să-l crezi tu însuși și că este suficient să spui: „nu voi reuși să spun această frază”, pentru ca aceasta să-ți rămână efectiv în gât când te afli în fața microfonului.

Îndepărtând planurile, închise ochii și începu să recite formula magică destinată analizorului vocal.

Era vorba despre al șaselea verset al capitolul douăzeci și unu din *Apocalipsa sfântului Ioan*: „Și iar mi-a zis: Făcutu-s-a! Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul. Celui ce însetează îi voi da să bea, în dar, din izvorul vieții”.

Dan pronunță aceste cuvinte cu vocea lui Adam Smart, respectând accentul ciudat al acestuia, acea reminiscență din franceza care supraviețuia în Louisiana și pe care unii o cultivau cu snobism ca pe ultimul șic parizian.

Ca măsură de siguranță, copie textul pe o bucătică de hârtie. Știa totuși – pe propria piele – că nu trebuie să te încrezi prea mult în fițuici pentru că acestea au supărătoarea tendință de a se rătăci când ai mai multă nevoie de ele. I se întâmplase deja la Vegas cu un monolog, pe care nu reușea să-l memoreze. Cartea de vizită pe dosul căreia își scrisese replicile dispăruse în mod misterios din buzunarul său chiar în momentul în care avea nevoie.... Neatenție, greșală sau măgăria vreunui coleg invidios? Nu mai avea nicio importanță a cui fusese vina, dar în seara aceea se bâlbăise într-un mod lamentabil, încercând să umple golurile unei înlănțuiri care, brusc, se topea.

„Și iar mi-a zis: Făcutu-s-a! Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul...”

Vocea ieșea bine. Cel puțin asta era impresia lui. Și totuși, după treizeci de secunde, ceva îl deranja. O spaimă

vagă pe care încerca să o respingă în afara conștientului, dar care se încăpățâna să bâzâie ca o muscă în spatele unui geam. Își strânse pumnii, repetându-și că era vorba de o fobie, de un acces paranoic.

— Ajunge! rosti el cu voce tare. Oprește-te!

Cu toate acestea, spaima creștea, se materializa. Și dacă...

„Și dacă Adam își luase, fără știrea nimănui, o precauție suplimentară? Își mărturisi el în sfârșit. O precauție de care nici chiar Dorana nu știa nimic.

Se agită. Era ușor. Era suficient un mic amănunt și, dacă ar fi fost în locul bancherului, nu s-ar fi abținut. Odată în cabina de înregistrare, ar fi pronunțat fraza-cheie, da, *în mod normal*, abandonând măcar o dată oribilul său accent snob... Frumoasă găselniță, nu?

Doar la gândul acesta și simți sudoarea prelingându-i-se pe frunte. Dumnezeu! Cum să afle dacă Smart nu împinsese prudența până acolo? În ce fel articulase el cuvintele magice? *Cu sau fără accent?* Doamne! Această diferență era totul, deoarece Dan Norris, imitatorul supradotat, nu va avea dreptul decât la o singură încercare... Dacă înregistrarea fusese făcută fără accent, biata sa imitație a lui Adam Smart va declanșa imediat toate sistemele de alarmă cu care era echipată banca și se va trezi captiv în cabină până la sosirea sticleților.

Cu sau fără?

Se ridică în picioare, cuprins de panică. Nu avea nicio posibilitate de a afla. Totul se va juca la cacealma, ca la pocher. Va trebui să se bazeze pe intuiție. Să încerce să intre în pielea bancherului, aflat singur în sas, în fața microfoanelor calculatorului. Ce făcuse în acel moment? Găsise amuzant să plaseze capcane sub picioarele unui eventual hoț, dotat cu un reportofon foarte performant? Îl lăsase oare pe Adam Smart să se exprime cu adevărata sa voce?

Nimic nu era imposibil. Dan cunoscuse odinioară o falsă bostoniană cu o dicție foarte „à la Harvard” care, în secretul alcovului, se exprima cu accentul Bronxului natal. Smart își fabricase, poate, o personalitate factice, destinată disimulării originii sale plebeiene. Poate avea și el puțin talent de imitator!

„Asta ar fi culmea! gândi Dan. Imitatorul tras pe sfoară de un alt imitator!”

Își dădu seama că transpirația îi curgea pe față și se șterse cu tricoul. Anxietatea îi dădea lovituri de pumn în plex. Se împletici până la toaletă și vomită cafeaua băută cu câteva minute mai devreme. Tracul.

Cu sau fără? rânjea o voce surdă în străfundul creierului său.

El știa s-o facă „cu”, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum suna vocea lui Smart „fără”, iar fraza-cheie din memoria calculatorului nu va accepta nicio distorsiune. Va trebui ca aceste două „sesam” să se suprapună perfect, ca două semnături pe o hârtie de calc.

Merse la bucătărie să-și clătească gura cu apă de la robinet, apoi își băgă capul sub jet, pentru a încerca să-și revină. Vomită din nou puțină bilă. Doamne! Niciodată în cariera sa nu avusese atâta trac.

Oare problema consta în a ști, de fapt, dacă Smart mai avea o vagă idee despre sine, pentru a-și relua, chiar și pentru o secundă, adevărata personalitate?

„Și dacă, adăugă vocea care îi răsuna în cap, în momentul înregistrării, Smart își schimbase vocea în ultima clipă? Ei? Dacă, renunțând la citatul din Biblie, se mulțumise să pronunțe primele cuvinte din *Stars and Stripes Forever?*”

Dan închise ochii, atât de dureroase deveniseră spasmele stomacului său. Când începi să gândești prea mult, totul devine posibil... și rămâi pur și simplu așezat

în fund, fără a mai face nimic. Țsta este necazul cu speculațiile: în cele din urmă te adâncesc într-o paralizie totală.

Își șterse gura cu un șervețel. Trebuia să înceteze să mai gândească, să rămână la ipoteze de lucru cât de cât solide și nu să le schimbe la fiecare două minute.

Mai întâi, să ia drept bună fraza-cod înregistrată de Dorana și să nu se mai gândească la alternativa „cu sau fără”...

Se lăsă să cadă pe scaun, în timp ce picăturile de sudoare i se prelingeau de pe sprâncene pe planurile băncii Trade Ltd.

De ce încerca să despice firul în patru? Accentul lui Adam Smart poate că era natural, de fapt! Bancherul era măcar conștient că vorbește altfel decât concetățenii săi? Pe de altă parte, chiar în cazul în care această pronunție stranie ar fi fost afectată, ea ar fi putut deveni, cu trecerea anilor, o a doua natură, un automatism perfect asimilat, aproape un reflex de care respectivul nu mai reușea să scape.

„Oprește-te! gemu Dan. Dacă mai continui astfel, o să-ți pierzi mințile!”

Așeză planurile la loc în casetă și merse să se întindă pe patul lui Doc' Brannigan, la parter.

„De ce să faci o fixație din voce? reflectă el culcându-se. Sunt atâtea alte motive pentru ca totul să se ducă de râpă!”

Primul dintre motive era chiar Doc'! Doc', pe care îl găsisese slăbit când îi vorbise la telefon, apoi la hacienda. Doc', ale cărui abilități medicale îi fuseseră probabil supraapreciate. Și apoi mai era Smart și blestematul lui de telefon mobil. Smart care, doborât de somnifere, putuse să se încurce în coduri și să transmită un mesaj greșit fără a-și da seama.

Sau Smart, pe care Doc' nu-l putuse trezi la timp pentru transmisia regulamentară...

Sau tot Smart, care era posibil să fi murit în timpul nopții, din cauza abuzurilor de medicamente sau a septicemiei, cangrenei galopante. Poți să știi?

Totul era posibil.

Chiar și ipoteza unui Doc' Brannigan cu beregata sfâșiata de Dust.

Dan lovi cu pumnul în salteaua din paie. Brusc, invidia oameniei de acțiune, lipsiți de imaginație și care plecau la luptă plini de certitudini.

Continuă să delireze în același fel timp de o oră, apoi neliniștea îl istovi și căzu într-un somn adânc. Se trezi tresărind de zgomotul făcut de Monk, care se întorsese.

— *Yo!* rânji luptătorul văzându-l în pat. Tu ai nervi de oțel. Tragi la aghioase ca un bebeluș, când în vreo cinci-sase ore vom fi poate la pârnaie!

Dan judecă inutil să-i expună motivele neliniștii sale. Ar fi dorit ca Dorana să fi fost acolo. Dar ea nu avea să vină decât după ce se va sfârși operațiunea, o știa prea bine. În timp ce complicii săi vor jefui banca, ea se va strădui să-și găsească un alibi, participând la vreun dineu în Hills.

„Să o ștergeți cu banii fără să mă așteptați nu va servi la nimic, îi anunțase ea ultima dată când se întâlniseră. Aș comunica imediat identitatea și semnalmentele voastre poliției într-un mod anonim. Și, dacă sunt interogată, voi spune că Dan a abuzat de naivitatea mea și s-a introdus în casă deghizat în grădinar. Că m-a sedus pentru a mă face să vorbesc și a pregătit totul fără știrea mea. Voi juca rolul idioatei limbute, mă voi smiorcăi. N-o să se poată dovedi nimic împotriva mea. De fiecare dată când am venit la manufactură, am avut grijă să-mi șterg amprente.”

Știa toți că era destul de nebună ca să-i denunțe, chiar dacă mărturisirile sale ar fi pus-o într-o situație jenantă. Dorana Smart dăduse de fundul sacului și nu s-ar lăsa

înșelată fără a se răzbuna pe loc. Se vor trage în jos unii pe alții... ea cu ei, dar, în stadiul acela, nu i-ar mai fi păsat.

— Ajută-mă să pregătesc camioneta! zise Monk scoțând autocolante dintr-un dulap. Niciodată n-am fost bun la lipit autocolante în unghi drept!

Munca manuală le făcu bine. Monk schimbă panourile furgonetei și așază cam peste tot pe caroserie autocolante publicitare, lăudând meritele firmei Broom and Vacuum Enterprise. Îngrămădiră în spate materialul de curățat pe care se așteptau să-l găsească în acest gen de vehicul. Dan nu avea nimic de comentat asupra acestui punct. La Vegas, văzuse adeseori firmele de curățenie lustruind clădirile de birouri la patru dimineața. Făceau în fiecare noapte turul orașului, șamponând mochetele, golind coșurile de hârtii pentru ca totul să fie lună înainte de ivirea zorilor. Unii aveau atâția clienți, încât nu aveau la dispoziție decât un sfert de oră pentru fiecare societate, așa că debarcau pe teren cu o veritabilă armată de oameni de serviciu care se agitau frenetic, fără a pierde timpul să schimbe un cuvânt, până ce șeful le dădea ordin de repliere imediată. Asista atunci la fuga oamenilor de serviciu înapoi în vehicule, ca și cum ar fi fost bărci de salvare. Apoi, furgonetele traversau orașul pentru a se opri câteva străzi mai încolo și a parașuta comandoul înarmat cu aspiratoare la poalele altui turn.

După ce lipiră autocolantele, Monk lustrui furgoneta pentru a nu lăsa nici cea mai mică amprentă. De-acum încolo nu mai trebuia s-o atingă decât cu mânuși chirurgicale. Salopetele de lucru purtau aceeași siglă, iar Monk îl lămuri că toate materialele fuseseră contrafăcute, în atelierele clandestine răspândite în cele patru colțuri ale orașului, de latini sau asiatici care nu vorbeau niciun cuvânt în engleză.

— Măștile ni le punem în ultimul minut, explică el scoțând la vedere două capete flaște din cauciuc roz. Dorana pretinde că doar în caz de efracție se pun în funcțiune camerele, dar e mai bine să fim prudenți.

— Nu pot să cred că nu există nici măcar un paznic, murmură Dan.

— O să te convingi singur, rânji luptătorul. Oricum, calculatorul controlează totul. Cel mai mic sertăraș este plasat sub supravegherea acestuia. La cel mai nesemnificativ semn de efracție, banca se zăvorăște peste tot. Blindajul se închide peste toate ușile, ferestrele și nici vorbă să poți ieși înainte de sosirea sticleților... doar dacă nu ești un maestru ninja în stare să se dematerializeze, firește.

— O să putem intra fără probleme? întrebă Dan.

— Yo, broasca din hol este dintre cele mai banale, asigură Monk. Am o cheie falsă care o va deschide.

— Mi se pare mult prea ușor.

— Ba nu! Doar pentru că te afli în interiorul băncii nu înseamnă că și poți să șterpelești ceva, gagiule! Cum intri pe ușă, te găsești într-un hol lipsit de orice interes. Acolo nu există nimic. Niciun document, niciun pix. Angajații au ordin să pună totul în sertare când își termină programul. De-ndată ce directorul se cară, calculatorul zăvorăște totul. Paraii și actele sunt la adăpost, consolele terminalelor sunt încuiate. Când intri în bancă, este ca și cum ai ataca un submarin care se scufundă: poți să te dai peste cap, dar când e zăvorât e zăvorât de-a binelea.

— Și procedura de deschidere care este?

— Dimineața, fiecare șef de serviciu merge să se izoleze în sas. Acolo, face ca și amicul nostru Smart: își așază mâna pe geamul cititorului și pronunță o frază secretă. Așa se deblochează sertarele-casă, calculatoarele, liniile telefonice... și așa mai departe. Fiecare este răspunzător de un sector. Bineînțeles, sunt sectoare mici, fără

importanță pentru noi. Chestii de conțopiști. Singurele chestii importante sunt seifurile particularilor, acelea unde se depun lichiditățile tranzacțiilor zilnice și camera blindată unde se stochează depozitele mari: plata firmelor sau devizele în tranzit. Țsta este domeniul lui Smart. Urmarea o știi. În seara asta n-o să fie nici picior de om, dar, atâta timp cât nu vei fi trecut de sas, nu vom putea fura nici măcar o gumă sau un creion.

— E țicneală curată, oftă Dan.

— Este știință, rânji Monk. Cu acest arsenal, Trade și-a făcut o reputație dată naibii și își închiriază seifurile pe bani grei. Mulți sunt interesați de un seif privat. Toți cei care vor să-și dosească paraii nedeclarați, de exemplu, sau aurul intrat fraudulos... chestii ilegale pe care este periculos să le ții în casă. Chiar droguri! Este mult mai sigur decât o căsuță automată pe care orice puștan o poate forța.

După ce-și termină expunerea, Monk deschise cutia cu chili pe care o încălzi în bain-marie. Mirosul de mâncare îi dădu convulsii la stomac lui Dan, care preferă să se retragă în camera lui Doc' Brannigan. Se întinse pe patul puțin cam umed. Căldura dintre pereții fabricii îi făcea urechile să țiuie. Era departe de a împărtăși optimismul luptătorului, dar un fel de resemnare punea stăpânire pe el, ceva analog unei anestezii halucinante, rezultate dintr-un exces de angoasă care cuprinde soldatul care a așteptat prea multă vreme ordinul de atac pe fundul tranșeei. Avea brusc chef să se termine totul, orice s-ar întâmpla. S-ar fi dus chiar în clipa aceea la bancă.

Cu ochii închiși, ascultă zgomotele deglutiției și râgâiturilor lui Baby Monk, atât de sonore, încât răzbăteau prin perete.

Ar fi dorit să mai poată atinge un trup de femeie pentru ultima oară. Acela al Doranei. Simțea o teribilă frustrare, singurătatea îl strivea și se gândea cu amărăciune

că își petrecea poate ultimele clipe în compania unui semi-cretin care se ghiftuia ca un porc, dând pe gât bere după bere. Cum putea să mănânce într-un asemenea moment? Îl lobotomizaseră?

Pentru a-și ocupa timpul cu ceva, se hotărî să exerseze imitațiile și încercă chiar să-și imagineze cum putea suna vocea lui Adam Smart când nu era deformată de acel ridicol accent franțuzesc, care falsifica pronunția anumitor cuvinte. Se întrebă dacă acea afectare nu avea menirea de a disimula un anume defect de vorbire. Hotărî că nu. Repetă fraza magică, procedă la multiple rectificări, își mărturisii că, în definitiv, nu era vorba decât de conjuncturi întâmplătoare.

Cu sau fără? continua să-i repete micul demon din cap.

În sfârșit, Baby Monk împinse ușa și îi dădu hainele pentru deghizarea în om de serviciu.

— Întolește-te, zise el. Mergem, e timpul.

Dan realizează că era aproape miezul nopții. Fusese atât de absorbit de munca lui, încât pierduse noțiunea timpului. Când se ridică, capul i se învârtea, dar apropierea acțiunii îi amorțea frica. Se îmbracă în grabă, verifică buzunarele care conțineau două perechi de mănuși din nailon chirurgical, bucățița de hârtie pe care copiasse frazecheie și masca de cauciuc care să-i ascundă trăsăturile.

Postul îi înmuiase picioarele, dar totdeauna auzise că, în caz de rănire la stomac, era mai bine să ai stomacul gol.

(Rană la stomac?)

„Ei haide, gândi el. Știi foarte bine că, dacă apelul de control nu a fost făcut în această dimineață la ora șapte, banca va fi plină de sticleți ascunși. Vă vor aștepta ghemuiți sub tejghele. Vă vor lăsa să intrați și apoi...”

La naiba! Nici el, nici Monk nu vor fi înarmați, dar va fi suficient să împiedice poliția să deschidă focul? În

acest gen de cazuri, sticleții tind să-și piardă capul și să tragă și la o încruntare din sprâncene.

Monk deschise ușa din spate și ieșiră în curticica împrejmuită cu uluci, unde se afla camioneta ascunsă.

— Pune-ți mănușile, ordonă luptătorul. Nu trebuie să existe nicio amprentă pe caroserie. N-ai uitat mâna?

Dan tresări, realizând că aproape își ștersese din minte existența genții frigorifice.

— Trebuie scoasă și curățată, observă Monk. N-o să ne plimbăm pe-acolo cu o geantă.

Cum Dan nu se hotăra să se miște, îl respinse scurt.

— O s-o fac eu, mormăi el. Nu e momentul de leșinuri de fete mari. Drace! Va trebui totuși să te obișnuiești cu ideea de a o manevra, pentru că eu nu pot s-o fac în locul tău.

Revenit în atelier, deschise geanta, desfăcu pachetul cu mâna și o șterse cu un șervet. Lucra fără ezitare, ca un bucătar care pregătea un pui. Când termină, acoperi ciotul cu o pungă de plastic și îl fixă de încheietură cu un elastic.

— În felul ăsta n-o să rămână pe scanner, comentă el.

Dan se sili să studieze mâna. Era palidă și țeapănă de frig, dar nu prezenta niciun semn de deteriorare. Fu surprins, el care se pregătise pentru un spectacol dintre cele mai înfricoșătoare. Monk o înveli într-un al doilea șervet, foarte uscat, și așeză pachetul pe fundul unui rucsac din pânză pe care o întinse imitatorului.

— Acum nu te mai desparti de ea, ordonă el. Și n-o trânti pe jos când va trebui s-o pui pe geamul scannerului.

Dan se mulțumi să clatine din cap și încercă să rămână impasibil când rucsacul se lovi de șoldul său. Își dădu brusc seama de efectul pe care un asemenea amănunt l-ar avea asupra unui juriu popular, dacă ajungeau toți în boxa acuzaților. Dumnezeule! Niciodată nu li se va ierta o asemenea oroare. Mâna tăiată le-ar aduce treizeci de ani

de pârnaie și niciun avocat n-ar reuși să-i facă să uite aspectul criminal cu sânge rece al unei asemenea premeditări. Ar vedea în ei niște monștri. Dezechilibrați mintal.

— *Yo!* rânji Monk. Nu mai fă mutra asta, doar n-o să iasă singură din rucsac!

În timp ce Dan deschise grilajul curții, Monk se instalează la volan. Era întuneric și străduțele care separau antrepozitele erau goale. Dan închise poarta și se urcă în camionetă.

— Am pornit, șopti luptătorul după ce se uită la ceas. Ajungem în cincisprezece minute.

— Și adevărata echipă de curățenie? întrebă Dan.

— În mod normal vor fi plecați de trei minute. Ne vom așeza pe locul lor cald încă. Nu va trebui să ne lungim. Astfel, dacă o patrulă de sticleții trece pe acolo, vor gândi că este doar o întârziere.

— Și dacă văd cașcavalul?

— Idiotule! Cașcavalul îl vom îngrămădi în saci pentru gunoi, așa că vom avea tot interesul să ne mișcăm repede.

Dan încercă să-și închipuie volumul a două milioane de dolari în bancnote. Paraii erau în teancuri mari sau repartizați în plicuri marcate cu numele muncitorilor? Dorana parcă spusese că era vorba despre plata unui mare număr de muncitori agricoli din California de Sud, nu-i așa?

Se scutură. În fond, ce mai conta?

Monk conducea prudent. Dan tremura la gândul de a se intersecta cu o altă camionetă a Broom & Vacuum Enterprise. Nu s-ar fi mirat șoferul? Nu, era o prostie. Firma folosea probabil un număr mare de vehicule, iar personalul se schimba deseori și era imposibil să se cunoască toți între ei.

Apoi înțelese că se obliga singur să gândească la altceva, pentru a uita de contactul cu rucsacul lipit de șoldul lui.

— Ajungem, șopti Monk. Parcăm, scoatem materialul și deschid ușa. Apoi vine rândul tău. Traversezi holul mare și mergi în celălalt capăt. În ușa verde capitonată din piele au ascuns cabina de identificare. O singură persoană poate intra acolo. Tu ești artistul, gagiule, încearcă să fii la înălțime!

17

Parcară dând în marșarier în fața Trade Ltd., pe un spațiu rezervat „service-ului”. Monk opri motorul. Strada era goală de la un capăt la celălalt. Luptătorul își puse masca de cauciuc și șapca. Era o mască „neutră”, nici caricaturală, nici grotescă, o figură oarecare din latex roz, inexpresivă și care, de departe, putea să treacă drept un chip adevărat. Monk băgă mâna prin deschizătura salopetei sale și scoase o cheie cu dublu filet, deschizând ușa holului. Broasca cedă fără dificultate, iar batantul de sticlă și oțel pivotă la manevra golanului. Dan se hotărî, în cele din urmă, să coboare din vehicul. Masca îi irita deja pielea obrazului și a frunții. Cu geanta din pânză lovindu-i șoldul, pătrunse în holul mare, tresărind când Monk aprinse neoeanele. I se păru imprudent și, totuși, asta era procedura de respectat, dacă voiau să treacă neobservați. Nicio echipă de curățenie nu mătura birourile la lumina unei lanterne!

Dan rămase nemișcat. Dalele din marmură neagră, proaspăt lustruite, străluceau în lumină. Totul era în ordine:

nicio hârtie, niciun creion nu era la vedere. De fapt, locurile păreau în mod straniu pure și degeaba ai fi căutat o urmă de om primprejur. Dan făcu câțiva pași cu iluzia de a fi în vizită. În timp ce avansa, nu se putea împiedica să nu scruteze interminabila tejghea de acaju care se întindea de-a lungul holului. Cu inima bătându-i puternic, își imaginează o duzină de sticleți ghemuiți în spatele acelei metereze, reținându-și răsuflarea, cu arma în mână. *Erau acolo...* Era sigur de asta, așteptau ca hoții să ajungă în mijlocul sălii pentru a declanșa închiderea automată a ușilor și să țâșnească din ascunzătoare ca niște diavoli, cu arma ridicată și trăgaciul tras.

Dan transpira sub mască și sudoarea îi provoca mâncărimi insuportabile sub carapacea din latex. Ar fi dat orice pentru a se putea scărpinga. Mergea cu impresia că face echilibristică. Birourile acelea atât de curate îl înspăimântau. Monk nu mințise: pe undeva, banca semăna cu un submersibil pe punctul de a se scufunda. Se simțea că degeaba ai fi încercat ușile, sertarele, dacă ai fi comis greșeala să te străduiești să le deschizi. Era o lume deschisă și închisă în același timp. Puteai să pipăi carapacea submarinului, dar mașinile strategice ascunse în inima fuzelajului din titan ar rămâne de neatins.

Monk era nerăbdător. Arătă cu mâna spre ușa din piele capitonată care se vedea în capătul holului. Dan înțelese că nu mai putea amâna momentul de a intra în scenă. Acolo se va juca totul, în această cabină strâmtă, unde lui Superman însuși i-ar fi venit greu să-și schimbe costumul. Se hotărî să termine odată, apucă clanța din alamă și trase batantul. Se aprinse o plafonieră, luminând o nișă din metal neplăcută la vedere. Un grilaj din oțel cu găuri minuscule se deschidea la nivelul feței. Dan deduse că acolo se afla microfonul ultrasensibil însărcinat să înregistreze fraza magică aflată în memoria calculatorului.

Chiar dedesubt fusese dispusă o măsută îngustă din sticlă transparentă, asemănătoare unui geam de xerox. Conturul unei mâini drepte apărea schițat, evocând siluetele făcute cu creta pe care sticleții de la Brigada Omucideri le desenau odinioară în jurul cadavrelor. Dan se sufoca sub mască. Vru să se întoarcă pentru a mai arunca o privire spre Monk, rămas în hol, dar batantul capitonat se închi-dea deja. Aflat în picioare în cabină, cu umerii atingând pereții, avea impresia detestabilă de a fi captiv într-un coșciug din fier. Dan întoarse gâtul pentru a localiza fanta care se întindea de-a lungul ușii. La cea mai mică manevră falsă, o placă de blindaj ar țâșni din grosimea peretelui acționată de un arc puternic, închizând cabina de identificare în mod ermetic. Dacă s-ar întâmpla acest lucru, n-ar mai fi nimic de așteptat. Odată capacul de sicriu așezat, era inutil să-și mai învinețească pumnii pe panoul blindat, doar sticleții îl mai puteau scoate.

Dan încercă să-și regleze respirația și să-și domine sentimentul de claustrofobie care se strecura în sufletul său. Pentru moment, mașina părea inertă. Fără îndoială, se va însufleți doar la așezarea mâinii pe scaner.

Cu un subit fior de panică, își dădu seama că nu mai știa cu ce trebuia să înceapă. Să pună mâna pe geam... sau să pronunțe fraza magică? Totul se încetoșa în mintea lui, în timp ce îngrozitorul refren îi umplea urechile: *Cu sau fără accent? Cu sau fără...*

Tracul îi strânse stomacul și, timp de o palpitație a inimii, se întrebă dacă pur și simplu nu avea să vomite pe geamul scannerului, provocând declanșarea semnalului de alarmă. Trebuia să se calmeze înainte de a-și pierde mințile. Închizând ochii, numără până la cincizeci, oxigenându-și creierul, apoi deschise geanta, luă șervetul și-l despăturii. La fiecare mișcare, izbea cu coatele și umerii pereții camăruței. Strângând din dinți, cu respirația blocată, puse în

sfârșit degetele pe mâna tăiată a lui Adam Smart. Un gând neobișnuit îi trecu prin minte: la pipăit, nu era foarte diferită de un pui în celofan cumpărat de la supermarket. Rece și puțin flasc. Cu respirația tăiată, luă rămășița de încheietură și o așeză pe geamul scannerului, cu palma și degetele în interiorul „siluetei” înscrise pe geam. O celulă fotoelectrică oarecare înregistrează schimbarea de context și o lumină vie țâșni din străfundurile mașinii, în timp ce un fascicul citea linia vieții lui Adam Smart. Dan se aștepta la orice. Vocea electronică a unei chiromante robotizate auzindu-se din difuzoare de-abia dacă l-ar fi surprins.

— Identificare pozitivă a palmei, anunță timbrul sintetic al calculatorului. După semnal, aveți la dispoziție zece secunde pentru a începe procedura de identificare vocală. Apropiați-vă gura de microfon. Orice eroare din partea dumneavoastră va antrena declanșarea sistemelor de securitate. În cazul în care veți fi blocat în cabină, așteptați calm sosirea serviciului de supraveghere, această cabină fiind în mod normal ventilată și neriscând în niciun fel asfixierea.

Dan crezu că genunchii aveau să i se îndoie sub greutatea trupului. Își contractă mușchii dorsali și își apropie gura de grilajul microfonului.

Cu sau fără accent?

Răsună un bip. Acum avea la dispoziție zece secunde pentru a lua o hotărâre. Cu sau fără...

În stadiul de năuceală totală în care se afla, nu mai avea destulă prezență de spirit pentru a risca o reconstituire hazardată, astfel încât hotărî să se bazeze pe un automatism pur. Tirada biblică îi ieși de pe buze cu vocea lui Adam Smart... vocea aceea distorsionată de insuportabilul manierism al acelui accent franțuzesc învățat la filmele subtitrate și din călătoriile în Louisiana.

„Acum s-a terminat, gândi Dan. Într-un sfert de secundă placa de blindaj va țâșni în spatele meu...”

Făcu gestul de a o lua la fugă, lăsă să-i cadă pe jos mâna tăiată.

— Identificare vocală confirmată, făcu difuzorul. Bună ziua, domnule Smart. Ce mai faceți? Ușa camerei blindate va fi deschisă într-un minut; vă reamintesc că se va închide automat imediat ce veți pune mâna pe lectorul automat instalat în seif. O zi bună. Sunt 30°C în exterior. Deviza zilei este: „Many bands make light work”.

Dan deschise ușa capitonată cu o lovitură de pumn, se aplecă pentru a lua de jos mâna tăiată, pe care o aruncă în rucsac, și făcu un salt în hol.

— A mers? șopti Monk.

— Da, îngăimă imitatorul.

Era bezmetic și Monk trebui să-l apuce de braț pentru a-l întoarce către direcția bună. Camera blindată se găsea de cealaltă parte a ghișeelor. De fapt, ușa blindată acoperită de muluri de acaju era cu totul imperceptibilă pentru cineva care nu era avertizat, și un hoț ar fi căutat zadarnic s-o descopere. Directorul Trade Ltd. instalase, în acest scop, un al doilea seif „fals” – foarte vizibil –, în care păstra câțiva saci cu mărunțiș și alte bancnote – capcane care răspândeau împrôșcături de cerneală invizibilă imediat ce erau atinse.

Dan și Monk trecură de cealaltă parte a teighelei, scrutând lambriurile peretelui. În sfârșit, o bucată din decorație se răsuci în loc, dând la iveală o încăpere cubică din oțel, cu pereții acoperiți de rafturi metalice. Neoanele de sub grilaj aruncau o lumină orbitoare asupra acestui peisaj de crom. Monk apucă un cărucior mic și se apropie de deschidere. Dan, care, Dumnezeu știe de ce!, se așteptase să descopere teancuri de bancnote îngrijit stivuite, fu decepționat să constate că banii se găseau deja în inte-

riorul sacilor de transport din țesătură gri purtând ecusonul băncii, îngenunche pentru a încerca să deschidă unul dintre ei, dar un fel de lacăt cu cifru închidea pachetul. Hotărî că nu era foarte important, va fi suficient un cuțit ascuțit pentru a despica țesătura, să crape acele pân-tece gri pentru a le face să scuipe mălaiul!

— Mișcă-te! șuieră Monk împingând căruciorul.

Dan aruncă primul sac în căruciorul destinat transportării corespondenței. Urmă un altul, apoi încă unul...

Dumnezeule! Erau doisprezece, grei precum sacii cu făină. Când îi luai în mâini, auzai foșnetul bancnotelor sub pânză!

Trebuiră să facă mai multe drumuri până la camionetă. Monk, înainte de a ieși, ascundea febril sacii în alții din plastic de 150 de litri, destinați gunoaielor menajere.

Dan găfâia, aflat în pragul sincopei. Când scoase ultimul sac din camera blindată, lipi mâna lui Adam Smart de scannerul instalat în interiorul cazematei, pe partea stângă a pervazului din oțel. De-ndată, ușa începu mișcarea de închidere și se grăbi să sară prin întredeschidere pentru a nu rămâne captiv în mijlocul rafturilor goale. Zece secunde mai târziu, panoul secret își relua locul.

Încărcară ultimii saci în furgonetă, apoi Monk închise cu grijă ușa holului. Toată operațiunea durase mai puțin de trei minute. Dan se cocoță în vehicul, cu mintea total încețoșată: era incapabil de a se convinge că totul se încheiase cu bine și că nimeni nu trăsese în ei.

„Dar se va întâmpla, nu înceta să-și repete. *Acum...* așteptau doar să ieșim pentru a ne prinde în flagrant delict.”

Dar nimic nu se întâmpla. Monk porni motorul și părăsi parcare. Câteva minute mai târziu se îndreptau spre La Brea, fără ca vreo mașină de patrulă să fi încercat să le blocheze drumul.

„Doamne! gândi atunci Dan. Am reușit. Am reușit *cu adevărat!*”

18

Subit, pe când se apropiau de atelier, contactul cu mâna lui Smart, prin pânza rucsacului, îi deveni insuportabil lui Dan.

— Oprește-te! spuse el cramponându-se de volan. Trebuie să mă descotorosesc de asta... imediat.

— Ai luat-o razna! mormăi Monk. La dracu'! Suntem așezați pe două milioane de dolari și vrei să pierd timpul hălăduind?

— Nu mai pot să rezist, bâigui imitatorul. Dacă mai simt chestia asta încă un minut, înnnebunesc!

— În regulă, mormăi Monk călcând frâna. Coboară și azvârle-o într-un canal. Șobolanii își vor face ei treaba în continuare. Oricum n-o vom îngropa în grădină.

Dan deschise ușa. Aerul nopții i se păru aproape înghețat, atât de mult șiroia de sudoare. Verifică din priviri să nu vină vreo mașină, apoi, ghemuindu-se, strecură mâna tăiată în gaura unui canal. Ciuli urechea pentru a percepe „fleoșcul” restului anatomic scufundându-se în valul de murdării, apoi își curăță degetele în jgheab. Știa că era o prostie, dar acest ritual îl eliberase de o mare greutate, ca și cum ar fi fost mai puțin vinovat decât un minut mai înainte. Canalele din Los Angeles cărau atâta mizerie, încât mâna bancherului o să fie acul în carul cu fân. Și apoi, Monk avea dreptate. Erau șobolanii... atâția și atâția șobolani.

— Nu trebuie să uităm de Doc', spuse el privind camioneta. Trebuie să-l anunțăm imediat pentru a avea timp s-o șteargă.

— Imediat, se enervă Monk. Îl suni de la o cabină. Ai să ieși după ce punem banii în siguranță.

Dan nu protestă. Bănuia că luptătorului i se fâlâia de bătrânul Brannigan. Tot ce conta pentru el în prezent era să deschidă sacii, să împartă banii și să se despartă înainte de a se da alerta.

— Și Dorana? întrebă Dan.

— O vei suna când îi vei telefona și lui Doc', propuse luptătorul.

Dan rânji.

— Nici vorbă să te las singur-singurel cu mălaiul, zise el. De acum vom face totul împreună, de mâna.

Monk înălță din umeri.

— Idiotule, suspină el. Încă n-ai înțeles că sunt în regulă? Dacă voiam s-o șterg cu mălaiul, puteam să-ți dau una în cap la ieșirea din bancă. N-ai fi avut timp nici să vezi lovitura! Eu sunt loial... ca un samurai. Când mi-am dat cuvântul, merg până la capăt. De aceea m-a ales Dorana. Pentru că știa că mă voi conforma legilor lui Bushido. Nu sunt un amărât de găinar.

— Perfect, făcu Dan cu un ton împăciuitoare. Scuză-mă. M-a cam luat gura pe dinainte.

— Yo, căscă Monk. Dar țin să-ți precizez că sunt în mod cert cel mai onest din bandă. Știu că mă luați toți drept un cretin, dar Dorana nu are încredere decât în mine. Ea știe că am simțul onoarei, mi-a spus-o. Tu și Doc' aveți o mentalitate de hoți. Ea m-a însărcinat să nu vă scap din ochi.

Încă o dată, Dan admiră abilitatea cu care tânăra femeie știuse să câștige de partea ei pe fiecare bărbat din echipă. Ea nu se înșelase probabil acordându-i încredere

lui Baby Monk și îl învestise cu rolul câinelui de păază; debilul, îmbătat de această onoare, s-ar fi lăsat mai degrabă ucis decât să nu-și îndeplinească misiunea.

— O.K., repetă Dan împăciuitor. Tu vei păzi comoara și eu voi merge să telefonez.

Îi era puțin rușine de a se fi arătat într-o lumină așa de proastă și de a-l fi bănuț pe Baby Monk de intenții atât de parșive. Era în același timp umilit să descopere că Dorana nu avea încredere în el. Pe el nu-l pusese în gardă împotriva luptătorului, dar îi ceruse acestuia să-l aibă sub ochi pe imitatorul de serviciu. „Oare chiar am așa o față de escroc?” se întrebă el.

Ajunseseră la fosta fabrică de țigări. Monk, fără a lăsa volanul, arată poarta cu bărbia.

— Du-te să deschizi, ordonă el. Cât timp vei vorbi la telefon, eu voi desface autocolantele. Nu te lungi. Este o cabină în capătul străzii.

Dan se lăsa să alunece la pământ și-și șterse degetele de salopetă. I se părea că răceala mâinii moarte se simțea la capătul terminațiilor sale nervoase. Era neplăcut. I-ar fi plăcut să se săpunească cu apă caldă cel puțin o oră. Monk băga camioneta în curte, scoase cheia din contact și o atârna de gât, pe șnurul din piele care îi ținea loc de colier. Îi întinse lui Dan un pumn de bani.

— Încearcă să te descurci cu ăștia, eu curăț furgoneta și scot sacii.

Dan luă banii și întoarse spatele. Grăbi pasul, deoarece nu-i plăcea să se plimbe prin labirintul hangarelor, propice la toate felurile de trafic și de încăierări între bandele rivale. Până în prezent, golani, impresionați de personalitatea lui Baby Monk, nu le căutaseră nod în papură ocupanților manufacturii, dar există un început pentru orice.

Dan intră în cabina așezată în fața unei băcănii chinezești, deschisă în timpul nopții. Se întrebă dacă era prudent

să telefoneze dintr-un loc atât de apropiat de ascunzătoare, apoi își dădu seama că în trei ore vor fi răspândiți în cele patru colțuri ale țării pentru a nu se mai revedea niciodată.

Formă numărul Doranei, imită accentul emigranților mexicani în SUA și lăsa un mesaj pentru o oarecare Linda Sol. Era fraza codată pentru a transmite că lovitura reușise. Dacă altcineva în locul Doranei auzea mesajul, va crede că era o greșeală.

După acest apel formă numărul de la hacienda, sperând că Doc' nu va întârzia să ridice receptorul. Numără țârâiturile, în timp ce tot felul de imagini de groază îi treceau prin fața ochilor: Seth Brannigan întins în țărână, cu beregata sfâșiată de câine...

În sfârșit, răspunse.

— Doc'? întrebă el. Eu sunt. Totul e O.K. Poți să pleci. Mă auzi?

— Da..., îngăimă bătrânul la capătul firului.

— Ei? se neliniști Dan. Ti-e bine? Câinele nu te-a supărat prea tare?

— Este afară, gâfâi bătrânul. Dă târcoale casei de când ați plecat... Dacă ies, o să sară pe mine.

Părea la capătul puterilor și vocea sa abia de se auzea. Dan se grăbi să mai pună monede în aparat.

— Hei! strigă el. Nu intra în panică. Deschide ușa principală și ascunde-te în spatele ei. Sunt sigur că va alerga direct în camera stăpânului. Imediat ce intră, strecoară-te afară și încuie ușa. Obloanele sunt tot blocate?

— Da..., îngăimă Doc'. O să încerc să fac așa..., dar sunt obosit.

— La dracu'! mormăi Dan. Revino-ți și șterge-o cât mai repede. Acum ești bogat! O să începem împărțeala în câteva minute.

Își repetă sfaturile, în timp ce automatul îi devora ultimele monede. Când se întrerupse legătura, puse recep-

torul în furcă cu o presimțire rea. Doc' i se păruse din cale-afară de dărâmat, uzat de tensiunea nervoasă. Va avea puterea să scape de câine și să coboare pe jos până în sat? Era un bătrân care își supraapreciase forțele. Dan se întrebă dacă va avea prezența de spirit de a lua automobilul bancherului pentru a ajunge la Tijuana. La volanul Cadillacului, Doc' va putea ajunge la frontieră în mai puțin de o oră. Din Tijuana până în L.A., erau vreo două sute de kilometri. În plină noapte, de-a lungul coastei, putea fi aici în trei ore, ceea ce i-ar lăsa timp să-și ia partea și să treacă frontiera în Nevada, înainte de a se da alarma.

„Să ia Cadillacul! gândi Dan revenind la manufactură. Smart va rezista până la sosirea ajutoarelor.”

Apoi, preocupările sale își schimbă direcția în mod brutal și se gândi cu o reală teroare că Monk profitase de absența sa pentru a dispărea cu furgoneta. Doamne! ar fi fost așa de ușor! Era suficient ca Dorana să-i fi ordonat să meargă s-o ia de la vreun motel, la ieșirea din oraș. Chiar în acest moment poate călătoreau amândoi spre frontieră, cu bănetul în spatele furgonetei!

Angoasa îi tăie respirația. Vru să alerge, dar picioarele nu-l ascultară. Labirintul traveelor părea deodată foarte încurcat. Fusesse idiot! În genul acesta de afaceri nu ești niciodată destul de neîncrezător. Când ajunse la hangar, inima îi era gata să explodeze; totuși, după ce împinse batantul, zări camioneta în mijlocul curții, cu caroseria de pe care se îndepărtaseră autocolantele de la Broom Vacuum Enterprise.

La dracu'! uite cum devenea paranoic. Trecu de grilaj și puse la loc zăvorul. La ce oră va sosi Dorana? Imediat ce va scăpa de la blestematul de dineu. Ocoli furgoneta ale cărei uși din spate erau deschise. Sacii nu erau acolo.

Nervos, se strecură în clădire. Monk îngrămadise prada pe masa mare de lucru. Înarmat cu o foarfecă, se căznea să deschidă lacătul unui sac gri.

— Pe toți dracii! mormăi el. Dar știu că e solid! Ajută-mă!

Dan se apropie. Cei doisprezece saci erau acolo, în vrac, suluri gătuite la capăt cu un fel de cablu antifurt, închis cu un lacăt scurt. Imitatorul clipi din pleoape, brusc neliniștit. Chiar aspectul baloturilor îl neliniștea. Acum că putea examina sacii la lumină, textura lor stranie făcea să răsună în el un semnal de alarmă. Atinsese deja această materie granuloasă, sintetică... În urmă cu mulți ani. Unde? În armată? Da, la Biloxi probabil, pe câmpul de instrucție a recruților.

Îl cuprinse teama: și dacă era kevlar? Ca toți geniștii, văzuse materialul și îl și purtase în timpul serviciului militar. Îi cunoștea proprietățile remarcabile.

Superkevlar. Materialul care servea la fabricarea vestelor antiglonț, a căștilor soldaților.

Dacă era ceva asemănător, puteau să-și ia adio de la parai...

— Ce tot faci? îi spuse luptătorului cu o voce pierită. Despică-l cu un cuțit.

— Idiotule! mugi Monk cu fața deformată de furie. Nu crezi că așa am început? Încearcă tu dacă te crezi așa șmecher!

Se îndepărtă și îi puse în palmă lui Dan un pumnal cu lamă zimțată. Deși nu avea nicio iluzie cu privire la eficacitatea încercării, imitatorul înfipse cuțitul-fierăstrău în pântecul sacului din fața lui. Vârful lamei alunecă pe stofă fără a face nici cea mai mică gaură. Kevlar... Ghicise bine, spre nefericirea tuturor. Un fel de zale de o finețe și o lejeritate înșelătoare!

— Ai priceput? se răsti Monk. La dracu'! Este unul dintre materialele pe care le folosesc sticleții și marinarii! I-am expediat vreo cincisprezece lovituri în pânțe fără a-i face nicio gaură! Știai asta, nu?

— Nu te enerva, pledă el. Dorana o să vină, și ea are în mod cert combinația lacătelor. Este probabil doar una singură, altfel ar fi prea complicat.

Vorbea fără să știe, deoarece sacii erau numerotați, ceea ce putea implica o listă de combinații individuale.

„Iată..., gândi el cu un surâs amar. Iată de ce draga de Dorana nu se temea *cu adevărat* că vom spăla putina cu mălaiul. Știa foarte bine că, fără ajutorul ei, nu avem nicio șansă să punem laba pe bancnote.”

Luptătorul puse mîna pe niște foarfeci enorme și apăsa cu toată forța pe brațele uneltei pentru a încerca să taie lacătul. Venele violete se desenau pe fruntea sa, pe gât, fără că maxilarele foarfecei să poată mușca din oțelul lacătului. Trebui să renunțe, la capătul puterilor, curgându-i saliva de epuizare. O lucire de exasperare și de nebulie îi scânteia în ochi.

— Lasă, pledă Dan, ți se face rău. Va veni Dorana. O să deschidă astea cât ai zice pește.

Monk aruncă foarfecele în celălalt capăt al atelierului, de unde ricoșă în zid, smulgând o bucată mare de ipsos. Cei doi bărbați rămaseră țepeni de o parte și de alta a mesei cu brațele de-a lungul corpului, fixând sacii.

„Nu este posibil, își repeta Dan. O simplă țesătură nu poate fi atât de rezistentă.”

Dar era de rea-credință, o știa. Armata proiecta bărci pneumatice din superkevlar. O rafală de pușcă-mitralieră nu putea să le găurească. Acest material oprea proiectilele de mare viteză, de ce n-ar fi ținut în șah vârful unui simplu cuțit?

În sfârșit, nemairezistând, își puse degetele pe unul dintre saci doar pentru plăcerea de a asculta foșnetul bancnotelor.

Haide! era nevoie doar de puțină răbdare. În câteva minute, Dorana va fi acolo. Ea le va da codul și lacătele vor cădea, unul după altul. De-abia se înnoptase și vor dispune de o marjă de siguranță suficientă pentru a părăsi Los Angelesul înainte de a se de alarma.

— Și dacă nici ea nu știe codul? făcu Monk cu voce răgușită.

Dan se înfioră.

— Îl știe *precis*, spuse el. Altfel nu s-ar fi aruncat în această operațiune.

Și el voia să creadă asta cu toate forțele sale, dar era departe de a fi sigur. Se așezară pe bătrânele scaune șchioape, din lemn, și ciuliră urechea în speranța de a repera zgomotul unei mașini. Era foarte cald în atelierul prost aerisit și mirosul de tutun începea să-i tortureze lui Dan stomacul.

Imitatorul nu îndrăznea să-și privească ceasul. Îi era groaznic de greu să-și ia ochii de la sacii gri, îngrămădiți pe masă. Când te gândești că totul se află acolo... Două milioane de dolari. Refuza să intre în panică. Nu voia să creadă că Dorana ar fi putut comite o asemenea neglijență, dar îndoiala începea să i se strecoare în suflet. Smart o pusese la curent cu inovația decisă de bancă? Știa oare de existența sacilor care nu se pot rupe? Nu-și închipuise oare că bancnotele sunt stivuite pe etajerele seifului, cum crezuse el însuși?

Gândurile îi alergau în mare viteză, dar încerca să nu-și trădeze temerile. Îi era frică de reacțiile lui Monk, al cărui chip se urâtea din minut în minut sub efectul unei mâini reținute.

În sfârșit, la capătul unei jumătăți de oră de așteptare, zgomotul unui motor mergând la ralanti umplu străduța care despărțea antrepozitele. Cei doi bărbați săriră în picioare în același timp și se îmbrânciră să iasă în curte. Era Dorana. Stătea în întredeschiderea porții, îmbrăcată într-o rochie scurtă, neagră, care îi descoperea umerii și pulpele. Un fel de veșmânt de doliu, de un erotism rafinat, împodobit cu câteva bijuterii din metal, într-un stil puțin barbar. Era frumoasă și mirosea bine. Avea aerul de a se ivi dintr-o altă lume și ei se simțiră subit jechoși, cu capetele tunse și mâinile cu unghiile ciobite. Înaintă câțiva pași pe pământul denivelat, răsucindu-și ușor gleznela pe tocurele ei înalte. Sub lumina lunii, pielea sa căpăta o strălucire lăptoasă, cam ireală. Ținea în mână o poșetă mică, tot neagră, confecționată dintr-un fel de piele întoarsă, care valora probabil o avere.

— Ei bine? zise ea făcând ochii mari.

Avea o privire avidă și ochii în ceață. Dan se întrebă dacă nu băuse prea mult la cocteil, pentru a uita de teamă.

— Avem o problemă, anunță el sumbru.

— Nu aveți banii? sughiță Dorana cu o tresărire din tot corpul.

— Ba da, făcu Dan, altceva. Vino înăuntru.

În timp ce ea mergea înaintea lui, fu șocat să constate în ce măsură era făcută pentru această toaletă extravagantă. Veșmintele o făceau sublimă, iar la contactul cu ele se transforma, devenea altă persoană, pe care abia îndrăznești s-o atingi. Dan realizează că îi era rușine să se apropie de ea, să îi dea în nas mirosul său de sudoare. Dumnezeu! Era de nerecunoscut.

Dorana pătrunse în atelier. Tocurile sale zăngăneau pe podea. În fața grămezii de saci, avu un strigăt de încântare și-și duse mâinile la față.

— Este formidabil! rosti ea dintr-o răsuflare.

— Așteaptă, interveni Dan. Nu te ambala. Mai este o mică problemă. Nu reușim să deschidem sacii. Sunt făcuți dintr-o țesătură care nu se poate tăia, închiși cu lăcăte cu cifru și nu putem nici să tăiem inelul, nici să forțăm broasca.

— Cum? se bâlbâi tânăra femeie. Ce tot spui acolo?

Fața i se crispă. Fără a aștepta vreun răspuns, se repezi spre masă și apucă unul dintre săculeți. Acest gest simplu făcu să foșnească bancnotele sub stofa gri.

— Dar nu este decât o țesătură, rosti ea sec. N-o să-mi spuneți că nu se poate tăia?

Dan se simți acoperit de sudori reci. Doamne! Femeile și tehnica! Niciodată nu vor reuși să citească niște instrucțiuni până la capăt sau să memoreze caracteristicile unui aparat. Dorana era ca toate celelalte, incapabilă probabil să programeze o combină muzicală! Tot ce avea legătură cu procedurile mecanice îi suna, probabil, a chineză.

— Cel puțin ați încercat? întrebă ea cu o voce care căpăta o tonalitate foarte ascutită. Dați-mi o foarfecă... sau un cuțit, orice!

Trebuiră să se supună. Dan îi întinse pumnalul pe care Monk îl înfipsese în lemnul mesei. Timp de două minute interminabile, Dorana încercă în zadar să despice sacii îngrămădiți în fața ei. De fiecare dată, lama aluneca cu un zgomot strident. Monk fierbea în colțul său.

— Oprește-te! făcu Dan apucând-o pe tânără de încheietura mâinii. N-o să reușești nimic și o să te rănești. Ne trebuie codurile lacătelor. Soțul tău nu ți-a vorbit de aceste noi ambalaje?

— Nu..., îngăimă Dorana, îndepărtându-și cu o mână cam tremurătoare o meșă din părul desfăcut. Nu..., bineînțeles că nu. Dar...

— Dar ce? își pierdu răbdarea Dan.

— Toate acestea sunt grotești, explodă ea. Ce mai! Am fost manechin, am obișnuința stofelor... Știu bine că este o țesătură fragilă!

— *Yo!* Suntem în rahat până la gât! gemu sinistru Baby Monk, ascunzându-și obrazul în mâini.

— Să ne liniștim! șopti Dan. Toate acestea nu au nicio importanță dacă deții codul lacătelor. Este o înșiruire de cifre pe care soțul tău precis le-a notat pe undeva. O cunoști..., nu-i așa? O păstrai în secret din prudență, înțeleg, dar acum poți să ne-o dai. De acord? O știi, nu-i așa?

— Nu, mărturisi Dorana care devenise lividă. Adam nu mi-a vorbit niciodată despre asta. Oricum, un lacăt se poate tăia. Eu știu bine: când aveam șaptesprezece ani, am pierdut cheia lacătului de la jurnalul meu intim și, pentru a-l deschide, a trebuit să tai lacătul cu un clește din garajul tatălui meu. Dacă eu am reușit, nu poate să fie foarte greu pentru voi. Nu aveți decât să luați un clește foarte mare.

De data aceasta, Monk se ridică dintr-un singur salt. Fața lui strâmbă era înfiorătoare.

— Ce dobitoacă! zbieră el. Țsta nu este un lacăt de jurnal intim care încuie blestemații de saci! Holbează ochii, nenorocito!

— Și cel pe care l-am tăiat eu era din fier! protestă Dorana. Fier strălucitor... ca acela.

— La dracu'! scuiă luptătorul apucând-o de umeri. Este oțel și oțel! Nu știai asta? O să-ți fac o demonstrație. Cască ochii! Uită-te! Uită-te bine!

Îmbrâncind-o violent pe tânăra femeie, merse să aducă foarfeca din celălalt capăt al atelierului și se puse pe tăiat lacătul. Curând mușchii săi se învortoșară sub piele și venele i se umflară pe frunte. Continuă, totuși, cu ochii scoși din orbite și cu buzele încrețite într-un rictus de câine gata să muște.

Când aruncă unealta, era la capătul puterilor.

— Vezi? îngăimă el. Începi să te prinzi? Fierătania asta nu e jucărie... N-o să-i dăm de capăt cu un ferăstrău de metale.

— Nu înțeleg nimic din tot ce vorbiți! vociferă Dorana. Nu aveți decât să încercați... nu știu, cu un arzător! *Rahat*, voi, bărbații, tot timpul ne bateți la cap cu tehnică aici, tehnică pe dincolo, atunci folosiți-o, afurisită de tehnică!

Dan ghici că Baby Monk era pe punctul de a exploda și se băgă între ei.

— Dorana, făcu el cu voce cumpătată. O să încercăm, dar, după părerea mea, nu va ieși nimic. Dacă vrei să știi ce cred eu: ar fi ca și cum am vrea să topim un dolar de argint cu un chibrit.

— Ce știi tu despre asta? se răsti tânăra femeie.

— O.K.! O.K.! făcu Dan ridicând palmele în semn de armistițiu. Îți spun că o să încercăm, dacă nu găsim altă soluție; dar, dacă am avea cifrul, totul ar fi mai simplu.

— Dar nu îl am! șuieră tânăra. De câte ori vrei să-ți repet? Adam nu mi-a spus niciodată nimic despre asta. Nu putem să-l găsim... pe încercate?

Dan se strădui să nu-și dea frâu liber mâniei.

— Ascultă, murmură el. Mă cam pricep la asta. Dat fiind numărul de cifre de pe cadran, pot să-ți spun că sunt sute de mii de combinații posibile. Vom avea degetele însângerate înainte de a o forma pe-a zecea!

— Și nu avem timp! mârâi Baby Monk. Trebuie să împărțim banii înainte ca Smart să dea alarma. N-o să stăm aici un an făcând matematică!

Dorana nu găsi nimic de spus. Avea un aer rătăcit și pleoapele i se zbăteau ca și cum i-ar fi fost greu să se trezească.

— Eu..., nu știu ce să vă zic, șușoti ea.

Dan se strâmbă.

— Ar fi o soluție, propuse el, dar nu tocmai grozavă.

— *Yo?* mormăi Baby Monk, care anume?

— Să împărțim sacii, zise Dan. Fără a-i deschide. Să luăm fiecare un număr egal și să ne despărțim. Vom încerca mai târziu să-i forțăm, fiecare cum poate..., când ne vom afla la loc sigur. Cu..., nu știu, acid? Am putea să încercăm să ne informăm.

— Ei, asta-i! rânji Monk. Și de ce să nu ne înscriem la facultate ca să devenim ingineri chimiști? Delirezi, gagiule!

— Oricum, este inacceptabil, i-o tăie Dorana. N-avem nicio idee asupra sumei pe care o conține fiecare sac... acesta poate să aibă 15 000 dolari, iar celălalt 200 000... Ar fi o împărțeală orbească. Pe-afară-i vopsit gardul, iar înăuntru-i leopardul... Unul dintre noi s-ar putea alege cu grosul, iar celălalt cu mărunțișul!

Această posibilitate părea s-o dea peste cap. Se apropie de saci și începu să-i zguduie.

— Priviți! rosti ea. Nu există nicio etichetă. Doar un număr imprimat pe țesătură. Ar trebui să fie o listă în seif, dar bineînțeles că nu ați luat-o!

— Nu ne putem întoarce s-o luăm, spuse Dan. Oricum, n-am văzut nimic pe etajere.

— Dar trebuie să existe! se încăpățână Dorana. O listă... cu descrierea sumelor și destinația lor.

— Asta trebuie să fie în memoria unui calculator, admise Dan, dar nu avem niciun mijloc pentru a ajunge la el.

— Atunci nu vom împărți sacii! șuieră femeia. Nici vorbă! Nu vreau să fiu înșelată.

— Nici eu! decretă Monk, pe care această idee părea să-l fi afectat. Dorana are dreptate, este o metodă proastă.

— Tu ne propui o loterie, zise femeia pe un ton sever. Să tragi mălaiul la sorti! Ce idioțenie!

— De acord, suspină Dan. Atunci propuneți voi ceva mai inteligent.

— Să nu intrăm în panică, făcu Dorana. Eu nu cred ca lacătele să fie așa de solide. Încercați cu acid sulfuric; se pare că la contactul cu acesta oțelul începe să se topească precum zahărul în apă caldă. Eu merg să scotocesc prin lucrurile lui Adam. Să văd dacă nu a notat pe undeva cifrul. El niciodată n-a avut o memorie bună a cifrelor. Dacă știe combinația, precis a copiat-o pe undeva, pentru a-și aduce aminte la nevoie. O să caut în biroul lui cu lupa!

— Alarma se va da în șase ore, remarcă Dan. O să rămânem aici, cu fundul pe biștari, când puteam s-o ștergem în Nevada?

— Ei și? făcu Dorana. Crezi că ai fi mult mai în siguranță în Nevada decât aici? Ai pe cineva acolo? O casă? O ascunzătoare?

— Nu..., mărturisi Dan.

— Atunci? spuse victorios femeia. Găsești că este prudent să te plimbi pe drum cu 500 000 de dolari într-o valiză? Aici veți fi mult mai în siguranță. Sticleții vor căuta peste tot în altă parte, dar aici, sub nasul lor, nu.

— Ei haide, își pierdu răbdarea Dan. Toate astea sunt doar șmecherii de ratați din romanele polițiste! Știi foarte bine că poliția caută *peste tot*, chiar și sub nasul lor!

— Ajunge, i-o tăie Dorana. N-o să ne lungim cu vorba până în zori. Am hotărât să nu ne mișcăm de aici. Nu vreau o împărțeală strâmbă. Doar dacă...

Ea își încruntă sprâncenele și îl studie pe imitator cu o neplăcută expresie de neîncredere.

— Doar să nu fi fost tu cel care a luat faimoasa listă, murmură ea. De ce nu, în fond? Ai fi putut s-o vezi pe una dintre etajerele camerei blindate și să o streкори în buzunar fără știrea lui Monk. Poate că știi deja ce este în fiecare sac...

Dan încasă acuzația ca pe o palmă. Chipul Doranei avea ceva îngrozitor. Acum era o mască cu ochii îngustați și buzele strânse. Un cap de dihor gata de atac.

— Vorbești prostii..., se bâlbâi el, având certitudinea că este jalnic.

— Monk, spuse încetișor Dorana fără a-și lua ochii de la imitator. Supraveghează-l în orele următoare. Dacă a avut ocazia să citească lista, el știe cu siguranță care dintre saci conține sumele cele mai mari. Ar putea s-o șteargă cu ei. Nu-l lăsa să te ducă cu vorba. Povestea cu împărțeala orbească mi se pare ciudată.

Dan își trecu mâna peste ochi.

— Oprește-te, zise el. Suntem cu toții exasperați. Dacă continuăm așa, o să ne facem bucățele înainte de ivirea zorilor.

Tânăra femeie se dădu un pas înapoi.

— O.K., făcu ea cu o anume răceală. Dar mălaiul rămâne aici. Imediat ce se deschid magazinele, vei încerca să-ți procuri ceva ca să spargi lacătele. Între timp, Monk va păzi sacii. Nu încerca să mă suni. Dacă se dă alarma, poliția va descinde la mine în zori și linia telefonică ar putea fi supravegheată. O să vă sun eu de la o cabină. Trebuie să rămânem calmi și să nu ne pierdem capul. Nu lăsați sacii pe masă; ascundeți-i sub scândurile podelei. Dacă sunt atât de rezistenți, șobolanii nu-i vor roade.

Apoi își consultă ceasul-brățară.

— Trebuie să plec, zise ea. Trebuie să fiu acasă în cazul în care sunt sunată.

Își luă gentuța și își aranjă repede părul. Rochia neagră îi accentua talia subțire. Doamne! Era perfectă..., atât de armonioasă, ca o ideogramă chinezească. S-ar fi zis că era plăsmuită cu pensula de un caligraf. Ar fi putut să o contemple ore în șir. Ea se îndreptă spre ușă, cu Monk pe urmele sale. Fără îndoială că avea să-i mai dea ultimele

indicații. Ridică din umeri. Începea să se simtă prea obosit pentru a se mai gândi.

Ascultă zgomotul mașinii care se îndepărta, apoi Monk reapăru. Avea un aer rușinat și evita privirile lui Dan. Imitatorul se gândi că fusese suficientă o simplă apariție a Doranei pentru a șterge urma de complicitate pe care escapada din Mexic o crease între luptător și el. Nu se mai mira. El însuși simțise un impuls brusc de gelozie când tânăra femeie ieșise însoțită de Monk.

„Haide, haide, gândi el. Se folosește de noi. Imediat ce se vor deschide sacii, va uita până și de existența noastră.”

Monk îngenunche pe podea și începu să scoată scândurile una câte una. Era acolo un fel de cotlon săpat în pământ negru. Sigur fusese o ascunzătoare unde se depuneau altădată produse de contrabandă.

Luptătorul așază sacii gri în alveolă și îi acoperi cu scândurile scoase. Era un biet bârlog, dar pentru moment nu aveau altceva mai bun. După ce puseră totul la loc, Monk se așază pe podea cu mâinile lipite de pulpe. Așa cum stătea, avea aerul unui robot în pană de combustibil. Era destul de greu să-ți dai seama că este viu.

— Ai văzut? întrebă Dan. Nici n-a întrebat de soțul ei.

— Ești idiot, mârâi Monk. Ce-o interesează? Va divorța imediat ce pune mâna pe bani.

— Și tu? întrebă imitatorul. Ce-o să faci cu partea ta?

— O să deschid o sală de sport și voi preda tehnicile de luptă pe care le-am inventat eu. O să devenim atât de tari, încât guvernul va face apel la noi pentru misiunile dificile: eliberarea ostaticilor sau alte porcării de-astea.

Continuă să abereze pe acest subiect câteva minute bune, dar Dan nu-l mai asculta.

„Și dacă Dorana se prefăcea doar că nu cunoaște cifrul lacătelor? gândea el de la un moment.”

Întoarce pe-o parte și pe alta ipoteza aceasta în minte, încercând să înțeleagă toate dedesubturile problemei. Ce rost ar avea să mintă? Niciunul. Doar dacă nu...

Se strâmbă fără măcar să-și dea seama, îngrozit de scenariul care se derula în mintea lui. Dacă Dorana se hotărâse să se descotorosească de ei? Pentru asta nu avea decât să aștepte ca echipa să fie completă. Imediat ce se va întoarce Doc' Brannigan, i-ar trebui foarte puțin pentru a-i scoate din joc pe cei trei bărbați: o sticlă de whisky otrăvită pentru a sărbători „victoria”. Mâncare cu vreun somnifer cu efect imediat? Apoi, după recuperarea banilor, n-ar trebui decât să-i stropească pe adormiți cu benzină și să dea foc atelierului! Simplu ca bună ziua.

Pretinzând că nu știe cifrul lacătelor, ea îi ținea în loc și împiedica împărțeala. Astfel, mălaiul nu s-ar mai răspândi în cele patru colțuri ale țării, ci ar aștepta cumișel să vină ea să-l ia... pe tot.

Dan se foi, prost dispus. Era absurd sau teribil de credibil? Nu reușea să-și dea seama. Paranoia era soarta hoților și se temea să nu-i cadă pradă.

„Nu va trebui să ne atingem de nimic din ce va aduce, hotărî el. Nici de mâncare, nici de băutură.”

Fu pe punctul de a-i împărtăși gândurile sale lui Baby Monk, dar renunță. Luptătorul îi era devotat Doranei ca un câine. O insulta, o amenința, dar ea era cea care, de fapt, îl ținea în frâu. Nu, nu trebuia să-i spună nimic lui Monk. Doc' Brannigan, dimpotrivă, va fi un interlocutor mult mai interesant. Poate că ar fi prudent să-l pună la curent de cum sosește?

Monk căscă și se ridică.

— Merg să mă culc, îl anunță pe Monk. Nu știu dacă vrei să te joci de-a santinela, dar eu m-am săturat. Trezește-mă când sosește Doc'.

Merse să se întindă îmbrăcat în camera de jos. În încăpere era un aer greu și insectele alergau pe pereți, făcându-te să te răzgândești să mai aprinzi lumina. Cu capul pe pernă, încercă să-și alunge toate gândurile, dar era prea nervos pentru a se putea odihni. Se miră descoperind în el multă energie sexuală, și asta în ciuda stresului. Ar fi făcut dragoste cu prima femeie ieșită în cale, bătrână sau tânără, nu avea importanță! Regretă că nu putea să se îmbete pentru a se cufunda în uitare.

Până la ora patru dimineața, moțai între coșmaruri și vise absurde. Când se ridică să urineze, îl descoperi pe Baby Monk ghemuit în același loc și ținând sub supraveghere cu ochi de cerber planșeul care ascundea comoara.

Termina să se ușureze când auzi ecoul unui motor, ceea ce îl făcu să-și ciulească urechile. Își consultă ceasul. De data aceasta nu putea fi altcineva decât Doc' Brannigan.

Nu se înșela. Bătrânul se prezentă la grilaj la volanul unui vechi Subaru cu aripile desperecheate.

— Am furat-o din San Diego, mormăi el cu un gest de scuză. Am lăsat Cadillacul în Tijuana.

— Sunt fericit să te văd, Seth, făcu Dan deschizând grilajul curții. Mi-era teamă să nu te împiedice câinele s-o ștergi.

— Nu, suspină bătrânul, a mers. Am făcut cum mi-ai spus. Potaia s-a dus drept în camera stăpânului și eu am sărit în spatele ușii pentru a mă strecura afară. Până să reacționeze, întorsesem deja de două ori cheia în broască.

Își parcă mașina lângă furgonetă și plecă de acolo cu precauție.

— Sunt prea bătrân pentru a conduce așa de mult, mormăi el. Ei, e gata? Suntem bogați?

Dan făcu o strâmbătură.

— Da și nu, șopti el. Avem o mică încurcătură. ()
să-ți explic.

De data aceasta, zăvorâră poarta înainte de a intra în atelier. Monk nu se ridică pentru a-l întâmpina pe Seth, ca și cum i-ar fi fost teamă să se îndepărteze de pradă chiar și câțiva centimetri. Trebuia să ia totul de la început, să îndepărteze scândurile pentru ca Doc' să vadă cu ochii lui. Batrânul părea uluit. Nu înceta să pipăie sacii, făcând să foșnească bancnotele.

— La naiba, gemu el cu o voce tremurătoare. Sunt totuși aici. Simt biștarii. Îi aud... Îi auziți și voi?

S-ar fi zis că vorbea de o victimă a unui cutremur prinsă sub dărâmături.

— Așa ceva nu e posibil, repetă el de trei ori la rând. O să găsim o soluție, nu-i așa?

Părea gata să izbucnească în plâns. În mod ciudat, Dan se simți mișcat.

— Trebuie să te odihnești, Doc', făcu el ajutându-l pe fostul cioclu să se ridice. Trebuie să fi trăit multe lucruri dure la hacienda. Apropo, cum se simte bancherul nostru?

Seth schiță un gest vag și obosit propriu bătrânilor.

— Când am plecat, avea o respirație grea, zise el. Să fi murit oare? Nu știu ce să vă spun. Asta din cauza barbituricelor. A trebuit să forțez doza pentru a-l obliga să adoarmă, altfel ar fi sărit pe afurisitul lui de telefon pentru a suna la Los Angeles. Tare nerăbdător om! Este o minune că am reușit să-l țin la pat în tot acest timp.

Stomacul lui Dan se strânse. Dacă Adam Smart murea, toți trei vor fi considerați criminali.

Toți trei? Și Dorana? De ce o uita pe Dorana? Ea era „creierul”, în fond!

— Am luat Cadillacul pentru că nu mă simțeam în stare să merg până în sat pe jos, pledă Doc'. Sper că n-am făcut vreo prostie?

— Sigur că nu, evită Dan. Oricum, dacă starea i se înrăutățește, nu va fi capabil să se urce la volan.

— Ah! făcu deodată Seth Brannigan scotocindu-se prin buzunar. I-am șterpelit înainte de a pleca. Ca să avem ceva de cheltuială până deschidem sacii.

Puse pe masă echivalentul în pesos a trei mii de dolari în bancnote șifonate.

— Sunt câștigurile lui de la luptele cu câini, crezu el că e bine să explice. Ascunsese banii în fundul dublu al rucsacului său Gladstone. Nu aveam niciun motiv să-i las.

— Ai făcut bine, aprobă Dan cu un surâs. Pentru moment nu suntem decât milionari potențiali și mă întrebam cu ce o să cumpărăm de mâncare în dimineața asta!

Râseră forțat, ca și cum ar fi fost cea mai bună glumă din lume. Apoi Dan îl însoți pe Seth până în camera de jos. Se întinseră unul lângă altul pe patul desfundat, în lipsă de altceva, și bătrânul căzu pe loc într-un somn adânc.

19

Dorana conduse până în vârful colinei într-o totală stare de năuceală. Pe când trecea de portalul vilei, mașina de patrulare a gărzilor ajunsese în dreptul ei. Unul dintre ei se aplecă și, recunoscând-o, o salută ducându-și degetul la vizieră. Tânăra femeie făcu eforturi să zâmbească. *O văzuseră...* Își vor aminti oare la ce oră se întorsese? Tipii ăștia își notau totul în minte. Era grav? Evident, întoarcerea sa va părea cam târzie, dacă se lua în considerare că revenea de la un „party” care avea loc la o distanță de trei sute de metri, în casa familiei Richardson.

Își consultă ceasul și încercă să calculeze abaterea temporală a alibiului său. Dacă va fi întrebată referitor la acest lucru, va putea pretinde că simțise nevoia subită să

facă un tur al oraşului, să meargă să bea un pahar... o nevoie subită de singurătate. Îşi dădu seama că era incapabilă să spună care din aceste trei minciuni i se părea mai convingătoare. Când te ştii vinovat, totul sună fals în gura ta, chiar şi adevărul. Mai ales adevărul.

Activă sistemul de deschidere electronică şi pătrunse în grădină. Un coiot urlă în depărtare. Coborî tremurând. Aerul rece al nopţii îi făcea pielea de găină. Sprijinită pe portieră, îşi scoase pantofii cu tocuri înalte şi se îndreptă spre casă în ciorapi. Cineva care ar fi văzut-o în acel moment ar fi crezut că este beată. De fapt, era moartă de frică.

Făcuse pe viteaza la antrepozit, încercând să disimuleze în ochii bărbaţilor că pierduse în parte controlul situaţiei. Se retrăsese în spatele armurii care reprezenta rochia sa pentru cocteil pentru a se impune în faţa lor. Ştia că este frumoasă în această ținută, o citise în ochii lor. Aşa se întâmpla de când avea vârsta de a-şi pune prima pereche de ciorapi de nailon, veşmintele erau prietenii săi. O protejau. N-ar fi trebuit să înceteze niciodată să fie preoteasa lor.

Escaladă treptele care duceau la uşa de la intrare şi formă codul de securitate care declanşa alarma. Spiritul său nu mai era decât un haos de gânduri chinuitoare.

Sacii... Blestemaţii de saci.

Nu era încă decât pe jumătate convinsă de obiecţiile lui Dan. Nu încercau oare s-o ducă de nas din cauza neştiinţei sale într-ale *tehnicii*? Nu, nu credea. Dan ar fi fost poate tentat s-o facă, dar nu şi Monk. Pe Monk îl ţinea bine sub ascultare. Ştiuse să-l lege de ea. Pentru el era un fel de zână ieşită dintr-o carte de poveşti. Un idol care depăşea speranţele sale de puştan cam retardat şi, dacă i se întâmpla să ridice vocea, ea avea totdeauna ultimul cuvânt.

Ca de fiecare dată când era singură, aprinse luminile în toată casa. Cifrul lacătelor... Adam nu-i vorbise nicio dată, de asta era sigură. Fusesse totdeauna foarte secretos în legătură cu tot ce ținea de bancă. Nu din fidelitate pentru angajatorii săi, ci pentru că era convins că un oarecare mister îi creștea prestața. Bietul om.

Se apropie de bar și puse mâna pe o sticlă de votcă Laika.

Nu, nu trebuia. Băuse deja prea mult la party. Era mai bine să-și păstreze mintea lucidă. Să încerce să reflecteze. Își vărsă totuși puțin pe fundul paharului și aruncă o mână de cuburi de gheață, apoi urcă la primul etaj pentru a inventaria biroul soțului ei.

În mod normal, evita să treacă pragul acestei încăperi care mirosea a tutun și a câine. Adam se baricada acolo în compania lui Dust și monologa ore întregi, ca și cum animalul avea să ia cuvântul și să-i dea sfaturi de strategie bancară.

Îi fu frică o clipă să nu fi încuiat ușa biroului înainte de a pleca. Îi plăcea să-și ia tot felul de precauții stupide, să-și dea aere de director la CIA. Uneori, când se apropia puțin cam mult de fotoliul său, închidea în grabă vreun dosar, ca și cum ar fi fost vorba de un raport ultrasecret de care depindea viitorul Lumii Libere.

Împinse batantul. Adam mobilase încăperea încercând să imite biroul lui Hemingway din casa sa din Key West. Era de-a dreptul idiot, deoarece Dorana citise într-o revistă pentru femei că niciuna dintre mobilele expuse acum în locuința scriitorului nu-i aparținuse în timpul vieții! Camera duhnea a câine și pipă rece. Cizme de călărie, aruncate pe mochetă, adăugau atmosferei o vagă miasmă de picioare umede. O atmosferă de bărbat, fără îndoială!

Cu oarecare reticență, se așază în fotoliul lui Adam și începu să caute în sertare și dosare. O făcea fără convingere, necrezând nimic din povestea cu semnele pentru aducere aminte pe care o improvizase în atelier. Dacă Adam notase efectiv cifrul lacătelor pe undeva, acesta putea fi oriunde, și suprafața mesei de lucru dispărea sub un munte de dosare pline de cifre. Continuă totuși să facă inventarul, neatingând obiectele decât cu vârful degetelor. Pipele arse o dezgustau în mod deosebit, nu știa de ce.

Aruncă o privire la pendula bătrână așezată de partea cealaltă a biroului. Cât timp mai avea până să sune telefonul? Se trânti în fotoliu, încercând să-și imagineze cum se vor petrece lucrurile.

Acolo, la hacienda, Adam avea să-și revină curând din somnul artificial în care îl adânciseră barbituricele. La nevoie, Dust îl va ajuta lingându-l pe față sau scuturându-l de mâneca de la pijama. El se va ridica într-un cot, va striga... Îi vor trebui vreo trei minute ca să înțeleagă că e singur în casă. La început, va crede că Doc' a plecat să facă provizii. De fapt, reacțiile sale vor depinde de ora la care se va trezi. Dacă își va da seama că trecuse ora apelului de control, va sări să ia telefonul pentru a lua legătura cu Dick Weston, directorul Trade Ltd. După aceea, totul se va desfășura foarte repede. Biroul Federal de Investigații va fi anunțat despre problemă, deoarece era vorba de o infracțiune care depășea limitele statului. FBI va lua legătura cu poliția mexicană, un elicopter își va lua zborul spre hacienda...

„Asta este ipoteza în care soțul tău este încă *conștient*, murmură o voce vicleană din capul Doranei. Dar, draga mea micuță, trebuie să iei în calcul și cazul în care se află în comă... și chiar – de ce să nu spunem? – puțin mort.”

Tânăra femeie realizează că își rodea unghia degetului mare. Scurpă bucățelele de lac care i se lipiseră de buze și își crispează mâinile pe brațele fotoliului.

Adam în comă. Ros de cangrenă sau de septicemie. De-abia mai respira. Febra îi făcea obrazii roșii și lucioși. Incapabil să-și revină, avea să treacă de ora apelului. Calculatorul urma să blocheze camera blindată și să expedieze un mesaj de alarmă lui Dick Weston. Acesta va încerca zadarnic să ia legătura cu Adam prin telefonul mobil... În acest caz, va suna obligatoriu aici și va trebui să joace rolul soțiilor leneșe, surprinse în plin somn. Doranei nu-i era greu să-și imagineze conversația care va urma:

„— Dodo? Dick la telefon. Sunt foarte încurcat, draga mea. Adam n-a respectat procedura în dimineața aceasta și calculatorul a declanșat planul «catastrofă». Totul este blocat. Ai vorbit cu el în ultima vreme?

(Aici s-ar cuveni să facă pe tâmpita.)

— Cu cine, Dick? Cu calculatorul? Dar nici n-aș ști ce să-i spun... Adam se ocupă de asta.

— Nu, ar zice răbdător Weston. Nu cu calculatorul, ci cu soțul tău. Vreau să zic: «Ai vorbit la telefon cu soțul tău de curând?» Scuză-mă că te sun atât de devreme, dar este foarte important.

— Nu, va căsca ea. Când este în concediu, nu mă sună niciodată. Cred că Dust îi este suficient ca interlocutor.

— Ah, va spune Dick cu un ton sinistru. Nu vreau să te sperii, draga mea. Precis s-a îmbătat și n-a auzit ceasul sunând, dar sunt obligat să urmez procedura de alertă și să trec la faza a doua.

— Ah..., și ce este faza a doua?

— Poliția, Dodo. Sunt silit să sun la poliție, dar și la FBI.

— Totul pentru o simpă beție? Mă iei peste picior! Este în concediu, are dreptul să uite de presiunea zilnică.

— De acord cu tine, dar trebuie să luăm în considerație și posibilitatea să fi fost răpit... Aici, camera blindată și-a schimbat automat combinația. Va trebui să merg eu personal să deschid și nici nu-mi mai amintesc blestemata de frază pe care se presupune că trebuie s-o pronunț. Am copiat-o pe o carte de vizită și am pus-o în seiful meu personal, la bancă. Toate astea mă incomodează foarte mult.”

Da, cam așa se vor desfășura lucrurile. La început, va fi suficient să joace rolul descreieratelor, depășite de toate aceste probleme tehnice, apoi va adăuga câteva picături de neliniște mimodramei „femeii al cărei soț a încetat să mai existe”. Un pic de isterie în momentul când va sosi poliția. Bărbații se așteaptă la o asemenea reacție și să nu se comporte ca atare ar părea suspect.

Dorana se strâmbă. În gând părea ușor, dar în practică va fi altfel. Cu Dick Weston va fi în apele ei, greutatea se vor ivi în confruntarea cu agenții FBI. Doar la acest gând, își simțea stomacul strângându-i-se. Nu fusese niciodată o prea bună comediană, în mare parte aceasta fusese cauza pentru care nu urmase filiera clasică, care ducea de la paradele de modă la seriale de televiziune facile.

„Cel mai bine, murmură mica voce răutăcioasă, ar fi ca Adam să fie mort, nu-i așa?”

Dorana tresări. Încercă să-și reprezinte elicopterul poliției aterizând în curtea haciendei, sticleții sărind la pământ cu arma în mână, și, imediat, Dust îi ataca crezând că stăpânul său era victima unei agresiuni. Polițiștii sunt nevoiți să doboare câinele... (era un punct din scenariu la care ea ținea în mod deosebit). Apoi, aceștia pătrund în casă pentru a-l descoperi pe Adam Smart în patul său,

deja mort sau în agonie. În acest ultim caz, nu vor reuși să scoată de la el decât niște vorbe incoerente înainte de a-și da ultima suflare. Câteva cuvinte care nu vor lumina cu nimic desfășurarea anchetei.

Adam mort.

Dorana își duse paharul la buze, dar cuburile de gheață se topiseră, înecând puținul alcool pe care reușiseră să-l absoarbă. Când privea lucrurile sincer, se vedea silită să admită că nu organizase toată această operațiune decât într-un singur scop: să provoace moartea soțului ei. O moarte accidentală. Nu un omor adevărat, nu. Nu ceva de care ea ar trebui să se simtă vinovată. Doar... o mână de ajutor.

Dorana își dădu capul pe spate. Se sufocă subit și toată fața îi ardea. De fapt, ce plănuise? Un jaf sau un asasinat? Nu mai era sigură de nimic. Propriile sale mobilități îi scăpau.

Pentru a-și păstra sângele rece, continua să scotocească delicat printre obiecte și foile de hârtie. Din când în când, privea pe jos la mocheta din fibre de cocos pe care balele lui Dust lăsaseră urme de neșters. Totul în acest cabinet o scârbea. Capetele de animale împăiate, puștile de vânătoare: un Purdey, un Remington 39-45, o veche pușcă Enfield din vremea lui Rudyard Kipling. Niciodată nu-l văzuse pe Adam folosindu-le. Erau acolo, agățate pe pereți, totemuri virile pe lângă care soțul ei se întărea. Statuete de artă neagră cioplite cu dalta se aliniau de-a lungul plintelor. Se întâmpla ca Dust, pentru a-și marca teritoriul, să urineze pe ele, fără a provoca cea mai mică reacție din partea lui Adam. În sertar exista, de asemenea, un pistol automat din perioada războiului din Coreea, acoperit în întregime de pete de rugină. Cel cu care se sinucisese socrul ei. Un „Nambu” care provenea dintr-un stoc de arme japoneze, mai degrabă în stare proastă, și care

semăna mai mult cu o jucărie decât cu un obiect capabil să omoare.

Ce se va întâmpla dacă nu găsea cifrul lacătelor?

„N-ar avea prea mare importanță, dacă cel puțin ai fi sigură de moartea lui Adam...”, gândea ea mimând sinceritatea.

Dacă Adam murea, îl va preda pe Dust hingherilor. Va cere să fie injectat sau gazat. Nu prea știa cum se petrec lucrurile în acest domeniu. Cu cât se gândea mai mult, cu atât acorda mai puțină atenție problemei lacătelor. Era sigură că Dan avea să găsească, până la urmă, o soluție. Bărbații aveau un spirit întreprinzător, cheltuiau o energie nebună pentru a fabrica sau sparge lucruri. Era doar o chestiune de răbdare. Ea le sugerase acidul, pentru că auzise ceva în acest gen într-un serial TV. O să meargă, doar să vrea să încerce, deoarece, în general, bărbații își fac un punct de onoare din a nu ține seama niciodată de sugestiile femeilor.

Ea se ridică pentru a se plimba prin birou în lung și-n lat. Noaptea începea să dispară de deasupra colinelor. În curând soarele se va ridica. Anita, bucătăreasa, va sosi să pregătească micul dejun. Va trebui să joace teatru în fața ei, deoarece sticleții o vor interoga cu certitudine.

Dacă Adam ar fi mort, totul ar fi mai ușor. N-ar trebui să-i suporte privirile, să se prefacă preocupată, să-l înconjoare cu gesturi de tandrețe. Ea își va păstra comoara la loc sigur, cât mai mult timp, fără să se atingă de ea. Nu era grăbită. Se va întoarce să locuiască un timp la mama ei în Arkansas. Va reîncepe să poarte cămăși în carouri și blugi. Doamne! câți ani trecuseră de când nu mai purtase blugi?

Va mai putea oare să-și introducă în ei fesele de ucenică de patruzeci de ani?

Dacă Adam ar fi mort...

Ieși din birou. Trebuia să se demachieze, să se bage în pat. Era așa de nervoasă încât se aștepta să vadă trosnind descărcările electrice din vârful unghiilor.

Trecu în camera ei pentru a se dezbrăca.

Dacă Adam mai era în viață, partida va fi mai greu de jucat. Va trebui să aibă curajul să ceară divorțul. Să pretindă că este incapabilă să trăiască cu un infirm, că nu suportă să aibă relații sexuale cu un bărbat ciung. Era credibil. Oricum va fi constrânsă la acest lucru, deoarece viața în tovărășia unui Adam Smart diminuat fizic va deveni un infern!

Culmea ironiei, nu era nici destul de bogat pentru a-și cumpăra o proteză prezentabilă și precis nu Dick Weston va fi cel care va băga mâna în portofel pentru a-i oferi un mic cadou. În fond, concediul lui Adam deja costase foarte scump firma Trade!

Făcu un duș, își perie părul și își puse o cămașă de noapte. Așezată în fața oglinzii, trecu în revistă diferite replici pe care trebuia să le spună în orele următoare. În sfârșit demachiată, se culcă. Întinsă în mijlocul patului, cu brațele pe lângă corp, întorcea capul la fiecare cinci minute pentru a privi telefonul. Peste un sfert de oră va fi ora șapte. Încercă încă o dată să și-l reprezinte pe Adam acolo, hacienda, dar nicio scenetă nu prindea viață. Frica îi alunga imaginația. Weston va fi primul care va suna. Știa că are o slăbiciune pentru ea; asta va ușura lucrurile. Putea să testeze pe el dialogurile pe care le plănuise.

Cuprinsă de o oboseală subită, adormi.

După două ore, soneria telefonului îi smulse un țipăt de teroare și se sculă în capul oaselor, năucă, nemaiștiind unde se află.

— Da? îngăimă ea ridicând receptorul.

— Dorana? făcu vocea lui Dick Weston. Scuză-mă că te trezesc atât de devreme, dar am o veste proastă.

— Cum? mormăi ea, ce tot spui?

Îl auzi pe directorul Trade Ltd. dregându-și glasul la celălalt capăt al firului.

— Este în legătură cu Adam, spuse el în sfârșit. I s-a întâmplat ceva foarte urât. M-a sunat de dimineață din Mexic... A avut un soi de accident.

— Te-a sunat pe dumneata? făcu Dorana nevenindu-i să creadă ce auzea. Și de ce nu pe mine? Ce mai este și povestea asta?

— Nu pot să-ți explic la telefon, făcu Weston încurcat. O să trec pe la dumneata. În acest moment un elicopter îl duce pe Adam la Cedar-Sinai. Este... destul de bolnav. Pregătește-te să primești o lovitură

Ea crezu că va închide, dar adăugă foarte repede:

— Voi veni cu poliția. Ar dori să-ți pună câteva întrebări.

Dorana înțelese că vorbea în prezența polițiștilor. Datorită telefonului lui Adam-eroul, jaful fusese descoperit înainte ca alarma să fie dată de calculator. Cu multă greutate puse telefonul în furcă, atât de tare îi tremurau mâinile. Nu avu timp decât să alerge în sala de baie pentru a vomita puțină bilă. Până în prezent, crezuse totdeauna că doar în romane personajele vomitau de frică.

Mașinăria se pusese în mișcare. Știa că este inevitabil, dar ceva o deranja: de ce Adam își chemase mai întâi patronul? Din simțul datoriei? Pentru că se știa prea slăbit pentru a forma două numere consecutive... sau pentru că nu avea încredere în soția lui?

„Haide! gândi ea. Nu începe.”

Își dădu cu apă pe față și se îmbracă sobru. Când coborî scara, Anita, care stătea în pragul bucătăriei, rămase stupefiată de această apariție matinală.

— Domnul a avut un accident, anunță Dorana pentru a ucide din fașă cele o mie de întrebări care ar fi năvălit de-ndată ce ar fi digerat informația. Dick Weston va veni să mă ia. Pornește robotul telefonic și să nu deschizi ziariștilor, dacă, din nefericire, își vor face apariția la poartă. Ai înțeles?

Anita clătină din cap, încă sub șocul surprizei. Dorana profită de această tăcere pentru a ieși pe terasă. Vântul rece al dimineții o făcu să dârdâie, dar poate că era doar în imaginația ei. Merse pe alee până la grilaj. Zgomotul pantofilor săi cu toc înalt răsuna pe coline.

„Cred că sunt verde la față, gândi ea. Măcar sub acest aspect îmi voi juca bine rolul.”

Formă codul cutiei electronice și ieși pe portic pentru a aștepta la marginea drumului. O singură idee îi pâlpaia în minte: Adam era viu. Va trebui să se prezinte în fața lui, să-i vorbească, să-l înconjoare cu gesturi de tandrețe, vorbe de alinare...

„Nu imediat, își spuse ea pentru a se liniști. Trebuie să fie mai mult sau mai puțin inconștient.”

Un zgomot de mașină o făcu să înțepenească. O limuzină urca pe coastă. Desigur, Dick Weston scosese artileria grea pentru a face impresie în fața polițiștilor.

Vehiculul se opri în dreptul ei. Fără a-și da osteneala să coboare, Weston deschise portiera și făcu semn tinerei femei să urce. Doi necunoscuți cu aspect auster stăteau unul lângă altul pe banchetă. După costumele neșifonabile și ieftine, Dorana ghici că era vorba de agenți FBI.

— Doamna Dorana Smart, anunță Dick. Domnilor...

— Agent Moreno, anunță primul. De la Biroul Federal de Investigații.

— Agent Carlson, zise cel de-al doilea. Dezolat să vă cunosc în asemenea circumstanțe, doamnă.

Dorana se mulțumi să încline capul.

— Dorana, atacă imediat Weston. S-a întâmplat ceva teribil. Adam a fost... agresat în Mexic. S-au folosit de el pentru a jefui banca. Camera blindată a fost golită azi-noapte.

— Cum? se bâlbâi tânăra femeie. Adam a fost luat ostatic? Nu înțeleg...

— Este destul de complicat, într-adevăr, interveni agentul Moreno. Cred că sunteți la curent cu modul în care se deschide camera blindată, nu-i așa? Este suficient de sofisticat, dar mult mai obișnuit decât se crede. Asemenea sisteme sunt instalate în zilele noastre în majoritatea agențiilor guvernamentale, precum și în întreprinderi.

Vorbea pe un ton neutru, „accentuând” puțin cuvintele în maniera șefilor de promoție din marile școli. Dorana se străduia să-l privească drept în față. Îi era teamă să nu transpire. Totdeauna auzise spunându-se că vinovații asudă din abundență. Moreno nu avea nimic de hispanic. Contrar imaginii sugerate de numele său, era înalt și zvelt, cu o față cu pomeți ieșiți, de tip slav. Vorbea abia deschizând gura, ca și cum s-ar fi temut să-și arate dinții. Fără îndoială că purtase în copilărie un aparat de ortodonție.

— Printre alte operațiuni, continuă el, soțul dumneavoastră trebuia să-și așeze palma mâinii pe lectorul optic pentru a obține deschiderea ușii. S-ar părea că infractorii au simulat un accident pentru a-i amputa această mână... fără știrea sa.

Dorana izbucni într-un râs nervos.

— Scuzați-mă, zise ea, dar este grotesc. Ați fost, probabil, victima unei glume proaste.

— Din păcate, nu, doamnă, făcu Moreno cu o mică înclinare a bustului. Soțul dumneavoastră și-a revenit în simțiri în această dimineață, către ora cinci treizeci, în acea hacienda unde își petrecea concediul, mai sus de Opachaca.

Primul său impuls a fost să-l sune pe domnul Weston prin telefonul mobil, apoi și-a pierdut cunoștința. În colaborare cu poliția mexicană, am organizat imediat o operațiune de recuperare a lui. Pare să fie foarte afectat și suferă de un început de septicemie. Iertați-mi brutalitatea, dar i s-a tăiat destul de grosolan mâna dreaptă. Nu este o treabă de profesionist. În acest moment se află în spital, sub perfuzii. Este conștient doar sporadic.

— Și... câinele? nu putu să se abțină să întrebe Dorana.

Se blestemă de-ndată că proferase o asemenea enormitate, dar cuvintele îi scăpaseră. Moreno clipi din ochi; gura îngustă schiță un zâmbet subțire.

— Oh, câinele, făcu el. L-am adus. A fost imposibil să-l despărțim de soțul dumneavoastră. Chiar în acest moment refuză să iasă din camera de terapie intensivă. Infirmierele au trebuit să-l sterilizeze de la bot până la coadă. Trebuia făcut acest lucru sau l-am fi ridicat cu forța. Nimeni, însă, n-a avut curajul. Probabil că el a făcut totul pentru a-l scoate pe Adam din inconștiență.

— Este... foarte inteligent, îngăimă Dorana, în timp ce un firicel de sudoare i se prelingea pe spate.

Așa că se întorseseră. *Amândoi*. Bănuiau oare ceva? Își dădu seama că-i era mai teamă de câine decât de Adam. Vedea totul foarte clar: îi va sări la beregată chiar în momentul în care va trece pragul camerei.

— O să scape, anunță Moreno. Nu vă neliniștiți. Pentru moment, nu știe că a fost amputat. Nu-i spuneți nimic. Este foarte slăbit și un șoc ar putea să-i fie nefast. Nimănui nu-i place să afle că nu mai este întreg.

— De acord, șopti Dorana. Dar... nu se poate încerca o grefă?

Hotărâse să facă pe idioata. Știa din instinct că în ochii sticleților nu era decât o burgheză trândavă, o descre-

ierată foarte frumoasă odinioară, dar care deja îmbătrânea. Nu se vor mira de naivitatea ei.

— N-am găsit mâna respectivă, zise Moreno cu o pudoare profesională pe care n-ar fi dezaprobat-o niciun maestru de ceremonii funerare.

— N-o să-i placă acest lucru, accentuă Dorana. Dumnezeu! Nu-l cunoașteți pe Adam! Va fi într-o poziție îngrozitoare!

Dick Weston o luă pe după umeri cu un gest patern. Ticălosul ăsta mic nu scăpa nicio ocazie de a o pipăi discret.

— Va trebui să vă punem multe întrebări, făcu polițistul. Momentul este prost ales, dar cu cât ne vom mișca mai repede, cu atât mai multe șanse vom avea să-i prindem pe derbedei. Nu vă simțiți ofensată dacă ne veți găsi nepoliticoși sau prea curioși.

Tânăra femeie dădu din cap și scoase batista pentru a-și tampona ochii. În realitate, i-ar fi plăcut să-și șteargă fruntea. Avea impresia că transpirația îi lăsase pete enorme, întunecate, sub brațe. Ea care odinioară se lăuda că nu transpiră niciodată la căldura proiectoarelor!

Limuzina traversă orașul fără ca ei să-și mai facă alte confidențe. Dorana avea oribilul sentiment că sticleții evitau să-i spună prea multe. Își dorea să fie catalogată drept o imbecilă limbută care povestise, probabil, tuturor prietenelor sale ceea ce îi împărtășise soțul ei în pat, adică procedura de deschidere a seifului. Ar trebui să le întărească convingerea în acest sens. Să mărturisească, roșind, că era posibil să-i fi scăpat unele imprudențe verbale. Cu cât vor avea impresia că informația circulase, cu atât mai puțin vor căuta vinovatul chiar în casa bancherului.

Ajunseră la spital. De-ndată ce intrară în hol, îi primi un medic. Dorana nu înțelese nicio iotă din explicațiile acestuia, atât de tare îi țiuiau urechile. Traversară câteva holuri și apoi se urcară într-un ascensor. Mirosul de eter îi dădea

senzația de leșin. Îi fu frică chiar să nu i se întâmple asta, deoarece auzise spunându-se că, la pierderea cunoștinței, oamenii ziceau uneori lucruri jenante. Astfel, una dintre prietenele ei, la un leșin, pronunțase de trei ori numele amantului, trezind imediat bănuielile soțului.

La etajul șase, trebuiră să aștepte să se termine tratamentul bolnavului pentru a putea intra în cameră. Cei doi agenți ai Biroului Federal se retraseră pentru a discuta cu voce înceată.

— Spune-mi, Dick, șușoti Dorana apropiindu-se de directorul Trade Ltd. Bărbații ăștia doi... nu bănuiesc totuși că Adam a putut să organizeze jaful, nu-i așa?

Weston holbă ochii.

— Dorana! protestă el. Ți-ai pierdut capul! Nici nu poate fi vorba de așa ceva. Nu te lăsa impresionată de ceremonialul lor. Se comportă așa pentru a-și da importanță. În fond, nu sunt decât niște simpli funcționari. Apropo, te-ai uitat la croiala costumelor?

Izbucniră într-un râs nervos.

Dorana frământa batista între degete. Niciodată nu avusese mâinile atât de umede. Exagera oare? Tremura de frică la gândul de a intra în cameră. Și dacă Adam se va ridica deodată în pat, fluturându-și ciotul spre ea urlând: „Ea este! Târfa asta a plănuit totul! Cu ajutorul celor trei amanți ai ei!”

Prostul gust al acestei scene imaginare o făcu să zâmbească fără să vrea. Doamne! Dacă nu se controla, avea să sfârșească într-un ospiciu.

În sfârșit, li se dădu voie să viziteze bolnavul. Intrară în cameră în șir indian. Dust stătea într-un colț, privind urât. Îl frecționaseră cu un produs aseptice oarecare și blana i se lipise de trup, ca și cum ar fi ieșit dintr-o cadă. Labele îi fuseseră învelite în săculeți de nailon. Purta și o botniță, și

o leasă cu care era legat de țeava caloriferului. Medicul se scuză și murmură:

— Domnul Smart și-a revenit pentru scurt timp de trei ori... și de fiecare dată a întrebat de câine. De aceea îl lăsăm aici, deși este împotriva regulamentului. Credem că asta îl poate ajuta să se trezească, chiar dacă nu este o metodă foarte ortodoxă.

Părea jenat și privirea sa o evita pe a Doranei.

— Cum se simte? se informă Dick Weston pentru a crea diversiune.

— L-am pus sub perfuzii cu antibiotice, explică medicul. Trebuie să așteptăm. Plaga a fost curățată și drenată. Va trebui poate să procedăm la o scurtare... În câteva zile ne vom da seama. Important acum este să scadă febra.

— Intervenția a fost făcută de un profesionist? întrebă Moreno.

— Nu. Dar individul posedă noțiuni serioase de chirurgie, asta este sigur. A cusut plăgile cu mare precizie.

— Un veterinar? sugeră Moreno.

— Posibil. Sau un asistent... sau pur și simplu un cioclu, care este obișnuit cu reconstrucția plastică pe cadavre.

Dorana se crispă la auzul acestor cuvinte. Lucrurile mergeau prea repede pentru gustul ei. Se apropie de pat și puse degetele pe bara din metal nichelat, de care era suspendată foaia cu graficul temperaturii. Adam era întins pe spate, cu tuburi fixate în nări, gură și brațe. Avea o respirație răgușită. Brațul „bolnav” fusese fixat de saltea cu ajutorul unei chingi din piele. O drenă ieșea din pansamente, înfundându-se într-o sticlă. Dorana își studie soțul fără a simți nimic. Nici remușcare, nici înduioșare. Se simți în același timp liniștită și îngrozită.

„Dumnezeule! gândi ea, nu știam că îl urăsc atât de mult.”

Un mârâit surd se auzi din ungherul camerei. Era Dust, care trăgea de lesă. Dorana nu întoarse capul. Ghici că dulăul o fixa descoperindu-și dinții. Din fericire, botnița îi disimula rictusul acuzator. „Știe, gândi ea. A știut de la bun început.”

— Nu pare să vă iubească prea tare, observă Moreno.

— Este gelos, zise simplu Dorana. Este un animal dificil de care Adam s-a atașat. Cred că poliția voia să-l sacrifice. Soțul meu l-a scos de la hingheri *in extremis*.

Se asculta vorbind ca printr-un perete din pâslă și se străduia să articuleze cuvintele cu precizie, așa cum fac bețivii când simt că vocea le devine neclară. Prezența lui Moreno îi dădea impulsul de a urla, ar fi vrut să poată să-i scoată ochii.

Continua să-l fixeze pe Adam cu privirea, fără a ști ce trebuie să facă sau să spună. Cum s-ar fi comportat o soție iubitoare? Trebuia să cadă în genunchi la căpătâiul lui? Să se arunce peste el scoțând gemete de suferință? Așa se proceda în serialele facile de televiziune, dar în realitate... Încheietura bandajată, *scurtată*, trezea în ea o greață îngrozitoare. Își mută privirea spre Adam. Slăbise și fața lui avea o culoare urâtă, plumburie. Barba care îi împânzise obrajii era aproape albă. Fu șocată. Dintr-odată, i se păru mult mai în vârstă decât de obicei... și dezgustul său crescuse cu atât mai mult. Ea se întrebă dacă era inconștient sau simula, pentru a avea timp să analizeze situația. Era o ființă calculată și știa deja că va avea tot interesul să joace rolul martirului în ochii patronului.

— Acum este preferabil să-l lăsăm, declară medicul. Vă vom anunța imediat ce-și va reveni.

„Ar fi trebuit poate să-l îmbrățișez... sau să-i mângâi fruntea?” își zise Dorana părăsind încăperea. Totuși, cum niciuna din aceste reacții nu-i veneau în mod natural

în fire, îi era teamă să nu exagereze situația și de aceea rămase nehotărâtă asupra atitudinii de adoptat.

Dust era nemulțumit, ar fi mușcat pe toată lumea dacă i-ar fi stat în puteri. Botnița și lesa îl înnebuneau. Mai ales botnița, care îl împiedica să sară în ajutorul stăpânului, dacă ar fi fost nevoie. Nu suporta să se vadă în inferioritate, legat de calorifer... Și apoi nu avea încredere în acest loc care nu-i spunea nimic de bine. Mirosul de sânge care plutea în permanență pe holuri și, dacă privea prin camere, își dădea seama că erau o groază de alți indivizi care nici ei nu mai erau *întregi*! Le lipsea ceva tuturor, Dust văzuse asta: ori o labă din spate, ori una din față... Dust devenise din ce în ce mai neîncrezător. Bărbații și femeile în uniformă albă care veneau și se duceau de colo-colo duhneau a sânge. Dust se întreba dacă nu profitau de somnul bolnavilor pentru a le fura câte o bucată din corp. Nimic nu era imposibil, era poate o nouă formă de criminalitate, încă nerepertoriată pe vremea când făcuse el cursuri la școala de poliție.

Trebuia să stea cu ochii în patru și mai ales să se asigure că n-or să mai fure nimic din stăpânul său. O mână era suficient!

Mârâi în bucata de piele care îi ținea botul. Era un loc mizerabil, cu siguranță!

Dorana se lăsă târâtă în barul spitalului. Agenții Biroului Federal nu păreau dornici să părăsească locul. Sigur că așteptau nerăbdători trezirea lui Adam. Se instalară la parter, în colțul unei săli mobilate cu măsuțe Formica. Circulau ceșcuțe cu o cafea infectă și punguțe de Sweet'n' Low. Mirosul de eter se instalase în gura Doranei și fiecare înghițitură din spălătura aceea îi accentua starea de rău. Bărbați în costume din trei piese se mișcau de colo-colo,

primeau mesaje pe un mic fax portabil, se izolau pentru a le comenta, șușoteau clătînând din cap. Toți aveau părul tuns și o grămadă de aparate de comunicație le atârnavă la curea. Aceste cutiuțe emiteau bipuri sau buzuri neobișnuite la fiecare patru minute, punându-i nervii la încercare. Se gândi că, pentru moment, nu se descurca rău. Năuceala sa putea fi pusă pe seama șocului psihologic; rigiditatea, pe seama educației burgheze care proscrisa efuziunile publice.

Moreno îi atinse deodată brațul și își dădu seama că îi vorbea de un minut fără ca ea să-și fi dat seama. Își reveni.

— Vă amintiți dacă ați vorbit în fața cuiva de atribuțiile soțului dumneavoastră? întrebă Moreno. Vreau să spun: în special referitor la procedura de deschidere a camerei blindate.

Iată, a început. Și va dura ore întregi. Debită cu multă reticență discursul pe care îl pregătise. Da, vorbise... cu multă lume, dar sub formă de glumă, pentru că era foarte caraghioasă – nu-i așa? – această latură de „Misiune imposibilă”! Cu cine? Nu mai știa. Cu prietene, vecine, la cocteiluri, dineuri. De altfel, presa locală nu făcuse un mister din aceste noi instalații. Dick, dragul de el, nu dăduse și el interviuri?

Weston se foi pe scaun. Da, trebuia să recunoască. Dar era vorba despre o operațiune publicitară. Pentru a face să strălucească blazonul Trade Ltd. după jaful ratat a cărui victimă fusese.

Moreno clătina din cap, lua notițe, însemna căsuțe pe formulare oficiale. Dorana știa că dorea să-i obosească, să le coboară pragul de autoapărare. Când va crede că sunt destul de slăbiți, va da primul atac adevărat. La intervale regulate, cineva venea să-i șoptească ceva la ureche. Atunci își cerea politicos scuze și mergea să șușotească deoparte un minut-două. Dorana profita pentru a închide

ochii și a încerca să se relaxeze. Dick Weston profita de situație pentru a-i pipăi genunchiul, sub pretextul că o consolează.

— Nu mi-este clar un lucru, declară în sfârșit Moreno răsfoind notițele. Și anume... grădinarul acela pe care l-ați angajat și care, după spusele angajatei din casă, Anita, a dispărut brusc. Chiar în ziua în care soțul dumneavoastră a plecat în concediu. Coincidența este tulburătoare, nu-i așa?

Dorana nu se lăsă dezarmată, se aștepta de la început să se ajungă la acest aspect. Se pregătise. Era doar surprinsă de iuțeala cu care Moreno accentuase această anomalie.

Ea schiță un surâs puțin condescendent înainte de a răspunde:

— Nu este nimic tulburător. Chiar eu l-am concediat. Soțului meu nu-i plăcea. De fapt, nici nu lucra prea bine. Și apoi, s-a petrecut ceva neplăcut. Într-o după-amiază l-am surprins urmărindu-mă prin lucarnă, în timp ce-mi schimbam hainele. În aceste condiții, înțelegeți că nu țineam să rămân singură cu el cât lipsea soțul meu. I-am plătit în numerar și a plecat fără a face caz. Oricum era doar de probă.

— Cum l-ați recrutat?

— Din întâmplare. L-am auzit vorbind despre horticultură biologică într-un snack-bar. Avea aerul că se pricepe și afirma că este în căutare de lucru. Avea un aer destul de... inofensiv, înțelegeți ce vreau să spun?

— Hipiot?

— Da, ceva în genul acesta. Mi s-a prezentat ca „grădinar-poet”. Trebuie să mărturisesc că poemele sale nu erau cine știe ce.

— Hm, făcu simplu Moreno. L-ați surprins pe acest bărbat în casă... scotocind în biroul soțului dumneavoastră, de exemplu?

— Nu. Credeți că era vreun spion trimis de tâlhari?

— Luăm în calcul toate posibilitățile. Este posibil să se fi hotărât să vi se prezinte ca grădinar, pentru că era la curent că erați în căutarea unuia. Oamenii vă dădeau târcoale deja de o vreme, studiindu-vă obiceiurile. Angajata dumneavoastră, Anita, este vorbăreață? Ce știți despre anturajul ei?

— Vreți să spuneți că și ea este o „spioană”?

Dorana făcu o figură de stupefacție, de groază. Ea știa – observase deseori la vecinii săi de pe colină – că oamenii bogați trec foarte repede de la o totală nepăsare la paranoia cea mai descreierată.

— Nu o acuzăm, o lămuri Moreno. Facem doar o imagine panoramică a situației.

— Nu știu nimic despre ea, făcu jalnic Dorana. Doar că este foarte curată și muncitoare.

— Aș vrea să ne ajutați să facem un portret-robot al acestui grădinar, spuse deodată Moreno, așezând un clasor mare pe masă. Cunoașteți principiul? Bineînțeles, vă uitați la televizor ca toată lumea.

Deschise clasorul, care conținea sute de forme amovibile, reprezentând ochi, nasuri, guri. Scotocind în acest catalog anatomic, reușeai să construiești în cele din urmă un chip, ale cărui diferite părți se suprapuneau. Dorana se crispă. Se temea de acest exercițiu de la începutul întrevederii. Nu avea niciun interes să facă o descriere fidelă a lui Dan. Dacă portretul era bun și apărea în ziare, precis se găsea cineva care să-l recunoască pe fostul imitator vedetă din Las Vegas. Se decise să fie cât mai vagă cu puțință. Moreno întorcea formele, elaborând puțin câte puțin o fizionomie oarecare, un „Mister Doe” lipsit de personalitate.

— Hm, făcu el când termină portretul. Sunt cam încurcat, pentru că individul pe care mi-l descrieți nu prea corespunde cu cel văzut de Anita. Ia uitați-vă...

Și îi puse pe masă faxul unui portret-robot, realizat probabil cu o jumătate de oră mai devreme în bucătăria vilei de pe coline.

De data aceasta, trăsăturile lui Daniel Norris se vedeau mai bine sub deghizarea de hipiot.

— Anita pare dotată cu o memorie vizuală mai bună decât a dumneavoastră, observă Moreno.

— Este posibil, făcu Dorana pe un ton înțepat. Ea a stat mai mult pe lângă acest băiat decât mine. Nu era decât un angajat, mărtusisesc că nu am dat mare atenție fizionomiei lui.

— Bineînțeles, făcu distrat agentul FBI. Este logic.

Dorana nu reușea să-și ia ochii de la portretul cenușiu etalat în fața ei. Puteau oare să-l identifice pe Dan plecând de la această simplă schiță? Nu avea nicio idee. Era, totuși, un risc. Pe de altă parte, Daniel Norris nu era o vedetă internațională și renumele său nu depășise Las Vegasul. Își strânse pumnii. N-ar fi crezut că toanta de Anita își va aminti de capul „grădinarului” cu atâta precizie. La naiba! Poate că se îndrăgostise de el.

— Bine, făcu Moreno întinzându-se. Reluăm totul în amănunt.

Și întrebările curseră neobosite, până când cineva sosi să-i anunțe că Adam se trezise.

— Este foarte slăbit, decretă medicul. Nici vorbă să-l supuneți vreunui interogatoriu. Mă opun categoric.

Dorana se lăsă târâtă spre ascensor ca o somnambulă. Ajunsă în cameră, se așeză la căpătâiul lui Adam și îi luă mâna. Ar fi vrut să fie în stare să plângă, dar nu putea. Căldura umedă pe care o emana palma lui Smart o dezgusta un pic și încercă să nu se strâmbe.

El deschisese ochii și se uita pe rând la fețele adunate în jurul patului.

— Dust..., murmură el în sfârșit. Este aici? Nu i-au făcut vreun rău?

Auzindu-și numele, câinele latră de parcă ar fi plâns. Adam surâse ușurat și închise pleoapele.

— Trebuie să-l lăsăm să se odihnească, făcu medicul pe un ton muștrător. Vedeți că este epuizat. Doamna poate să rămână o clipă dacă dorește, cu condiția să nu pună întrebări.

„Nu! fu cât pe-acți să strige Dorana, luați-mă de aici... Nu mă lăsați aici.”

Infirmierele împingeau deja pe toată lumea în hol. Dorana rămase în capcană, cu capul plecat pentru a nu întâlni privirea ucigașă a câinelui ațintită asupra ei.

20

Dan, Monk și Doc' Brannigan ascultară anunțul despre jaf la radioul furgonetei. Prezentatorul insistă în mod deosebit asupra grozăviei procedurii utilizat pentru a deschide camera blindată și Dan nu putu să nu se gândească că un asemenea amănunt le va îndepărta simpatia publicului, care avea totuși tendința să se arate indulgent când era vorba de un furt realizat în cartierele șic ale orașului. Mâna tăiată îi trimitea în rândul călăilor, și fiecare individ, la relatarea acestei crime, se simțea de-acum încolo atins în propria integritate fizică. Buletinul de știri le permise totuși să afle de ceea ce se temeau cel mai mult: organizarea de baraje pe toate drumurile și scotocirea sistematică a vehiculelor până la periferiile îndepărtate ale

L.A.-ului. Ziaristul termină știrile anunțând că bancherul torturat va fi curând în măsură să furnizeze portretul-robot detaliat al călăilor săi și că aceste imagini vor fi amplu difuzate de televiziuni, presă și va face obiectul unei campanii de afișe.

Dan închise radioul. Era dărâmat. Când își surprinse chipul în oglinda retrovizoare, își dădu seama că era livid. Doc' avea fața galbenă și părea să fi îmbătrânit cu un secol în ultimele douăzeci și patru de ore. Se mișca la ralanti și nu se scula din fotoliu. Doar Monk dădea dovadă de vioiciune, ca și cum harța sa permanentă îl proteja de atingerile din exterior.

— Trebuie să ieșim acum! decretă el, înainte ca mutrele să ne fie lipite în L.A. Să cumpărăm ceva să deschidem blestemații de saci. Nu putem pleca la drum cu chestiile astea și cu ecusonul băncii pe ele!

Păru să reflecteze și arătă cu degetul spre Dan.

— Tu, anunță el. Tu o să mergi. Ești cel mai puțin reperabil dintre noi trei. Ia biștari la tine și fă un tur prin magazine. Încearcă să aduci acid, un ferăstrău circular cu tungsten și ce-oi mai ști.

Dan luă câteva bancnote și părăsi atelierul. Nu era nemulțumit să scape de atmosfera apăsătoare din bârlog. Dar amenințarea portretelor-robot îi strângea stomacul. Dacă Adam își revenea, va avea tot timpul să dea o descriere detaliată a lui Doc', pe care îl văzuse de aproape ore în șir. Cât despre Baby Monk, cum ar fi putut uita o asemenea fizionomie? Ăștia doi vor avea tot interesul să-și lase barba să crească, dacă voiau să mai pună piciorul pe stradă.

„Dar eu? gândi el părăsind cartierul antrepozitelor. Smart nu m-a văzut în Mexic, dar m-a avut sub ochi tot timpul cât m-am jucat de-a grădinarul hipiot. A fost destul de atent la mine pentru a furniza poliției o descriere foarte utilă?”

Și mai era Anita, bucătăreasa, care părea să aibă ochi ageri...

Instinctiv, se studie în vitrina unui magazin. Se răsese pe cap, își aruncase ochelarii. La prima vedere, oferea o fizionomie foarte diferită de cea a grădinarului poet de la vila din Hills. Înjură. Nu s-ar fi pus această problemă dacă s-ar fi făcut împărțeala în cursul nopții. Acum ar fi fost toți la sute de kilometri de L.A. De preferință într-un colț izolat de lume, unde ar fi putut aștepta ca lucrurile să treacă.

La naiba! De ce nu se derulaseră evenimentele așa cum își imaginase?

Intră într-o baracă cu un panou „Elbow Grease Area”, un „Do-It-Yourself” specializat în materiale de construcții și care vindea de toate, de la ciocan de tâmplărie până la macara demontabilă sau betonieră. Cum-pără un bidon de acid sulfuric, o pereche de mănuși și ochelari anti-proiecții. Nu îndrăzni să ceară sfaturi vânzătorului. Ce ar fi putut inventa să fie plauzibil?

Colindă printre raioane în căutarea unui ferăstrău capabil să muște din orice fel de material, dar își dădu seama că nu avea, de fapt, nicio speranță. Se simți deodată istovit și, timp de un minut, fu pe punctul de a o șterge la gara cea mai apropiată, ca să sară în primul Greyhound.

În definitiv, nu era singura soluție? Să spele putina punând cruce banilor. Să plece cum făcuse pe vremuri Kerouac, să urce spre Canada, Alaska. Să se ascundă pe pământurile pustii ale Marelui Nord, acolo unde nimeni n-ar merge să-l caute și unde nu exista dezgheț niciodată.

Atârna de un fir de păr să intre în panică. Dimineața aceasta, pe când se împleticea spre toaletele vestiarelor, îl surprinsese pe Monk îngenuncheat pe podea. Debilul sco-sese scândurile parchetului care acoperea ascunzătoarea și, cu o palmă în gaură, mângâia încetișor sacii firmei Trade

Ltd., îmbătându-se cu zgomotul bancnotelor îngrămădite sub stofa care nu se putea tăia. Zâmbea cu capul plecat, în stilul melomanilor, și mâna sa bătătorită se mișca de la un sac la altul pipăind, ciupind. Dan se retrase la adăpostul peretelui, dar avea încă în urechi foșnetul teancurilor de bancnote. Continua să gândească că ar fi fost mai bine să împartă sacii „orbește” în cursul nopții, chiar dacă unii ar fi riscat să se aleagă cu mai puțin. Mai bine să nu ai în buzunar mai mult de 50 000 de dolari, dar să fii liber să-i cheltuiești! Lăcomia stupidă a complicilor săi făcuse să se piardă o ocazie bună de a scăpa de pericolul unei scotociri sistematice a orașului. Dan știa că portretele-robot, dacă erau fidele, vor trezi curiozitatea celor din perimetrul antrepozitelor. Monk nu trecea neobservat și se evidențiasse în fața bandelor prin luptele sale cu mâinile goale împotriva câinilor însărcinați cu paza hangarelor. Adolescenții bandelor știau unde locuiește, îl respectau pentru că se temeau de el. Această solidaritate de excluși va mai dura, însă, multă vreme?

Dan se hotărî în cele din urmă să cumpere un ferăstrău circular, renumit ca fiind „revoluționar”, și trei lame de schimb, apoi se îndreptă spre casă pentru a face plata cumpărăturilor.

Dacă reușeau să deschidă sacii, ar avea cel puțin posibilitatea să stocheze bancnotele mai discret decât sub forma unui enorm sul de kevlar cu sigla Trade Limited Bank of California! Dan nu avea încredere în câini, citise pe undeva că unii erau dresați să repereze mirosul cernelei de bancnote. În ceea ce îl privea, va începe prin a stropi fiecare teanc cu una dintre soluțiile pe care le utilizau comercianții pentru a împiedica potăile să urineze pe vitrinele lor. Apoi va coase biștarii într-un sac de dormit jegos, cumpărat dintr-o prăvălie de împrumut cu garanție și care va puți ca un țap, încât nimeni nu va îndrăzni să-l atingă

de frică să nu ia păduchi! Va merge spre nord și nu va cheltui un *cent* din biștari înainte de șase luni. Având caș-cavalul la îndemână, îi va fi mai ușor să suporte privațiunile.

„Clicul” casei de marcat îl scoase din visul său absurd. Plăti cu banii furati de la Adam Smart și ieși din prăvălie întors pe dos.

„O să înnebunim cu toții, se gândi el ieșind din magazin. O bandă de țicniți așezată pe o comoară inutilizabilă.”

Și dacă nu reușeau niciodată să deschidă sacii? Această perspectivă îl făcea să urle. Nu, nu era posibil. Nu aveau totuși să-și petreacă restul vieții pipăind prin kevlar bancnotele a căror culoare n-o vor vedea niciodată?

Într-un fel de halucinație, se văzu bătrân, mizerabil, în fundul unei cocioabe, agonizând pe o saltea din sacii intacti cu sigla Trade Ltd. Avea optzeci și cinci de ani și tot nu reușise să deschidă lacătele. Avea să moară curând fără a fi putut să cheltuiască un singur *cent* din comoara care îl însoțise toată viața.

Avu o amețală și trebui să se sprijine câteva secunde de un stâlp de iluminat, așteptând să-i treacă starea de rău.

Puțin mai departe, zări primul baraj: motocicliști care interpelau mașinile, le puneau să tragă pe dreapta și cotrobăiau în portbagaje. De fiecare dată băgau sub șasiu o oglindă fixată în capătul unei prăjini, pentru a se asigura că nu fusese sudat niciun recipient suspect. Aveau și câini care adulmecau repede aripile, cauciucurile și banchetele. Căutau mirosul cernelei de bancnote și plecau din nou decepționați.

Dan depăși barajul blestemând sudoarea care i se prelingea pe față. Sticleții nu-i dădură nicio atenție.

Se felicită pentru prudența de a merge departe pentru a-și face cumpărăturile, pentru că nu era deloc absurd să te gândești că poliția va pune întrebări prin magazinele de

unelte pentru a afla dacă cineva, recent, cumpărase material neobișnuit. Acid sulfuric, de exemplu?

Făcu numeroase ocoluri, întorcând capul cam des să vadă dacă nu este filat. Transpirația îi lăsa o pată mare, întunecată, pe tricou la nivelul sternului. Când ajunsese la manufactura de țigări, picioarele nu-l mai țineau.

— Ei? întrebă Monk smulgându-i pachetul din mâini. Ai găsit ce trebuie?

Petrecură următoarea oră în manevre delicate. Acidul se dovedi dificil de manipulat, iar mânușile de cauciuc nu le permiteau mișcări precise. De mai multe ori era gata să se întâmple un accident grav și Monk își văzu pantofii de piele topindu-se sub propriii ochi din cauza unor infimi stropi.

— Fii atent! gemu Doc' Brannigan din fundul fotoliului său. Este destul acid pentru a vă roade carnea până la os.

A fost un fiasco. Acidul făcea spumă șuierând peste oțelul lacătelor fără vreun efect. Decolora stofa sacilor, dar nu o găurea. Fierberea sa permanentă umplu atelierul de vapori iritanți, care îi făcură să plângă pe cei trei bărbați și îi aduse până aproape de asfixiere. Trebuiră să iasă în curte ca să respire aer curat. Aveau ochii roșii și plâneau, ca și cum ar fi inhalat gaz de luptă.

— N-o să reușim, șopti Monk. Nu folosește la nimic. Doar găuri în podea, dar pe saci, nimic!

— Rămâne ferăstrăul, observă Dan. Cu răbdare și schimbând în mod regulat lama...

Cum în atelier nu mai exista curent, Monk branșase o derivație pirat de la un hangar vecin, alimentând ferăstrăul electric, al cărui zgomot strident umplu locul. Discul dințat scuipa scânteii de aur, fără a reuși totuși să lase nici măcar o zgârietură pe inelul lacătului. Unealta deveni atât de fierbinte, încât trebuiră s-o lase să se ră-

cească pentru a nu se arde circuitele. Când discul încetă să se învârtă, observară că dinții lamei aproape că dispăruseră sub efectul uzurii. Monk își pierdu răbdarea și începu să dea lovituri de picioare în saci. Lovea din toate puterile, să-și rupă oasele nu alta, dar sacii de kevlar încă-sau brutalitățile cu un zgomot surd, ca un sac de box.

— Ne-am fript, gâfâi luptătorul regăsindu-și calmul. Așa n-o mai scoatem la capăt. Trebuie să găsim altceva.

— Ceea ce ne trebuie, suspină Dan, este cifrul. Fără acesta, n-o să facem nimic cu sacii, doar să dormim pe ei. Dorana trebuie să se descurce și să dea peste cifru.

Cu nervii la pământ, merse în bucătărie să bea apă de la robinet.

— Am văzut barajele, anunță el. N-o să le trecem niciodată cu sacii. Sunt și câini care adulmecă tot. Dacă iau orașul la periat, vor începe obligatoriu de la cartierele mărginașe și perimetrul antrepozitelor. De aici, ce mai!

Doc' Brannigan tuși pentru a-și drege glasul. De la întoarcerea sa, aproape că nu-l mai auzeau. Părea că se obișnuise cu gândul că lucrurile vor lua o întorsătură urâtă și o seninătate ciudată pusese stăpânire pe el.

— Cel mai inteligent, murmură el, ar fi să ne despărțim și să spălăm putina înainte ca portretele noastre să fie lipite prin tot orașul.

— Și mălaiul? țipă Monk. Ce facem cu el dacă nu-l putem lua cu noi?

— Îl punem la loc, făcu Doc' arătând spre gaura din podea. Turnăm și ciment deasupra. Ne întoarcem mai târziu, când lucrurile se vor liniști.

— Este prea periculos, mormăi Monk. Între timp pot să radă antrepozitul de la pământ. Să construiască o uzină deasupra sau o parcare. Tot cartierul este clasat ca zonă de urbanizare accelerată. Pot să aducă o armată de buldozere peste o lună sau două și să radă totul. Apoi, cine îmi garan-

tează că unul dintre voi doi nu va veni să dezgroape sacii, în timpul în care eu mă fac pierdut într-un bar din Texas? Nu stă în picioare chestia asta!

Dan trebui să-și mărturisească că luptătorul nu greșea întru totul.

— Nu există soluție, oftă el.

— Și dacă am ascunde sacii într-o statuie goală în interior sau ceva de genul ăsta? propuse Doc'.

— Oh! rânji Monk. Și unde cauți statuia asta? Te crezi într-un film de la televizor!

— Oricum, ar fi prea mult, făcu Dan. Sticleții nu sunt idioți. Iar câinii adulmecă cerneala prin ghips. I-am văzut adulmecând banchetele rablelor în după-amiaza aceasta. Chestia asta este arhicunoscută. Vom fi în primejdie imediat ce am scoate sacii de aici. Sau ar trebui să-i transportăm unul câte unul, dar unde să-i punem? Mașinile noastre sunt furate și nu avem acte false, riscăm să fim prinși la primul control. Dacă vrem să traversăm orașul, va trebui s-o facem pe jos, cu sacii în spinare. Și, încă o dată, pentru a-i ascunde... unde? În grădina Doranei?

— Sticleții supraveghează cu siguranță vila, mormăi Doc'. Iar gardienii nu lasă pe nimeni să se plimbe pe jos pe dealuri, mai ales în cartierul acela. Ați fi prinși imediat.

Dan aruncă o privire disperată celor doisprezece saci îngrămădiți în ascunzătoare. Din cauza teancurilor de bancnote mici, erau enormi. Nu prea grei, dar de necomprimat. Dacă ar reuși să-i deschidă înainte de a fi prea târziu, volumul de hârtie însuși ar constitui o problemă.

— Totul depinde de Dorana, repetă el. Numai ea poate să ne scoată din încurcătură.

Dar o voce dinlăuntrul lui îi striga: „Renunță la biștari, fugi, fugi unde vezi cu ochii, înainte ca mutra să-ți apară la televizor. Pe urmă va fi prea târziu!”

21

Dorana se întoarse la vila de pe coline după ce sticleții încetară să se mai intereseze de ea. Nu avea niciun motiv special să se întoarcă, dar nu știa unde să meargă în așteptarea orelor de vizite. De-abia trecu de grilajul grădinii că Anita se și repezi să-i ceară vești despre „bietul domn”. Dorana trebui să se abțină să n-o certe, amintindu-i că „drăguțul câine” al „bietului domn” aproape că-i devorase băiatul, pe Jesus. Se așeză în bucătărie în fața unei cești de cafea și-i servi femeii de serviciu o versiune îndulcită a ceea ce se întâmplase la spital.

— Oamenii de la FBI au venit aici? întrebă ea după ce-și termină povestirea.

Anita se tulbură.

— Da, făcu ea. Mi-au pus întrebări în legătură cu grădinarul. Aveau aerul de a crede că este iubitul meu. Păreau să-l bănuiască de ceva.

— Cu oamenii ăștia, șopti Dorana, trebuie să fii atent la tot ce vorbești. Ei bănuiesc pe toată lumea, știi asta.

Voia să-i dea de înțeles mexicanei că avea interesul de a colabora cât mai puțin și că era, la rândul ei, în colimatorul sticleților. Pentru o clipă, se întrebă dacă Anita o suspecta că ar fi avut relații sexuale cu „grădinarul”. Femeile au un al șaselea simț pentru genul acesta de lucruri.

— Urc să mă odihnesc puțin, anunță ea. Mă voi întoarce la spital la începutul după-amiezii. Sper ca domnul să se trezească până atunci.

Când ajunse în cameră, se întinse pe pat fără a se dezbrăca, ațintindu-și privirea în tavan. Sperase un timp că FBI-ul îl va acuza pe soțul ei de a fi creierul jafului, dar

acum nu mai credea asta. Simțea că bănuielile lui Moreno nu se îndreptau în această direcție, în mare parte deoarece poliția descoperise că Adam era într-o stare prea jalnică, ros de febră și de septicemie. Fusesse prea aproape de moarte pentru a fi un suspect valabil și cine ar fi acceptat riscul acesta, chiar pentru două milioane de dolari? Nu, nu era credibil, ea fusese stupidă să creadă chiar și o secundă că ipoteza ar putea da roade.

Plină de furie, încercă mijlocul de a-l forța pe Moreno să-l bănuiască pe soțul ei. Dacă Adam era acuzat de furt, va fi închis mulți ani și ei nu i-ar fi greu să ceară divorțul. Cu Adam în spatele gratiilor, Dust ar fi complet dezorientat. N-ar mai fi nimeni să-l apere și ar fi suficient să telefoneze la hingheri pentru ca aceștia să vină să-l ridice. N-ar trebui decât să pretindă că mușcă pe toată lumea, un veterinar îl va injecta și s-ar termina cu amenințarea care îi atârname atâta vreme deasupra capului.

Dar cum să-l implice pe Adam fără a fi ea însăși acuzată de complicitate? Era greu. Chiar fără soluție.

Își dădu deodată seama că în ultimele ore nu se mai gândise *nici* la bani, *nici* la cei trei bărbați ascunși în atelier. De la întoarcerea lui Adam, era victima unui curios fenomen de alienare și, pe măsură ce timpul trecea, Dan, Monk și Doc' se ștergeau încet din memoria ei, ca și cum tot ceea ce era legat de jaf avea, de fapt, puțină importanță. Ea nu reușea să se convingă că se aflau într-o poziție proastă și că arestarea lor ar atrage-o negreșit și pe a sa. Un singur lucru o obseda: Adam. Întoarcerea lui Adam. Își dădea în sfârșit seama că fusese sigură de la bun început că nu va mai reveni din Mexic niciodată. Și nici câinele. Trăise plecarea aceea ca pe o moarte ușor amânată, dar inevitabilă. Acum revenea la realitate și perspectiva de a-și vedea soțul ieșind din comă o umplea de o groază de neînvins. Se gândea că, mergând să-l vadă în după-amiaza

aceasta, ar putea să-i smulgă perfuziile înfipite în vene și să-i provoace un fel de embolie! Nu avea decât să pretindă că Adam se zbătuse în timp ce ea se afla la toaletă.

Nu, era stupid. Dacă ea ar schița cel mai mic gest împotriva bolnavului, Dust ar începe imediat să urle. Ar trage de lesă pentru a încerca să se arunce asupra ei și sticleții ar intra imediat la bănuieli.

Se înfioră la amintirea primelor cuvinte ale lui Adam când deschisese ochii. Întrebuse de Dust. Nu de soția lui, nu: *de câinele lui*. Medicul, infirmiera și Dick Weston fuseseră îngrozitor de jenați. Cât despre Moreno, acesta își notase în mod cert reacția într-un colțișor din minte; lucrul acesta se văzuse după expresia calculată de pe chipul său.

„O bilă neagră pentru tine, gândi tânăra femeie. Un lapsus care spune multe despre relațiile conjugale pe care le ai cu Adam.”

Suspină, aflându-se la capătul puterilor. Trebuia să se controleze dacă nu voia să-și piardă mințile. Întinse mâna spre sertarul măsuței de la capul patului pentru a lua tubul cu Valium, dar se răzgândi. Calmantele puteau să-i diminueze pragul de vigilență și s-o facă să coboare garda. Mai bine rămânea în alertă.

Când Adam Smart deschise pleoapele, primul lucru pe care îl văzu fu Moreno, așezat la capul patului, cu un reportofon de buzunar pe genunchi. Știu pe loc că era un agent FBI, deoarece aceștia au drept consemn să înregistreze cu scrupulozitate orice interogatoriu susceptibil de a fi contestat pe urmă.

Moreno se prezentă, înainte de a adăuga:

— Medicul m-a anunțat că sunteți pe cale de a reveni printre noi. Scuzați-mă, domnule Smart, că vă hărțuiesc așa, dar trebuie să ne mișcăm repede, dacă vrem să

avem șanse să-i prindem pe cei care au dat lovitura. Și pentru asta avem nevoie de mărturia dumneavoastră. Întrebarea pe care o să v-o pun este capitală: i-ați văzut pe agresori? Vă simțiți în stare să-i descrieți pentru a le putea face un portret-robot? Înțelegeți-mă, difuzarea acestor imagini îi va încurca în mod considerabil pe răufăcători în fuga lor și de aceea insist asupra acestui aspect.

Adam mormăi. Avea fața cenușie și trasă. Barba albă, care îi invada obrajii, îl făcea să semene vag cu Hemingway cu puțin timp înainte de a se sinucide. Moreno avu impresia că bancherul nu înțelesese niciun cuvânt din discursul său. Se pregătea să-l ia de la capăt, când Smart rosti cu o voce răgușită:

— Bătrânul... cel care trecea drept medic. L-am văzut bine. Pot să vi-l descriu.

Agentul federal apucă clasorul cu forme amovibile și îl deschise.

— Vom încerca să-i recompunem chipul, anunță el. Vă simțiți destul de în putere pentru a-mi povesti pe scurt cum s-au petrecut lucrurile? Ați fost răpit? Vi s-a pus o cagulă pe cap, ați fost amenințat?

Smart suspină adânc și, cu fraze întretăiate, începu să expună faptele. O făcea cu multă economie... și cu o anume lehamite. După câteva minute, Moreno înțelese că bancherul se interesa doar de pansamentul care îi acoperea încheietura. Smart nu era prost, îi fusese suficientă o privire pentru a-și da seama că bandajul nu era suficient de gros pentru a-i acoperi mâna în totalitate și că ceva lipsea din acel braț scurtat în mod ciudat. Agentul FBI se uită cu coada ochiului spre sonerie, pregătindu-se pentru o eventuală reacție de panică sau de violență, care ar cere intervenția unei infirmiere, dar Smart rămase de gheață. Stană de piatră. Pur și simplu încetă să vorbească, în timp

ce trăsăturile feței îi deveniseră extrem de dure. Cu ochii închiși, își sprijini ceafa pe pernă și șopti:

— Gata, fără povești. Am priceput.

Rămase tăcut ceva timp, apoi zise tot cu ochii închiși.

— Remarcați, bănuiam ceva. Când mi-am revenit la hacienda, am avut bănuieli..., dar eram prea slăbit pentru a verifica. N-o mai simțeam mișcându-se. Deloc. Am preferat să mă reped la telefon cât mai aveam putere. Mi-au tăiat-o..., nu-i așa? Totuși, privind sub ghips, mi s-a părut că-mi văd degetele. Erau insensibile, dar le vedeam. Nu erau ale mele?

— Nu, spuse sobru Moreno. Fixaseră o proteză din cauciuc în pansament. O imitație frumoasă, în treacăt fie spus. Am să vă spun verde în față: v-au tăiat mâna și au folosit-o pentru a deschide camera blindată. S-au găsit particule de sânge coagulat pe geamul scannerului. Au avut și codul vocal. Cum au procedat ca să-l obțină? V-au torturat?

— Nu. Nu-mi amintesc de nimic. Am impresia că am dormit tot timpul.

— Au putut să vă facă o injecție cu scopolamină.

— „Serul adevărului”?

— Da. Dacă sunteți receptiv la acesta, nu le-a fost deloc greu să vă facă să spuneți fraza-cheie și să o înregistreze. Dar e ca la pocher. Scopolamina nu funcționează totdeauna și adeseori îi împinge pe oameni să spună orice aiureală.

— Asta-i drintr-un film cu gangsteri de doi bani, nu credeți? rânji Adam. Serul adevărului!

— Nici eu nu cred asta, făcu Moreno. Prea aleatoriu. După părerea mea, ei dețineau codul vocal înainte de a vă tăia mâna. De fapt, tocmai deținerea acestui cod i-a determinat să facă ce-au făcut.

— Atunci este cineva din bancă, mormăi Adam.

— Ce vreți să spuneți?

— Este clar, nu? Un coleg mi-a întins o cursă. Pentru a fi la curent cu procedura, trebuia să fie din firmă. Puteau foarte bine să mă înregistreze fără știrea mea, în timp ce mă aflam în cabină, într-o zi când procedam la deschiderea camerei blindate. Era suficient să ascundă un reportofon mic în imediata apropiere a terminalului de identificare... sau un simplu microfon de înaltă fidelitate. Este foarte posibil. În cămăruța aia este destul de întuneric și nimeni nu ține să stea mai mult decât este necesar. Mi-am recitat lecția fără a-mi da seama, și cineva dintr-un birou învecinat a înregistrat totul pe bandă.

— După părerea dumneavoastră, o înregistrare realizată în aceste condiții ar fi putut să înșele analizorul vocal?

— Da, dacă a fost făcută cu un reportofon digital în miniatură. Cu un microfon hipersensibil, distorsiunea trebuie să fie minimă. Da..., cu un material de calitate este posibil.

Smart își încruntă sprâncenele, adâncindu-se în gânduri. Moreno înțelese că acționa astfel pentru a nu se mai gândi la încheietura bandajată, în care i se fixase o drenă.

„Este confuz”, gândi el.

— Trebuie să luăm în calcul și posibilitatea unei „scurgeri”, zise el. Soția dumneavoastră admite că a vorbit despre aceste proceduri în fața unor vecini. În mod involuntar, a putut să stârnească lăcomia unor persoane rău intenționate.

— Dorana? rânji bolnavul în timp ce pe față i se întindea o expresie de dispreț. Doamne! Nu văd ce ar fi putut spune și să fie și de înțeles! Este ca toate femeile: infirmă în fața tehnicii. Este incapabilă să programeze o combina muzicală... abia de se descurcă să pună ceasul să sune!

Se strâmbă.

— Și frecventează numai nătăroaice! adăugă el. Soțiile cretinilor de pe colină care s-au născut în pat de aur. Nu, după părerea mea în bancă trebuie să căutați.

— Nu este o idee rea, observă Moreno, dar este ceva care mă deranjează. După informațiile care ne parvin din Mexic din oră în oră, s-ar părea că agresorii dumneavoastră nu dispuneau de cine știe ce mijloace logistice. Pe scurt, am impresia că erau destul de lefteri. Nu aveau decât un singur vehicul, în stare jalnică de altfel, pe care l-am găsit abandonat pe malul fluviului, cu motorul distrus de un glonț. Au închiriat un bungalow mizerabil în satul vecin. Oamenii din zonă ne-au dat niște portrete aproximative. Puteți să-mi spuneți dacă desenele acestea vă spun ceva?

Moreno scoase trei fotocopii dintr-un dosar. Erau reproduceri ale faxurilor expediate de poliția mexicană. Se vedea un bătrânel chel, un fel de monstru din desenele animate, și un al treilea personaj, de o asemenea banalitate, încât putea fi vorba despre oricine. Smart le luă cu singura sa mână, mototolindu-le între degetele umede.

— Bătrânul este în mod sigur cel de care vorbeam adineauri, făcu el. Monstrul trebuie să fie cel care mi-a frânt mâna și care trecea drept boxer. Pe al treilea nu l-am văzut.

Moreno alese momentul pentru a-i etala cele două portrete ale „grădinarului”, executate chiar în dimineața aceea la indicațiile Doranei și Anitei.

— Dar acesta? făcu el.

— S-ar zice că este tipul care tunde peluza la mine acasă, mârâi Adam. Un fel de hipiot retardat. De ce?

— A dispărut a doua zi după plecarea dumneavoastră. Coincidența poate fi semnificativă.

— Vă înșelați, dragul meu, mormăi Smart. Este un biet amărât, căruia îi era frică de câinele meu. De asta a

șters-o. Soția mea v-a spus probabil că avem probleme cu personalul. Nimeni nu stă mai mult de o săptămână din cauza lui Dust. Nu e treaba mea să vă spun ce trebuie să faceți, dar, după părerea mea, vă lansați pe o pistă falsă.

Împinse desenul cu un bobârnac.

— Oricum, nu era în Mexic, adăugă el. L-aș fi recunoscut imediat, chiar și deghizat; sunt un foarte bun fizionomist. Este harul meu.

— Okay, suspină Moreno. O lăsăm baltă. Vorbiți-mi despre bătrân.

Petrecură următoarea jumătate de oră aplecați asupra clasorului anatomic, asamblând un puzzle cu piesele amovibile.

— Țsta-i, exclamă Adam bătând cu vârful arătătorului peste chipul realizat din bucățele separate. Țsta este bătrânelul meu. După părerea dumneavoastră, bunicuțul ăsta m-a măcelărit?

Mai multe greutateți avură cu „monstrul”. Smart începea să obosească. Avea din nou febră și degaja o aromă rancedă. Fără să vrea, Moreno adulmeca, căutând mirosul dulceag al cangrenei pe care o mirosise de multe ori în cocioabele tâlharilor grav răniți. Se întrebă dacă bancherul era terminat și dacă va avea timp să-și încheie mărturia înainte de a cădea din nou în comă.

— „Boxerul”..., murmură Smart lăsându-se să cadă cu capul pe pernă. Nu l-am văzut bine... în hangar era întuneric... și îi priveam mai ales mâinile. Avea nasul spart, asta da... strâmbat rău. Este tot ce vă pot spune. Dar mâinile lui erau ca niște nicovale și foarte bătătorite.

Tăcu. Medicul intră chiar în acel moment, urmat de două infirmiere. Păru nemulțumit de prezența lui Moreno.

— V-am spus cinci minute! șuieră el. Sunteți aici de trei sferturi de oră. Ajunge, dispăreți de aici sau vă reclam pentru hărțuire!

— Vă reamintesc că este vorba despre o anchetă federală, protestă Moreno.

— Puțin îmi pasă! îl ocări doctorul. Ștergeți-o imediat sau fac o declarație în fața presei! Nu credeți că are destule probleme și așa?

Moreno se decise să capituleze. În orice caz, obținuse ce dorise: un portret-robot perfect asemănător, pe care îl vor putea confrunta cu fișierul criminalilor. Dacă bătrânul făcuse obiectul vreunei condamnări, vor afla totul despre identitatea și cazierul său într-o oră.

În timp ce părăsea spitalul, se întâlni pe hol cu Dorana Smart. Ea se limită să-l salute cu un semn ușor din cap și se îndreptă spre ascensor. O găsi trasă la față. Nu era nimic surprinzător, date fiind circumstanțele, dar încercă o oarecare jenă, ca de fiecare dată când era în apropierea unui indiciu important, fără a reuși să-l localizeze cu certitudine. Neliniștea femeii nu se potrivea cu puțină atenție pe care i-o acorda soțul. Când își revenise, întrebase de câinele său! Ciudat, nu? Chiar adineauri, manifestase un dispreț insuportabil când i se pronunțase numele soției. Țștia doi nu se suportau deloc, asta era sigur. Trebuia, așadar, să tragă de aici o anumită concluzie?

Moreno ridică din umeri și traversă parcare pentru a ajunge la mașină. Fiecare lucru la timpul său. Mai întâi bătrânul și „monstrul”.

Pentru moment, îl va lăsa baltă pe „grădinar”. Jena Doranei Smart în legătură cu acest personaj provenea în mod cert din faptul că se culcase cu el. Moreno era convins de acest lucru. Se întreba dacă „poetul” hipiot nu profitase de scurta sa ședere în casă pentru a se culca și cu patroana, și cu bucătăreasa. Matrapazlâcurile astea de așternut făcând atmosfera explozivă, trebuise să-și ia picioarele la spinare fără preaviz, înainte de a i se cere socoteala.

Ipoteza stătea în picioare. Smart nu avea un aer prea simpatic și Moreno înțelegea foarte bine că soția lui (frumușica leneșă de patruzeci de ani) se lăsase prinsă în mrejele unui trubadur cu limba scoasă. Fără îndoială că nu trebuia să caute mai departe.

22

În incinta fostei manufacturi de țigări de foi atmosfera era foarte tensionată. Buletinul de știri de la ora 18 avertizându-și ascultătorii că unul dintre membrii „bandei de călai” fusese în mod oficial identificat de serviciile antropometrice ale FBI, cei trei bărbați se adunaseră în jurul radioului furgonetei, temându-se fiecare în parte că-și va auzi pronunțat numele.

— Ar fi vorba despre Seth Brannigan, anunță în sfârșit prezentatorul, condamnat deja la cinci ani de închisoare pentru omucidere involuntară a unei fetețe.

Urmă obișnuitul „portret” al răufăcătorului. De data aceasta, redactorul alesese să-l prezinte pe Doc' sub aspectul unui bătrân erou al războiului din Pacific, un veteran incapabil să se readapteze vieții civile și care coborâse una câte una treptele scării sociale până a ajunge un șarlatan în chirurgie, un cioclu și un răufăcător recidivist. Jurnalul se încheia cu promisiunea unor dezvăluiri iminente. „Ancheta avansa repede.”

Dan fu însărcinat să meargă să cumpere ziarul. Se execută și se târî până la cel mai apropiat chioșc într-o asemenea stare de stupeoare încât mai mulți trecători se dădură iute deoparte din calea lui, convinși că era un drogat în prag de supradoză. *Los Angeles Chronicle* afișa

portretul-robot al lui Doc' pe prima pagină, însoțit de o fotografie luată cu ocazia procesului în urma căruia fusese condamnat pentru exercitarea ilegală a medicinei și pentru „lovituri și răni cauzatoare de moarte în mod involuntar”, denumire care căpăta o savoare cu totul deosebită când aflai că, de fapt, încercase să opereze o fetiță bolnavă de peritonită, pe timp de viscol, pe când cel mai apropiat medic se găsea la o sută de kilometri! Doc' avea încă păr la data aceea, ceea ce îi schimba în mod considerabil fizionomia.

Urma un al doilea portret-robot. Ar fi putut să fie cel al Incredibilului Hulk într-o zi în care era prost dispus. Urât de ți se făcea frică, el nu reprezenta un pericol iminent pentru Monk, doar dacă nu se hotărau să aresteze sistematic toți superrăii din desenele animate. Dan se întoarse în hangar. Imediat ce trecu pragul atelierului, Monk îi smulse ziarul din mâini.

— De ce nu ești și tu? mormăi el imediat. De ce suntem doar noi doi?

— Nu exista niciun motiv pentru asta, pledă Dan. Smart nu m-a văzut în Mexic.

— Este adevărat! rânji luptătorul. Ai stat tot timpul retras. Doc' și cu mine am făcut toată treaba murdară!

— Spui prostii, mormăi imitatorul. Smart mă văzuse deja ca grădinar, nu puteam risca să mă vadă din nou.

— Yo, făcu Monk. Ce comod! Între timp, Doc' e terminat. Acum nu va mai putea ieși de aici!

Dan se întoarse spre bătrân. Așezat în fotoliul din lemn, acesta afișa un aer ciudat de detașat.

— Nu fiți idioți, spuse în sfârșit fostul cioclu. Nu e niciun motiv să ne agităm. Nimic nu seamănă mai mult decât un bătrân cu alt bătrân. În lumea în care trăim, nimeni nu se mai uită la noi. Dacă vreau să ies, va fi suficient să-mi pun o pălărie, ochelari negri și să mă piș în

pantaloni. N-ai remarcat cum o iau la fugă oamenii la apropierea unuia care se scapă pe el? Este suficient să te sprijini într-un baston și să tremuri din toate încheieturile salivând un pic, pentru ca toată lumea să întoarcă capul când trece pe lângă tine. În California este și mai rău ca în altă parte. În curând, bătrânii nu vor mai avea dreptul de a ieși în plină zi. Nu sunt deloc neliniștit. Am atins vârsta la care devii invizibil.

Monk scoase un mormăit fără semnificație. Era evident că puțin îi păsa de soarta lui Doc'. Scruta ziarul, ca și cum un oracol redactat cu cerneală simpatică avea să apară deodată printre rânduri.

— De ce nu ești și tu? întrebă el încă o dată.

Revenea mereu la aceeași chestiune. Se împiedica de această nedreptate, încât Dan începuse să se simtă oarecum vinovat.

— Nu este normal, mormăi luptătorul. Dorana și bona mexicană te protejează. Le ai la degetul cel mic, nu-i așa? Sunt moarte după tine, au gura cusută! Doc' și cu mine avem dreptul la prima pagină din fițuici, iar tu ești omul invizibil. Nici văzut, nici prins, nu te cunoaște nimeni!

— Gata! i-o tăie Dan. Încearcă să vezi partea bună a lucrurilor. Asta permite cel puțin unuia dintre noi să circule liber. Dacă toate trei moacele noastre ar fi fost pe prima pagină, am fi fost blocați aici. Este totuși mai bine că sunt liber să mă mișc.

— Liber s-o ștergi, mda! flecări Monk. Nu e drept.

Pentru a face diversiune, Dan propuse să continue munca la deschiderea sacilor. Monk acceptă, fiind prost dispus. Folosiră o nouă lamă fără a avea alte rezultate. Ferăstrăul deveni atât de fierbinte în mâinile lor, încât trebuiră să-l debranșeze înainte să se ardă motorul. Abia dacă dinții din tungsten lăsau vagi zgârieturi pe oțelul

închizătorilor și țesăturii sacilor. Renunțară, având impresia de a trăi un coșmar.

23

A doua zi dimineată, Moreno se prezentă la spital chiar de la sfârșitul tratamentului. Observă că, spre deosebire de Dorana, câinele îl lăsa să se apropie de patul stăpânului fără a mârâi. Asta nu însemna mare lucru, la urma urmelor, doar că animalul percepea cât de cât intuitiv agresivitatea pe care Adam o nutrea față de soția lui și i se alătura din datorie.

Bancherul părea abătut. Avea tenul mai plumburiu decât în ajun, dar toată ființa sa degaja o impresie de oboseală și capitulare. Din când în când, arunca o privire scurtă spre încheietura bandajată. Moreno reflectă că era probabil pe cale să cadă în depresie, victimă a aceluși dezgust de sine însuși care pune stăpânire, în general, pe cei mutilați. O mână tăiată reprezintă, este adevărat, un handicap mare, mai ales când este vorba despre dreapta. Este o infirmitate greu de disimulat. Pentru un funcționar superior ca Smart, acel ciot – chiar dotat cu o proteză – îi va pune foarte repede probleme serioase în relații, și clienții săi nu se vor putea abține să nu strecoare priviri cu coada ochiului, încărcate de o curiozitate nesănătoasă. Omul era destul de inteligent pentru a-și da seama de acest lucru.

Moreno se așază la căpătâiul bolnavului, hotărât să nu se lungească cu vorba.

— Aș vrea să-mi vorbiți despre saci și despre conținutul lor, spuse el. Dick Weston a fost foarte neclar cu privire la acest subiect și m-a trimis la dumneavoastră.

Smart râse surd.

— Munca bunului nostru Dick constă mai ales în a se făli pe la cocteiluri, făcu el privind aiurea. Și de a face bătăturei la mână dreaptă frecând racheta de tenis trei ore pe zi. A moștenit această afacere, nu a pus-o el pe picioare, contrar a ceea ce lasă să se creadă. Trade Ltd. a fost înființată de bunicul lui.

— Dar sacii? insistă Moreno.

— Oh! sunt foarte mari din cauza bancnotelor mici. Sunt plini de plicuri care conțin fiecare câte un teanc de bancnote și un stat de plată. Asta reprezintă un volum considerabil de hârtogărie.

— Numai bancnote mici?

— Da: numai Washington, Lincoln, Hamilton și Alexander. Sunt plățile, în numerar, ale culegătorilor de pepeni din San Juan Capistrano, ale muncitorilor de la Fresno, ale sezonierilor de la fermele de portocali din Tulare și din câmpurile de legume din Salinas. Sunt *braceros*, mexicani care au contract. Nu încasează mare lucru, dar sunt foarte numeroși. Mai sunt și băieții de la „Wineries”, din valea Napa. O adevărată armată.

— Ați notat numărul acestor bancnote?

— Glumiți? Ar dura prea mult. Se iau numerele bancnotelor doar în filme! Sau în cazul plăților în bancnote foarte mari. În afacerea aceasta sunt bancnote de unu, cinci, zece, cincizeci și o sută. Mărunțiș, ca să spunem așa, și foarte uzat.

Moreno își scărpină bărbia. Apăsase prea tare pe aparatul de ras electric și zeci de pete roșii îi stropeau obraji.

— Asta înseamnă că hoții noștri, dacă le pun în circulație, nu vor întâmpina greutate să le strecoare, observă el.

Smart ridică din umeri. Această mimică îi smulse o grimasă de suferință.

— Nu pot să fac nimic, oftă el. Dick Weston nu vrea să notăm numerele bancnotelor în genul acesta de operațiuni, ocupă prea mult din timpul contabililor și încetinește ritmul muncii... Nu suntem o bancă mare. Nu folosim o legiune de hârțogari. Tot ce vă pot spune este că sacii sunt foarte mari, greu de ascuns... sau poate numai în interiorul baloților cu lenjerie murdară. Și apoi nu se pot deschide fără cifrul lacătelor. Weston v-a vorbit despre asta?

— Da..., există o singură combinație de șase cifre valabilă pentru toate lacătele. Dar asta nu-i poate opri pe băieții noștri, cu excepția sacilor nu se pot *cu adevărat* tăia.

— Oh! cât despre asta, fiți sigur că așa e! făcu Smart surâzând cu răutate. În această privință, nicio temere, inovația de la mine vine. Chiar am întâmpinat dificultăți ca să fie votată. Babalâcii din consiliul de administrație nu credeau! Învelișul este croit dintr-un derivat de kevlar, material care este utilizat la confecționarea vestelor antiglonț și a căștilor pentru soldați. Este ultimul model de saci destinați transportului de lichidități. Nimic nu poate afecta țesătura, niciun acid și niciun ferăstrău circular. Cât despre lacăte, este imposibil să le tai, chiar cu aparatul de sudură, fiind realizate dintr-un oțel utilizat la fabricarea navetelor spațiale care a fost conceput pentru a suporta încălzirea unei întoarceri în atmosferă fără a se lichefia. În următorii ani, folosirea acestui material se va generaliza. Curând, hoții care vor jefui o furgonetă se vor afla în imposibilitatea de a deschide sacii cu bani. Va fi al naibii de demoralizant. Vă

imaginați mutra flăcăilor limitându-se doar la a auzi foșnind un milion de dolari prin stofă, fără măcar a putea atinge bancnotele! Este un extraordinar progres în materie de securitate.

— Așadar, recapitulă Moreno, dacă flăcării noștri nu știu combinația lacătelor, sunt încolțiți de-a binelea...

— Da, făcu Smart. Ați priceput totul: dacă hoții nu au cifrul, niciodată nu vor putea deschide sacii. Asta este partea bună a acestei noi tehnici. În cele din urmă, banca va propune un târg: o mică primă pentru restituirea biștarilor. Acesta este scopul manevrei, să te joci cu oboseala și nerăbdarea hoților. Peste câțeva vreme, Trade va trebui, în mod normal, să dea un anunț în presă: „Înapoiati-ne sacii pe care nu-i veți putea deschide niciodată. În schimb, noi vă dăm 10 000 de dolari”. Companiile de asigurări fac tot timpul negocieri de acest gen.

— Știu, făcu Moreno. Și suntem din toate puterile împotriva unor astfel de aranjamente.

Își scărpină încă o dată bărbia.

— N-aș vrea să uit nimic, făcu agentul special. Negocierea este efectiv posibilă, dacă bandiții nu cunosc combinația..., dar ce se va întâmpla dacă au putut să și-o procure?

— Asta ar însemna că un angajat al băncii le-a furnizat-o, murmură Adam. Amintiți-vă ce v-am spus ieri. Căutați vinovatul în interiorul băncii.

— Cine mai cunoaște această combinație în afară de dumneavoastră?

— Dick Weston, șeful contabil, Jerry Mulligan... și toți cei sau cele cărora au putut să le vorbească, bineînțeles. Soții, amante... iubiți.

— Nu păreți să-i aveți la inimă, remarcă Moreno.

— Ei! Glumiți? exclamă sec Adam Smart. Ce credeți că o să-mi mai facă acum că sunt în starea asta?

Consiliul de administrație mă va pune din oficiu la pensie anticipată – cu o mică primă drept despăgubiri, fie –, dar o să-mi ia casa, mașina de serviciu. Înțelegeți? Nu mai sunt de arătat! Nu mai poți încânta văduvele putred de bogate, agitându-le pe sub nas un ciot! La Trade, eu făceam slujba de gonaci, dacă înțelegeți ce vreau să spun? Eu le făceam ochi dulci sexagenarelor cu multe liftinguri și balcoane siliconate pentru a le convinge să investească la noi. Mai credeți că vor avea chef să fie pipăite de căpitanul Hook?!

Moreno se mulțumi să încline capul. Începea să vadă unde voia să ajungă Smart.

— Atunci... jaful, conchise bancherul, cu respirația tăiată, pentru a vă spune pe scurt: *puțin îmi pasă*. Nu mă mai privește. Am văzut aerul jenat al bunului Dick ieri, când a venit în vizită. Se tot uita la pansamentul meu. În ochii lui stătea scris: „Dumnezeule! Ce-o să facem cu acest Quasimodo?”

— Nu exagerați. Sunteți puțin depresiv, îndrăzni Moreno. Este normal. Bine, să-l lăsăm pe Weston și banca să se descurce singuri, dacă preferați. Dar, între noi fie vorba, nu aveți chef să vă răzbunați pe băieții care v-au făcut asta?

— Da, dar în felul meu, nu în al dumneavoastră, mormăi Smart. Dumneavoastră îi trimiteți la răcoare pentru câțiva ani. Și, dacă rezistă, scapă repede, cunosc povestea.

— Și dumneavoastră? ripostă agentul federal. Ce propuneți?

— Eu? O să-mi pun câinele să-i înfulece. Unul după altul, începând cu mâinile, firește.

— O să mă fac că n-am auzit, evită polițistul. În realitate, vreți să spuneți că n-o să mă ajutați să-i încolțesc?

Smart își arată dinții. Ochii îi străluceau, febrili.

— N-o să-i încolțiți, rosti el. Sunt prea șmecheri pentru dumneavoastră. O să vă spun ce o să fac: o să mă

vindec. Când voi ieși de aici, voi porni în căutarea lor cu Dust. Și Dust își va face de cap! Jur!

Moreno își adună notițele și se ridică

— Calmați-vă, zise el, aveți un puseu de temperatură. O să chem infirmiera.

Cum schița un gest pentru a-i pipăi fruntea bancherului, câinele mârâi și trase de lesă. Lui Moreno nu-i plăcu lucirea ucigașă care-i sticlea în fundul pupilelor. Bătu în retragere, șocat să constate în ce măsură animalul și stăpânul semănau.

Se eclipsă. În timp ce ajungea la parter, se hotărî să nu menționeze amenințările lui Smart în raportul său, amărâtul de el având destule probleme și așa. Ceva îi șoptea că, în ciuda lăudăroșeniilor sale, nu va supraviețui mutilării. Era genul de individ care-și spulberă creierii într-o seară de deprimare cu o pușcă pentru elefanți, în cel mai pur stil Hemingway. Încă o dată, nu era de competența FBI, nu... mai degrabă a soției sale, Dorana, dar nu era convins că aceasta era în stare să facă față. Nici că avea chef.

Ipoteza unui complot în interiorul băncii îi reținea mai mult atenția, deoarece aflase că Trade avea să treacă peste ceva vreme sub controlul unei mari firme japoneze și că Dick Weston risca foarte tare să fie concediat, administrația nefiind mirobolantă. În plus, o frază pronunțată de Smart i se învârtea în cap: „Dick Weston nu vrea să notăm numerele în genul acesta de operațiuni, ocupă prea mult din timpul contabililor”.

Dick. Acest drag și bătrân Dick, care își fabricase poate în acest fel niște lovele total invizibile, capabile să treacă de orice control.

„Weston avea toate piesele de puzzle în mână, enumeră mental Moreno, instalându-se la volanul Plymouth-ului Reliant. Cunoștea procedura de deschidere a camerei

blindate și combinația lacătelor; avea posibilitatea să înregistreze fraza-cheie aflată în memoria calculatorului și – cine știe? – să facă o copie perfectă pe un disc optic. Nu cedase tentației de a utiliza, fără știrea lui, un băgător de seamă precum Adam Smart pentru a devaliza propria bancă?”

Luând totul în considerare, nu era o ipoteză complet falsă. Aspectul „lefter” al operațiunii nu era poate decât un camuflaj abil conceput pentru a orienta bănuielile spre micii borfași lipsiți de anvergură.

Moreno porni motorul. Da, hotărât lucru: avea să se intereseze îndeaproape de Dick Weston. Avea încredere în flerul său. Până acum, intuițiile sale nu-l decepționaseră niciodată.

24

Trei zile se scurseră fără ca scotocirile și barajele să aducă vreo descoperire nouă. Dan începea să spere. Cu puțin noroc, drumurile vor înceta în curând să mai fie puse sub control și vor putea din nou să se gândească să se mute incognito. Bucuria sa fu totuși de scurtă durată, căci, chiar în seara aceea, radioul anunță că poliția proceda la razia orașului, percheziționând toate clădirile părăsite, susceptibile a furniza „un bârlog” răufăcătorilor. Se insistă asupra faptului că sacii furați din bancă constituiau un volum care nu se putea micșora, era greu de ascuns și nu putea trece neobservat. Populația era invitată să semnaleze autorităților orice transport neobișnuit. O primă de 10 000 de dolari era oferită oricui ar permite arestarea vinovaților.

Acest ultim punct făcu o impresie foarte neplăcută în hangar. Cei trei bărbați se priviră cu aceeași lucire de neliniște în ochi.

— Dacă aruncă biștari pe masă, nu mai suntem la adăpost, mormăi Monk.

Dan știa bine ce voia să spună. Cu anunțul primei, solidaritatea celor din zonă înceta pe dată să funcționeze. Momeala câștigului va învinge legea tăcerii și o grămadă de golani, din micile bande care proliferau prin împrejurimile hangarului nu vor întârzia să facă apropierea între „monstrul”, al cărui portret-robot ziarele continuau să-l difuzeze, și Baby Monk, karatistul nebun, ucigaș de câini și ucenic-ninja, care dăduse atâtea prilejuri să se vorbească despre el în traveele antrepozitelor.

— Le e frică de tine..., observă Dan. Nu vor îndrăzni niciodată.

— Nu-i cunoști! șuieră Monk. Le trebuie lovele pentru doze. Când le lipsesc, nu le mai este frică de nimeni.

— Portretul-robot nu-ți seamănă, insistă Dan. Este doar un gagi cu nasul turtit.

— Trăncăneli, scuipe luptătorul. Țsta este fioros... și eu știu că sunt fioros. Gagiilor nu vor căuta prea departe. Promisiunea lovelelor îi va obseda.

— Atunci nu există decât o soluție, propuse Dan. Ieși și bagă groaza în ei. Asta o să le dea de gândit de două ori înainte de a se duce la sticleți.

— Mda, mârâi Monk. Putem încerca.

Chiar în noaptea aceea, ieși în labirintul antrepozitelor pentru a participa la o luptă clandestină cu câini, de care bandele se arătau atât de nesătute. În fundul unei gropi de gresaj pentru camioane uriașe, înfruntă doi doberman pe care îi ucise într-un mod extrem de crud, în scopul clar de a șoca imaginația spectatorilor aplecați deasupra vidului. Când ieși din groapă, era acoperit de unsoare și

mușcături, dar cei doi câini nu mai aveau niciun os intact în tot corpul. Un murmur de respect îngrozit străbătu rândurile vagabonzilor. Monk se mulțumi să zâmbească, curăță prima și se întoarse șchiopătând la manufactura de țigări de foi. Știa că exhibiția sa avusese valoare de avertisment și că obținuse o amânare.

Dan fu dărâmat de starea luptătorului. Unele mușcături ar fi trebuit cusute, dar mâinile lui Doc' Brannigan tremurau prea tare pentru a putea face o asemenea intervenție.

— Nu-i nimic, se mulțumi să repete Monk. E o nimica toată.

Dan era mai puțin sigur decât el. Încercă să curețe rănilor cât putu de bine, cu ajutorul clorinei diluate într-o mare cantitate de apă, deoarece Doc' lăsase toată farmacia la hacienda. Unsoarea de motor nu ușura lucrurile. Ar fi trebuit ca Monk să se poată spăla cu un detergent potrivit. Bietul săpun Ivory pe care îl foloseau pentru toaleta cotidiană se dovedi fără efect.

— Nu-i o problemă, hotărî Baby Monk. Este ca un fel de camuflaj. Dacă ies cu botul mânjit, o să mă ia drept mecanic.

Doc' Brannigan asistă la scenă din fundul fotoliului său fără a face vreun gest de a se ridica. Avea fața galbenă și căldura care nu înceta să crească îi provoca serioase probleme respiratorii. Noaptea, îl auzeau gâfâind și scui-pând în batistă pentru a încerca să-și elibereze bronhiile. Dan avea neplăcuta impresie că escapada mexicană îi epuizase forțele bătrânului. De la întoarcerea sa, se făcea tot mai mic între brațele fotoliului, nu mânca aproape nimic și nu pronunța zece fraze toată ziua. O indiferență de rău augur pusese stăpânire pe el și moțăia ore în șir cu bărbia în piept, antrenându-se parcă pentru confruntarea cu neantul.

— Vom avea liniște atâta timp cât nu vor mări prima, șopti Monk. Cred că le-am băgat groaza în oase.

Râdea strâmbându-se. Sângele păta deja pansamentele improvizate pe care Dan le înnodase în jurul brațelor și picioarelor sale. Două mușcături – una la pulpa dreaptă, cealaltă la brațul stâng – erau foarte urâte și imitatorul se temea de ceea ce se putea întâmpla în lipsa injecțiilor de antitetanos sau a antirabicelor. Din cauza oboselii, cedă unui acces de panică și îi rugă aproape pe complicii lui să îngroape lovelele înainte de a o lua la sănătoasa.

— Este ciment în cămară, pledă el. Am verificat în după-amiaza aceasta. Acoperim sacii și ne despărțim.

— Aiurezi, căscă Monk. În LA are loc cel puțin un cutremur pe zi. De fiecare dată când se produce, toate crăpăturile proaspăt umplute se redeschid imediat. Carapacea ta de ciment nu va ține mai mult de patruzeci și opt de ore. La prima zguduire, ar crăpa ca o coajă de ou și orice cerșetor n-ar trebui decât să se uite în fisură pentru a zări sacii. Nu, șmecheria asta a ta nu ține. Trebuie s-o așteptăm pe Dorana. N-o să ne lase baltă, asta e sigur.

Auzind aceste vorbe, Doc' Brannigan, pe care îl credeau adormit, deschise o pleoapă și lăsa să-i scape un rânjet.

25

A doua zi, din cauza căldurii, se dădu alarma la smog.

Un anticiclone subtropical se abătu asupra L.A.-ului, împiedicând aerul umed stagnat la nivelul solului să se risipească. Poluarea rezultată din traficul intens și din fumul de la uzine atinse foarte repede cota de alertă. Aerul își

pierdu orice transparență, o ceață gălbuie cu miros pestilențial invadând atmosfera.

În vila de pe coline, Dorana văzu grădina și piscina dispărând progresiv în spatele acestui ecran fumigen care părea să se desfășoare în vederea unor neliniștitoare manevre militare. În același moment începu să strănute și să aibă mâncărimi la buze, cum i se întâmpla imediat ce indicele de poluare depășea pragul de toleranță. Radioul anunță declanșarea planului antismog: încetinirea traficului urban, obligația pentru industriile poluante de a proceda la stingerea imediată a furnalelor. Dorana se așează în fața lucarnei pentru a observa ceața care se forma. Nu mai vedea marginile parcului, nici cabana din fundul grădinii. Fumul galben își desfășura rotocoalele deasupra orașului pentru a se opri în primele fortificații ale muntelui, care le tăia drumul și le împiedica să pătrundă în interior, acolo unde s-ar fi putut dilua sub efectul vântului. Această fundătură naturală era cea care dădea o asemenea intensitate smogului. Dorana se simți doborâtă de sufocarea claustrofobă pe care o încerca totdeauna în asemenea situații. Migrena i se instalează în creștetul capului, comprimându-i creierul și tâmplele. Se strâmbă. Detesta să aibă dureri de cap, pentru că Ancinul sau Exedrinul rareori reușeau să-i învingă suferința și se vedea silită să se întindă în întuneric cu o compresă înghețată pe frunte.

Trecu în baie pentru a lua o sticlă de comprimate din dulapul de la toaletă. Hotărât lucru, îi era scris ca astăzi totul să meargă prost!

Începuse din zori, când Adam se întorsese acasă. Într-adevăr, conducerea spitalului refuzând să mai tolereze prezența unui câine în camera unui bolnav plasat la terapie intensivă, el semnase pe proprie răspundere ieșirea și închiriasse o ambulanță pentru a-l duce acasă. De atunci, se odihnea în camera lui sub supravegherea unei infirmiere

particulare, ale cărei servicii le plătise prin intermediul unei agenții de îngrijire la domiciliu. Asistenta va veni de două ori pe zi să schimbe pansamentele și să înlocuiască perfuziile. Se numea Winnifred Stholar, avea cincizeci și doi de ani și un profil de sergent-major.

Această întoarcere bruscă o dezorientase pe Dorana, care nu se așteptase la așa ceva. În mod naiv, ea crezuse că Adam va rămâne în spital timp de câteva săptămâni... și poate că nu va mai ieși niciodată! În consecință, nu-și luase precauția de a se pregăti pentru această coabitare periculoasă; acum realiza cu teroare că risca să se trădeze în orice clipă.

Pentru moment, Adam moțăia, istovit fiind de călătoria cu ambulanța. Câinele se întinsese, bineînțeles, la picioarele patului de-ndată ce-l culcaseră pe stăpânul său; era limpede că nimic nu-l va face să părăsească camera.

Infirmiera se plânsese de acest lucru. Era o femeie aspră, cu gură căzută și striată de riduri verticale și ochi duri. Ea aruncase peste decorul casei o privire dezaprobatore, ca și cum tot acest lux ar implica, mai devreme sau târziu, o anume pedeapsă divină.

„Idioato! aproape că-i strigă Dorana. Nimic din toate astea nu ne aparține! Și o să ni se ia în curând!”

— *Animalul*, declarase infirmiera. Nici vorbă să rămână în camera bolnavului. Este contrar oricăror principii de igienă.

— Soțului meu trebuie să-i spuneți asta, suspină Dorana ridicând din umeri. Nu mie. Eu de multă vreme am depus armele.

Și, cum infirmiera întorcea spatele pentru a se îndepărta cu un mers soldătesc, ea adăugă:

— Un sfat: nu încercați să-l scoateți pe Dust cu forța. Ați putea să vă treziți în aceeași stare ca soțul meu!

Regretă aproape imediat această ieșire care nu cadra cu personajul său de soție dezolată, dar era la capătul puterilor și smogul nu o ajuta cu nimic. Când ridică ochii pentru a privi pe fereastră, nu vedea decât o masă de pâslă galbenă îngrămădită pe geamuri și simțea că se sufocă.

Trebui să facă un efort să meargă să-l vadă pe Adam, căci timpul trecea și nu mai putea, în mod decent, să rămână ascunsă la parter. Când se apropie de pat, Smart murmură fără măcar să deschidă ochii:

— Ce pute în halul ăsta? Brațul meu? Putrezesc oare?

— Nu, făcu neutru Dorana. Este smogul. A căzut peste colină, nu se mai vede nimic.

Rămase înțepenită la picioarele patului, incapabilă de a schița un gest de tandrețe. Să se prefacă era peste puterile sale. Cu încheietura sa scurtată și bandajată, Adam îi făcea greață mai mult ca niciodată. Devenea deodată conștientă că îi ura tot corpul: mușchii, părul sur de pe piept, corpolența... și mai ales acest miros de ranced propriu bărbaților care îmbătrânesc. Îi detesta ridurile, pielea îngroșată de ani, culoarea părului, cuta lăsată a gurii. Pentru nimic în lume n-ar fi putut să se aplece peste el să-l sărute sau chiar să-i șteargă transpirația care îi acoperea fruntea. Privi suportul de care atârnavu pungile cu glucoză și antibiotice, plosca de sub pat. Îi veni să vomite. O luă la fugă pentru că era convinsă că infirmiera îi ghicea dezgustul.

La parter, trecu în spatele barului și își turnă un pahar de J&B fără gheață, pe care îl sorbi dintr-o înghițitură pentru a nu-i simți gustul. Dădu drumul la televizor. Petrecea din ce în ce mai mult timp în fața micului ecran, ingurgitând orice: „Good Morning America”, „Jeopardy” sau emisiunile lui Oprah Winfrey. Buletinele de știri o informaseră că poliția întreprinsese o scotocire sistematică în unele cartiere din oraș, adică în perimetrul Watts, în South Central, Crenshaw, La Cienaga, dar ea nu se neli-

niștea. Toate acestea i se păreau depărtate, cețoase, la fel de toxice ca smogul și se întreba câteodată dacă nu era pe cale să înnebunească.

Întoarcerea lui Adam o obseda. Nu reușea să fie atentă la altceva. Își închipuia stratageme copilărești pentru a se descotorosi de el: să debranșeze perfuzia de antibiotice, de exemplu, pentru a lăsa drum liber infecției.

„Nu delira, gândi Dorana umplându-și paharul a doua oară. Nu vei avea curajul. Și apoi, oricum, Dust nu ți-ar permite-o.”

Nu putea să-și scoată din cap această imagine: Dust aruncându-se asupra ei, dacă ar fi schițat doar gestul de a pune mâna pe Adam. „Știe”, își repeta ea. „A ghicit.”

Puțin amețită, se așază în fața televizorului pentru a urmări emisiunile: „Și medicii suferă”, „Spitalul de urgență”, „O casă pentru șase”, „Regina de mai”.

Gesticulațiile actorilor o cufundau într-un fel de amorteală fericită, din care n-ar fi vrut să iasă pentru nimic în lume.

La începutul după-amiezii, Moreno veni să viziteze bolnavul, iar Dorana îl conduse până în cameră și se retrase pentru a-i lăsa să discute. Adam practic nu-i adresase niciun cuvânt de când se întorsese acasă. Când se trezea din starea de somnolență – reală sau prefăcută –, se limita la a privi țintă zidul din fața lui. Refuzase să i se deschidă televizorul sau radioul. Nu aruncase nicio privire prin ziare sau reviste. Stătea acolo, în penumbră, cu ochii mari deschiși, adâncit în gânduri.

Dorana spera să cadă repede în depresie nervoasă. În fond, toată povestea aceasta cu mâna tăiată trebuia să aibă ceva comun cu o castrare simbolică, nu-i așa? „La naiba! își pierdu ea răbdarea. Ar fi și timpul ca tot acest bazar freudian să-ți fie util în sfârșit!”

Ea căuta să-și amintească ce citise în reviste referitor la acest subiect al mutilărilor masculine. Membrul tăiat asimilat privării de penis și toate chestiile de psihologie alambicată care păreau să iasă dintr-un film de Hitchcock. I-ar fi plăcut ca Adam să se simtă neputincios, distrus, să apuce înfiorătorul pistol cu care se sinucisese tatăl lui și să și-l bage în gură. Îi mai rămânea o mână, în fond! Era totuși destul de îndemânatic ca să facă asta fără ajutorul cuiva!

Moreno stătu multă vreme. Intrigată și puțin neli-niștită, Dorana fu tentată să meargă să asculte la ușă, dar, în momentul în care punea piciorul pe prima treaptă a scării, îl auzi pe Dust mârâind chiar deasupra capului ei. Câinele o reperase. Nu va putea niciodată să facă nicio mișcare atâta vreme cât Dust era în casă.

Când Moreno coborî, trebui să suporte un nou interogatoriu. De data aceasta, era vorba în principal de Dick Weston, de care agentul federal părea să se intereseze brusc, fără ca tânăra femeie să poată ghici de ce. Se strădui să facă o bună impresie, conștientă fiind în același timp că duhnea a alcool de cum deschidea gura.

— Cum stați cu ancheta? întrebă ea. Aveți vreo pistă?

— Am oferit o primă, răspunse el. Primim multe mărturii, dar trebuie să le verificăm pe fiecare în parte și asta ne ia mult timp.

— Toată lumea denunță pe toată lumea?

— Cam așa ceva.

Își dădu seama că Moreno o privea fix. Fu tentată să se examineze în oglinda barului pentru a vedea dacă are pete roșii pe pomeți. Chiar avea figură de bețivă?

Agentul special se hotărî să plece în clipa în care ea începea să se simtă stânjenită. Dorana se intersectă cu infirmiera care venea să schimbe pansamentele pentru seară.

— Febra persistă, comentă aceasta coborând. Dacă mai urcă, va trebui să chemăm imediat ambulanța. Este o nebunie că a părăsit spitalul în starea aceasta. La noapte să-i luați temperatura de două sau trei ori. Corpul este mai slăbit în timpul somnului. Boala trece la atac totdeauna în timpul nopții. Va avea probabil nevoie să și urineze. Va trebui să-i dați plosca. Vă descurcați?

Era atâta dispreț în vorbele sale, încât Dorana fu tentată să-i arunce cu paharul în față. Reuși să se stăpânească. „Idioato!” repetă ea privind-o cum se îndepărtează în Fordul Pinto al lui Winnifred.

Anita își luă rămas-bun cu un aer speriat. Mexicana suporta cu destulă greutate răsturnările survenite în ultimele zile și Dorana ghicea că nu avea să întârzie mult până să-și dea demisia. De fapt, nu avea nicio importanță. Cu cât vor fi mai puțini martori, cu atât va avea mai multă libertate de acțiune.

Singură în casă cu Adam și câinele, se ghemui în fotoliul său, incapabilă să se hotărască să urce în camera bolnavului.

Cum poți să împingi un om la sinucidere? Făcându-l să simtă că a devenit respingător? Că nu mai are niciun viitor?

Se hotărî să improvizeze pe aceste două teme și să-l vadă pe Adam sub pretextul de a-l întreba dacă nu are nevoie de ceva. Îl găsi cu ochii deschiși și obrazul lucind de transpirație. Un miros acru plutea în încăpere și trebui să facă un efort pentru a se așeza la căpătâiul bolnavului. Smart nu întoarse capul spre ea.

— Sticletele ăsta, Moreno, făcu Dorana pentru a spune ceva, pare să-l suspecteze pe patronul tău. Adineauri mi-a pus niște întrebări ciudate în legătură cu Dick. Nu știam ce să răspund. Sper că n-am făcut nicio gafă.

Adam nu avu nicio reacție. Dorana fu tentată să-i treacă mâna prin fața ochilor pentru a vedea dacă clipea.

— Crezi că Weston o să te mai păstreze după ce ți s-a întâmplat? Întrebă ea cu o voce neutră.

— Nu, făcu Adam. Cred că poți să-ți iei rămas-bun de la dragele tale prietene de pe colină. N-o să mai rămânem multă vreme aici. Poți chiar să-i ceri Anitei să ne împacheteze lucrurile. „Nu poate să fie mare lucru. Câteva valize cu haine și... ce altceva? Nimic... Absolut nimic.

— Unde vom merge? Întrebă ea în timp ce o greutate îngrozitoare i se așeza pe piept.

— Nu știu..., mormăi Adam. La periferie. Va trebui să descoperim un mic bungalow în provincie. În momentul de față coasta este prea scumpă pentru noi.

Dorana închise ochii. Încerca să se imagineze locuind într-o baracă de scânduri cu vopseaua sărită, cu un Adam Smart la pensie, neras, târându-și papucii toată ziulica, pe undeva într-o comunitate deprimantă, la marginea deșertului. Un loc unde femeile merg să-și facă cumpărăturile cu bigudiurile pe cap, schimbă între ele rețete pentru a nu arunca resturile de mâncare și poartă rochii de bumbac decolorate, cumpărate de la second-hand. Un loc populat de bătrâni neputincioși și de tineri derbedei aronganți. S-ar alege repede cu porecla „Înțepata”, iar Adam ar deveni la fel de inevitabil „căpitanul Hook”. Ar fi puși discret în carantină, ar avea neplăceri cu șeriful din cauza câinelui prea agresiv. Ar fi îngrozitor de cald și, din lipsă de bani pentru produsele de înfrumusețare, va îmbărbâni foarte repede în acel climat de cuptor. În șase luni va deveni o femeie oarecare și... fără viitor de asemenea.

Dorana redeschise pleoapele, sufocându-se de neli-niște. Nu voia în ruptul capului o asemenea existență oarecare, lângă un soț taciturn și înăcrit. Un infirm care i-ar plimba toată ziua ciotul pe sub nas.

— O să-ți cumperi o proteză? întrebă ea. O „mașinarie” din aia articulată?

Adam rămase tăcut. Părea adâncit din nou în visurile sale. Dorana se ridică.

— O să las ușile deschise, spuse ea. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă.

Ieși fără ca el să fi încercat s-o împiedice. Acest lucru n-o miră. Trăiau în felul acesta de ani de zile, schimbând între ei doar banalități, fiind vecini un weekend întreg fără a schimba o vorbă.

Cu toate acestea, în clipa în care pași pragul camerei, Adam păru să iasă din transă.

— Dă-i să mănânce și să bea lui Dust, ordonă el. Bietul animal m-a vegheat toată ziua.

— Bineînțeles, făcu Dorana. Cobor în bucătărie. N-are decât să vină dragul de el.

Se îndreptă spre scară, în timp ce Adam îi dădea ordine câinelui. Dust nu asculta decât de el.

„Dacă aș fi pe punctul să mă înec în piscină, gândi ea, n-ar sări în ajutorul meu până ce scumpul meu soț nu i-ar ordona!”

Deschise frigiderul din bucătărie, căutând castronul cu pastă pe care Anita îl așeza acolo în fiecare seară înainte de a pleca. Dust își făcu apariția chiar în momentul în care îi punea farfuria pe dale. Deși îi era foame, nu se repezi la mâncare. Dând târcoale castronului, adulmecă îndelung, aruncând priviri scurte tinerei femei.

„Jigodie! gândi Dorana. Te întrebi dacă nu încerc să te otrăvesc! Asta e, nu-i așa?”

Își strânse pumnii pentru a-și stăpâni furia și frica. Acum, câinele gusta din hrană cu înghițituri mici, mestecând prudent, în căutarea vreunei arome suspecte. Așa fusese educat și, dacă în această seară consimțea să-și

primească mâncarea din mâna Doranei, era doar pentru că murea de foame.

Urcă să se culce. Era devreme, dar excesul de alcool îi trezise migrena. Se întinse pe pat. Asfințul soarelui, străpungând ceața, umplea casa cu o stranie lumină galbenă. Reflectă că sfârșitul lumii așa trebuie să arate. Era ca și cum tot praful deșertului fusese ridicat în aer de un suflu uriaș și că va dura o veșnicie până avea să se așeze din nou. Ațipi cuprinsă de o ușoară beție. Visă că Adam se ridica împleticindu-se, își smulgea drenele, perfuziile și mergea în birou pentru a încărca o pușcă de vânătoare. Era conștientă de ce voia să facă, dar ea nu făcea nicio mișcare. Înjura, pentru că mâna dreaptă îi lipsea și se descurca greu cu stânga. Cartușele se rostogoleau pe podea. Dorana nu deschidea ochii. Se gândea: „Se va omorî ca Hemingway! În sfârșit!” Asculta zgomotul chiulasei și număra secunde. Unu... doi... trei..., enervându-se că soțul ei nu se decidea mai repede să apese pe trăgaci. Nemairezistând, deschidea pleoapele. Atunci îl vedea pe Adam, în picioare lângă pat. Nu avusese niciodată intenția de a se omorî, nu, *pe ea o țintea* în cap.

Tânăra se trezi, tresărind. Era noapte. Sudoarea îi umezise hainele. Se ridică pentru a se dezbrăca. În salașul de toaletă, își dădu cu apă pe față. Inima îi bătea tare, lovind-o în piept. Nu avu curajul să facă duș și se înfășură în halat. Un coiot țipă departe, în munți, iar câinii îi răspunseră.

Făcându-și curaj, ieși în hol pentru a se strecura în camera lui Adam. Casa era cufundată în întuneric și, în ciuda fricii sale de întuneric, nu îndrăzni să apese întreprătorul, de teamă să nu trezească bolnavul. Adam dormea cu capul dat pe spate. Din copilărie, Dorana asociase totdeauna sforăitul cu bătrânețea. Nu știa de ce, dar pentru ea era definitiv asociat cu senilitatea, cu decă

derea fizică, precum aparatele dentare sau bandajele de hernia. Se detașase fizic de soțul ei în ziua în care acesta începuse să sforăie, în jurul vârstei de patruzeci și cinci de ani. În perioada aceea, ea îi ceruse să doarmă în camere separate, sub pretextul că nu se putea odihni noaptea. Da, într-o bună zi se săturase să-l scuture sau să fluiera pentru a întrerupe vacarmul grotesc care îi ieșea pe gură și se îndepărtaseră, fiecare la alt capăt al culoarului.

„De fapt, îi spusese ea, doar săracii dorm în același pat.”

Dust dormea pe jos, cu acele bruște scuturături ale câinilor care visează.

Dacă ar fi fost curajoasă, ar fi profitat de somnul animalului pentru a merge să ia pistolul automat din sertarul biroului, l-ar fi pus la tâmpla lui Adam și...

Să lase să se creadă că a fost o sinucidere? Era stupid, era chiar inutil să se gândească la asta, pentru că se știa incapabilă să apese pe trăgaci.

Și mai era și Dust la pândă. Chiar în clipa aceea, se prefăcea poate că doarme pentru a-și supraveghea stăpâna printre pleoapele întredeschise. Aștepta ca ea să îndrăznească, să facă gestul care ar da-o de gol. Atunci ar sări la ea pentru a o înșfăca de încheietura mâinii. Alertat de vacarm, Adam s-ar trezi. N-ar fi fost nevoie să i se facă o schiță pentru a înțelege ce se întâmplă.

„Te-a păcălit! Mă întrebam când te vei decide să-ți încerci șansa; nu eram neliniștit, știam că Dust te are în colimator.”

S-ar ridica într-un cot, în timp ce ea ar rămâne ținută la pământ de câine, cu încheietura sfâșiata până la os.

Se dădu înapoi făcând parchetul să scârțâie și Dust își arătă colții, indicându-i că nu-i plăcea să o vadă în cameră. Se grăbi să părăsească camera și alergă să se închidă la ea. Acolo, înghiți un somnifer și se chirci în mijlocul patului.

Anita fu cea care o sculă a doua zi, bătând în ușa. Părea neliniștită. Prin ușă, o anunță că „temperatura domnului mai crescuse”.

Dorana se sculă cu mintea încețoșată. Winnifred, infirmiera, sosi în același moment. Ascultă bolnavul și decise, cu propria-i autoritate, să cheme medicul.

— Nu v-ați ocupat de el, aruncă ea sec. Patul este ud.

Dorana nu încercă nici măcar să protesteze. Adam deschise cu greu ochii și decretă pe un ton fără replică că nu voia să se întoarcă în spital. Ca pentru a-i susține decizia, Dust începu să latre din toate puterile. Winnifred bătu în retragere, declarând că se săturase de casa asta de nebuni. Medicul, un internist obosit cu mustați sure, îi prescrise alte antibiotice.

— Fiți atentă, îi spuse Doranei. Nu cumva să bea alcool. Între penicilină și analgezice, ar putea să cadă în delir. Alcoolul este un catalizator, nu se știe niciodată ce reacție provoacă la bolnav. Am avut un pacient sub tratament care și-a pierdut complet capul după ce a băut o jumătate de pahar de whisky. Nu înceta să strige în gura mare numele amantei sale, locul unde se întâlneau, și toate astea în fața soției așezate la capul lui... S-a terminat cu un divorț și individul a încercat chiar să mă dea în judecată.

Dorana îl conduse, mulțumindu-i de a fi acceptat să se deplaseze la domiciliu. Puțini medici o mai făceau încă, din cauza capcanelor întinse de drogați în apartamentele goale care ascundeau bolnavi ținuiți la pat.

Cum smogul se ridicase puțin, ea se plimba prin grădină. Clausturarea o înnebunea, dar nu-și permitea să urce în mașină și să dea o raită.

Dick Weston sună în cursul dimineții pentru a se informa despre sănătatea bolnavului. Dorana încercă să afle cum mergea ancheta. Bancherul îi spuse că, după părerea lui, sticleții băteau pasul pe loc.

— Cred că o să dau un anunț la diferite posturi, încheie el. Dacă gangsterii nu au cifrul, nu vor putea deschide sacii. La ora asta cred că și-au dat singuri seama. Este timpul să încercă o negociere.

— Crezi că într-adevăr nu au nicio șansă să forțeze încuietoarea? întrebă Dorana încercând să pară pur și simplu curioasă.

— Nici cea mai mică! spuse triumfător Dick Weston. Am făcut sute de teste cu tot materialul existent, de la ferăstrăul de metale până la aparatul de sudură. Nimic nu a putut afecta nici sacii, nici brățărilor din oțel care fixează lacătele. Chiar în acest moment, indivizii trebuie să-și muște degetele până la os. O să le propun 20 000 de dolari pentru răscumpărarea sacilor. 20 000 de dolari este mai bine decât nimic. Vor putea măcar să-și cumpere o mașină nouă... sau să-și plătească o excursie la Vegas!

— Crezi că merge?

— Bineînțeles, draga mea, companiile de asigurări fac genul acesta de negocieri în fiecare lună. O să mă adresez unui cabinet de avocatură. Își vor însărcina detectivii să procedeze la troc.

Mai schimbă niște banalități, apoi Weston închise telefonul. Dorana era împietrită. 20 000 de dolari era derizoriu, dar și-l imagina foarte bine pe Monk acceptând acest târg păgubos. Avea un creier de copil. Dacă i se fluturau banii pe la nas, era în stare să prefere acel teanc amărât în locul comorii din saci. Ca toți țâncii, nu avea pic de răbdare. În plus, cei trei bărbați erau sigur la capătul puterilor, epuizați de așteptare; în aceste condiții, nu era imposibil să cedeze unui acces de descurajare și să accepte o propunere, al cărei singur merit era că le scurta supliciul.

Dorana era conștientă că era puțin răspunzătoare de această stare de fapte, pentru că nu le mai trimisese nicio veste de mai multe zile; cum, din partea lor, nici ei nu

telefonaseră de teamă că telefonul era ascultat, „tăcerea radio” trebuie să le fi accentuat impresia de abandon. Precis trecuseră în revistă toate mijloacele de a deschide sacii, dar fără succes. Acum erau cu siguranță exasperați și foarte porniți împotriva ei, blestemând-o că neglijase un amănunt tehnic a cărui importanță se dovedea a fi capitală. Trebuia să se trezească, să-și vină în fire! Trebuia să facă rost de cifru, într-un fel sau altul. Oricum avea nevoie de acest lucru. Că Adam își va da duhul sau va supraviețui, nu avea importanță, lovelele tot îi trebuiau!

La începutul după-amiezii, temperatura scăzu și Adam putu să mănânce puțin. Chiar pălăvrăgi cu Anita, lăudând-o pentru chili. Apoi îi ceru un scotch fără gheață, pe care femeia de serviciu i-l refuză, ascunzându-se în spatele preceptelor medicului.

— Pot să vă fac un ceai, propuse ea.

— Du-te și spală-te la fund cu ceaiul tău! mârâi el. Totdeauna am avut oroare de pișatul ăsta de călugăriță!

Catolică ferventă, mexicana se retrase, jignită.

— Dacă țișă, diagnostică ea trecând prin fața Doranei, înseamnă că este aproape vindecat.

Puțin mai târziu, Smart se puse pe monologat. Dorana crezu la început că delira și începu să urce scările. Rămase nemișcată pe a cincea treaptă, realizând că Smart vorbea cu dulăul. Îi explica ceva pe un ton de comandă, ca un căpitan expunând în fața oamenilor săi pașii de urmat pentru a ataca o poziție inamică. Dorana rămase nemișcată. O idee nebunească îi trecu prin minte: Adam era pe cale de a-i comanda lui Dust să o suprimă. Înțelesese totul și hotărâse să o pedepsească. Avea să folosească dulăul ca pe un ucigaș kamikaze.

Își dădu seama că respira prea tare și bătu în retragere. Câteva minute mai târziu, Dust trecu prin fața ei

fără a-i arunca o privire, traversă grădina, sări peste grilaj și o porni în viteză în direcția orașului. Mergea hotărât, ca și cum stăpânul îi dăduse de îndeplinit o misiune precisă. Dorana își mușcă buza până la sânge. Ce pune la cale Smart? Ce căuta?

Hoții?

Ei, haide! Era o prostie. Nu avea nicio șansă să-i găsească într-un oraș ca Los Angeles.

Încercă să râdă, dar fără succes. Lucruri citite pe ici, pe colo îi reveneau deodată în memorie. Frânturi de articole de popularizare care vorbeau despre flerul câinilor, capabili să izoleze un miros dintre milioane... ceva care vorbea despre fantastica memorie olfactivă canină.

Ce șoptise, așadar, Adam la urechea câinelui? „Găsește-l pe doctorașul cel bătrân!” Dust era oare în stare să localizeze ascunzătoarea lui Doc' Brannigan?

Îi era greu să se convingă, și totuși îi era teamă. Se gândea la acei câini abandonați la sute de kilometri de casă și care se întorc, chiar și atunci când nu știu nimic despre drumul urmat de cei care au încercat să-i facă pierduți în mijlocul naturii. Ziarele erau pline de asemenea articole.

Așteptă seara într-o stare de mare tensiune nervoasă. I-ar fi plăcut să-i poată preveni pe cei trei bărbați de pericolul care îi păștea, să-i îndemne la răbdare, să-i roage să aibă încredere în ea și să nu accepte oferta ridicolă a lui Dick Weston, 20 000 de dolari, atunci când puseseră mâna pe o adevărată avere!

Dust se întoarse la asfințit. Părea zdrobit de oboseală, cu limba scoasă, dar se cocoță direct în camera lui Adam ca pentru a-i da raportul.

Dorana petrecu o noapte grea. Înainte de a adormi, câinele băuse și mâncase mult, fără a o privi măcar o

singură dată. Nervoasă, tânăra femeie se închise în cameră. Brusc, i se făcu frică ca animalul să nu se arunce printre picioarele ei să o trântască pe scară... sau să o împingă prin lucarnă pentru a se zdrobi pe dalele piscinei căzând în gol cincisprezece metri. Tăiată de cioburile de sticlă, cu picioarele rupte, ar rămâne acolo până în zori, pierzând tot sângele.

„Dust a crezut probabil că era vorba de un hoț, ar explica Adam poliției a doua zi. I-am tot spus Doranei să nu se mai fofileze pe întuneric ca o hoată..., dar îi era mereu frică să nu mă trezească. Este un accident. Un accident îngrozitor.”

Rămase multă vreme la pândă, ascultând permanentul du-te-vino al animalului pe culoar. După scârțâitul parchetului, ghicea că animalul se oprea deseori în pragul camerei ei și că adulemeca pe sub ușă. De fiecare dată când se întâmpla acest lucru, ea strângea perna în brațe. Pe viitor, va trebui să fie atentă imediat ce va auzi animalul apropiindu-se de ea pe la spate.

Când reuși, în sfârșit, să închidă pleoapele, visă că se relaxa într-o cadă plină cu apă caldă, cu spuma până la bărbie. Pe când ațipea, Dust se fofila deodată prin întredeschiderea ușii, apucând cu botul uscătorul de păr de pe toaletă și dându-i drumul în cadă. Scurtcircuitul străbătea trupul Doranei cu atâta forță, încât dinții îi clănțăneau și se fărâmițau...

Se trezi tresărind și aprinse lumina, convinsă că nu va mai adormi până în zori.

Anita o trezi totuși la ora zece, informând-o că dulăul o ștersese din nou.

— L-am văzut pe drum pe când veneam înapoi! spuse mexicana. Nu știu ce l-a apucat. O fi poate în călduri? Să nu-l calce vreo mașină; domnul Adam nu și-a mai reveni.

Dorana, în ce-o privea, ar fi ars cu bucurie o lumânare rugându-se ca animalul să fie călcat de un camion încărcat cu trunchiuri de sequoia!

La ora unsprezece, infirmiera veni să refacă pansamentele și confirmă faptul că bolnavul era mult mai bine. Plecă în același timp cu Anita, care trebuia să-și ia băiețelul de la grădiniță, și Dorana rămase singură în casă.

La ora paisprezece era foarte cald, smogul își reluase atacul, umplând grădina cu brumă galbenă. Dorana se târî de colo-colo în tricou și bermude. Ar fi dat orice pentru a merge să facă o baie în Malibu. În disperare de cauză, se îndreptă spre piscină. Îmbrăcase un maieu pe sub haine, cu vaga intenție de a se bronză pe peluză.

Se dezbracă în timp ce mergea, lungindu-se pe dale pentru a băga mâna în apă. Era tocmai bună. Tânăra se lăsă să alunece în bazin și înotă puțin. Apa îi liniști nervii. Făcu pluta cu ochii închiși, privind cerul galben de deasupra ei. Atunci o cuprinse frica. Brutală.

„Ei! Idioato! șopti o voce din mintea ei. Ce s-ar întâmpla acum dacă Dust ar țâșni din spatele gardului viu pentru a te împiedica să urci, ia spune?”

La această ipoteză, avu o secundă de panică totală și înghiți apă. Bazinul era destul de adânc... pentru a o îneca; ar fi suficient ca Dust să alerge primprejurul piscinei și să o împingă înapoi în apă de fiecare dată când ar încerca să se sprijine de margine. Era puternic, nici măcar n-ar fi nevoie s-o muște pentru a-i reuși manevra. Un cap în piept ar fi de-ajuns să o arunce pe spate. Nu fusese niciodată o înotătoare experimentată și nu avea rezistență. Câinelui i-ar fi ușor să o obosească la adăpostul ceței. Puțini oameni treceau pe drum; în plus, în zilele cu smog, vila era ascunsă vederii din cauza brumei.

Dust ar alerga în jurul piscinei până când ea și-ar pierde răsuflarea și i s-ar pune cârcei. N-ar putea spera să plutească până la apariția infirmierei, asta ar însemna să stea prea mult în apă. S-ar scufunda... învinsă de epuizare, teamă și cârcei. S-ar scufunda pe fundul bazinului, precum naufragiații care încetează să mai dea din brațe pentru a se menține la suprafață.

Dumnezeule! Deci asta pusese la cale Adam împreună cu dulăul? Îi ordonase animalului să se prefacă plecat, să se ascundă în tufișuri, apoi să aștepte un moment propice... Și ea se repezise cu capul înainte. Profitând de faptul că era în apă, câinele se întorsese pe furiș. O aștepta. Avea să-l vadă ivindu-se de-ndată ce punea mâna pe scară.

Se zbătu în mijlocul bazinului, deoarece panica o împiedica să-și coordoneze mișcările. Când ajunsese la scară, se agăță de bare cu disperare și, dintr-un salt, ieși din apă.

Se prăbuși pe dale, scuipând și gâfâind.

În grădină nu era nimeni.

Nici urmă de câine. Nicio amenințare.

Era singură.

„Sunt pe jumătate nebună, murmură ea îmbrăcându-se fără a se mai usca. Pe jumătate nebună.”

Dacă Adam ar fi putut s-o vadă, ar fi izbucnit în râs.

26

A doua zi, Dan ieși devreme pentru a cumpăra ziarul și provizii. Ceața galbenă și umedă, particulele poluante îi iritau ochii, dar se simțea protejat de acest nor de aburi. Își spunea că, în caz de urmărire, i-ar fi mai ușor să-și piardă urma. Merse la un „Seven-Eleven” pentru a

cumpăra conserve, pâine, bere, șuncă, cereale, lapte și ouă. La antrepozit nu mai era nimic de mâncare. Doc' nu deschidea gura și Monk avea o dispoziție de câine, deoarece rănille sale tindeau să se infecteze. Trebuise să renunțe la a boxa sacii pentru a-și ușura nervii. Imediat ce făcea gestul de a se mișca, rănille se redeschideau. Ar fi trebuit cusute, dar mâinile lui Doc' tremurau prea tare; cât despre Dan, acesta nu se vedea în postura ucenicului chirurg.

Ieșea din magazin cu o pungă de hârtie în brațe și ziarul sub braț, când zări mașinile poliției pe stradă. Trecură prin fața lui fără a se opri, dar simți preț de o secundă o groază totală și fu gata să-i scape cumpărăturile pentru a o lua la fugă. Se strădui să păstreze o atitudine normală și făcu un ocol mare pentru a se întoarce la manufactură. Această plimbare îi permise să constate că cercul se închidea încet-încet, prinzându-i la mijloc. Patru-lele afectate căutărilor inspectau acum clădirile situate la o distanță de cinci-șase străzi de antrepozite. Sticleții băteau în uși, cereau să li se deschidă, aruncau o privire înăuntru prin geamurile sparte. Verificau minuțios un teanc de hârtoage, fără îndoială cu datele proprietarilor. Dan se gândi imediat la furgonetă și la Subaru, ambele furate, care mai erau încă în curtea fostei fabrici de țigări de foi. Patrulei îi era suficient să facă un apel pentru a afla că vehiculele figurau pe lista celor furate în cursul ultimelor zile. Pentru ei ar fi un pretext nemaipomenit. Ar forța ușa sau ar intra pe o fereastră. Clauza *legitimei suspiciuni* le-ar permite o acțiune de acest fel.

Dan transpira. Ceața poluantă îi ardea bronhiile. Șase străzi... era puțin. Cât timp le va mai lua patrulelor pentru o inspectare generală a hangarelor? Mâine, la aceeași oră, sticleții vor intra pe traveea principală, printre barăci. Vor percheziționa metodic, consacrând un zel special construcțiilor aparent goale.

Dan se întoarse. Unde s-ar putea ascunde toți trei, Doc', Monk și cu el? Sub podea, lângă saci? Era posibil să improvizeze un fel de nișă, astfel încât să dea impresia că atelierul nu era locuit? Trebuia să se gândească de pe acum.

Cum dădea colțul unei străduțe, surprinderea îl făcu să tremure spasmodic din tot corpul. Tocmai îl zărise pe Dust... Dust care adulmeca, cu botul pe pavaj, căutând o urmă.

Dan se dădu repede înapoi. Din fericire, vântul nu sufla din direcția bună și câinele nu-l reperase. Pășea printre hangare, încercând să deosebească mirosurile, oprindu-se ici și colo pentru a da drumul la trei stropi de pișat. De data aceasta, Dan o luă la fugă mâncând pământul. Nu scăpaseră de ceea ce se temeau: Adam Smart, foarte decis să regleze el însuși conturile, le trimitea copoiul!

Cum ajunsese până aici animalul era un mister, dar câinii polițiști buni sunt obișnuiți cu asemenea isprăvi. Poate Doc', Monk (sau el însuși) or fi uitat vreun obiect în hacienda? Un obiect impregnat cu mirosul lor. Vreo batis-tă? O bandană îmbibată de transpirație, pe care bancherul o strecurase în buzunarul pijamalei sale înainte de a chema după ajutor?

Niciodată nu puteai să te gândești la tot. Dan își amintea de căldura care domnea în hacienda. Își petrecuse timpul ștergându-și fruntea și gâtul cu un prosop. Ce făcuse cu acesta în momentul plecării? Îl lăsase aruncat pe un fotoliu? Dust putuse să-l miroase, așa cum adulmeca tot ce se petrecea în jurul lui... recunoscuse imediat mirosul „grădinarului” și insistența lui îl intrigase pe Smart.

Dumnezeule! Totul era posibil. Se puteau face zece scenarii la fel de convingătoare. Nu era important să știi cum sau de ce! Ceea ce conta era de a ști cât timp trebuia să ajungă la manufactură.

Dan se grăbi să se întoarcă. Imediat ce încuie ușa de două ori, își chemă tovarășii.

— Tocmai l-am văzut pe Dust! La o sută de metri de aici. Este pe punctul de a ne lua urma.

Monk apăru din camera sa. Arăta rău și transpira din cauza febrei. Mușcăturile îi provocau suferință, dar încercă s-o disimuleze prin toate mijloacele.

— Ești sigur? bombăni el.

— Da! găfâi Dan. El era. Dacă ne găsește, ne va face felul unul câte unul. Poți să fii sigur de asta. Va încerca să se strecoare aici... sau ne va ataca de fiecare dată când ieșim.

— N-avem decât să nu-l lăsăm să intre și gata, mârâi Monk.

— Da! rânji imitatorul, o superidee! Și cum o să facem ca să băgăm în noi? În plus, îți semnalez și faptul că sticleții se află pe-aproape. Sunt riscuri serioase să ajungă mâine dimineață cu cercetările la antrepozite. O să avem necazuri, ți-o spun eu!

— Atunci trebuie să scăpăm de rable, făcu luptătorul. N-avem decât să luăm fiecare câte una și să le lăsăm pe o străduță. Puștanii or să le salte pe loc, asta le va încurca ițele sticleților.

— Și noi? șuieră Dan. Unde o să fim când patrula va inspecta fabrica? Crezi că Doc' și cu tine vă puteți plimba așa, în aer liber, cu toți sticleții pîmprejur? Fără a mai ține seama că, dacă umblăm prea mult pe străzi, e posibil ca Dust să dea peste noi.

— Gata cu panica! mârâi Monk cu un gest obosit. Dorana n-o să ne lase baltă. Sunt sigur că este la curent. În seara asta trebuie să vină. Da, probabil că totul se termină astă-seară.

Dan nu putu să-și dea seama dacă chiar credea acest lucru sau dacă încerca doar să se liniștească.

— Cel mai urgent, spuse el făcând eforturi să vorbească calm, este să scoatem mașinile din curte. Nu e nevoie să mergem prea departe pentru a scăpa de ele. Pot chiar să fac asta singur, în două rânduri. Cât timp voi fi plecat, ai putea să sapi o gaură sub podea, astfel încât să ne lungim toți trei când se va apropia patrula? Ce zici?

— Sub dușumea? făcu Monk. Crezi că rezști? Riști să dai nas în nas cu șobolanii. N-o vei putea face pe delicatul.

Instinctiv, îngenunchease pentru a pipăi scândurile desfăcute. Loviturile de pumn provocară curse subterane care îi făcură pielea de găină lui Dan. Luptătorul avea dreptate: subsolul era „locuit”.

— Putem să ne organizăm ascunzători, admise Baby Monk, dar va fi plin de viermi.

Cu degetele sale bățătorite, smulse una dintre scândurile care se mișcau. Dedesubt era un spațiu în care un om putea sta întins pe burtă, cu brațele pe lângă corp.

— Sacii sunt în mijloc, zise el. Ne vom așeza în jurul lor. Dacă sticleții nu privesc prea îndeaproape și niciunul dintre noi nu face o criză de nervi, o putem scoate la capăt.

Ridică privirile pentru a obține aprobarea lui Doc' Brannigan.

— Ei! bunicule, țipă el. Ai curajul să faci pe îngropatul o oră sau două?

Dar Doc' nu răspunse. Cei doi își dădură brusc seama că bătrânul nu deschisese gura de ceva vreme. Cuprins de o bănuială groaznică, Dan se îndreptă spre fotoliul de lemn între brațele căruia fostul cioclu stătea chircit. Doar atingând încheietura bătrânului, înțelese ce se întâmplase.

— Este mort, murmură el. Dumnezeu! O fi murit în dimineața asta cât am fost după provizii. Nu se simțea prea bine de când s-a întors din Mexic, iar căldura probabil că l-a terminat.

Monk întinse mâna la rândul său pentru a atinge degetele înghețate ale bătrânului. Erau reci și țepene. *Rigor mortis* își intrase în drepturi.

Dan se ridică. Era aproape sigur că Seth Brannigan murise din cauza unei crize cardiace. Radioul furgonetei menționase numeroase cazuri de infarct în ultimele douăzeci și patru de ore la persoanele în vârstă. Căldura din timpul furtunilor, poluarea și lipsa de aer erau deseori fatale celor care sufereau de insuficiență cardiacă.

Dan căuta febril o soluție. Să-l pună pe Doc' în furgonetă și să-l abandoneze cu vehiculul pe o stradă pustie? Pentru moment, părea cea mai bună idee.

— Nu putem să-l ținem aici, observă Monk. La căldura asta, va începe să se descompună până la prânz. Va fi imposibil să rezistăm, și mirosul o să aducă aici sticleții. Este un miros pe care au obiceiul să-l adulmece, poți să mă crezi! Trebuie să-l transportăm afară. Îl înfășurăm într-o bucată de carton gudronat și îl punem în spatele furgonetei.

Dan clătină mecanic din cap. Ce s-ar întâmpla dacă Dust s-ar repezi la furgonetă la un stop, atras de mirosul bătrânului Brannigan? Pentru că era sigur că pe doctoraș îl căuta animalul în numele stăpânului; imitatorul era acum sigur de asta. Tremură la ideea că s-ar putea vedea blocat de câinele care i-ar bara drumul, împiedicându-l să demareze. Un câine nebun furios, a cărui agitație ar atrage atenția sticleților. Fără îndoială, unul dintre ei s-ar apropia să întrebe: „Ce-are animalul ăsta? Transportați ceva special? Lăsați-mă să arunc o privire înăuntru. Ei! Dar ce e cu cartonul ăsta?”

Portiera fiind întredeschisă, Dust s-ar fofila pentru a se arunca asupra sulului de carton gudronat. Ar lătra, ar zgrepțâna, până când sticletele ar veni să îngenuncheze, verificând natura coletului.

Dan se simți acoperit de sudori reci. Ca pentru a-i întări spaimele, Monk declară:

— Este mai bine să conduci tu furgoneta. Semnal-mentele tale n-au fost difuzate și o să atragi mai puțin atenția. Tu treci mai neobservat decât mine.

Avea dreptate, dar Dan avu însă impresia că este prins în capcană. Monk îi simți starea proastă și-l scutură de umăr.

— Hei! exclamă el, n-o s-o faci acum pe fetița?! Nu e momentul. Nu avem prea mult timp, așa că o să mă ajuți să-l înfășurăm pe bătrân în cartonul gudronat. O.K.?

Dan ascultă ca în transă. Luptătorul merse să caute un rulou izolant pentru acoperiș, care zăcea aruncat prin curte. Căldura lichefiase bitumul care curgea puțin și lipea spirele între ele.

Să înfășoare cadavrul lui Seth Brannigan în acel ambalaj nu era puțin lucru, cu atât mai mult cu cât rigiditatea cadaverică îi blocase articulațiile în poziția șezut. Dan știa că era suficient să mai aștepte puțin pentru ca mortul să redevină elastic, dar Baby Monk nu voia să audă de vreo amânare.

— N-o să așteptăm toată ziua, decretă el. Preferi să-l găsească aici sticleții? Sau ai chef să te lungești sub podea în compania lui? Știi câte grade or să fie la prânz? 36°C.

Puseră corpul în spatele furgonetei și Dan se așeză la volan, în timp ce Baby Monk deschidea grilajul. Zarurile fuseseră aruncate. Acum se putea întâmpla orice.

— Chiar crezi că cineva o să fure furgoneta cu un cadavru înăuntru? îl întrebă pe Monk care îi făcea semn să plece.

— Bineînțeles, făcu luptătorul. Asta n-o să-i oprească pe mucoșii din bande. Îl vor arunca pe Doc' într-o grămadă de gunoaie și vor șterpeli rabla fără ezitare.

Dan demară. Când ajunse la drum, îl asaltară o mie de gânduri. Dacă o mașină de poliție venea în dreptul său, polițiștii puteau să zărească brânșamentul firelor sub volan și să înțeleagă că mergea fără cheie de contact, deci într-o mașină furată! Dacă se făcea un control, ar fi fost terminat. Dacă...

Conduse cu prudență prin ceața gălbuie, temându-se de o coliziune care ar atrage după sine o constatare sau intervenția unui polițist de la poliția rutieră. Nu aveau să-l oprească pentru că folosea un vehicul poluant chiar în toiul unei alerte antismog?

Mâinile i se lipeau de volan. Binecuvântă ceața rău mirositoare care acoperea orașul, deoarece îi va ușura fuga, dacă va trebui să facă stânga-mprejur pentru a scăpa de baraj. Dar se temea mai presus de toate de a-l vedea apărând pe Dust la o intersecție. Dacă s-ar întâmpla acest lucru, ar putea să încerce să-l strivească. Oricum, nu credea deloc în această soluție. Câinele era agil și iute, ar fi o joacă pentru el să evite bara de protecție a furgonetei.

Dan merse în direcția Watts, Harlemul din L.A. Își luase ca punct de reper faimoasele Watts-Towers, acele coloane de fierătanii și resturi înalte de vreo patruzeci de metri, ca o operă de artă misterioasă. Hotărâse să abandoneze camioneta care șerpuia printre cocioabe, acolo unde n-ar atrage prea mult atenția patrulelor de poliție. Cel mai greu, apoi, ar fi să se întoarcă pe jos fără a fi agățat de golani.

Cum încetinea la o intersecție, îl zări pe Dust la vreo treizeci de metri înaintea lui. Câinele nu era decât o umbră în ceață, dar, în felul în care înainta adulmecând pământul, Dan fu sigur că el era. Imitatorul își strânse degetele pe volan. O clipă după aceea, verifică dacă toate geamurile erau ridicate, pentru ca animalul să nu poată detecta mirosul. În ce sens sufla vântul? Duhoarea poluării

era suficientă pentru a o acoperi pe cea a secrețiilor corporale? Avea impresia că încerca să ducă de nas un rinocer. Se grăbi să dea colțul, fu cât pe ce să lovească un Lincoln ruginit și își continuă drumul sub un torent de înjurături.

Nu mai simțea nimic. Nici dezgust, nici tristețe. Doar o frică brută, masivă, care anihila tot restul. Ajunse, în sfârșit, la primele maghernițe. Era devreme, și golani nu se așezaseră încă în fața clădirilor pentru a face mișto de trecători, iar acest lucru îi dădea o șansă să o scoată la capăt fără probleme. Nu căută prea multă vreme, deoarece vehiculul nou era o pată de culoare în mijlocul șirurilor de mașini de ocazie, peticite cu aripi sau portiere desperecheate. Mucoși pe jumătate goi încercau să deschidă vana unei borne de incendiu, pentru a da drumul unui gheiser în care să se bălăcească în voie. Dan observă o străduță, viră și opri furgoneta între grămezi de gunoaie, sub o scară de incendiu. Cu ajutorul unei cârpe, șterse volanul, banchetele, portierele, tot ceea ce mâinile sale putuseră să aibă nefericirea de a atinge; apoi, fără a privi spre Doc, sări din mașină și se îndepărtă cu capul plecat.

Mergea foarte repede, temându-se să nu fie agățat de un grup de adolescenți puși pe harță, cu bâta de base-ball sub braț și cu un casetofon portabil pe umăr. După ce ieși din zona periculoasă, se simți mai bine, dar îl cuprinseseră alte gânduri.

„Când te vei întoarce, gândi el, atelierul va fi gol. Monk a încărcat deja sacii în Subaru și și-a făcut bagajele. Moartea lui Doc' i-a servit să te îndepărteze, ca să șteargă putina. De altfel, bătrânul o fi murit de moarte bună? Monk a putut foarte bine să-l sufoce, ca să te transforme în șofer de dric. Și toate acestea, fără îndoială, au fost planificate de la un capăt la altul de Dorana!”

Trebui să încetinească pasul, deoarece un junghi în coastă îi tăia respirația. Dumnezeu! Uite că acum făcea

și un acces de paranoia! Toate acestea erau stupide. Portbagajul de la Subaru era prea mic pentru a încăpea în el mai mult de trei saci. Dacă Monk ar fi avut de gând să dispară cu lovelele, ar fi păstrat furgoneta.

Dan trebui să se așeze pe o bancă pentru a-și regla ritmul respirația. Tricoul său era pătat de sudoare. Acest lucru îl făcu să se gândească că era descoperit și că Dust putea să identifice mirosul înainte de a ajunge aproape de el. Privi nervos în jurul lui, căutând să-și amintească de trucerile evocate de Doc' când se aflau în Mexic, acele mici șmecherii pentru a înșela flerul câinilor polițiști. Bătrânul povestise ceva în legătură cu anasonul, care anestezia receptorii olfactivi concentrați în botul animalelor. Da, asta era: anasonul. Mai făcuse aluzie și la uzo, acel aperitiv grecesc al cărui parfum semăna cu al *pastis*-ului franțuzesc. Dan începu să caute un negustor de vin. Va cumpăra o sticlă de băutură de anason și se va stropi din cap până-n picioare pentru a disimula mirosul trupului său, astfel încât Dust să nu-l recunoască, dacă se întâlneau pe drum. Cel puțin așa spera. De data aceasta, să imite vocea lui Adam Smart nu l-ar mai salva. Nu mai avea mâna tăiată pentru a produce confuzie în mintea câinelui.

Găsi ceea ce căuta într-o prăvălie ținută de un asiatic, protejată de un grilaj metalic. Cu sticla de băutură de anason ambalată în hârtie maro, se retrase pe o străduță pentru a se stropi din plin. Lumea îl va lua drept un bețivan, dar era incapabil să-și imagineze un plan mai elaborat.

Puțin a anason de la zece pași, se îndreptă spre antrepozite, în speranța că niciunui sticlete nu-i va da prin minte să-l salte pentru starea de ebrietate pe drumul public. Din când în când, vărsa puțin alcool în spatele lui pentru a șterge urmele. În altă situație s-ar fi simțit ridicol, dar angoasa îl făcea să uite de orice pudoare. Vederea mașinilor de patrulare, ocupate să-și continue scotocirile,

nu făcu decât să-i mărească spaimele. Sticleții înaintau, trecând de la o casă la alta. Se opreau câteodată pentru a încerca să smulgă frânturi de informații de la încărcătorii care forfoteau de colo-colo, cu spatele frânt de sacii de orez și de soia. Asiaticii, latinii se prefăceau atunci că nu înțeleg un cuvânt în engleză, schițând gesturi largi de neputință. Niciunul dintre ei nu voia să aibă de-a face cu Baby Monk și dădeau negativ din cap când li se flutura pe la nas portretul-robot al unui bărbat cu fața strâmbă. „Da, îl cunosc, glumeau unii. L-am văzut aseară la televizor. Este Incredible Hulk! Sper că nu vreți să-l beliți, domnule sergent!”

Dan se fofilă în curtea fabricii de țigări de foi. Văzu imediat că Subarul dispăruse și simți o durere fulgerătoare în stomac. Monk o ștersese cu banii! Se lăsase tras pe sfoară! Dumnezeuule, ce idiot fusese că se lăsase țepuit!

Cu respirația blocată, se repezi în atelier pentru a privi sub scânduri. Sacii gri erau tot acolo, unul lângă altul, inviolabili. Monk profitase pur și simplu de absența lui pentru a se duce să scape de vehiculul compromițător pe un teren viran oarecare. Dan se ridică, nehotărât. Gândul de a se ascunde sub dușumea i se părea din ce în ce mai prost. În fond, n-ar putea să părăsească atelierul când trecea patrula?

În timp ce se apropia de fereastră pentru a vedea ce se petrece afară, Monk își făcu apariția.

— Am văzut câinele, zise el inchizând cu grijă ușa. N-ai visat. E chiar el. Dă târcoale prin zonă.

— Cred că pe Doc' îl caută, făcu Dan. La hacienda, a avut tot timpul să se obișnuiască cu mirosul lui.

— Atunci nu mai riscăm nimic, observă Monk, deoa-rece nu mai e aici!

— Judeci ca un om, oftă imitatorul. **Pentru un câine, mirosurile persistă câteva zile după trecerea vânatului.**

— Am lăsat Subarul în parcare a unui supermarket, anunță Monk. La ora asta, or fi șterpelit-o deja. Acum ce facem? Vrei să săpăm o ascunzătoare? Ar trebui să ne hotărâm. Sticleții vor fi aici peste puțină vreme.

Dan își lipi obrazul de geamul murdar. Dacă Dust era afară, să te plimbi sub nasul lui ar fi o nebunie. Chiar stropit cu uzo. De altfel, acest truc poate nu funcționa și la el.

— De acord, capitulă Dan, ne ascundem.

— Am găsit un drug de mină în cămăruță, zise Monk. O să putem săpa puțin.

Se puseră pe lucru, ridicând scândurile dușumelei pentru a încerca să descopere un loc unde s-ar putea lungi. Săpăturile provocau fuga a zeci de șobolani care goneau prin praf pentru a dispărea în întuneric. Săreau pentru a se fofila în interiorul unui canal gros de evacuare, rupt, care se întindea pe sub parchet. Conducta pe jumătate îngropată măsura pe puțin cincizeci de centimetri în secțiune. Emană un miros fetid.

— Uite, vrei să vezi asta? întrebă Dan. E bun pentru noi. Dacă am fi încercuiți, am putea încerca să fugim pe acolo.

Cu vârful drugului din fier, sparse puțin mai mult canalul, mărinde orificiul prin care treceau rozătoarele. Dan încercă să se imagineze târându-se prin acest tunel îngust, răzuind pereții cu umerii.

— E prea mic, șopti el. N-am trece.

— Ba da, mormăi Monk. Când frica te împinge de la spate, treci și prin gaura cheii.

Dan se înfioră. Se imagina blocat în mijlocul conductei, neputând nici să avanseze, nici să dea înapoi, adevărat dop uman captiv al canalului. Blocat... da, blocat în tovărășia șobolanilor nemulțumiți.

Monk merse să aducă o bucată de tablă cu care astupă orificiul. Apoi îngrămădi pietre și tot felul de resturi peste capacul improvizat.

— Asta o să împiedice șobolanii să iasă, bombăni el. Chestia trebuie să ducă în canale, de asta pute în halul ăsta.

Puseră scândurile la loc și se străduiră să șteargă orice urmă de locuire a spațiului. N-a fost prea greu. Pământ și ipsos aruncat murdăriră locul acolo unde praful lipsea. Răsturnară scaunele, ascunseră cutiile de conserve și sticlele goale. Monk ieși în curte pentru a pune lanț și lacăt la grilaj, apoi îngrămădi lăzi și cauciucuri vechi peste cele câteva pete de ulei pe care Subaru le lăsase pe ciment. Totul era aranjat. Cu puțin noroc, sticleții se vor sătura să inspecteze magaziile pline de șobolani și de gândaci și se vor grăbi să meargă să ia masa. Se vor mulțumi cu o privire rapidă. Doar un câine ar fi putut simți prezența indivizilor ascunși sub dușumea și să latre zgâriind podeaua. Din fericire, patrula nu era dotată cu K9, pentru că în mod sigur fuseseră folosiți la percheziționarea mașinilor.

— Trebuie să mergem, anunță Monk. Prinde-ți bine pantalonii în șosete să nu-ți intre vreun șobolan pe crac.

Dan observă că luptătorul își strângea picioarele cu o sfoară înnodată în jurul gleznelor și-și băgă cu grijă cămașa în pantaloni.

— Nu trebuie să glumești cu asta, murmură el. Când simți animalele astea urcându-se de-a lungul pulpei, îți pierzi cumpătul și începi să zbieri ca un țânc. Știu despre ce vorbesc. Ți-e atât de frică, încât puțin îți mai pasă să știi dacă sticleții sunt deasupra capului tău sau pe planeta Marte; tot ce contează e să scapi de șobolanul agățat de ouăle tale! Dan se grăbi să se supună. I-ar fi plăcut să se poată înfășura într-un sac mare din pânză, dar în atelier nu se

găsea nimic asemănător. După terminarea pregătirilor, cei doi bărbați se lungiră fiecare pe spate, în adâncitura respectivă, și începură să așeze la loc scândurile parchetului, astfel încât să se acopere progresiv. Nu era lucru ușor, și Dan trebui să încerce de două ori pentru a reuși o îmbinare perfectă. Speră ca patrula să nu împingă zelul până la a intra în cameră. Dacă se întâmpla acest lucru, scândurile desfăcute s-ar mișca sub tălpile lor.

O să-și dea seama că e o șmecherie sau vor pune asta pe seama dărapănării locului? Dan se rugă să rămână la cea de-a doua interpretare.

Închise ochii și încercă să-și încetinească respirația precipitată, care se putea auzi pe o rază de trei metri. Locul strâmt îi trezea toate spaimele copilăriei. Era întins doar de două minute și i se părea deja că zeci de insecte se plimbau pe el, între cămașă și piele. Își încrucișă mâinile pe pânțele, încercând să uite de pietricelele care îi intrau în șale.

La fiecare goană subterană, trebuia să se abțină să nu urle și să nu sară. Trebuia să reziste cu orice preț. Era doar o pasă greu de trecut, care va ține o oră sau două, doar cât să arunce sticleții o privire pe fereastră. Apoi se vor îndepărta și își vor continua drumul spre cocioabele din Watts.

Da, așa se vor petrece lucrurile. Era doar o problemă de sânge rece.

Deschise din nou ochii, privind fix razele de lumină prin spațiile dintre scânduri. Doamne, ce mâncărimi! Dacă ar fi putut, s-ar fi scărpinat până la oase!

27

Dick Weston veni să-l viziteze pe Adam în jurul orei optsprezece treizeci. La drept vorbind, petrecu puțin timp cu bolnavul, care se încăpățâna să se prefacă somnolent, și ieși cu Dorana să facă un tur al grădinii. La înălțimea aceea, smogul se simțea mai puțin decât în oraș, de aceea nu se autoiluzionau că se plimbau în inima Londrei lui Jack Spintecătorul, cum era uneori cazul pe arterele mai înguste din L.A. Se opriră pe marginea piscinei, Weston privind fix fundul bazinului.

— Nu pare să reacționeze prea bine, murmură deodată. M-am așteptat la mai multă forță de caracter din partea lui. Scuză-mă că-ți vorbesc deschis, draga mea, dar eu cred că nu-și va mai reveni. Este un om terminat.

Dorana hotărî să rămână mută. Se grăbea să-l vadă plecând pe prostănacul de Dick și nu voia să facă nimic care să-l mai întârzie.

— N-ar trebui să spun, adăugă bancherul, dar de ceva vreme consiliul de administrație cere pensionarea lui Adam. În ultima vreme are o față de bătrân. Și apoi, unele cliențe s-au plâns de manierele sale. Să zicem că-și permitea unele familiarități. Cred că făcea prea mult pe tinerelul cu ele. Unii dintre noi credem că nu mai are profilul postului pe care îl ocupă. Prospectarea trebuie condusă de cineva mai „atrăgător”, dacă înțelegi ce vreau să spun. Ne va fi imposibil să-l trimitem să facă demersuri pe lângă văduvele bogate din Bel Air sau Brendwood, cu o mână lipsă.

— O să-l concediați? se informă Dorana.

— Să spunem că mai degrabă o să-i sugerăm în mod ferm să iasă la pensie, șușoti Weston. Și asta mă supără, Dorana. N-o să-ți mai poată asigura standardul de viață pe

care-l meriți. O să te vezi condamnată la o existență oarecare, de periferie. Îl și văd devenind alcoolic, acru. Să devii infirm la cincizeci de ani nu este un lucru îmbucurător.

— Ce încerci să-mi spui? întrebă tânăra femeie.

— *Părăsește-l...*, șopti brusc bancherul. Cere divorțul. Te voi instala într-o casuță frumoasă în Malibu. Voi veni să te văd de două ori pe săptămână. Este bătrân, va deveni insuportabil. Ești prea tânără pentru a-ți strica viața cu un infirm acrit, care nu vorbește decât cu potaia lui.

Dorana trebui să-și muște limba pentru a nu izbucni în râs. Dumnezeuule! Uite că prostănacul de Weston îi propunea să o întrețină! Trebui să se abțină să nu-i strige în față: „Tu crezi că un mic speculant, moale, cu mâinile umede, valorează mai mult decât un ciung mizantrop?”

Ea se văzu trântită pe pat, resemnată, strivită sub greutatea roz a lui Weston, dând din șale și din coapse pentru a-și merita cecul lunar. Nu, asta nu. Nu mai voia să depindă de niciun bărbat, să trebuiască să cerșească ceva bani de buzunar, să justifice fiecare cheltuială. Ea dorea să fie stăpână pe destinul ei, să nu dea socoteală nimănui. Să trăiască așa cum concepea ea, să-și impună dorințele și legile, să se bucure de această minunată libertate pe care ți-o procură o avere câștigată dintr-o mișcare de baghetă magică și nu cu prețul unei deșălări zilnice. Nu mai voia să audă vorbindu-se de bărbați, de exigențele lor, de nevoile lor. În noua sa viață, nimeni nu-i va mai comanda, nu va mai avea nici soț, nici patron. Va adopta un copil. La nevoie, îl va cumpăra de la traficanții de copilași din lumea a treia. O fetiță, căreia să-i consacre zilele și nopțile sale. O va privi cum crește. Vor fi fericite.

— Dick, spuse ea punând mâna pe brațul bancherului. Propunerea dumitale mă emoționează. Dar trebuie să reflectez. Dacă l-aș părăsi pe Adam în acest moment, mi s-ar părea că sunt o ticăloască.

— Nu te merită, se bâlbâi Weston stăpânindu-se. Ești tânără, ești frumoasă. Sunt sigur că nici dragoste nu mai face cu dumneata. Și câinele ăsta pe care îl adoră! Începe să semene a nevroză! Îți mărturisesc că m-am întrebat de mai multe ori dacă nu a devenit impotent. Obsedații violenței, ai armelor de foc, ai autoapărării, știm ce ascund! Toate astea sunt freudiene... Ai auzit vorbindu-se despre penisurile de substituție, nu-i așa?

Devenea grotesc.

— Dick, oftă Dorana. Nu mai insista. Pentru moment, el are nevoie de mine. Mai târziu, poate, când va fi din nou pe picioare.

— Dar gândește-te! repetă Dick apăsând pe cuvinte. Este o propunere serioasă. Nu vreau să sfârșești într-o periferie jalnică, așteptând cecul casei de pensii. Nu și tu.

Trebui să-l împingă spre mașină. „Nici Adam, nici tu și nimeni altcineva!” îi venea să strige în timp ce Dick se instala la volan. „Am terminat-o cu voi, bărbații!”

Ea îl privi îndepărtându-se și îi făcu semn cu mâna în momentul în care ieșea din câmpul vizual. Surâse, tocmai îi furnizase pretextul pe care îl căuta din ajun.

Își consultă ceasul. Infirmiera plecase în timp ce ea se plimba cu Weston, o văzuse urcând în mașinuța ei ridicolă. Anita trebăluia prin bucătărie. Nu urcă la etaj, pentru că îi era teamă de Adam de când intrase în faza de mutism halucinant. Oricum, în jumătate de oră, va pleca și ea. Cât despre Dust, acesta părăsise vila de dimineață pentru a îndeplini misiunea misterioasă pe care stăpânul său părea să i-o fi încredințat. Avea, deci, cale liberă.

Dorana intră în casă și făcu un ocol prin bar pentru a lua două pahare și o sticlă de Wild Turkey. Cu o oră mai devreme, Winnifred, infirmiera, îi repetase că Adam nu trebuia să bea alcool pe toată durata tratamentului.

— Insist! adăugase ea, pentru că soțul dumneavoastră nu binevoiește să deschidă gura decât pentru a cere să i se aducă un pahar!

Dorana se asigură că Anita nu era atentă la ea și urcă iute scările. Inima îi bătea cu putere, fiind conștientă că joacă ultima carte. Dacă subterfugiul eșua, se va vedea obligată să se roage ca vreo inovație tehnologică viitoare să le permită într-o bună zi să dea de capăt sacilor de la Trade Ltd. Bank of California.

Ea intră în cameră cu un pas hotărât, având un surâs dezamăgit pe buze.

— Știi ce mi-a propus patronul tău? spuse ea. Să mă culc cu el.

Așeză sticla și paharele pe măsuta de la capul patului și începu să măsoare încăperea în lung și-n lat.

— Asta mă înnebunește, șuieră ea. Știi că sunt hotărâți să te dea afară cât mai repede? Le este rușine de infirmitatea ta.

Timp de cinci minute, se strădui să detalieze propunerea lui Dick Weston, gesticulând larg. Ea se enervă atât de mult și atât de bine, încât reuși chiar să verse lacrimi de exasperare.

Adam o asculta fără a spune o vorbă, cu un aer abătut.

— Dumnezeule! gâfâi Dorana, am nevoie de un pahar! Tu nu?

Mâinile îi tremurau apucând sticla, dar nu asta era grav, „umilința” pe care o suferise explica cu ușurință faptul. Ea nu ezită să-și verse două doze respectabile. Adam urmărea derularea operațiunilor cu o privire halucinantă. Întărcat la alcool de câteva zile, suferea probabil în mod violent din cauza lipsei acestuia. Ea mizase pe această reacție. Îi întinse paharul, înecându-l sub un val de vorbe.

— O să ne lase baltă! îngăimă ea. Nu vor face niciun gest... nimic. Nu trebuie să ne așteptăm la nicio despăgubire.

Era atât de tensionată, încât simțea o durere acută în plex, ca și cum i-ar fi înfipt cineva o croșetă deasupra stomacului. Adam bău pe nerăsuflăte, în asemenea hal încât își puse întrebarea dacă bărbatul auzise un singur cuvânt din tirada ei.

— Mai dă-mi unul, bombăni el în sfârșit. Blestemata asta de târfă de infirmieră voia să mă pună la post negru.

— Cred că este o Amish, făcu distrat Dorana. Sunt furioasă. Ceea ce mi-a spus Weston m-a surprins atât de tare, încât am rămas fără glas. O să-și închipuie că propunerea lui mă interesează.

Adam dădu din umeri și luă și al doilea pahar.

— Termină, bodogăni el. Nu cumva să flirtezi cu el, pentru că te-ai pune într-o postură proastă în fața FBI-ului. Când vor veni japonezii, bunul Dick și cu mine ne vom găsi în aceeași căruță. Suntem la fel de perimați și unul, și celălalt. El știe asta. Cred că din cauza asta a jefuit banca. Pentru a-și asigura zilele negre.

— Cum? găfâi Dorana. Vrei să spui că...

Căscase ochii, străduindu-se să se prefacă stupefiată.

— Nu mai spune asta nimănui, făcu surd Adam. În acest moment Moreno e cu ochii pe el. I-am împărtășit bănuielile mele. A înțeles imediat că am dreptate.

— Dar, cum...?

— Intuiția, micuța mea... Asta nu se învață.

Învârtea paharul între degete pentru a face să sune cuburile de gheață. Privirea îi devenise fixă și zâmbea răutacios.

— Sunt conștient de ceea ce gândesc toți: că sunt numai bun să-mi trag un glonț în cap, zise el cu o voce surdă. Că sunt terminat, că o să mă duc la fund... Se înșală. O să

mă vindec. De altfel, mă simt mai bine. Cu ajutorul lui Dust, îi voi găsi pe cei care mi-au făcut asta... și îi voi pedepsi destul de urât. În câteva zile voi fi pe picioare și voi începe vânătoria. Va fi micul meu safari personal. Cred că Dust a găsit deja o pistă. Indivizii ăștia se află în oraș, sunt convinși de asta... O să se ocupe de ei. Unul câte unul. Eu voi aștepta confortabil așezat în mașină, în lojele din față, și voi privi fumând o țigară de foi. Va fi ca la spectacolele de circ. Îi voi spune să procedeze încet, pornind de la mâini. Vreau să afle cum te simți când ai cioturi la capătul brațelor.

Continuă astfel multă vreme, având sub ochi un spectacol imaginar, ale cărui detalii părea să le fi pus în mod minuțios la punct. Obrazul său cenușiu devenise stacojiu sub acțiunea celor două pahare de whisky și avea deja respirația șuierătoare. Deodată clipi din ochi ca și cum ar fi încasat o lovitură de măciucă și capul i se clătină. Dorana începu din nou să vorbească, luă narațiunea de la început, mimând conversația. Ea de-abia își înmuiase buzele în băutură și era stăpână pe sine.

Adam se înfundase între perne. Clipea din ochi ca și cum lupta ca să-i țină deschiși. Bombăni ceva, apoi se lăsa cuprins de toropeală. Dorana tăcu și merse până la picioarele patului, cu pumnii crispați. În acel moment, se crezu complet idioată. Niciodată nu va merge planul ei. Fusesse complet nebună să-și închipuie că...

Dar medicul fusese cel care îi inspirase această idee rocambolescă, când amintise de acel pacient asupra căruia alcoolul acționase ca un ser al adevărului. Dorana știa că gazul anesteziant utilizat de stomatologi juca câteodată aceeași farsă celor adormiți în vederea unei extracții. „Dacă ai ceva de ascuns, îi spusese o prietenă, să nu te duci să-ți scoți vreun dinte. De-ndată ce vei fi leșinată, vei începe să faci mărturisiri. Asta e, nu te mai poți împiedica

să nu vorbești. Trebuie să iasă din tine! Dentistul îți va afla secretele și, dacă este necinstit, te va șantaja!”

Adam sforăia, dărâmat de beție, post și abținere. Dorana închise încet ușa camerei și scoase din buzunar un mic reportofon pe care îl luase în ajun din biroul soțului ei. Se antrenase să-l manevreze în timpul nopții și credea că va fi în stare să-l utilizeze destul de corect, în ciuda alergiei ei la mașinării.

Foarte nervoasă, se așeză la căpătâiul bolnavului și așteptă. Trebuia să-l mai lase să se adâncească în buimăceală. Când instinctele de autoapărare vor fi slăbite, va trece la acțiune.

„Este țicnit, gândi ea. Țicnit de-a binelea.”

Nimic altceva nu-i venea în minte. Încerca să nu fie obsedată de faptul că acesta era ultima ei șansă. Nu voia nici măcar să se gândească la ce se va întâmpla dacă subterfugiul dădea greș.

Adam sforăia, cu bărbia în piept. Perii suri ai bărbiei se încâlceau cu cei aproape albi ai pectoralilor. Era dezgustătoare etalarea bătrâneții. Acum vorbea în somn, mormăind lucruri nedeslușite. Crezu că înțelege: „Nu, nu mâna” sau ceva asemănător. Gemu. Un geamăt de băiețel bolnăvior. Dorana înțepeni. Nu se va lăsa înduioșată, nu trebuia să se bazeze pe asta! Se scurseră două minute. Adam îl chemă pe Dust, apoi articulă foarte clar: „Câine bun”. Zâmbea la aceste vorbe. Ea se hotărî să treacă la acțiune.

— Adam, șușoti ea apropiindu-și gura de urechea bolnavului. Mă auzi?

— Îhî..., făcu cel adormit.

Dorana apăsă butonul dictafonului.

— Numărul lacătelor, zise ea. Spune numărul lacătelor. Apoi vei putea dormi liniștit.

El mormăi, întoarse capul. Saliva puțin, cu gura moale. Sudoarea lui duhnea a alcool și medicamente.

Dorana știa foarte vag ce înseamnă o comă etilică. Citise în reviste pentru femei că puteai foarte ușor să fii victimă sub influența unor anumite medicamente care amplifică efectele beției. Câteodată era de-ajuns un păhărel pentru a-ți pierde capul. Ea repetă cererea, cu o voce dulce, hărțuindu-l pe Adam. Avea acum certitudinea că nu va mai reuși să-și revină. Delira într-un fel de stupoare halucinatorie, în stilul unui drogat aflat în timpul „călătoriei”. „Dacă nu merge, gândi ea, o să încerc cu LSD.”

Îi va cere lui Monk să-i facă rost de acid... sau ceva asemănător. O substanță care îi va permite să înfrângă barierele mentale ale soțului ei. În realitate, nu știa mare lucru despre aceste substanțe, neexperimentându-le nicio dată pe ea.

Atunci când își pierduse orice speranță, Adam rosti un șir de cifre, pe care le desluși cu greu și pe care îi ceru să le repete. 310551... Ea le numără pe degete. Șase! Erau șase... era combinația.

Fu cât pe-aci să bată din palme, apoi, aproape instantaneu, o cuprinse îndoiala. Și dacă era combinația unui alt lacăt? Cel de la vestiarul lui Adam de la bancă... sau de la un club sportiv? De la orice alt lacăt, în afară de cel care o interesa? Ezită să-l mai hărțuiască. Dacă insista, putea să se trezească tresărind, să înțeleagă ce încerca să facă. N-ar ezita nicio secundă să o denunțe, era sigură de asta, pentru că din cauza ei i se tăiasse mâna. Era ea, Dorana, cea care hotărâse mutilarea lui și n-ar ierta-o nicio dată.

Puse din nou dictafonul în buzunar și împinse încetîșor scaunul. Avea cifrele. De cum se va însera, valua mașina și va coborî la bîrlog. Vor deschide sacii, își vor împărți banii și se vor despărți. Ce se va alege din cei trei bărbați, puțin îi păsa. Ea nu simțise tandrețe decât pentru

Doc' Brannigan. În ceea ce o privea, va merge să ascundă partea ei pe coline, într-un loc pe care îl reperase în timpul unei plimbări. Nu avea nicio încredere în căsuțele automate, *lockers*, pe care poliția le putea deschide cu forța în anumite cazuri și nici în seifurile individuale pe care le închirieai într-o bancă. În orice caz, 500 000 de dolari reprezentau o enormă masă de bancnote de mici dimensiuni. Ar trebui să închirieze mai multe seifuri pentru a reuși să le îngrămădească pe toate, și asta ar putea atrage atenția. Nu voia nimic oficial, nimic care să lase urme sau să aibă nevoie de un act de identitate. Nu voia să se supună constrângerilor unui anumit program. Voia să-și poată recupera prada la orice oră din zi și din noapte. Acolo sus, în munte, pregătise deja totul. Exista o gaură în stâncă. Va băga acolo sacul, apoi va astupa deschizătura cu ciment. Unelte o așteptau la fața locului, le urcase una câte una de-a lungul săptămânilor în care își punea la punct planul.

În pragul camerei, se întoarse să-l privească pe Adam. Acum era aproape violet. Se surprinse sperând că va fi mort când va mai veni să-l vadă. Dacă poliția o interoga, va pretinde că n-a auzit nimic. În momentul în care ieșea, își dădu seama că uitase paharele și sticla. Se grăbi să le ia și părăsi camera. Avea ceea ce-și dorise și, de data aceasta, Dust nu putuse să-i stea în cale. Fără a face să scârțâie treptele, se întoarse la parter, puse sticla la loc și spălă paharele în mica chiuvetă a barului.

„Nu l-am otrăvit, recită ea în minte, ca și cum ar fi răspuns întrebărilor lui Moreno. Era foarte deprimat și mărturisesc că și eu aveam nevoie de un întăritor. Patronul lui, Dick Weston, tocmai mă anunțase că avea să-l dea afară imediat ce se va pune pe picioare! Soțul meu a insistat să-i dau să bea. Este un om foarte autoritar și niciodată n-am putut să nu-l ascult...”

Gândi că nu era prea rău. În sfârșit, nu era o comediană atât de proastă.

Anita veni să o salute înainte de a pleca și ceru vești despre „bietul domn”. Dorana se mulțumi cu banalitățile obișnuite și cele două femei se despărțiră.

— Dust nu s-a întors? se neliniști mexicana urcând în mașină. Este supărător, nu-mi place să vă știu singură aici, fără nimeni care să vă apere.

— Nu-i nimic, spuse Dorana care încerca să-și ascundă nerăbdarea. N-o să mai întârzie mult. Știi bine că nimeni n-ar risca să intre fiind el în grădină.

— Este adevărat, suspină Anita.

Porni motorul și se hotărî să plece. Dorana rămase un moment în picioare pe peluză. Combinația lacătelor îi dansa în minte. 310551... Râse nervos, gândindu-se că Adam îi convinsese pe cei de la FBI de vinovăția lui Dick Weston. Era comic! Bietul prostănac era probabil ascultat zi și noapte. Poate că era și filat în permanență, ca un criminal de temut. Dick Weston!

Simți o ușoară amețală. Avea pielea de găină și tensiunea nervoasă îi întărea vârfurile sânilor până a-i simți dureroși.

Este adevărat că renăscuse de când Dust era la mama dracului și Adam nu mai putea să-i facă rău. De fapt, nu voia mare lucru. Doar să i se dea o a doua șansă. O viață comodă, într-un apartament însořit, în compania unei fete adorabile. Și, mai ales, niciun soț, niciun tată... niciun câine!

Ridică privirea pentru a urmări apusul soarelui. În curând se va înnopta, deținea formula magică, va deschide cufărul comorilor și totul va fi bine.

28

Trase un fotoliu în fața lucarnei și se instalează cu picioarele încrucișate, pentru a aștepta venirea nopții. Își lipise palmele de brațele fotoliului, pentru ca țesătura să le absoarbă umezeala. Încercă să nu se mai gândească la nimic, în timp ce obscuritatea invadea grădina.

Dust se întoarce târziu, îl auzi fofilându-se în casă, apoi urcând la primul etaj. Găsind ușa camerei închisă, se va lungi pe mochetă pentru a face de pază sau va zgrepțana la nesfârșit în speranța că i se va deschide. Dacă nu apărea nimeni, se va ridica pe labele din spate și va umbla singur la clanță.

Dorana înțepeni. Dacă Adam murise între timp, Dust s-ar pune pe urlat ca un lup. Se va așeza la picioarele patului, își va da capul pe spate și s-ar pune pe interminabile scheunățuri, care puteau provoca iritarea vecinilor. Se simți enervată și regretă că nu se gândise să închidă ușa cu cheia. Totdeauna uiți ceva, asta e drama când vrei să faci din crimă o profesie.

Privi grădina pe care o luminau doar proiectoarele dispuse în fundul piscinei. Se întrebă dacă în micul portbagaj al mașinii ar putea încăpea partea sa din pradă. N-avea nici cea mai mică idee despre volumul pe care îl reprezentau 500 000 de dolari în bancnote de 5, 10, 50 și 100 de dolari, dar formau, fără îndoială, o enormă masă foșnitoare. Cumpărase la întâmplare saci pentru gunoi foarte rezistenți, dintr-un nailon special. I se garantase că niciun câine nu va reuși să-i rupă. Era important, deoarece coioții mișunau pe coline și nu voia să riște să-i sfâșie sacii. Nu știa cât timp va lăsa banii îngropați. Câteva luni? Un an? Își promisese să nu facă nicio nebunie; de altfel, nu-și dorea

nimic extraordinar. Dacă Adam nu murea, va cere divorțul sub pretextul că era incapabilă să coabiteze cu un infirm. Nimeni nu va găsi faptul neverosimil.

Își consultă ceasul. Era timpul să pornească la drum. Cuprinsă de o subită neliniște, urcă la primul etaj pentru a lua din biroul lui Adam automatul japonez pe care îl păstra în sertar. Arma nu era prea stânjenitoare și, la începutul căsătoriei lor, îi arătase cum se folosește. Ei nu-i plăceau pistoalele, dar se temea de vreo șmecherie de ultim moment. O răsturnare de situație... sau un complot din partea bărbaților pentru a o spolia de partea ei. Era mai bine să fie prudentă. Odată sacii deschiși, Doc', Monk și Dan puteau foarte bine să-și piardă mințile la vederea atâtor bani.

Trase siguranța automatului, astfel încât mica ideogramă să fie la vedere și îl puse în poșetă. Ea copiasse combinația lacătelor pe o bucățică de hârtie, prevenind un lapsus din cauza stresului. Era mulțumită de ea, dar puțin nervoasă.

Pe hol, Dust îi sări înaintea și scheună. Ea înțelese că cerea să i se deschidă ușa camerei pentru a-și vedea stăpânul, dar se făcu că nu înțelege și coborî scările în grabă.

Dacă se întâmpla ceva în absența sa, ar spune că avusesese brusc o criză de claustrofobie și fusese silită să iasă la aer.

Își puse pantofi fără toc neasortați cu poșeta, dar hotărî însă că nu era ceva grav și ieși în grădină. Să respire îi făcea aproape rău, atât de mult i se contractase diafragma. Se urcă în mașină, repetând în gând combinația.

Nu îndepărtase încă ipoteza unui quiproquo, a unei erori. Se gândea la toate lacătele pe care le utiliza Adam zilnic: vestiarul băncii, vestiarul clubului sportiv. Numai să nu fi dat, în buimăceala minții sale, cifrul care permite accesul la racheta de tenis și șosetele murdare!

Această eventualitate o urmărise toată seara. Ridică din umeri, trebuia să gândească pozitiv. Porni motorul, acționează telecomanda grilajului și conduse în noapte.

Dan și Monk întinseseră carton gudronat pe toate ferestrele, pentru a putea aprinde lumina fără riscul de a fi observați. Pe scurt, avuseseră noroc în după-amiaza aceea și lucrurile se desfășuraseră bine. Patrula nu încercase să pătrundă în atelier. După conversațiile auzite prin scândurile podelei, Dan înțelese că sticleții se vor limita să inspecteze locurile, aruncând câte o privire pe ferestre. Începuseră să obosească să scoată șobolanii din ascunzători și să calce pe colonii de gândaci. Era ora prânzului, le era foame și sete. Dan îi auzise interpellând, zguduind ușile zăvorâte. Fasciculele unei lanterne foarte puternice măturase parchetul, insinuându-se printre interstițiile dușumelei și imitatorul își reținuse o tresărire când lumina i se prelinse pe chip. Apoi se îndepărtară.

Dan așteptase răbdător, fără ca șobolanii să vină să-l hărțuiască. După o jumătate de oră, Monk îndepărtase scândurile care îl acopereau și scoase capul afară din gaură, hotărând că alerta luase sfârșit.

De atunci stăteau în așteptare fără să spună o vorbă. Lipsiți de radio, nu aveau nici măcar posibilitatea de a asculta știrile. Noaptea îi găsi în aceeași poziție. Dan spera ca Dorana să-și facă apariția în seara aceea, căci nu mai puteau aștepta. Se impunea luarea unei decizii. Trebuia fie să deschidă sacii, fie să accepte să-i împartă orbește, riscând o împărțeală inegală. Apoi fiecăruia îi revenea sarcina să se descurce cu partea lui din comoară.

Un zgomot de motor îi făcu să ciulească urechile. Rămaseră nemișcați, așteptând să afle dacă vehiculul se va opri în fața atelierului sau își va continua drumul. La acest joc fuseseră de multe ori dezămăgiți.

— Yo! Este Dorana, șopti Monk. Gata. Are combinația!

Se ridicară pentru a se apropia de ușă. De cealaltă parte cineva bătea ușor în ușă. „Eu sunt”, șușoti tânăra. Monk scoase cheia din buzunar și descuie batantul. Dorana se fofilă înăuntru. Avea răsuflarea tăiată, ca și cum tocmai se oprise din alergat.

— O am, făcu ea cu un murmur care semăna a geamăt.

— La dracu'! mormăi Monk, nu mai credeam.

Dorana înaintă, cu mâinile întinse în fața ei, în atelierul pe care îl lumina doar o lumânare fixată într-un castron. Dan o luă de braț pentru a o conduce, deoarece ochii lui erau de multă vreme obișnuiți cu întunericul.

— O să scot sacii, anunță Monk îngenunchind pe dușumea. O să dureze un timp să facem împărțeala, dar nu cred că sticleții vor mai trece în seara asta.

Îndepărtă febril scândurile care acopereau comoara și scoase de acolo sacii îngrămădiți în gaură. Dan se ghemui și el. Îi treceau fiori prin piele. Își puse mâinile pe coapse pentru a disimula tremurul. Dorana povestea cu jumătate de gură felul în care procedase pentru a obține combinația, dar nimeni n-o asculta. Oțelul lacătelor strălucea în lumina galbenă a lumânării. Cei doisprezece saci fură în sfârșit aliniați pe dușumea. Foșnetul bancnotelor avea acum ceva insuportabil. Dorana deschise poșetica pentru a lua o foaie de hârtie pe care o puse sub pata de lumină. Dan descifra un șir de numere.

— Iată, anunță ea cu o voce curioasă de fetiță. Asta trebuie să fie. În trei ne vom descurca mai repede.

Apoi încruntă sprâncenele și păru, în sfârșit, să-și dea seama de absența lui Doc' Brannigan. Dan o luă înaintea întrebării ei, explicându-i că bătrânul murise în urma unei crize cardiace. Citi pe fața ei că nu-l credea.

„Crede că l-am omorât, gândi el. Pentru ca părțile să fie mai substanțiale.”

Ar fi vrut să spună ceva, însă Dorana se dădu înapoi imperceptibil.

— Ni se fâlfâie! mârâi Monk. Rahat! N-o să stăm la priveghi. Trebuie să deschidem sacii!

Dorana întinse mâna spre cel mai apropiat lacăt. Degetele îi tremurau violent și îi veni greu să acționeze rotația numerelor, trebuind să o repete de trei ori. Cifrele cădeau la locul lor cu un mic zgomot metalic, care îi făcea să tresară. 3. 1. 0. 5. 5. 1.

Brățara de oțel se deschise în sfârșit cu un plescăit sec. Cum Dorana nu reacționează în niciun fel, Dan făcu să alunece cercul de fier afară din urechile care îl țineau și aruncă încuietoarea pe podea. Sacul era deschis, căscat, descoperind plicuri mototolite legate în teancuri cu elastice. Plata muncitorilor. Pe fiecare plic figura un nume cu o consonanță latină: Mendoza, Perez, Escadril, Gomez, Furano. Degeaba scutura Dan sacul, ieșeau întruna și se răspândeau pe dușumea formând o pătură foșnitoare din ce în ce mai groasă...

După primul moment de stupeoare, se rezeziră toți la plicuri pentru a le rupe. Plicurile nu erau lipite și era suficient să le desfaci cu degetul pentru a lăsa conținutul să cadă în podul palmei.

Apoi, Dan simți gustul de bilă umplându-i gura.

Erau goale... Sau, mai exact, nu conțineau decât statele de salarii, îndoite. Nu existau bani, nici măcar o bancnotă. Numai liste de plată contabilizând orele lucrate de Jesús Maria Ortega în câmpurile de salată din Salinas, să adune lăptuci în lădițe încărcate în spatele camionului.

Nu schimbă nicio privire, dar se înfundă în masa plicurilor cu un fel de teroare mută. Mâinile lor mototoleau și sfâșiau totul, aruncând bucățile de hârtie și

fișele contabile. Deveni foarte repede evident că niciun plic nu conținea bani.

Monk începu să bâlbâie înjurături de neînțeles. Dorana holbă niște ochi halucinați. Acum se îmbrânceau, făcând să zboare plicurile care, uneori, se aprindeau de la lumânare. Dan trebui să stingă cu palma câteva începuturi de incendiu.

— Ceilalți..., sughiță Monk, trebuie să-i deschidem pe ceilalți, poate că este o greșală.

Și se aruncă asupra celui de-al doilea sac, încercând să înșire cifrele pe cadranul lacătelor. Degetele lui groase și bătătorite se descurcau cu greutate. Dan îl imită, dar deja nu mai spera. Știa că nu vor găsi nimic. Nimic altceva decât sute de plicuri galbene și state de salarii. Dorana gema continuu, fără măcar să fie conștientă. Ea înghițea aerul, cu gura larg deschisă, rupându-și unghiile pe sistemele de închidere. Deschiseră șase saci fără a găsi altceva decât plicuri goale. Dan fu cuprins de un râs nervos, care îl făcu să verse lacrimi. Astfel, pe tot parcursul zilelor de așteptare, ascultaseră foșnetul unor banale bucăți de hârtie, luându-l drept cântecul inimitabil al dolarului! Îți venea să te dai cu capul de toți pereții!

Dorana izbucni în hohote de plâns și se adânci în contemplarea mâinilor sale pline de state de plată moto-tolite. Doar Monk își continua cercetările, deschizând sacii unul după altul, golindu-i cu o frenezie disperată. Blestematele de plicuri acopereau acum dușumeaua în întregime. Se întindeau, curgeau, alunecau. Luptătorul scotocea în acea saltea de hârtoage cu pumnii, sfâșiind, rupând. Nu era nimic. Niciun *cent*! Nici măcar cu ce să-ți cumperi un hamburger!

— Nu înțeleg, îngăimă Dorana. Este absurd. Unde sunt banii?

Dan scoase un hohot frustrat și se ridică. El realiză că de-abia se ținea pe picioare și trebui să se sprijine de un stâlp.

— Nu înțelegi? rânji el. Am fost trași în piept. Am fost manipulați. N-am fost niciodată bogați. Nicio clipă. Am furat saci goi, special pregătiți pentru noi!

— Ce tot spui acolo? mormăi Monk.

— Dar este evident, gâfâi Dan. Cineva a scos banii din plicuri și a îngrămădit sacii goi în camera blindată. Cineva care știa combinația lacătelor, iar noi nu puteam să ne dăm seama de numărul de prestidigitație decât după multă vreme. Și, furând grămada asta de hârțoage, am devenit în mod oficial jefuitorii băncii Trade Ltd. Bank!

— Dar cine? gemu Dorana. Dick Weston? El este directorul. Adam mi-a spus că îl suspecta de...

Ea tăcu, dar realiză că refuza însăși evidența.

— Este Adam, zise ea dintr-o răsufare. Adam ne-a întins o cursă.

— Exact, făcu Dan. A știut de la bun început. A ghicit ce puneai la cale și te-a lăsat în pace. Ne-a făcut țapi ispășitori... Înțelegi? Nimeni nu se va gândi să-l acuze pe el... A fost mutilat, a fost gata să crape. A fost o victimă. Marea victimă a afacerii, ostaticul torturat. Fără să știm, i-am furnizat un alibi beton.

— La dracu'! zbieră Monk, vrei să spui că s-a lăsat să i se taie mâna pentru a dejuca bănuielile poliției?

— Da... Știa tot din ce avea să se întâmple, dar a făcut pe prostul. De aceea a căzut în plasă așa de ușor. Ne servea momeala! N-am fi putut găsi un colaborator mai bun, avea tot interesul ca planul să meargă... și când te gândești că am crezut că suntem mai tari decât el!

— A sustras banii înainte de a pleca în concediu, îngăimă Dorana.

— Dar cum a putut să ghicească? sări Monk ridicându-se în picioare dintr-un salt.

— Nu știu, gemu Dorana. Am fost foarte prudentă.

Monk se năpusti asupra ei, cu fața strâmbată de turbare. O apucă de umeri și o ridică în picioare pentru a o zgudui.

— Idioato! vociferă el. Este numai vina ta. L-ai luat drept un prost și el te-a țepuit!

Dorana încercă să scape din strânsoare. Mâinile luptătorului îi zdrobeau carnea și se strâmba de suferință.

— Las-o! strigă Dan încercând să se interpună. Nu folosește la nimic. Totul s-a dus dracului, s-o ștergem!

Monk îl împinse cu dosul mâinii și imitatorul alunecă pe plicuri. Pierzându-și echilibrul, se lovi de unul dintre picioarele mesei și rămase pe jumătate inconștient. Monk o palmui pe Dorana din fugă, urlând jigniri pe care ura le făcea de neînțeles. Decepția îl făcuse în mod evident să-și piardă capul. Căzu la rândul lui pe salteaua de hârțoage și tânăra profită ca să scape. Îi sângera nasul și buzele îi crăpaseră. Năucită, căzu în patru labe și se târâ spre poșetă. Monk o lovea în spate chiar în momentul în care ea apucă gentuța. Dorana urlă. Debilul îi lovea trupul, ca și cum ar fi vrut să-i rupă fiecare os și să-i plesnească fiecare organ. O lovea fără reținere, cu obrazul deformat de ură.

— Destul! țipă Dan, o s-o omori! Oprește-te!

Instinctiv, căută din priviri bara de fier care le servise la săpat chiar în dimineața aceea. N-o vedea pe nicăieri. Flacăra lumânării, agitată de tumult, pâlpâia gata să se stingă. Restul se derulă foarte repede. Dorana băgă mâna în poșetă și se întoarse. Trase chiar fără a scoate arma din poșetă, iar pielea se aprinse la ieșirea glonțului. Monk, lovit în plin în frunte, se prăbuși pe spate, cu brațele în cruce, iar plicurile șifonate îi băură sângele care îi curgea din spatele craniului. Dan își astupă urechile. În

liniștea nopții, detunătura părăsise asurzitoare. Trebuie că răsunase în labirintul perimetrului de antrepozite, explodând sub tabla hangarelor. Dacă sticleții patrulau prin apropiere, era imposibil să n-o fi auzit.

Dorana îngenunche. Ciufulită, cu fața mânjită de sânge, era de nerecunoscut. Dan schiță un gest în direcția sa, dar ea ridică arma în direcția lui.

— Trebuie să plecăm, zise el. Să nu rămânem aici, nu mai avem ce face. Întoarce-te la tine acasă.

— Nu! țipă ea. Îmi vreau banii! Sunt sigură că voi ați reușit să deschideți lacătele, Monk și cu tine. Voi ați scos banii din saci ! Sperați să cad în cursă?!

— Nu fi idioată! șuieră Dan, dacă am fi reușit să forțăm lacătele, nu te-am fi așteptat!

— Eu nu sunt idioată! urlă Dorana cu o voce stridentă. Nu mă face idioată, ratatule! Nu sunt mai idioată decât voi!

Dan ar fi vrut să tacă. Zbieretele ei îi răneau timpanele. Nu îndrăznea să se miște. Dorana îi bara drumul spre ușă și el bănuia că ar fi suficient un fleac pentru a se hotărî să tragă. Gura crăpată o jena în vorbire și el nu înțelegea tot ce zicea. Dorana se încăpățâna să se creadă victima unui complot, își cerea banii, vorbea de o fetiță care o aștepta într-un apartament frumos și luminos.

Deodată, lumina albăstruie a unui proiector acoperi clădirea. Se infiltra pe sub ușă, prin gaura broaștei și spațiile libere ale cartonului gudronat cu care astupaseră ferestrele. Dan știa că era vorba de proiectorul mobil al vehiculului de patrulare. Mașina Doranei, parcată în fața fostei manufacturi de țigări de foi, atrăsese atenția sticleților. Retragera le era tăiată, nu vor putea ieși pe ușă principală decât cu mâinile deasupra capului. Totul era pierdut.

O sirenă răsună în traveea hangarelor. Soseau alte mașini, încercuind clădirea. Lumina proiectoarelor lumina violent încăperile de sus.

— Dorana Smart? se auzi un megafon. Mă auziți? Știu că sunteți acolo. Agentul federal Moreno vă vorbește. V-am urmărit de pe colină. Cred că trebuie să discutăm calm. Am auzit împușcătura, sunteți rănită?

Dan se îndepărtă repede de ferestre. Se lăsă în genunchi și se gândi că mai aveau încă o șansă să scape cu bine. Canalul de evacuare... Canalizarea pe care Monk o scosese la lumina zilei în timp ce căutau sub dușumea!

Îndepărtând plicurile, pipăi pe jos în căutarea scândurilor desfăcute. În timp ce megafonul continua să urle, degajă intrarea în conductă și îndepărtă „capacul” de tablă pus de Monk.

— Dorana, găfâi el. Putem s-o ștergem pe-aici... este suficient să te târăști. Trebuie să dea într-un canal de scurgere.

Tânăra femeie aruncă o privire îngrozită. Dan realizează că scoțând placa din tablă eliberase o pereche de șobolani care tropăiau acum sub covorul de plicuri, atrași de mirosul unsuros al lumânării.

— Vino, spuse el încercând s-o apuce pe tânără de încheietură.

Ea apasă pe trăgaci și Dan simți o arsură puternică străpungându-i tricepsul și ajungându-i sub braț. Se gândi: „Sunt atins” și se aruncă pe spate.

— Ieșiți cu mâinile sus! urlă megafonul. Ieșiți sau intrăm cu forța!

De data aceasta, Dan se făcu una cu pământul. Îi era atât de teamă, încât nu încerca niciun dezgust. Își băgă capul în canalizare. Umerii de-abia îi intrau, dar pereții conductei erau acoperiți cu o peliculă lipicioasă care îi ușura înaintarea. Se târâ orbește, pe întuneric. Ceva cald i

se prelingea de-a lungul corpului, dar nu-i provoca mare suferință, deducând că nu era rănit grav. Înainta sprijinindu-se în picioare, ca omul-ghiulea care ar fi încercat să evadeze dintr-un obuzier cu zece secunde înainte de a se aprinde fitilul. Lucruri vii i se loveau de obraz. Lucruri păroase, care chițăiau de teroare și fugeau. Se târa fără să știe dacă avea să ajungă undeva sau va rămâne înțepenit în vreun cot, acolo de unde nimeni nu l-ar mai auzi strigând după ajutor. Încerca să-și țină gura închisă, de frică să nu înghită ceva. Înainta, încetul cu încetul, cu mușchii dureroși. Se înfunda în noaptea pământului.

Dorana se întoarse spre ușă. Pistolul era foarte cald între mâinile sale și emana un miros înțepător, neplăcut. Îl văzuse pe Dan dispărând în canal cu un simțământ de groază de neînvins. Cum de puteau avea curajul să intre într-o asemenea cloacă? Nu se simțea în stare să-l imite.

Megafonul continua să strige cuvinte pe care ea nu le înțelegea. Știa că totul este pierdut și că nu putea merge la închisoare. Cu niciun preț. Ea nu era rea, nu merita să fie pedepsită. Voise doar să fie liberă, să locuiască într-un apartament frumos și să facă fericită o fetiță.

Bătăi în ușă. Lovituri violente. Aveau s-o prindă. Aveau s-o închidă într-o celulă, în compania unor femei rele până când va deveni foarte bătrână și foarte urâtă. N-ar putea niciodată să suporte o asemenea existență. Mai bine să termine imediat.

Întoarse pistolul spre ea, încercând să-și amintească ceea ce citise despre cea mai bună metodă de a se sinucide. Se spunea că – pentru a nu da greș – trebuia să pui țeava armei în gură, dar găsea acest lucru oribil pentru o femeie. Avea ceva dezgustător. Obscen. Strecurând o mână în corsaj, încercă cu vârful degetelor să localizeze amplasarea inimii. Îi bătea așa de tare, încât nu fu deloc greu. Puse țeava pe piele, chiar deasupra dantelelor sutienului. În

felul acesta, lucrul i se părea mai corect. Ușa căzu, smulsă din țățâni de lovituri de măciucă, iar lumina proiectoarelor intră în valuri. Aceasta îi aminti de arsura *sunlights*, la ședințele foto din tinerețea sa. Un *shooting*, cum se spunea în lumea modei.

Dorana zâmbi. Când prima siluetă apăru în lumină, apăsă pe trăgaci. Muri rostind „cheerio!”, cum fusese învățată la școala de manechine.

29

Dan ieși într-un colector principal, unde fu cât pe-aci să se înece. Învîngându-și teama, începu să alerge de-a lungul tunelului, aproape orbește, orientându-se după lumina depărtată a unui bec de siguranță. Rătăci astfel vreo oră, neavând nicio idee despre direcția în care mergea, măcinat de obsesia că se învâрте în cerc.

Sfârși prin a cădea în gol, rostogolindu-se pe panta unui canal de scurgere aflat sub cerul liber. Tranșeea de beton șerpuia printre clădiri și terenuri virane. Sârmă ghimpată proteja marginile și, din când în când, pasarele de fier vechi și ruginit treceau pe deasupra. Era puțină apă pe fund – un pârlăuș noroios –, astfel încât se putea merge fără să te uzi în cea mai mare parte a drumului. Dan era ud, puțea, iar pantofii erau murdari de noroi ca ai unui scafandru. Se deplasă cu repeziciune de-a lungul malului canalului, razant pe lângă zidul de ciment. Resturile cele mai felurite blocau tranșeea: frigidere, schelete de motociclete și chiar caroserii de mașini incendiate. Dan trecu pe sub mai multe poduri și deranjă vagabonzii care aruncară în el cu cutii de conserve. Suferea de multiple contuzii

și de zgârieturi cauzate de târârea forțată. Se simțea cuprins de panică doar gândindu-se la murdăriile în care își scăldase rana. Ar fi dat orice pentru a se spăla și a se dezinfecta.

Merse multă vreme, încercând să se îndepărteze cât mai mult posibil de zona antrepozitelor. Nu știa dacă era urmărit sau dacă se știa ceva de fuga sa. Oare Dorana îl denunțase? Dacă așa se întâmplase, era terminat. Rănit și fără bani, va trebui să se predea poliției din proprie inițiativă, dacă nu voia să crape în vreo fundătură de teren viran.

Mergând de-a lungul canalului, se îndrepta spre vest cu gândul de a urca paralel cu marea spre colinele din Santa Monica. Parcurse „cartierele rău famate”, la mică distanță de calea ferată, luând-o spre Long Beach. Spera să aibă destulă energie pentru a ieși din rețeaua urbană și să dispară în afara orașului.

Își consumă ultimele forțe astfel. Pe parcursul înaintării sale, se intersectă cu mai multe grupuri de vagabonzi ieșiți la ciordeală, dar tabloul înfiorător pe care îl oferea, acoperit de sânge și noroi, îi făcu să se răzgândească să-i caute nod în papură. Mărșălui până în zori și sfârși prin a-și pierde cunoștința într-un șanț, la câțiva metri de vehiculele care circulau cu mare viteză. Se trezi la prima rază de soare, cu veșmintele mocirloase și pietricele încrustate în carnea obrazilor. Subsuoara străpunsă îl ardea, dar știa că rana nu era gravă, altfel n-ar mai fi putut sta în picioare. Se hotărî să întoarcă spatele orașului și să escaladeze colinele cu speranța de a se introduce într-o casă goală pentru a fura niște haine curate și ceva de mâncare. În jurul său, vile pe piloni din oțel se ridicau pe versantul dealului. Unele, presărate cu antene de satelit, păreau să fi fost înălțate pe o pistă de decolare a unui perimetru militar. Era puțină vegetație, deoarece influența deșertului își intra în drepturi de-ndată ce te îndepărtați de zonele cu

irigații. Dan mergea în zigzag, în vântul prăfos care îi usca gâtulejul. Îi era sete și rana îl făcea să sufere. Sfârși prin a intra într-o pădurice, nu departe de un bungalow înconjurat de garduri mânjite cu acea vopsea albastră care le place mexicanilor, pentru că are renumele de a alunga muștele. O femeie bătrână puna rufe la uscat. La picioare, pusese un lighean cu lenjerie înmuiată și un radio portabil, a cărui antenă scânteia în soare. Dan își spuse că era probabil singură și că ar putea profita să se strecoare în casă, dar era mult prea slăbit pentru a se ridica. Rămase deci acolo, tăvălit în praf, dezgustat de propria-i slăbiciune, în timp ce răsună muzica buletinului de știri.

— Lovitură de teatru în afacerea jafului de la banca Trade Ltd., fornăi radioul. În cursul nopții, LAPD, asistată de FBI, a reușit să localizeze bârlogul răufăcătorilor, la marginea din Watts, într-un cartier de antrepozite. Agentul federal Moreno a dezvăluit reporterilor noștri că fusese condus pe acele locuri de însăși Dorana Smart, soția bancherului mutilat de gangsteri. Dorana Smart făcuse obiectul unei supravegheri discrete de la începutul anchetei. S-ar părea că fusese sedusă și manipulată de creierul operațiunii, un bărbat despre care se dețin doar semnalmente vagi și care ar fi intrat în intimitatea cuplului dându-se drept grădinar. În această noapte, în jurul orei unu, forțele de poliție, alertate de mai multe focuri de armă provenind din ascunzătoarea bandiților, au luat cu asalt clădirea. După primele constatări, Dorana Smart s-a sinucis în momentul în care polițiștii au ajuns la fața locului. Înăuntrul se găsea deja un alt cadavru, cel al unui anume Patrick F. Cornell, mai cunoscut în lumea luptătorilor profesioniști sub porecla de Baby Monk. Agentul federal Moreno crede că răufăcătorii au intrat în conflict în momentul împărțirii banilor. „Sacii au fost deschiși și plicurile golite”, a declarat el. Corpul lui Doc' Brannigan, cel care era

supranumit de câteva zile „călăul mexican”, a fost descoperit în dimineața aceasta într-o zonă pentru descărcat gunoaiile, la câteva străzi distanță de bârlogul bandei; cât despre cel de-al patrulea bărbat, creierul afacerii, totul ne face să credem că a fugit prin canalele de scurgere, luând și banii cu el. Au fost organizate căutări amănunțite, însă pentru moment fără rezultat.

Dan se lăsă pe spate, indiferent la muștele care se așezau pe fața sa. Avu presentimentul că va muri acolo, în acea văgăună prăfuită.

Auzi găfâielile câinelui o oră mai târziu și știi, din instinct, că era vorba de Dust. Avu certitudinea că animalul îi luase urma și venea să-l termine. Într-un minut, Dust avea să-i apuce gâtul între maxilare și să-l strângă fără să latre, pentru a-i zdrobi laringele. Avea să facă acest lucru fără ură, dar conștiincios, ca un bun profesionist, apoi avea să se întoarcă în Beverly Hills tropăind, iar Adam Smart îl va mângâia pe cap pentru a-l felicita pentru că pusese punct afacerii.

Dan se ridică într-un cot. Silueta câinelui se mișca în soare. Se apropia.

Fu tentat să fugă, dar își dădu seama că n-ar ajunge departe. Instinctul de conservare îl făcu totuși să râcăie pământul în căutarea unei pietre ascuțite pe care s-o folosească drept armă.

Dust rămase nemișcat la trei metri distanță și scoase un scheunat scurt, ca și cum ar fi încercat să anunțe pe cineva. Părea extenuat și-și scosese limba găfâind. Dan voia să strige la el s-o șteargă de acolo, când auzi pietricelele scârțâind. Un minut mai tâziu, o umbră îi acoperea soarele.

— Ei bine! șopti Adam Smart, arăți cam rău.

Dan miji ochii. Era bancherul. Avea răsuflarea tăiată, neras și părea să-și fi pus un impermeabil peste pijama. Purta cizme mari, militare, Airborne paratroopers.

— Lasă piatra, făcu Adam. Nu-ți vreau răul. Sunt aici pentru a te ajuta, dar am cam multă morfină în vene, așa că va trebui să faci și tu un efort. Ridică-te..., mașina mea este jos, pe drum. Dacă reușești să te târâști până acolo, o să te duc de partea cealaltă a muntelui. Grăbește-te! Dust nu te va mușca. Sticleții te caută, nu trebuie s-o lungim.

Dan ezită. Smart nu avea aerul de a fi în apele sale. Avea fața roșie și transpira. Purta brațul mutilat într-o eșarfă și se sprijinea într-un baston cu capătul din fier.

— Mișcă-te, insistă el. Am o febră de 39,5°C și trebuie să fiu înapoi înainte ca dispariția mea să declanșeze haosul. Sunt aici ca să te ajut. Nu vreau să te salte FBI-ul.

Dan se sculă. Escortați de câine, cei doi bărbați coborâră șchiopătând spre mașina parcată la marginea drumului.

— Lui Dust i-a trebuit ceva timp să te găsească, explică Adam, dar am luat ca ipoteză de lucru că nu puteai să fugi decât prin canalizare. Am mers să-ți luăm urma în preajma canalului de scurgere din zona antrepozitelor. Bine gândit, nu?

Îi făcu semn lui Dan să se instaleze la volan.

— Prefer să conduci tu, spuse el. Cu o singură mână nu este ușor, chiar având cutie automată. Nu sunt încă obișnuit.

Se urcară în vehicul, în timp ce Dust sări pe banca din spate prin geamul lăsat.

— Ia-o spre munți, ordonă Smart. Am adus totul pentru a te îngriji: haine de schimb, o trusă medicală, un rucsac cu provizii și bidoane cu apă.

— Sunteți ca o adevărată mămică! rânji Dan pornind motorul.

Părăsiră în grabă drumul pentru a o apuca pe un altul în serpentină, care se cocoța pe versantul unui deal aflat în mijlocul cactușilor și al copacilor Joshue.

— Oprește-te aici, comandă bancherul indicând păduricea. Deschide portbagajul și ia de acolo ceva să te cureți. N-o lungi prea mult, nu avem timp, ar fi prostesc să ne lăsăm surprinși tocmai acum.

— Am fost rănit, făcu Dan. Soția dumneavoastră a tras asupra mea. Cred că glonțul a ieșit.

— Atunci nu-i nimic, evită Smart. Sunt sulfamide în trusa cu medicamente.

Timp de o jumătate de oră, Dan încercă să-și recompună figura umană. Smart prevăzuse două bidoane cu apă. Dan le folosi pentru a se spăla. Încerca o stranie impresie de ireal să se agite gol sub ochii lui Dust, care stătea neclintit. Smart se instalase pe banchetă și fuma. Trebuia să lupte și cu somnolența care îl făcea să moțăie.

— Vă este rău? nu putu Dan să se abțină să întrebe.

— Nu, spuse bărbatul. Cu morfină, nu.

— Trebuie să știți un lucru, mărturisi imitatorul. Eu nu bănuiam că o să vă mutileze. Altfel n-aș fi intrat în combinația asta.

— Știu, suspină Smart. Dar când ai aflat, n-ai făcut nimic pentru a-i împiedica.

Avu un râs care venea din piept și tuși strâmbându-se.

— Haide! Nu-ți mai bate capul, zise el, om bun. Oricum, eu eram de acord... S-ar putea spune chiar că am fost complicele vostru fidel, fără știrea voastră desigur. Dar ai înțeles deja asta, nu-i așa?

Dan clătină din cap. Scăpase de jeg și se simțea mai bine. Deschizând trusa de prim-ajutor, începu să-și curețe rana. Era o plagă superficială, interminabilă, dar lipsită de

gravitate, dacă nu se va infecta în zilele următoare. O presăra cu sulfamide și își făcu un pansament. Hainele îi erau prea mari, dar erau curate; îi făcu plăcere să le îmbrace. Când termină, Smart îi întinse o ploscă de argint cu whisky din malț pur. Dan bău, lăsând la o parte orice rușine.

— Ați știut de la bun început, nu-i așa? întrebă el ștergându-și gura. Din prima clipă...

— Este adevărat, mărturisi Adam cu lehamite. Nici nu era greu. Dorana n-a știut niciodată să joace teatru și, când încerca să mintă, era limpede ca lumina zilei. Știi că pentru asta s-a măritat cu mine? Pentru că, spre deosebire de colegele ei, odată terminată cariera de manechin, nu putea să spere să joace în seriale. Nu mi-a fost greu să înțeleg ce urzea. Nu era nimic vrăjitoresc, de fapt nu trebuia decât să citesc pe fața ei... Asta a început când i-am explicat noile măsuri de securitate luate de Weston: camera blindată, amprenta palmei și cea vocală. Imediat am văzut planul urzindu-se în ochii ei. Apoi, a trebuit doar să fiu puțin atent, s-o urmăresc în căutările ei, înșelătoriile de fiecare zi. Când s-a documentat asupra ta, omul cu vocea din cauciuc, am știut că va trece la acțiune.

— Și i-ați ușurat misiunea.

— Da. Sub pretextul de a-i cere sfatul, i-am dat textul înregistrării. Era destul de naivă, nu i s-a părut ciudat. Avea totuși o scuză: mă lua drept un imbecil în toată regula. Pentru a reveni la felul în care mi-am conceput planul, pur și simplu am urmărit-o pe Dorana aproape în fiecare zi. Aveam timp; la bancă sunt liber să-mi organizez programul și fac mai ales prospectări în exterior. Am văzut-o vizitând antrepozitele, alegând manufactura de țigări de foi. Din acel moment era ușor. Am pus microfoane de înaltă fidelitate în baracă. Știi, chestiile acelea nu mai mari de 25 de centimetri și care se vând cu 100 de

dolari în toate prăvăliile de „securitate”. Se pare că încorporații fac mare vânzare. Sunt dotate cu baterii care asigură un an de emisiune continuă. Imediat ce i-a instalat pe Brannigan și pe Monk în baracă, am știut totul despre planurile lor.

— Așadar, știati că o să fiți amputat? se miră Dan. Și asta nu v-a făcut să dați înapoi?

— Nu. Oricât de bizar ar părea, eram într-o pasă proastă. De un an mă gândeam să mă sinucid. Mai precis, de când doctorul meu mă anunțase că eram pe cale să devin impotent. O poveste de porozitate vasculară care mă împiedică să „mă încordez”... nu e mare lucru de făcut și nu vreau să te plictisesc cu poveștile mele. În fiecare seară mă închideam în biroul meu și puneam pistolul pe sugativă, întrebându-mă dacă aveam să-l folosesc sau nu. Nu mai aveam viitor, nici ca bărbat și nici ca bancher. Știam că Weston și consiliul de administrație plănuiau să mă dea afară în scurtă vreme. Perspectivele nu erau deloc atrăgătoare. Mica urzeală a Doranei mi-a... schimbat planurile, dacă înțelegi ce vreau să spun? Era, brusc, ca o diversiune. Un fel de sfidare. Nu aveam nimic de pierdut. M-am gândit că, fiind puțin șiret, puteam s-o duc de nas pe ea și pe voi toți. Asta m-a entuziasmat. De azi pe mâine, am ieșit din marasm. De fapt, vă sunt dator, mi-ați salvat viața. Acceptarea mutilării este o chestiune de context, pare dur de admis, știu asta, dar eram disperat, la capătul puterilor. Oricum, în timpul războiului, am văzut indivizi mutilați voluntar, pentru a nu mai pleca pe front. Își trăgeau un glonț în picior sau în mână, chiar dacă își sfărâmau mai multe degete. Ești prea tânăr pentru a-ți aminti, dar, în timpul războiului din Vietnam, puștii convocați de consiliul de recrutare își tăiau degetul mare sau arătătorul de la mâna dreaptă cu securea pentru a scăpa de înrolare. În acest fel, le era imposibil să

manevreze o armă... Majoritatea o făceau fără alt anestezie decât o jumătate de sticlă de whisky dată pe gât. Eu, pe lângă ei, am beneficiat de tot confortul unei intervenții fără durere!

— Pe scurt, ne-ați întins o cursa..., mormăi Dan.

Smart râse surd.

— Este adevărat. Ți-am zis că am fost ca un tată pentru voi. Nu puteați da peste o victimă mai dispusă să dea dovadă de bunăvoință decât mine! Am făcut pe idiotul, m-am prefăcut că nu te recunosc sub deghizarea de grădinar. M-am prefăcut că mă las înșelat de pălăvrăgeala lui Doc' Brannigan. La naiba! Acum pot s-o spun: erați în același timp grotești și înduioșători! Adevărați amatori! Cât despre lovitura neverosimilă pe care ați pus-o la cale, chiar și un puști de zece ani ar fi priceput că este tras pe sfoară. Și bietul bătrânel care făcea pe doctorul! Era patetic.

— Ați acceptat totuși să riscați la operație, remarcă Dan.

Smart dădu din umeri.

— Nu puteam face altfel. Era periculos, firește, dar mă pregătisem atât de mult să mor în ultimele luni, încât nu-mi era frică. Știam că această mutilare mă va spăla în ochii sticleților. Nicio ființă întreagă la minte n-ar accepta să i se taie mâna, chiar pentru două milioane de dolari. Un bancher veros ar fi inventat altceva: că fusese condus în fața calculatorului după ce fusese drogat... că fusese constrâns, cu revolverul la tâmplă, să deschidă camera blindată sau ceva în acest gen, dar nu și *asta*! Amputarea era pentru mine ca un certificat de onestitate. Singura teamă pe care am simțit-o cu adevărat a fost ca acest țicnit de cioclu să nu mă facă să crăp cu somniferele lui. De fiecare dată când puteam, le scuipam și mă făceam că dorm. Simțeam că era pe punctul de a claca, aproape că-mi făcea milă bietul bătrânel. Când îl vedeam că se apropia cu

seringa, tremuram la gândul că nu va mai reuși să mă trezească pentru apelul de control de dimineață. Doar atunci mi-a fost teamă, pentru că ar fi fost prostesc să clachez atât de aproape de țintă.

— Dar Dust? întrebă Dan. Tot timpul ne-a pus bețe în roate...

— Dust nu este decât un câine, suspină Adam. Nu putea înțelege ce se petrece *în realitate*. De la început până la sfârșit, el și-a făcut meseria, încercând să-mi apere interesele. Recunosc că asta a complicat ușor lucrurile. De asta am încercat să-l păstrez lângă mine la spital. Tremuram gândindu-mă că se va lansa în căutarea voastră, să vă lichideze unul după altul. Știam că e în stare.

— Ați încercat, într-un fel, să ne protejați?

— Da.

— Când l-am văzut dând târcoale antrepozitului, am crezut că l-ați trimis pe urmele noastre...

— Nu, nu era vina mea. A făcut asta din proprie inițiativă. Eu eram ținut la pat, bolnav. Nu puteam să-l împiedic. Am încercat să-i bag mințile în cap, să-i ordon să nu plece de acasă, dar n-a fost chip. Voia să se răzbune, am simțit asta. Dacă l-aș fi legat, ar fi fugit; știi foarte bine că nu poți să-l ții pe Dust captiv multă vreme, ați trăit experiența asta pe propria piele. Mi-am făcut sânge rău pentru voi. Nu voiam să vă omoare înainte de deschiderea sacilor.

— Dumneavoastră i-ați dat, așadar, de bunăvoie, Doranei cifrul, nu-i așa?

— Desigur. Biata de ea! Ce urzeală neverosimilă! Să mă forțeze să beau, sperând că o să mă facă să delirez. Știam că încerca să facă rost de cifrul lacătelor și mă întrebam când avea să se decidă să mă interogheze. Dacă n-ar fi recurs la această stratagemă idioată, m-aș fi prefăcut că am temperatură și aș fi vorbit în somn. Trebuia să ne

mișcăm repede, să se termine odată. M-am supus cu plăcere farsei puse la cale de ea. Oricine ar fi intrat la idei, dar nu și Dorana. Ea trăia în visurile ei...

— Știați că FBI-ul o supraveghea?

— FBI-ul supraveghează pe toată lumea: Dorana, Anita, Dick Weston și o grămadă de lume de la bancă, asta-i procedura obișnuită. Știam că sticleții o vor urmări dacă părăsea vila, dar nu eram prea neliniștit; ei n-ar fi intervenit, dacă n-ar fi fost împușcăturile. În fond, soția mea avea tot dreptul să se întâlnească cu un amant la antrepozit, nu-i așa? FBI-ul n-ar fi dărâmat ușa hangarului pentru a o surprinde în pat. Nu, pericolul nu era imediat.

— Dar ce sperați lăsându-ne să deschidem sacii?

Smart surâse răutăcios.

— Să mă răzbun, spuse el apăsător. Să vă fac să înțelegeți că v-am tras pe sfoară. Era important pentru mine. Cu sacii deschiși, nu vă mai rămânea decât s-o luați la sănătoasa cu coada între picioare și să vă întoarceți la bietele voastre vieți de mizerie, încercând să scăpați de ordinele de căutare lansate împotriva voastră. Dorana s-ar fi întors acasă învinsă, iar eu aș fi avut satisfacția de a o da afară. Fără un ban, bineînțeles. V-am supraestimat, credeam că veți fi destul de inteligenți să vă despărțiți prietenește, păcăliți, dar fairplay. Nu credeam că lucrurile se vor transforma în omoruri. După ceva vreme, l-aș fi orientat pe Moreno spre hangar, prin intermediul lui Dust, ca să găsească sacii deschiși. Asta ar fi acreditat ideea că lovelele se evaporaseră pur și simplu. Afacerea n-a evoluat chiar așa cum doream eu.

— Dar banii? întrebă Dan. Unde sunt?

— La loc sigur. Nu mi-a fost greu să scot teancurile de bani din plicuri, pentru că eu sunt cel care se ocupă de camera blindată. Lovelele au rămas un timp ascunse în

plafonul fals din biroul meu, apoi i-am scos de mai multe ori într-un rucsac de sport. La bancă, oamenii înclină s-o șteargă când îmi fac eu apariția din cauza lui Dust. Asta îmi lasă libertate de mișcare. În timpul celor trei zile care au precedat plecarea mea în concediu, am manevrat banii sub nasul și barba lui Dick Weston. Era destul de amuzant. Știam că nimeni nu se va atinge de saci înainte de întoarcerea mea.

— De ce ați întârziat atât de mult să dați combinația lacătelor soției? Pentru a fi credibil?

— Da. Nu-i puteam da prea repede cheia pe tavă, ar fi început să bănuiască ceva.

— Credeați că lucrurile vor lua această întorsătură la antrepozit?

Smart se strâmbă.

— Nu. Nu credeam că Dorana se va omorî, asta nu. N-aș fi crezut-o niciodată în stare de așa ceva. Trebuie să mărturisesc că a crescut puțin în ochii mei.

— Sunteți un ticălos, scuiță Dan. Nu bănuiați că sticleții vor ataca?

— Nu, nu aveau niciun motiv s-o facă, era prematur. În mod normal, ar fi organizat o urmărire, asta da. N-ar fi dat buzna în casă decât dacă Doc' Brannigan sau Baby Monk ar fi comis greșeala să se arate. Focurile de armă au grăbit totul. V-ați comportat toți ca niște idioți, în loc să vă acceptați înfrângerea și să vă despărțiți frumos. Sunt, totuși, bucuros că ai scăpat.

— Ah, da? șuieră Dan. Și de ce mă rog?

— Pentru că acreditezi teza „creierului” volatilizat, al misteriosului domn X dând bir cu fugiții și luând și prada cu el. Asta mie îmi convine. Nu țin deloc să te aresteze.

— Și dacă totuși se întâmplă? obiectă Dan. Acceptați, deci, riscul ca eu să le spun adevărul sticleților?

— Care adevăr? pufni în răs Adam. Că v-am dat țeapă? Nimeni nu va crede. Poliția va crede că ai dosit paralele pe undeva, asta-i tot! N-o să-ți asculte nimeni povestea. Este absolut neverosimilă și de aceea este genială! Nu uita: *eu sunt victima*. Eu sunt cel mutilat de voi și care era să crape din cauza cangrenei!

— Și Dorana, care este locul ei în toate astea?

— L-am văzut pe Moreno în dimineața asta, făcu blând Adam. Crede că domnul X mi-a sedus soția, că s-a introdus la mine în casă dându-se drept grădinar pentru a-mi afla secretele. Crede că Dorana, îndrăgostită fiind, s-a lăsat manipulată, că a vorbit prea mult și că niciodată nu și-a dat seama de ceea ce se pregătea. În niciun moment, după părerea lui, ea n-a bănuیت că amantul ei pune la cale jefuirea băncii și, cu atât mai puțin, mutilarea mea. De aceea s-a sinucis când a realizat că domnul X s-a folosit de ea. Moreno își imaginează că avea obiceiul de a se întâlni cu „grădinarul” la manufactură pentru a-și face de cap și că aseară, cuprinsă de îndoială, a descins acolo pe neașteptate. A surprins banda în toiul împărțelii, i-a amenințat că îi denunță la poliție, ținându-i la respect cu pistolul meu. Confruntarea s-a transformat într-o încăierare care s-a terminat în felul pe care îl știi.

Cei doi bărbați se priveau în tăcere. Erau amândoi epuizați și nu-și mai permiteau luxul unei demonstrații de agresivitate.

— Nu pot să întârzii prea mult, rosti Smart în cele din urmă. Trebuie să mă întorc cât timp morfina mai are încă efect asupra mea, după asta mă voi simți foarte rău. Mai e ceva: un cadou de adio. În rucsac vei găsi un plic care conține 20 000 de dolari. I-am luat din pradă pentru a-ți permite să dispari. Nu țin deloc să pună laba pe tine sticleții. Dă-te la fund. Nu uita că portretul-robot îți figurează încă în dosarele FBI. Am încercat să încurc piste,

dar idioata de Anita ți-a făcut o descriere foarte fidelă, fără îndoială cu speranța că va obține cartea verde drept recompensă a colaborării sale! Nu trebuie să se facă vreo dată legătura între portretul „grădinarului” și Daniel Norris, imitatorul din Las Vegas. Voiam să-ți atrag atenția în mod special asupra acestui aspect. Pentru sticleți, domnul X este tot evaporat cu lovelele de la Trade Ltd. Pe scurt, aș spune: nu deveni niciodată celebru, domnule Norris. Gândește-te ce s-ar putea întâmpla dacă Moreno ți-ar vedea imaginea la televizor... Rămâi ascuns și anonim într-un colț pierdut al unei localități îndepărtate. Deschide-ți o afacere de viermi pentru pescuit; închiriază bărci în Florida. Ai un mic capital de pornire. Mergi să te îngropi acolo unde vecini îți vor fi doar țânțarii și crocodilii.

Cu această ultimă perfidie, se strecură la volan, trânti portiera și demară, lăsându-l pe Dan în lumină, în mijlocul hainelor aruncate pe jos. Tânărul privi în urma vehiculului care se hurduca pe pantă, fără a reuși să înțeleagă cu claritate ce simțea: ură sau o imensă ușurare. Dust îl țintuia din priviri prin luneta din spate, ca și cum ar fi regretat că lucrurile se terminau acolo.

30

Dan coborî de pe munte pentru a lua Greyhoundul care se îndrepta spre San Francisco. Cu rucsacul la spina, avea acum aerul unui drumeț cam obosit. Barba îi crescuse. Cât despre capul său, îl va rade cu multă grijă cu un aparat electric pe baterii, ceea ce îl va face de nerecunoscut și, la drept vorbind, destul de puțin atrăgător.

Încerca o stranie senzație de plutire, ca atunci când ai donat prea mult sânge la Cruce Roșie. N-avea nicio idee referitor la ce va face.

În săptămâna care urmă, rana de la subsuoară se închise fără complicații, pentru că-și schimba pansamentele în fiecare dimineață cu scrupulozitate. Ziarele îngropaseră afacerea de la Trade Ltd. Portretul-robot al „grădinarului” fu difuzat nu ca efigia unui presupus criminal, ci a unui „martor principal, care trebuia să se prezinte de urgență la secția de poliție”. Toți cei care îl cunoșteau pe acel bărbat erau invitați să dea informații susceptibile să permită agenților federali să-i dea de urmă.

Dan studie îndelung desenul și nu încercă decât o neliniște surdă. Cu barba și capul ras, nu mai semăna deloc cu cel din fotografie. Schița fu publicată doar de trei ori, apoi dispăru de pe coloanele faptelor diverse. Timpul trecea. În micul univers al Actualităților, jaful de la Trade Limited Bank of California devenise deja un eveniment antediluvian.

Din San Francisco, Dan coborî spre Big Sur, acolo unde muntele cobora brusc în mare. Ca și Kerouac odinioară, închirie o cabană pe versantul prăpastiei. Cumpărase un radio portabil și o cutie plină cu baterii. Își petrecea zilele la soare, cu teancurile de bancnote ascunse sub dușumeaua barăcii. Nu era o avere, dar era totuși un pașaport pentru altă viață.

Câteodată se gândea la Dorana, la Dust... și la Adam Smart. Când i se întâmpla acest lucru, se grăbea să caute un post la radioul său care difuza *blue grass* și începea să cânte cu vocea unui tip din Kentucky.

Așa află de moartea senatorului William Marmaduke Ucks, care decedase în urma unei crize cardiace în cursul unui meeting furtunos la Nashville, în Texas.

Dan, care moțăia la soare, se ridică dintr-un salt la auzul numelui politicianului detestat, care fusese la originea tuturor nenorocirilor sale.

Dacă Ucks murise, blestemul pe care îl aruncase asupra lui Daniel Norris, *omul care avea coardele vocale din cauciuc*, lua sfârșit odată cu dispariția puterii sale pământești!

De acum încolo, nimeni nu-l va mai împiedica să se prezinte în Vegas! Era liber din nou... Niciun călău nu-l va mai obliga să rămână mut! Nu avea decât să se întoarcă acolo pentru a vedea cum proprietarii de cazinouri se înghesuie, implorându-l să dea reprezentații pentru ei.

William Ucks era mort! Bătrâna canalie, sinistrul hodorog! Cel care crezuse că-l va face să tacă pe Daniel Norris pentru totdeauna!

În ziua aceea, Dan jucă ca un idiot pe marginea hăului, riscând să-și piardă echilibrul și să se zdrobească în apa mării.

31

Dan Norris se întoarce în Vegas și, când ajunge în Fremont Street, în față la „Golden Nugget”, cu privirea ridicată spre enormul cowboy care își înălța degetul mare și luminos repetând la intervale regulate veșnicul *Hello podn'a!* de bun-venit, avu impresia că nu fusese niciodată plecat.

Atunci totul i se șterse din memorie: Dorana, Mexicul, câinele...

Era din nou Dany Norris, omul cu vocea magică care îi făcea să se prăpădească de râs pe turiștii chercheliți,

iar de atâtea hohote doamnele nu se puteau abține să nu facă pipi în chiloți.

După două zile de la sosirea sa, dădu nas în nas cu foștii lui călăi: Wigs, Curl și Faro. Îl bătură pe umăr și îi oferiră un J&B. Ei! trecutul e trecut, nu-i așa? N-o să rămânem supărați pentru atâta lucru! Acum lucrau în serviciul de securitate și pază la „Mississippi boats” din Fremont, unde îi escortau pe cei trei mari jucători, „balenele” în jargonul meseriei. Un job bun.

Dan fu reangajat la „Poodle’s Beauty Parlour” și făcu săli pline în fiecare seară. Știa că greșește, dar nu se putea abține. Asta simțea, era ca un viciu. Avea nevoie să-i audă râzând și aplaudând. Din prudență, îi evita mereu pe ziariști, refuzând interviurile și show-urile televizate, spre disperarea agentului său, care găsea atitudinea lui de neînțeles.

Câteodată, când se întorcea în culise, Dan avea câte un scurt moment de panică, observând siluete de necunoscuți care păreau să aștepte în compania mașiniștilor și a fetelor... De fiecare dată se pregătea să audă răsunând formula fatidică care va pune punct visului său: „Biroul Federal de Investigații. Am dori să vă punem niște întrebări, domnule Norris... Puteți să ne urmați?”

Dar acest lucru nu se întâmplase încă. *Poate* că nu se va întâmpla niciodată. Necunoscuții din culise se dovedeau a fi niște admiratori veniți să-l felicite, producători de spectacole sau ziariști. Era iubit... Era iubit de toți. Îl îmbrățișau sau îi strângeau mâinile, fără a-și da seama că era mort de frică.

Asta era, nu se putea opune. Degeaba își repeta că mergea spre prăpastie, scena îl chema în fiecare seară și el se grăbea, ca și cum s-ar fi aruncat în gol, în aplauzele și lumina orbitoare a proiectoarelor. Publicul îl voia! Spectatorii îi scandau numele bătând din picioare!

Se întorsese și le dădea ceea ce își doreau: să râdă cu lacrimi...

În zilele de odihnă mergea să-l vadă pe Coleman, bătrânul trompetist ieșit la pensie care își făcea siesta tot în balansoar la marginea deșertului. Nu se ducea niciodată cu mâinile goale.

— Sunt fericit pentru tine, pălăvrăgea bătrânul. Știam că trebuie să ai puțină răbdare pentru ca totul să reîntre în normal. Vezi tu, în cele din urmă te descurci bine. Și, totuși, mi-a fost frică pentru tine, fiindcă, adus la exasperare cum erai, te vedeam gata să te bagi în vreo afacere necurată. Ar fi fost păcat, pentru că destinul a împărțit cărțile în favoarea ta.

Imediat după aceea, o lua de la capăt cu evocarea Vegasului de după război: Gus Greenbaum... Sinatra...

Într-o seară – era în timpul iernii, în preajma Crăciunului, când se plantau brazi de neon la marginea deșertului –, aflându-se pe scenă, îl zări pe Adam Smart la una din mesele din primul rând. Ex-bancherul își păstrase barba albă și purta o proteză la brațul drept. Deși accesul animalelor era în mod normal interzis în cazinou, Dust stătea așezat la picioarele stăpânului și terminase de înfulecat conținutul unei farfurii de icre negre. Se îngărase și începuse să semene cu un câine de salon. Adam era însoțit de o tânără în jur de douăzeci și cinci de ani, foarte frumoasă. În mijlocul unui public leșinat de răs, era singurul care rămânea impasibil. Când veni clipa aplauzelor, începu să lovească greu în masă cu mâna din oțel.

Dan nu-l mai revăzu a doua zi și nici în zilele următoare, dar zgomotul protezei care făcuse să tremure tacâmurile îi rămase multă vreme în urechi.

Foarte multă vreme.

Îl trezea câteodată și noaptea.